Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 14 | Söndag d. 2 Januar | 1881.

A. Schulenborgs Fotolith.

Syls Nyaarsbetragtninger 1881.

Mel. Jeg mærker allerede.

Det gamle Aar er svundet,
Og jeg, hvad har jeg vundet?
Totalafholderklubber,
I Skøderne mig snupper
Og allerhelst beskubber
Mig for min gode Snaps.

Jeg efter Politikken
Tilforn var meget slikken,
Nu keder den saa ganske
Mig selv og alle Danske,
Mens derimod den franske
Er fuld af Fut og Knas.

Hvormeget vi saa spræller,
Vi slipper ikke heller
For disse Fæstningsværker,
Det tydelig jeg mærker
Paa alle de Bersærker,
Som rejser Landet rundt.

Naar Staden er i Fare,
Saa kan vi os forsvare
Omtrent i fire Uger,
Naar Fjenden saa os knuger,
Vo: sidste Snaps vi suger
I os og siger: Pas!

Paa disse Reolister
Jeg er i Grunden bister,
Ti naar min Rus jeg nyder,
Romantisk Sangen lyder,
Og frækt man sligt udtyder
Som bar Delirium.

Kasino har gjort Lykke
Med dette Ridderstykke,
Hvor Ebbesen skal myre
Grev Gert og andre Fyre,
Som Dannem ark vil styre
Til Skam og Undergang.

Og Drachmann gør sig rigtig
Med Tordenskjold saa vigtig.
Paa Vesterbros Teater,
Blandt svenske Landsoldater,
Søheiten ret krabat er
Med Løvemanke paa.

I „Kisten" gaar Ballonen,
Vel sandt, lidt raa er Tonen,
Men „Nyt og Godt" vi møde,
Og Damerne er søde,
Og en skal snarlig føde,
Og Punschen den er brav.

Hvad Nyaar mig skal bringe
Derom kan jeg ej tinge.
Det Bedste ej jeg haaber,
Maaske de klare Draaber
— Fordi paa „Druk" man raaber —
Skal rent forbydes Folk.

Men Adelsmænd og Præster
De kan s'gu samle Gæster,
Og drikke dem saa fulde,
At de paa Gulvet rulle.
Hvis „Snaps" forbydes skulde,
Bør Vin forbydes med.

Og dermed Syl er færdig,
Nu har jeg da ihærdig
Min Sang for Eder kvædet,
Og haaber den har glædet.
Nu maa jeg have vædet
Min Gane, som er tør.

* * *

Da capo Vers.

At Socialist=Partiet
Til Undergang er viet
I Aar, det tror jeg ikke,
For man i dem kan stikke,
En Klikke kan dem prikke,
Og dog de rokkes ej.

Dødsfald.

De for nogen Tid siden af Undertegnede adopterede elektriske Uhre, der siden deres Fødsel har haft en meget daarlig Gang, altid har lidt af Stivkrampe og i det Hele har ført en sørgelig Tilværelse, ved aldrig at kunne følge med Tiden, er i disse Dage afgaaet ved Døden, ramte af et elektrisk Slag. Hvilket herved bekendtgøres med Vemod. Magistraten.

Paa Kafeen.

Gæsten. Hvorledes kan De dog komme ud af det med en saa usel Løn, som 8 Kr. om Maaneden.

Opvarteren. Naar ikke Drikkepengene og Fejlregningen var, kunde man heller ikke bestaa.

En Hofrevolution
og dens Følger.

(Fortsat.)

„Kongen maa nøjes med, hvad de vedkommende Ministre finder for godt at meddele ham," fortsatte Keith. „Han maa ikke tale med Andre end Enkedronningen, eller med hvem hun tillader ham at modtage, og — hvad de øvrige Magters Gesandter angaar, da lider de samme Skæbne som jeg. Enhver direkte Adgang til Kongen selv er stoppet."

„Ja, Juliane og hendes Kreaturer skal nok vide at holde enhver Indflydelse borte, som kunde krydse deres Planer," bemærkede Caroline Mathilde bittert, „jeg kender hende, hun skyer intet Middel, naar det gælder at tilfredsstille hendes Had."

„Der er endnu en anden Grund, hvorfor hun saa omhyggelig unddrager Kongen fra al Samkvem eller Berøring med Andre end hende selv og dem, der har solgt sig til hende med Hud og Haar, og det er Frygten for, at en eller anden sørgelig Meddelelse skal naa hans Øre, og han saaledes skal blive gjort opmærksom paa Deres Majestæts sande ulykkelige Stilling, hvad der utvivlsomt vilde vække hans bedre Følelser og mulig have til Følge, at han i et lyst Øjeblik indsaa hele sin Uret og vilde skynde sig at gøre godt igen, hvad han har forbrudt imod Dem. Resultatet af en saadan Sagernes Vending er let at forudse: Den intrigante Enkedronning med samt hendes Søn og Tilhængere vilde da være om en Hals."

Caroline Mathilde gav med en bekræftende Hovedbevægelse tilkende, at hun delte Gesandtens Opfattelse.

„Enkedronning Juliane véd meget godt, at Kongen afskyer hende, ja hader baade hende og Arveprinsen," vedblev Keith, „og desto mere er det hende altsaa magtpaaliggende at forhindre, at han faar Lejlighed til at give denne sin Stemning videre Udtryk. Undertiden spiller han dog sine Plageaander et og andet Puds, som viser, at der gives Øjeblikke, hvor han dybt føler sin ulykkelige Stilling og det Tryk, man udøver paa ham. Forleden underskrev hon f. Eks. et Aktstykke paa følgende Maade: „Vi Christian VII., af Guds Naade Konge til Danmark, Norge etc., og i Kompagni med Juliane Marie og Andre ved Djævlens Naade"."

„Det ligner Kongen, naar han er i sit gode Lune," sagde Caroline Mathilde med et svagt Smil.

„Ganske rigtig, Deres Majestæt," svarede Keith, „men denne, fra Kongens Standpunkt maaske berettigede Satire, blev meget ilde optaget af „Kompagniskabet", som han kaldte sine Bevogtere, ti de benyttede Anledningen til ganske at lade som om Kongens Underskrift herefter er unødvendig, og nu udsteder Juliane Marie i Forening med Statsraadet den ene Forordning efter den anden uden Kongens Underskrift, hvilket rigtignok tildels har sin Grund i, at Christian den Syvende haardnakket paastaar sin Ret til at bruge hvilken Formular, han finder for godt."

„Det er meget beklagelige Tilstande," bemærkede Dronningen.

„Ja, tilvisse," ytrede Keith, „og det Værste er, at Kongen derved uundgaaelig synker i sit Folks Agtelse. Hvilket uheldigt Indtryk maa det ikke gøre paa Landets Embedsmænd, naar de se Kongens Person saaledes forbigaaet og ringeagtet! Dog — jeg har allerede for længe dvælet ved disse sørgelige Ting, som endmere maa nedtrykke Deres Majestæts Sind. Lad os tale lidt om Dem selv. Af Alt hvad jeg hidtil har set her, er det mig i en forfærdelig Grad klart, at man gør sit Muligste for at forbitre Dem Opholdet. Deres Fjender —"

„Stille, min Ven," sagde Dronningen blidt, „nu gaar det bedre, efter at jeg nogenlunde har vænnet mig til at imødese min tunge Skæbne, men de første Dage var forfærdelige. Jeg formaaede ikke at tage nogen Føde til mig, Søvnen veg fra mit Leje og jeg formaaede ikke en Gang at græde. Endelig fik min Smerte Luft og jeg græd mange og bitre Taarer. Synet af mit elskede Barn kaldte mig tilbage til Bevidstheden, og mindede mig om, at jeg endnu havde den kæreste Pligt at opfylde: Moderpligten. Jeg søgte Kraft til at se min Ulykke lige i Øjnene, jeg maatte jo være stærk, for at kunne pleje og værne om min kære lille Datter, det Eneste, som det endnu er mig tilladt at elske."

„Men den Forplejning, der her bydes Dem, synes mig ikke skikket til at yde mange Kræfter," bemærkede Keith.

„Og dog, skøndt man kun med Knebenhed og en ubegribelig Smaalighed forsyner mit Bord, har jeg dog den Glæde at kunne sende, hvad jeg ikke selv forbruger, til nogle Ulykkelige, der maa friste en langt sørgeligere Tilværelse end jeg i denne uhyggelige Fæstnings Fængsler, og som sikkert maatte vansmægte, naar jeg ikke fandt Tilfredsstillelse ved at dele med dem," sagde Caroline Mathilde med et henrivende Smil.

„Deres Majestæts store Sjælsgodhed fornægter sig ikke, selv under de sørgeligste Tilskikkelser!" udbrød Gesandten med Beundring.

„Min kære afdøde Moder lærte mig altid at beskytte de Lidende," sagde Caroline Mathilde, medens hendes Øjne fyldtes med Taarer ved Erindringen om det Tab, hun ved Moderens Død havde lidt. „O! hvad vilde jeg ikke give for at kunne have været hos hende i hendes sidste Time! Det vilde da være lykkedes mig at overbevise hende om, hvor uskyldig jeg lider alt dette."

(Fortsættes.)

Efter Julesviren.

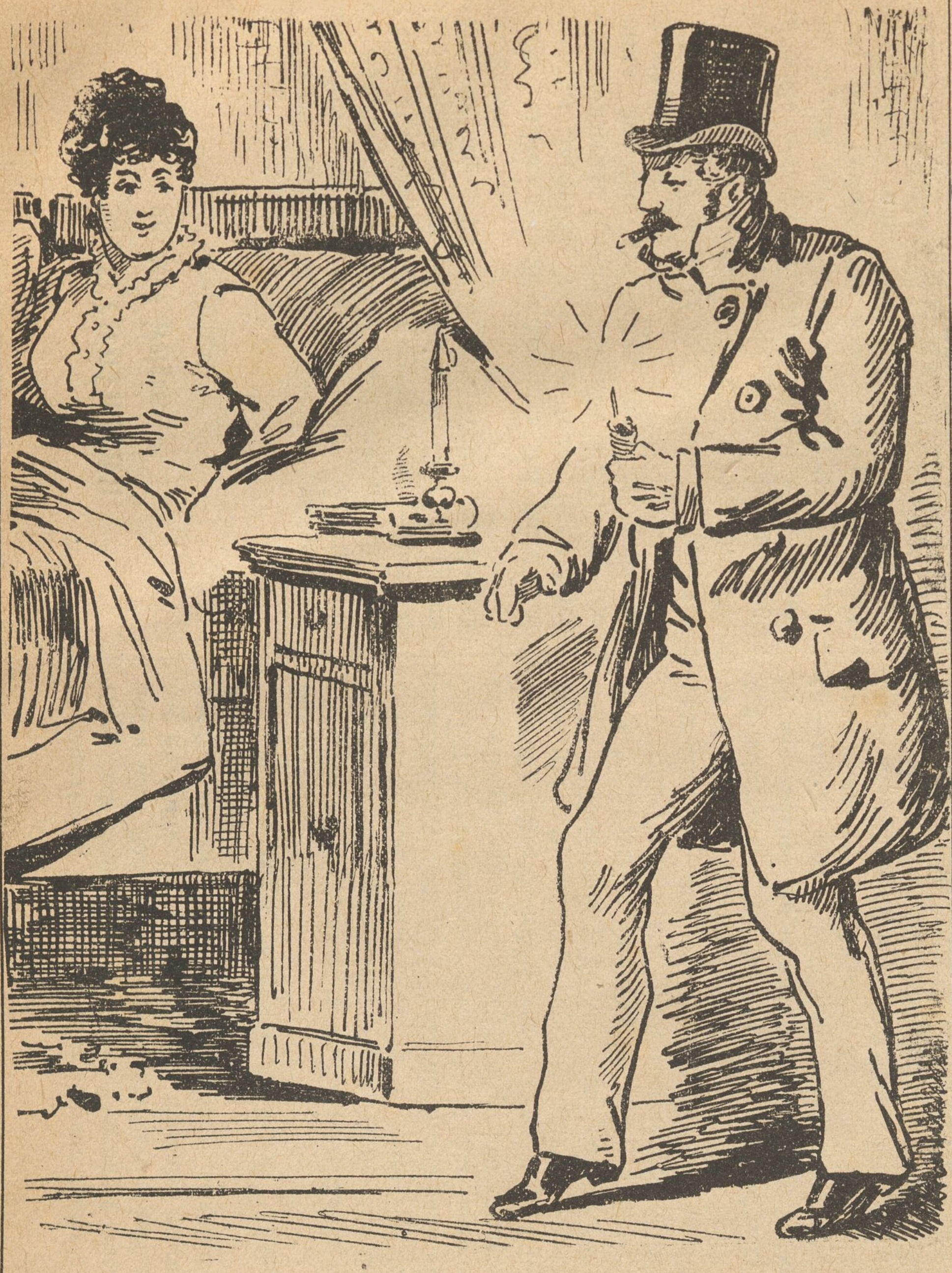

— Du behøver ikke at gaa saa sagte. Jeg er vaagen.
— Saa véd Du vel ogsaa hvad Klokken er?
— Ja. Halv fire!
— Sikke Snak! Det er jo mig — der er — hal' — svire' — udes!

Efterveer.

— Nu skal Du høre en af mine egne Fantasier over Julesalmerne.
— Nej tak! nu har vi s'gu givet Penge nok ud i Helligdagene.
Der maa spares paa Lysene. Pst! Pst! Vil Du fantasere, saa værs'go', men det bliver i Mørke.

Det kniber.

Gladstone, Englands egenlige Konge, (til Lord Beaconsfield). Fanden skulde tage Dig gamle Jødeminister! hvorledes skal jeg ulykkelige Mand finde Rede i alt dette politiske Roderi, som Du har efterladt mig?

Beaconsfield. Du havde, Gud fordømme mig, travlt nok, for at faa mig vippet af Pinden, nu kan Du more Dig! Forresten formaar Du lige saa lidt som jeg at rykke det Onde op med Roden. Samfundet er Skidt og bliver Skidt, og alle vi Statsmænd gør i Grunden ikke andet, end at „smide Skidt til!“

Ravnens Nyaarsønsker.

Folketingets Formand Krabbe.
En Venstremand, som efter Højre sjokker,
Og brugte Klokken til han selv blev Klokker.

Konsejlspræsident Estrup.
Dit Navn har saa ganske en borgerlig Klang,
Skøndt Aristokrat er Personen.
Din Herskertid bliver formodenlig lang,
Du passer nøjagtig til Kronen.

Kultusminister Scavenius.
At verdslig altid var din Daad,
Vist mangen Pietist beklager.
Velan! tag Pater Felix med paa Raad
I alle Kirkens Sager.

Kresten Berg.
Som Demokrat Du har Talent,
Men vogt Dig for den Klippe,
Som hedder „Omsvøb"; mig bekendt,
Kan Ingen uskadt fra den slippe.

Biskop Martensen.
Din Religion unegtelig gør Nytte,
Dig gav den et Palads for Armods Hytte.
Astrologi og Alkymi i Tiden
Gav mangen Drivert fri for Nød og Sliden.

V. Crone.
Mens fra dit Bryst en prægtig Ordensglorie
Skal vidne om Geni, Talent og Daad,
Dog Somme vil betvivle den Historie,
Skøndt de — ved Smiger — gør Dig ganske vaad.

Lars Dinesen.
Jens Busk nys hædret blev med Uhret,
Du hædres med en „Sprællemand".
Og hvis ej snart Du bliver furet,
Har Vælgerfolket ej Forstand.

Borgerrepræsentationen.
Ti Tusind Kroner til Religiøse
Var bedre anvendt til de Arbejdsløse.
Men naar med Forholdstal I kunne vælges,
Vi ej som Kvæg til Eders Naade sælges.

Erik Bøgh.
Til lille Hermans Ende Du bandt et Ris i Fjor,
Det faar Du selv at smage, naar han er bleven stor.

Herman Bang.
Løsagtighed og Hovmod er slemme Skavanker,
Og derfor Storheds Laurbær aldrig Du sanker;
Tillige er Du kedelig og lømmelagtig nok,
Om end for mange Tosser Du spiller Mesterkok.

Carl Ploug.
Engang som „Poul Rytter" din Pegasus Du red,
Og ridderlig og ærlig i Kampen Du stred,
En Dalila Dig lokked' og plettede dit Skjold;
Nu er dit Hjerte mæsked', nu er din Muse gold.

Tante Berlingske.
Du pukker paa din Hæder og lever dog paa polsk
Med Reaktionens Ukrudt, og saa er Du katolsk.

Teatre og Forlystelser.

Folketeatret.

Folketeatret har sejret den glade Jul med „for Alvor" at vække Publikums Munterhed, og for at det ikke skulde „bære Julen ud" af Huset, gaves „det røde Hav", i Stedet for de traditionelle „røde Snapse" til Æbleskiverne. Teatrets „Glædelig Jul" kom derved noget Post festum, idet denne Nyhed først opførtes efter Julen, nemlig i Tirsdags, men blev ikke desto mindre besvaret med stærkt Bifald af det udsolgte Hus. Den paa ny indstuderede Vaudevillekomedie, „En flot Herre", fik en Modtagelse, der svarede til den flotte Udførelse.

Kasino.

Kasino gør fremdeles brillante Affærer med „Ridderen af Randersbro", der nu er gaaet 27 Gange i Træk over Scenen for udsolgt Hus.

Den næste Nyhed bliver „Tambourmajorens Datter".

Hvem kender ikke

Eks-Reserve-Løjtnanten Mansfeld-Büllner,

ham der i sin Tid blev Handelsrejsende for et københavnsk Kemikalie-Hus?

Hvem kender ikke

hans mindeværdige Optræden ved i Byer, der ikke havde Garnison, at møde ved Middagsbordet paa Gæstgivergaardene i Løjtnants-Uniform?

Hvem kender ikke

denne Herres mindeværdige Rejse fra Nysted til Rødby, hvor han i Pels og laadne Støvler, ledsaget af Hotellets Karl med Trækvogn, befordrede sig og sine kostbare Sager over Stok og Sten?

Hvem forbavses ikke

derved over hans Geni i geografisk Henseende, da han af lystige Kollegaer lod sig indbilde, at der fra Nysted til Rødby kun var en lille halv Mil (i Stedet for henved 3 Mil)?

Hvem husker ikke

at denne kundskabsrige Mand i 1874 søgte at faa Publikum til at tro, at samtlige indenlandske Glasværker ikke kunde levere alle de Glas, han brugte til sin Brama-Livs-Eliksir?

Hvem mindes ikke

denne Mands Humbug med hans latterlige Fortællinger ved i Bladene at søge at binde Folk den paa Ærmet, at han havde solgt 30,000 Flasker Brama-Livs-Eliksir til den spanske Regering til Forsyning af de til Kuba udsendte Tropper til Negrenes Undertrykkelse?

Hvem mindes ikke

en Brochure, som han i 1880 udsendte som Følgeblad til Aviserne, hvori fortælles, at det lille Danmark aldrig før havde set en Mirakelmager som han?

Og hvem mindes endelig ikke

hvorledes den højtpriste Livs-Eliksir blev Barselkonens Døds-Eliksir og af Fysikus Finson blev betegnet som et dødbringende Aloe-Produkt?

Alt dette véd, kender og mindes blandt mange Andre
Hr. Mansfeld-Büllners stadige Beundrer

August Grumme.

Fra Gaden.

— Naa, nu begynder Dagene da at længes.

— Ja, undtagen i Højesteret, ti der bliver Dagene kortere.

— Hvorledes det?

— Jo, ser Du, ved Kriminalretten blev Gedalia dømt til Fængsel i 1 Maaned, hvilket Højesteret forkortede til 14 Dage.

Raketter.

Da Crone forleden vilde have bevilget flere nye Politibetjente til at passe paa de ustyrlige Københavnere — de er, som bekendt, grulig revolutionære! —, saa fik han svært paa Hovedet, fordi hans Knippelsvingere havde en daarlig Gang, slet Holdning etc. — da ingen anden Anskuelse kom frem, maa det antages, at Borgerrepræsentanterne i al Fald er enige om, at Betjentene slaar godt! — men saa var det galt, fordi Retfærdighedens Haandlangere ikke er gode „Røgfordrivere", d. v. s. de passer ikke strengt nok paa Fabrikskorstenene, som ikke maa ryge, lige saa lidt som Droskekuskene! — I samme Møde lod Stadens Repræsentanter dog ugenert Kommunens Skorsten „ryge", idet de glat væk bevilgede 10,000 Kroner til Missionshuset! — Mon den „Røgelse" er Herren velbehagelig?

Gamle Tante „Berlingske" der altid har sværmet for Katolicismen, er paa sine gamle Dage bleven rasende forelsket i en af de fra Frankrig udviste Jesuiter, en Pater Felix, der nu producerer sig i den katolske Kirke ude i Bredgade. Tante er aldeles henrykt over Paterens Veltalenhed og anbefaler alle sine reaktionære, bigotte Sladder- og Bedesøstre blandt „Hovedstadens intelligente Beboere" at høre ham! — „Jeg siger det ikke for min Skyld," sa'e Ræven, „men der er god Gaasegang i Skoven!"

I „Berl. Tid." søges som „Barnejomfru" en Pige eller — Enke! — Naar man i vore Dage kan gøre en Enke til Barnejomfru, saa er det forklarligt, at Katolikerne for henved et Par Tusind Aar siden kunde forvandle Tømrermand Josefs Forlovede til den hellige Jomfru med Barnet!

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Det nye Aar.

Socialismen:
Nye Aar! Du fagre Barn af Tiden,
Bring dog noget Godt for mig og mine.
Du mit Haab er, skøndt Du nu er liden,
Lad til Dommen Retfærds Klokker kime.

Det nye Aar:
Dig jeg elsker, som en kærlig Moder
For Ulykkens Offre her i Verden;
Dem at bringe Del i Livets Goder,
Være skal et Formaal for min Færden.

Redigeret af Fr. A. Hertz.

A. Guldbrandsens Tryk. Kjøbenhavn.

A. Schulenborgs Fotolith.

Den lille Betler.

I Engens friske Blomsterbed
Hvor Bækken rolig strømmer,
En lille Dreng har lagt sig ned
Ved Bredden, og han drømmer —
Men kun som Barnet drømme kan,
Hans Fantasi som Kildens Vand
I lutter Blomster svømmer.

Hvorhen, hvorhen I Bølger smaa?
Hvorhen, I dybe Vande,
Saa hastig dog? jeg kan forstaa,
I vil til dunkle Strande.
Men vent kun til jeg bliver stor,
Saa vil og jeg, fra Fa'r og Mo'r,
Langt bort til fjerne Lande.

Der vil med ufortrøden Flid
Jeg bruge mine Hænder,
Ja! samle Guld og blive rig,
Før jeg tilbage vender.
Jeg frygter ej den fjerne Kyst,
Nej! Mod jeg føler i mit Bryst,
Skøndt Ingen der jeg kender.

Da skal ej Moder græde mer
For mig og lille Søster.
Jeg tjener Penge fler og fler,
Jeg er ej nogen Kryster.
Saa køber jeg et yndigt Slot,
Hvor vi skal have det saa godt
Og faa Alt, hvad vi lyster.

Højt jublende sprang Drengen op
I overvættes Glæde,
Han iler frem til Højens Top
Til rige Herresæde,
Der skal han trygle om lidt Brød,
Saaledes Moder venlig bød,
Men Drengen monne græde.

Just som han kom til Borgeled
Skal Greven ud at jage,
Han Drengen ser og bliver vred,
(Et Had fra gamle Dage),
Han lider ej den lille Fyr,
Fordi hans Fader skød et Dyr —
Nød tvang ham selv at tage.

„Hvad vil Du her? forvorpne Knægt!"
— „Et Stykke Brød til Moder." —
„Sligt Tiggeri jeg kalder frækt
„Af Lastens usle Poder.
„Du er af lav Forbryderæt,
„Derfor Du bliver ilde set
„Som og din slette Moder."

Tyrannens Ord var Tordenslag
Mod Barnets Fremtidsdrømme.
Han tumler som forliste Vrag
Paa vilde Flaadestrømme.
Ham skænket var den bedske Drik,
Det var for ham som Dolkestik.
Han Skæbnen maa fordømme.

Snart atter han paa Engen stod
Som før, ved Bækkens Bredder,
Men knust var Haab og alt hans Mod,
Bortvejret Livets Glæder.
Han overvældet segner ned,
Mens Søvnen skænker ham sin Fred
Med Drøm om Fryd og Hæder.

* * *

Hvor ynksom er de Armes Lod
I alle Verdens Lande,
For Barnets Liv en giftig Braad,
Sin Kval det maa forbande.
For Kærlighed kun Had opstod,
Og Hadet gav til Hævnen Mod
Og Lyst til Mord og Brande.

Raketter.

I „Berl. Tid."s astronomiske Oversigt for Januar Maaned hedder det bl. A.:

„Mars staar hele Maaneden igennem for sent op om Morgenen til at kunne ses." — Mon den gamle krigsgale Fyr ogsaa har nogle Aftentimer besatte med at holde „Foredrag om Forsvarssagen", siden han ikke kan komme op om Morgenen i ordenlig Tid?

Venus kan ikke forsinke ham, ti denne Dame har faaet Ansættelse som „Aftenstjerne" i „Vandmanden"s Billede, og, bare for at drille „Kræmmeren med den daarlige Haand", gaar hun senere paa Maaneden ind i „Fiskene"s Billede. — Begynde som „Aftenstjerne" og ende som „Fisk" — det er den gamle Historie!

„Nytaarsny" indtræffer i Aar den 30te Januar. — Et daarligt Varsel for smaa Embeds- og Bestillingsmænd, der har „Lavvande" eller „Tomas" i Portemonniksen sidst i Maaneden. Efter Folketroen maa man jo have Penge i Haanden, naar man ser „Nytaarsny", for at kunne faa god Fortjeneste i Aarets Løb. — Godnat! Dyrtidstillæg!

En Hofrevolution

og dens Følger.

(Fortsat.)

—————

„Nu derimod maa jeg nages ved Tanken om, at hin ulykkelige Efterretning om min Fængsling har medvirket til hendes Død," vedblev Caroline Mathilde. „Og dog kan min Moder ikke have troet mig skyldig."

„Deres Moder, Prinsessen af Wales, har ikke noget Øjeblik draget sit Barns Uskyldighed i Tvivl," forsikrede Keith. „Faa kendte hendes ædle Hjerte bedre end jeg, og Faa er bleven dybere greben ved dette Dødsfald end jeg; men netop fordi jeg kendte Deres Moders fortræffelige Egenskaber og blide Sind, netop derfor tør jeg sige, at hun vel kan være bleven dybt rystet ved den sørgelige Tidende, og vel er det muligt, at den derved opstaaede Tilstand har fremskyndet hendes Endeligt, men Prinsessen af Wales har til sit sidste Aandedræt været overbevist om, at Deres Majestæt er faldet som Offer for Deres skændige Fjenders Had og Misundelse."

„Tak for disse Ord, min kære Ven og Landsmand," sagde Dronningen bevæget, idet hun rakte Gesandten Haanden, „det kan heller ikke være anderledes, ti det vilde være en altfor grulig Tanke, at vide — dog, nok herom. Deres venlige Ord har gydt en velgørende Trøst i mit forpinte Hjerte. — Hvad har jeg forbrudt, at man stiller mig fra alle mine Kære? At man daglig med den største Hensynsløshed forfølger mig og overøser mig med nye Krænkelser?"

„Saa véd jeg altsaa endnu ikke Alt?" spurgte Keith bekymret.

„Ak nej, min Ven," hviskede Dronningen, „det vilde jo være en dobbelt Tortur, at opregne alle disse gentagne Forhaanelser, som med raffineret Grusomhed tilføjes mig fra alle Sider. Jeg bestræber mig for at glemme saa meget af det som muligt, dog — man sørger omhyggeligt for, at jeg ikke skal glemme," tilføjede hun bittert, „her er to Gejstlige, en dansk og en tysk Præst, de ere mine værste Plageaander. De kappes formelig om, hvem af dem der med størst Salvelse kan præke for mig om Anger og Bod. Aldrig kommer et venligt, trøstende Ord fra deres Læber, altid disse mørke, næsten truende Taler, som indeholde slet skjulte Fornærmelser, altid Formaninger til Bod og Bedring. Hvad betyder vel Sligt? Hvad vil man, at jeg skal angre?"

„Præsterne staa naturligvis i Enkedronningens Sold," bemærkede Gesandten, „de har Befaling til at handle saaledes, og bliver vel godt betalte derfor."

„Men det er jo usselt, at Mænd, der kalder sig Guds Tjenere, lader sig bruge til saa lave Handlinger," udbrød Caroline Mathilde med Harme.

„Deres Majestæt kender jo nok det gamle Ord om Præstesækken, der aldrig bliver fuld", sagde Keith, „men jeg lover Dem, at dette afskyelige Hykleri fra de sorte Sjæle skal blive strængt paatalt. Det er utilladeligt at bruge slige Midler!"

„O, jeg vilde glemme og tilgive Alt, naar man blot vilde unde mig Fred — men, sig mig, Hr. Gesandt!" afbrød Caroline Mathilde pludselig sig selv, som om hun ved Tanken om egne Lidelser mindedes, at der gaves Flere, som maatte udstaa lignende Kvaler, og hvis Fjender ogsaa var hendes Fjender, „hvorledes gaar det Grev Struensee og Grev Brandt?"

„Jeg vilde helst forskaane Deres Majestæt for at høre om den skammelige Behandling", sagde Keith nølende.

„O nej, tal, jeg beder Dem! Jeg maa vide Besked om alle de Skændigheder, Enkedronningen og hendes Haandlangere tillader sig. Jeg er stærk nok til at høre Alt. Skjul Intet for mig. Jeg vil vide det Hele."

„Nuvel, naar Deres Majestæt udtrykkelig ønsker det, er jeg beredt til at adlyde", erklærede Keith.

Uden at fordølge nogen af de pinlige Enkeltheder, gav den engelske Gesandt Dronningen en tro Beretning om Struensees og Brandts Arrestation. Han fortalte omstændeligt, hvorledes Struensee var bleven ført til Citadellet og indsat i et af de strængeste Fængsler. Nummet, han holdtes indespærret i, var koldt, med Jernstænger for Vinduerne, og uden andre Møbler end en — Træstol. Han blev lænket til Væggen med en tung Jernlænke og bunden forsvis til Hænder og Fødder. Da han nægtede at tage Fødemidler til sig, blev Maden skaaret i Stykker til ham, og stoppet ham i Munden af Soldater. Hans Klædning blev frataget ham, og han iførtes et Slags Jakke af grovt Tøj, og uden Knapper. Man trykkede ham en Jernhue paa Hovedet, for at han ikke skulde gøre Forsøg paa at slaa Hovedet i Stykker. Kammertjeneren fik Lov til at dele sin Herres Fængsel, men blev under Trudsel af livsvarigt Fængsel tvungen til kun at tale Tydsk med Struensee, kun at tale med ham om ganske ligegyldige Ting, og at tale saa højt, at de vagthavende Soldater ude paa Gangen kunde høre hvad der blev sagt. Nogle Smykker og et Uhr, som Kammertjeneren ved Arrestationen havde taget i Forvaring, og overrakt Struensee i Fængslet, bemægtigede Kommandanten sig. Efter at have tilbragt nogle Dage i dette Fængsel blev Struensee bragt til et andet Fængsel bag Citadellets Kirke, hvor der blev ham paalagt en 18 Pds tung og 3 Al. lang Lænke, der generede ham meget i hans Bevægelser. Lænken var fastgjort meget forsvarligt i Væggen.

(Fortsættes.)

—————

Forlovelsen.

Herren. Min Elskede! modtag denne Ring, som et Pant paa min evige Kærlighed.

Damen. Og modtag Du, søde Carl! denne Ring, som et Pant for de 4000 Kroner, som Du har deponeret hos mig til Bryllupsudstyr.

En Ekstraudskrivning.

Herren. Nej, kæreste Judithe, Du maa Gott straf mig ikke tage mine sidste Sedler. De forbistrede Helligdagsudgifter maa dog have en Ende.

Fruen. Elskede Lewy, dét er den nye Vienervogn, som jeg forærede Dig til Nyaar, der ikke er betalt. Den infame Fabrikant overrender mig daglig med Regningen.

Den moderne Ungdom.

Første Laban. Hør, Petersen, jeg synes dog det er temmelig frækt, at sidde blandt noble Folk med Hatten paa.

Anden Laban. Hatten! Aa! Frækhed er Ynglingens skønneste Dyd. Forresten vil jeg netop trodse den saakaldte gode Tone. Vil Værten lade mig smide ud? Værs'go'! Saa bliver han snydt for et halvhundrede Kroner, som han har været saa dum at kreditere mig for.

En betænksom Skræder.

Kongen af Würtemberg. Ak Gott! min kære Hofskræder, den Frakke passer mig ikke; den maa være mere fransk i Snittet. Mutter og jeg vil tilbringe Vinteren i Frankrig for Sundhedens Skyld, og saa maa vi dog ligne andre Mennesker.

Hofskræderen. Saa syer vi en anden, Deres Majestæt. Men, tillad mig — jeg har altid hørt, at Luften i Frankrig er usund — for kronede Hoveder.

Saadan gaar det.

(Udenfor Boghandleren.)

— „Grundtræk af Samfundsvidenskaben" hvad mon det er for en Bog?

— Det er s'gu en udmærket Bog, hvoraf man lærer, hvorledes man undgaar at oversylde Verden med unyttigt Afkom. Kun Skade, at den ikke er udkommet et halvt Aarhundrede tidligere.

— Hvorfor det?

— Jo, for saa kunde vi to gamle Fyre ogsaa have draget Nytte af den, i Stedet for at skaffe os en Flok Unger paa Halsen, som bliver værre, jo ældre de bliver. Skal vi købe Bogen til dem?

— Nej — lad de Hallunker kun prøve hvad det er, at sætte Børn ind i Verden.

Forespørgsel til Justitsministeriet.

Foranlediget ved den ministerielle Tiltale, som er rejst mod Forfatteren Herman Bang, for usædelig eller umoralsk Indhold i Romanen „Haabløse Slægter", skulle vi herved tage os den Frihed at forespørge: om det høje Ministerium ikke skulde kunne finde Anledning til at rette en offentlig Tiltale mod Udgivere eller Forhandlere af det saakaldte „Gamle Testamente". Som bekendt er nævnte Produkt ikke — hvad Benævnelsen synes at antyde — et gammelt Testamente, som en eller anden gammel Person har ladet affatte, vedrørende de eventuelle Arvinger, men derimod en Samling af Skrifter i mere eller mindre forvansket Skikkelse efter Oldtidens Frembringelser.

Blandt disse Skrifter findes flere, som for en stor Del præsentere et utugtigt og usædeligt Indhold.

Specielt skulle vi tillade os at henlede det høje Justitsministeriums Opmærksomhed paa et Skrift i nævnte Samling, betitlet „Salomos Højsang", og skulle vi endvidere tillade os — til Orientering — at anføre Citater af Indholdet.

1 Kap. 13 V. Min Kæreste er mig en Myrhabusk, som bliver varagtig mellem mine Bryster.

16 V. Se! du min Kæreste er dejlig, ja! liflig, ja! vor Seng er grøn.

2 Kap. 5 V. Han opholder mig med Flaskerne og reder Seng under mig med Æblerne, ti: jeg er syg af Kærlighed.

6 V. Hans venstre Haand være under mit Hoved og hans højre Haand omfavne mig.

3 Kap. 1 V. Jeg ledte om Nætterne paa min Seng, efter den, som min Sjæl elskede. Jeg ledte efter ham men fandt ham ikke.

9 V. Kong Salomo lod sig gøre en Seng af Træ af Libanon.

10 V. Dens Støtter gjorde han af Sølv og Bunden dertil af Guld, dens Spærlagen af Purpur og midt derudi var den belagt med Kærlighed af Jerusalems Døtre.

4 Kap. 5 V. Dine Bryster ere ligesom to unge Raatvillingers, som fødtes blandt Lillier.

5 Kap. 2 V. Jeg sov, siger hun, men mit Hjærte vaagede. Det er min Kæreſtes Røst som banker, sigende: lad op for mig — — — —

3 V. Jeg haver afført mig min Kjortel, siger hun, hvorledes skal jeg iføre mig den igen? Jeg haver toet mine Fødder, hvorledes skal jeg gøre dem skidne igen.

4 V. Min Kæreste stak sin Haand igennem Hullet og mine Indvolde oprørtes for hans Skyld. (Hun drømte).

5 V. Da stod jeg op, at lade op for min Kæreste og mine Hænder dryppede af Myrha — — — og mine Fingre af Myrha — — — som løb over paa Haandtaget paa Laasen.

14 V. Hans Bug, er som skinnende Elfenben, bedækket med Saphirer.

15 V. Hans Laar er som Marmorstøtter, grundfæstede paa Fødder af det fine Guld.

7 Kap. 1 V. Hvor dejlige ere dine Gange i Skoene, du Fyrstedatter! dine Lænders Hofter ere som Kæder.

2 V. Din Navle, er som et trindt Bæger, der aldrig fattes Drik; din Bug er ligesom en Hvedehob, omkringsat med Lillier — — —

7 V. Din Højde er lig et Palmetræ og dine Bryster Vinklasserne.

8 V. Jeg sagde: jeg vil opstige paa Palmetræet, jeg vil tage fat paa dets Grene og dine Bryster skal være som Vinklasser — — —

8 Kap. 8 V. Vi have en liden Syster og hun haver ikke Bryster; hvad skal vi gøre ved vor Syster paa den Dag, man skal tale for hende.

* * *

Efter at have anført disse Citater skulle vi kun tillade os at nære den Fortrøstning til det høje Justitsministerinm, at dette vil betragte denne saakaldte „Salomos Højsang" som et almindeligt østerlandsk Digt, fra Oldtiden, noget omarbejdet i Tidernes Løb og blottet for — selv den fjerneste Forbindelse eller Sammenhæng — med de i det „nye Testamente" fremstillede Begivenheder. Ingensomhelst Fortolkning eller Bortforklaren vil aitsaa kunne tilintetgøre det Faktum, at her foreligger et Skrift med et uhøvisk og slibrigt Indhold — efter vort personlige Skøn — mere graverende end det af Loven truede Indhold i „Haabløse Slægter".

Udnævnelse.

I Anledning af Sagsanlæggelsen mod Herman Bang, i Forbindelse med hvilken Sagsanlæggelse der ikke var truffet Anstalter til samtidig Beslaglæggelse, og Sagsanlæggelsens Hensigt følgelig er aldeles forfejlet, har „Ravnen" under Dags Dato udnævnt Crone til virkelig Konfusionsraad, med Rang i „3die Klasse" efter Storvesirens Rangforordning i „Kalifen paa Eventyr".

(Inserat).

I Aaret 1864, første Pintsedag, tog jeg en Tur til Lyngby til min Halvbroder, Lottorikollektør P. Olsen, og da jeg kom derud var hans Kone ikke hjemme, paa mit Spørgsmaal hvor hun var henne, fik jeg til Svar, at hun var hjemme hos den Gamle i Nysted; denne laa nemlig for Døden og hun vilde se om hun kunde faa Noget. Saa har han vel skrevet efter hende, spurgte jeg, og fik til Svar: nej, han har aldrig bekymret sig om hende eller nogle af Børnene, den Slags var han ikke af. Naa, saa er hun vel derovre for at tigge Noget? spurgte jeg. Han svarede: Nej, hun faar ikke Noget, naar ellers hun ikke kan komme til at tage Noget. Det er vel ikke saa godt, for den Gamle kan vel komme sig igen og da komme efter det Manglende, hvad vil der saa blive af? sagde jeg. Jeg har, svarede min Halvbroder, sagt hende Besked om hvorledes hun skal forholde sig: hun skulde forhøre sig hvor hun bedst kunde, saasom hos Doktoren eller paa andre Maader, hvordan hun bedst kunde bære sig ad, og naar hun forholder sig som jeg har sagt, saa kan Du stole paa der er ingen Ting i Vejen. Da jeg ikke kan nægte, at jeg var nysgærrig, saa tog jeg til Lyngby en 14 Dages Tid derefter, for at høre om jeg kunde faa noget Nyt at vide, og da var hans Kone kommen hjem. Jeg spurgte min Halvbroder, om hun havde faaet noget ud af sin Rejse. Ja, svarede han, han var godt fornøjet; men, sagde jeg, hvis nu Flere gjorde saaledes, saa bliver der jo ikke noget til Rest til Medarvingerne, hvorpaa han svarede: hvad kommer det mig ved, jeg er godt fornøjet, om jeg saa ikke faar en Skilling mere. Jeg talte med hans Kone og spurgte hende hvor hun kunde nænne at berøve sine Sødskende saaledes, hun traadte op med Hæftighed og sagde: hvad kommer det Dig ved, har jeg stjaalet Noget fra Dig? da maatte jeg svare nej, endskøndt det gik mig haardt til Hjærtet. Hvormeget det er, de har erholdt, véd jeg ikke, men i 1850'erne var der — med løst Overslag — omtrent 11,000 til hver og efter Dødsfaldet knapt halvtredjetusinde til hver, saa det maa ikke være saa lidt der er gaaet tabt. I Aaret 1875 henvendte jeg mig, angaaende denne Sag, til Politiinspektør Hertz, men denne Embedsmand fandt sig ikke foranlediget til at foretage videre i Sagen. Dagen efter henvendte jeg mig paa nordre Birks Kontor og her fik jeg det Svar, at jeg med min Anklage maatte henvende mig til den Jurisdiktion, hvor den formentlige Svigagtighed var begaaet, nemlig i Nysted paa Lolland. Sidste Sommer (1880) besøgte jeg min Halvbroder i Lyngby. Da jeg traadte ind i hans Lejlighed og sagde: Jeg kommer for at hilse paa Dig, saa svarede han mig med de Ord: Det bryder jeg mig ikke noget om, vort Regnskab er opgjort. Saa, er det det! Nej, det Bedste er tilbage, svarede jeg. Dermed forlod jeg hans Hus.

Da det lader til, at Øvrigheden ikke vil tage sig videre af denne Sag, saa har jeg valgt at offentliggøre det Hele gennem et offentlig Blad, for at Arvingerne mulig kunne komme til deres Ret, ved særskildte Søgsmaal.

N. Olsen,
Skrædersvend.
Balsamgaden Nr. 3 & 5.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"'s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„RAVNEN",

det eneste socialistisk-satiriske Billedblad i Danmark,

udgaaer 1 Gang ugenlig og koster 1.25 Ø. Kvartalet, 10 Ø. pr. Numer.

"Ravnen"

kan bestilles paa alle Postkontorer og Brevsamlingssteder i Danmark, samt i Rømersgade 22, Stuen.

"Ravnen"

faaes for 10 Øre pr. Nr. paa følgende Steder:

Lille Regnegade 6, Stuen.
Borgergade 126, Stuen.
Landemærket 25, Stuen.
Landemærket 55, Stuen.
Store Brøndstræde 3, Kæld.
Holmensgade 33, Stuen.
Absalonsgade 27, Stuen.
Lille Kongensgade 29, Stuen.
Overgade o. V. 52, Stuen.
Store Torvegade 17, Stuen,
Frederiksborggade 7, St., samt paa Ekspeditionskontoret, Rømersgade 22, St., og hos alle Budene.

"Ravnen"

antager raske Bude paa Kontoret, Rømersgade 22, Stuen, til at gaa omkring og forhandle Bladet, og giver gode Procenter.

"Ravnen"

vil med sin satiriske Svøbe uden Skaansel behandle enhver uretfærdig Handling, der kommer til dens Kundskab.

Herman Bang i Knibe.

Etatsraad Crone grusomt og frækt
Slog Kloen i Herman, den arme Knægt.
Paa Ferslews Loft kom den slemme Kat
Og tog i den „lille Rotte" fat.

„Haabløse Slægter" stred mod Moralen,
Haabløs staar Herman i Dommersalen,
Haabløs er Spidsborgerregimentet,
„Brøvl" vi af dette med Rette har ventet.

Redigeret af Fr. A. Hertz.

A. Guldbrandsens Tryk. Kjøbenhavn.

Nr. 16 | Söndag d. 16 Januar | 1881

De mørke Dage.

Opfyldt af Kummer, Tvivl og Nød
Maa Folket Nytaarstiden vente.
Den Haabets Fane, purpurrød,
Vil Ingen frem af Krogen hente.
En Reaktion, et vældigt Aag,
Som har til Skildt et Dannebrog,
Vil efter bedste Evne
For Folket Pisken levne.

Hvad nytter Talen, djærv og brav,
Naar hvert et Ord kan vente Dommen,
Som bringer Manden Fængslets Grav,
Og er han først i Kloen kommen,
Saa sparkes han som faldent Træ
Og regnes for et usselt Kræ.
Hvorledes da forliges?
Nej, her for Alvor kriges.

Et Anarki i Stat og Land
Kan vel Fortvivlelsen frembringe,
Ti naar en mægtig fjerde Stand
Forgæves længe monne tinge,
Da vokser Hadets Bjergetop,
Da henter Lidenskaben op
Af Dybet skarpe Vaaben,
Og Helveds Port er aaben.

I Styrismænd i Danmarks Land
Tag Mærke dog af Tegn i Tiden,
Nu staar I ved en Afgrundsrand,
Lavinen, som endnu er liden,
I Omfang vokser Dag for Dag —
Lad fare Eders Ro og Mag,
Spred Massen, som vil knuse
De gamle Fæstningshuse.

De mørke Dage dække tyst
Vulkanens dybe dunkle Veje,
Men snart vil Flammer gøre lyst
Og sprænge Dækket for sit Leje.
De haardt forpinte Folkeslag
Vil rejse sig med Tordenbrag,
Og saa vil Naadens Stemme
Ej kunne Magten tæmme.

Det koster Hjemmets Mag og Ro,
Det koster Livet for de Mange,
Som ej paa Stormands Venskab tro,
Som ej for Krudt og Bly er bange.
Et Bjerg af Lig vi længe saa,
Og før til Sejrens Pris vi naa
Maa Løgn og Urets Drage
De Dødes Malurt smage.

Glæde over Storeheddinge.

Sang for Scaveniusfianere.

Mel.: Rosen blusser alt i Danas Have.

Vintren kan vel snarlig faa en Ende
Og vi vente Vaaren, grøn og blid.
Derpaa skal vi Sommerglæden kende
Og, saa vil det allerbedste hænde,
Nemlig: Folketingets Vælgertid.

Uforglemmelige Vælgerdage,
Naar vi drak vor Kammerherres Skaal,
Han saa kærlig lod os Punschen smage,
Hundred Kroner gav han uden Klage
Dé for: gid han altid naa sit Maal.

Sidst var der to Værtshusmænd om Gildet,
Derfor maatte Plankeværket ned
Og paa Grundens Grænse, som forvildet,
Vi i Rusens Salighed blev hildet,
Ti fra Kedlen damped Punschen hed.

Kammerherren vil os ej forglemme,
Naar til Sommer vi har Valg igen.
Han skal — Fanden ta' os — faa vor Stemme;
Ti fra Punschen ej vi bliver hjemme,
Vi til Kedlen nok skal finde hen.

Raketter.

Om Bismarcks Ankomst til Berlin hedder det i „B. T." bl. A., at „Rigskansleren saa ti Aar ældre ud end i Fjor, og at han, da han steg ud af Vognen, maatte støtte sig paa sin Søn, Grev Herberts Arm og en Stok". — Dette er et Varsel om, at Fatter som sædvanlig vil følge Hosesokpolitiken, eller, som det ogsaa hedder: gaa paa Ræveklør!

Edv. Brandes har skrevet et Skuespil, kaldet: „Lægemidler!" — Pas paa! Nu vil N. Andersen & Kompagni have Brandes anklaget for — Kvaksalveri!

A. Guldbrandsens Tryk. Kjøbenhavn.

Brev fra Aarhus.

Hr. Redaktør!

Af Bladene har De maaske set, at 8de Regiment har forlangt at forlade „Frøken Grarups Kaserne" paa Grund af den Masse Væggetøj, som husere der.

Det synes, som om Indkvarteringskommissionen og Byraadet ikke kan blive enige, om hvilken Fremgangsmaade de skal følge for at befri Soldaterne for Frøken Grarups Smaadyr, og det er i al Fald en daarlig Trøst for os stakkels Menige, at dHrr. Byraadsmedlemmer, efter Hr. Mørks Sigende, har „prøvet mange Gange" hvorledes det er at blive bidt af Væggetøj.

Men ingen af de Herrer har prøvet at blive ædt op, det tør jeg nok sige, og de kender ikke Frøken Grarups „Kasernevægtere", ellers vilde de ikke tage Sagen saa let.

Jeg kalder Frøkenens Smaadyr „Kasernevægtere", fordi de med en forbandet Iherdighed holder Mandskaberne vaagne, og ligefrem gør Brandvagterne og Revaillens Blæsning overflødig.

Da dette tilsyneladende Gode nu ikke kommer Mandskabet til Nytte, men kun bidrager til at forstyrre Natteroen, og da det i det Hele er uforsvarligt, at udsætte Soldaterne for at blive pint af Rekrutplagere ogsaa om Natten, — de om Dagen kan gøre os nok af det! — saa vil jeg bringe i Indkvarteringskommissionens Erindring, at den jo maa kunne føre Klage over Kontraktsbrud!

I Lejekontrakten med Frøken Grarup — der maa da være en saadan Kontrakt — findes vel nok en Bestemmelse om, at Kasernen ikke maa lejes eller beboes af Andre end af det Militær af hvem Kasernen benyttes, altsaa ikke af Andre end af 8de Regiment.

Men nu er det vitterligt, og fremgaar tydeligt af Byraadets Forhandlinger, at der foruden 8de Regiment er indkvarteret i Kasernen flere (Frøken Grarup maa vide hvor mange!) Regimenter Væggetøj! Der er vist flere „Aargange" inde, at dømme efter „Kompagniernes" Størrelse.

Nogle vil paastaa, at de har truffet paa mange „Forstærkningsmænd" imellem denne Frøkenens Garde, og det er rimeligt nok, for de „træder" forbandet haardt, nogle af dem.

Min Mening er altsaa den, at Frøkenen, ved at indkvartere ovennævnte Regimenter Væggetøj mod Indkvarteringkommissionens Vidende og Vilje, har begaaet Kontraktsbrud, og da vi ere lettere at blive af med end Væggetøjet, og vi i dette Tilfælde er beredte til at vige for Overmagten, saa kan Byraadet vist ganske rolig lade blæse til „hurtig Udrykning" af „Frøken Grarups Kaserne".

Jens Persen, Tjæreby.

Gamle Kalendervers

i ny Form.

Naar Bønderne i Januar til Tinge stevne
De smaa Bestillingsmænd da haabe efter Evne.

Paa „Tillæg" vente de i Februar —
Men løbe Fastelavn rentud som Nar!

Naar Marts gi'er Sne paa Torv og Gade,
De Vognmænd er slet ikke glade.

Vil April begynde med smukke Dage,
Har Rigsdagen endnu langt tilbage!

Naar Maj er tidlig grøn, saa kan den Skare
Af arbejdsløje Folk begynde at spare!

Gi'er Juni mere Vand end Varme
Faar fine Folk „la grip" af Harme:

„At ta'e paa Landet først i Juli —
Det er jo næsten rent umulig!"

August er rig paa Pærer og paa Blommer, —
Til Hoffet høje Gæster kommer!

September os bringer Komediespil,
Ifald du har Penge, saa kan du se til.

Oktober er Rigsdagens Mødemaaned,
For Vrøvl og Omsvøb vi bliver ej skaanet.

I November skifter Pigerne naar Tiden er omme,
Af Dynen og i Halmen kommer somme.

Hvis ej Du i December for Rykkere er fri,
Saa stol kun paa, med Nytaar er Aarets Kval forbi.

1881.

I Følge en lille Opsats i „Berl. Tid." er 1881 et „Nitalsaar", idet det gaar op i 9, hvorledes det end vendes og drejes: „Nitallet maa i indeværende Aar være et lykkeligt Tal", hedder det. — Altsaa kan det haabes, at 1881 maa blive lykkeligt for Christian den 9de, og maaske vil Nihilisterne have bedre Held end i 1880, Robert Watt vil gøre gode Affærer med „Niniche", og paa Keglebanerne vil Lykkens Gudinde tilsmile dem, der bejle til hendes Gunst, i al Fald dem, der slaar „alle Ni!"

I Aalborg er der konstitueret et nyt bajersk Ølbryggeri under Navnet „Brygge iet Limfjorden". — Det smager noget vandet!

Bismarck og Hofpræst Stöcker i Berlin.

I. Ude.

Bismarck. Se til den gamle Hykler, Pastor Stöcker, han bilder sig ind, at jeg vil hilse ham paa offenlig Gade, netop som han har prostitueret sig i Jødedebatten. Skab Dig kun som en gammel Kokette, lille Stöcker, Bismarck kender Dig ikke.

II. Hjemme.

Bismarck. Min kære Stöcker! De er fortryllende! Deres Tale var henrivende! Saadan skal det Jødepak have det! Jeg deler fuldstændig Deres Anskuelser. Væk med Jøderne! De er os for kloge og for uafhængige.

I Skotøjsfabriken.

Damen. Jeg synes ikke om Deres Fabriksarbejde, — har De noget Haandsyet?
Fabrikanten. Jeg forsikrer Frøkenen, at det Haandsyede er ikke en Snus værd.
Damen. Men jeg bange for, at det Fabriksarbejde ikke holder.
Fabrikanten. Holder! Gudbevares! vi har saamæn Støvler i Forretningen, der kan holde i mange Aar, her f. Eks. er et Par med Alligatorbunde, saa tykke som et Brædt. Lad mig blot tage Maal af Frøkenens nysselige Fod — med Forlov!

Opvarterliv.

I.

I gamle Dage var det 3 Mk. for at trække en Champagne op; nu skal man kigge langt efter en lumpen Tiøre! Bare vi kunde blive saa fornuftige, at forlange ordenlig Arbejdsløn.

II.

„Pst!“ her og „Pst!“ der baade Nat og Dag — man maa sluge den Smule Mad i sig, som om man vilde løbe uden at betale — ligesom visse Folk.

III.

Vips! der fløj En med en Kalvesteg, 3 Snapse og — Halloj De! Stop ham! Nej, han er væk. — Den storsnudede Løjtnant brændte mig a' — naa, det kommer hans Oberst til at bløde for.

En Hofrevolution
og dens Følger.

(Fortsat.)

Om Brandts Arrestation meddelte Gesandten, at Eichsted og Beringskjold havde opbrudt Døren til hans Værelse, hvor Brandt havde modtaget dem med dragen Kaarde, han kæmpede nogen Tid med dem, men blev tilsidst overmandet, afvæbnet og ført til Citadellet, hvor han fængsledes og lænkedes paa lignende Maade som Struensee.

Det blev sent paa Dagen, inden Keith blev færdig med sin lange Beretning. Caroline Mathilde var bleven dybt rystet ved at høre om de Lidelser, hendes Venner maatte udstaa, og Gesandten maatte anvende hele sin Veltalenhed for at indgyde hende lidt Mod og Haab.

Ved Afskeden lovede han hende, at gøre sit Muligste for snart at aflægge hende et nyt Besøg, og at anvende hele sin Indflydelse baade ved Hoffet i England og i Danmark for at skaffe Dronningen Oprejsning.

VIII.

Forhørerne i Sagen mod Struensee havde taget deres Begyndelse. Hvad Struensee i disse Forhør lod sig bevæge til at afgive Tilstaaelse om, véd Læserne allerede af de tidligere meddelte Aktstykker.

Disse Tilstaaelser havde til Følge, at Dronning Caroline Mathilde den 9de Marts blev underkastet Forhør paa Kronborg.

De Individer, der lod sig bruge til dette Hverv, var Juel Vind, Thott, Stampe og Schack Ratlau, af hvilke den sidste ledede Forhøret.

Da Schack Ratlau havde gjort Dronningen bekendt med hans og hans Ledsageres Nærværelse, erklærede hun sig rede til at besvare de Spørgsmaal, man maatte have at rette til hende, og Schack Ratlau gik da lige løs paa Sagen, idet han af de medbragte Akter oplæste Struensees Tilstaaelse om sit Forhold til Dronningen.

Caroline Mathilde afbrød her Schack Ratlau. „Denne Tilstaaelse er falsk!" erklærede hun med Værdighed. „Jeg har Intet at bebrejde mig i min Opførsel mod Struensee eller Nogen."

„Deres Majestæt vil selv kunne overbevise Dem om, at Tilstaaelsen er rigtig", sagde Schack, og rakte Dronningen Dokumentet, „og at den er tilført Protokollen paa rette Maade, derfor indestaa vi."

„Jeg fastholder mit Udsagn," sagde Caroline Mathilde med Uvilje, „fra den første Dag af mit Fangenskab var det mig klart, at mine Fjender vilde anvende alle Rænker for at berøve mig Friheden for stedse, at de maaske tragtede efter mit Liv, men jeg troede dog ikke, at de vilde være saa usle, at de vilde søge at naa dette Maal ved at besudle min Ære."

„Men, hvorledes vil da Deres Majestæt forklare Grev Struensees Tilstaaelse, der synes at være afgiven i ganske klare Udtryk?" spurgte Schack, der begyndte at blive noget ængstlig for, at Dronningens aabne Svar og værdige Holdning skulde bringe hele Forhøret til at strande.

„Jeg kan kun svare, at Struensee umuligt kan have afgivet en slig Tilstaaelse," sagde Dronningen bestemt, idet hun sendte Schack et Blik fuldt af Foragt.

„Kendsgerningerne synes dog at vidne om det Modsatte," bemærkede Schack, idet han pegede paa Aktstykkerne.

„Jeg véd ikke paa hvilken Maade eller ved hvilke Midler disse Tilstaaelser ere tilvejebragte, men jeg véd, at Struensee ikke har udtalt sig saaledes," vedblev Dronningen standhaftig.

„Grev Struensee har i et nyt Forhør fornyet, stadfæstet og underskrevet den af mig omtalte Tilstaaelse i alle dens Enkeltheder," sagde Schack i en brutal Tone.

„Det er ikke muligt!" raabte Dronningen fortvivlet, medens hun vaklede under det frygtelige Slag, som hendes Anklager ved sin nye Erklæring førte imod hende. „Nej, Struensee har ikke gjort det," gentog hun med Styrke, „og — hvis det er sket, saa erklærer jeg hele hans Udsagn for Usandhed!"

Den listige Schack tog hurtigt Ordet og sagde: „Det kan kun glæde Deres Majestæts underdanige og tro Tjenere at høre denne Erklæring af Deres egen Mund. Saa havde vi dog Ret i vor Formodning, at Struensee er en Forrædder og skammelig Bagvasker!"

„Hvorledes!" spurgte Dronningen angst.

„Deres Majestæt har benægtet i Et og Alt Rigtigheden af hvad Struensee har tilstaaet, og følgelig er han en nedrig Bagvasker, der for sin skammelige, forvovne Løgn vil blive idømt den skrækkeligste Dødsstraf som Loven tilsiger for Majestætsforbrydelse," erklærede Schack, idet han med et lurende Blik iagttog Virkningen af sine Ord.

Bedøvet af Sindsbevægelse og Skræk segnede Caroline Mathilde tilbage i sin Lænestol. Den forfærdelige Meddelelse virkede som et Tordenslag paa den ulykkelige Kvinde, i hvis Indre Æren og Følelsen kæmpede en haard Kamp. Med Dødens Blegbed over de skønne Træk sad hun længe stum og uden Bevægelse. Struensee havde altid været hende og Kongen en tro og hengiven Ven.

Hun havde gengældt hans Venskab, hun satte Pris paa hans Hengivenhed.

Hans store Begavelse, Kundskabsrigdom og Dannelse havde altid været hende til megen Glæde og Adspredelse.

(Fortsættes.)

Episoder af en dansk Infanteriofficers Levnet.

Der var engang en Officer S., der blev udnævnt til Løjtnant i den unge Alder af 18 Aar. Kort efter Udnævnelsen blev han ansat ved et Regiment, der havde Garnison i en Provinsby. Da vor Officer som sagt var meget ung, endnu i den saakaldte Labanalder, var det jo ikke saa forunderligt endda, at denne haabefulde unge Mand troede, at en Officer, der bar Kongens Uniform, var en ukrænkelig Person, der stod udenfor den borgerlige Straffelovs Rækkeevne, og kun til Nød kunde rammes af den militære, naar den kom ovenfra, samt at borgerlige Folk kun var til i Verden for at tilfredsstille hans Fornødenheder og ungdommelige lidenskabelige Lyster.

Da der ved Regimentet var saare lidt Tjeneste for ham, havde han rig Lejlighed til at hengive sig til sine egne Adspredelser. Særligt lagde han sig efter at gøre Gæld hos sine Leverandører, Skrædere, Skomagere o. s. v., og efter at gøre Kur til og indgaa intime Forbindelser med den kvindelige Befolkning. Gifte og forlovede Kvinder syntes han, maaske af visse Grunde, at skænke størst Opmærksomhed, hvorved han forstyrrede mange Familjers Fred og Lykke. Hans Bekendtskab i Byen var saa stort, at da Regimentet faa Aar efter, paa Grund af Krig i Landet, maatte forlade Garnisonen, blev han ledsaget ud af Byen paa en Maade, der havde megen Lighed med en Skandale.

Fra Krigsskuepladsen hørte man aldrig noget Stort om vor Løjtnant, (Krigsførelse laa nu engang ikke rigtig godt for hans Bryst), men derimod var han overordenlig godt bekendt for det særdeles paatrængende Galanteri, han viste Kvinder af alle Klasser, hvor han kom i Kvarter. Der fortælles blandt Andet, at han under et Indkvarteringsophold i 3 Dage paa Als gjorde Værtinden, der var Enke, hendes Datter og Tjenestepigen frugtsommelig.

Da Krigen var tilende, blev hans Regiment lagt i Garnison i en anden Provinsby. Her begyndte vor Ven atter paa sin tidligere Garnisonslevevis. En Gang krøb han om Natten gennem Vinduet ind i Sovekammeret til en højtstaaende Embedsmands Datter, der var forlovet med en civil ung Mand, men her gik det ham dog galt, ti vor Officer blev af Familjen fangen i dette Dueslag, og for at redde sin ydre Officersære (den indre havde han mistet for længe siden) maatte han kort efter gifte sig med den fornærmede Skønne.

Blandt Kammerater var han ilde lidt paa Grund af det dominerende, kommanderende og i høj Grad paatrængende Forhold, han altid vilde udøve imod dem.

Overfor Underofficererne og deres Familjer var han en sand Tyran og nederdrægtig Slyngel; ti med Undtagelse af to Underofficerer, der blandt Kammeraterne gik under Navn af „Røde" og „Sorte Mikkel", med hvem han syntes at staa i et særligt privat og intimt Forhold, gjorde han alle andre Underofficerer og Underofficersfamiljer, som han kom i Berøring med, al den Fortræd og alle de Ulykker, som det paa nogen tænkelig Maade var ham muligt. At klage over nævnte Officer, vilde kun gøre Forholdet værre, fordi han stod dækket bag Ryggen af en gammel fordrukken Chef, der fuldstændig gik i hans Ledebaand.

Som Familjeforsørger var han vistnok en overmaade god Mand, ti overalt hvor det var ham muligt at skaffe sig en Biindtægt, der gjorde han det, selv om det skulde ske paa Underofficerernes og Mandskabets Bekostning. Han brugte saaledes Haandværkere blandt Underofficerer og Menige til forskellig privat Anvendelse, men han betalte dem ikke derfor.

Ligeoverfor Hustruen havde han nok ellers ikke synderlig at skulde have sagt, og senere sagde man om ham, at han var bleven gjort til Hanrej af en af sine mest fortrolige Kammerater.

„Morgenbladet" har aabnet det nye Aars journalistiske Felttog med et voldsomt Angreb paa Krigsminister **Kaufmann** for den Maade, hvorpaa han forsyner Hærens Lager af **Oberstløjtnanter** etc., der efter Bladets Sigende er lutter daarlige Varer, — ganske vist misrekommanderende for en „Kaufmann".

Det er Uhørt, at „Foreningen af 18de Marts", trods høje Vedkommendes Sagsøgelse, lader en af Herman Bangs „Haabløse Slægter" optræde Mandagen den 17de Januar til Maskeraden i Forsamlingsbygningen.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Nytaarsplager.

En Rykker. Undskyld! Jeg vilde gerne præsentere Herren en lille Regning. Jeg har aldrig været saa heldig, at . . . .

Fruen. Gaa! jeg er ene. De kunde aldrig komme paa en mere uheldig Tid. Min Mand er netop i dette Øjeblik beskæftiget med overordenlig vigtige Forretninger. En anden Gang. Adiø!

Redigeret af Fr. A. Hertz.

A. Guldbrandsen's Tryk, Kjöbenhavn.

Nr. 17 Söndag d. 23 Januar 1881.

A. Schulenborgs Fotolith.

Ravnesang.

Nys en Konges Sale jeg besøgte,
Der var Pomp og Pragt og Overflod,
Unge Damer overgivent spøgte,
Eller knejsede med Overmod.
Gamle Herrer drak af gyldne Bægre
Deres kongelige Herres Skaal,
Svor, at aldrig de sig vilde vægre
Ved at hjælpe ham at naa sit Maal.

Kongen han var ked af Raadets Griller,
Selv han ønskede at herske frit,
Folkets valgte Mænd ham rent adskiller
Fra den Magt, som han har ønsket tidt.
Pengene, han faar, vil ikke batte,
Han tør ikke spille rigtig højt. —
Derfor tror jeg nok Enhver kan fatte,
At det Kongebaand maa være drøjt.

„Adelen jeg giver Baand og Stjerner
„Og besøger dem i deres Hjem.
„Kirkens Hellighed jeg trolig værner,
„Kirkens Uvenskab kan være slem.
„Rige Borgere med Monopoler
„Fodrer jeg, det bider godt paa dem.
„Lærerne, især i Landsbyskoler,
„Nytter det mig ej at holde frem.

„Hvis jeg disse gyldne Regler følger,
„Vel et Statskup jeg tør vove paa,
„Folkehavets tidt omtalte Bølger
„Ville mod min Magt kun lidt forslaa.
„Mine dumme Krigere adlyde
„Punktlig de betalte Chefers Bud,
„Mukker Folket, lader jeg det skyde,
„Brænder deres røde Oprørsklud.“

Saadan lød den kongelige Tale
Til de fine Gæster ved hans Bord.
Saadan kan en kronet Hane gale,
Saadan forberedes Vold og Mord.
Men saa skør, saa svimlende en Stilling
Findes næppe paa den ganske Jord.
Aldrig nogen Konge faar Bevilling
Til at bryde Lovens faste Ord.

Raketter.

Valby siges at skulle lyksaliggøres med en stor, ny Kirke, som Brygger Jakobsen vil lade opføre for egen Regning. — „Dags-Av.“ har hørt, at den ny Kirke skal forsynes med to runde Taarne, der rimeligvis skal have Model efter Øltønder eller efter bajersk Ølkruse! — Dersom Hr. Jakobsen nu kunde sætte igennem, at der ved Altergangen skænkedes en „kold Carlsberger“ i Stedet for det som Præsterne kalder „Altervin“, og uddeltes „Rundstykkerbelagt“ i Stedet for de traditionelle Oblater, tør vi garantere, at der vil blive en Valfart til Hr. Jakobsens „Gambrinus Kirke“, eller hvad den nu skal hedde, som til Profetens Grav i Mekka!

„Haabløse Slægter“ betegnes i en Anmeldelse i „Dags.-Av.“ som en umoden Frugt, og bør efter Anmelderens Mening behandles efter Politivedtægtens Paragraf, der forbyder Salg af umoden Frugt. Fremdeles véd Anmelderen ikke, om Bogen er en „Bergamot“ eller en „sur Kejserindepære“! — Stakkels Herman Bang! At blive stemplet som „salig“ Schoustrups Efterfølger — ham der blev berømt ved „mine egne Valdnødder“! — det er virkelig en haard Straf for at have sat nogle „haabløse Slægter“ ind i vor af haabløse Slægter allerede overfyldte Verden!

Gedalia, der, som bekendt, har spekuleret i mange Slags „Papirer“, vil nu forsøge sin Lykke i Trykpapir; det siges nemlig, at han vil udgive en „Brochure“ om hans meget omtalte Sag. — Vi tænkte nok, at naar først Skarpretteren begyndte at producere sig som Forfatter, vilde der være Mange, der syntes, at de „havde Noget og skulde ha'e sagt!“ Bliver det saaledes ved, kan man vente en Bekendtgørelse i Bladene om, „at Politibetjent Nr. 879 agter at udgive en Beretning om det store Opløb i Pilestræde da to engelske Matroser blev ført til Stationen etc.“!

Efter 4de Trækning.

A.: Vandt Du Noget i Lotteriet?

B.: Ikke et Øje! Og jeg har dog to „Lærlinge“ og en „Haandværker“, og saa holder jeg endda en „Diakonisse“, som min Kone ikke véd af!

A.: Naa! Og jeg er halvt med to „Idioter“, spiller selv to „Kvarter“, og min Kone har en „Vaabenbroder“, saadan hemmeligt, forstaar Du, med Madamen paa 1ste Sal, men — ikke saa meget som en Tillægsgevinst fik vi!

B.: Hør, véd Du hvad? Jeg lader alle de andre gaa, og beholder „Diakonissen“; Du skal gøre ligesaa, og kun lade Din Kone blive ved med „Vaabenbroderen“, saa skal Du se — der kommer nok Noget!

Ministerens Drøm.

Det var sent paa Aftenen efter den Dag, da Taubers Forslag om Foranstaltninger i Anledning af den herskende Nød havde været til Behandling i Folkethinget, at Ministeren laa i sin gode Seng og tænkte over Dagens Gerning. Ministeren var tilfreds med sig selv; han havde standhaftig værget Statens Kasse mod Forsøg paa at presse nogle Hundredetusinde ud af den til Uddeling blandt de Fattige, og han havde prist den gode Høst, og paavist, at der var meget rigeligt med Penge allevegne (!) — og mere kan man virkelig ikke forlange af en Minister! Intet Under altsaa, at Ministeren var tilfreds med sig selv.

Og dog var der en Tanke, der idelig spøgede i Ministerens Hjerne og voldte ham Uro.

En af Folkets Repræsentanter havde bebrejdet Regeringen, at den altid kun havde et afvisende Svar til Forslag om at afhjælpe Nøden, og han havde varslet om, at der vil komme en Tid, da Regeringen vil blive nødt til at stille sig anderledes. Disse Ord kildrede Ministeren som om han havde faaet en Loppe i Øret.

Han vendte og drejede sig i Dynerne, men de varslende Ord vedblev at summe og summe.

Det var slet ingen rar Begyndelse paa en Nat, især for en Minister, der ved med sig selv, at han har en god Samvittighed.

Endelig faldt Ministeren i Søvn.

Han drømte. Men det var ingen behagelig Drøm, ti Sveden haglede frem paa hans Pande, og han stønnede dybt og tungt, som om han havde Mareridt.

Det forekom Ministeren, at han var en fattig Arbejder, der længe havde været arbejdsløs. Vinteren var streng og der var megen Nød i Landet.

Folkets Repræsentanter forhandlede om, hvad der skulde gøres, men Forslaget faldt, fordi en af Regeringens lovkyndige Venner spidsfindig forklarede, at der var Forskel paa „ordinær" og „ekstraordinær" Nød, og ekstraordinær Nød havde man ikke endnu.

Det skar Ministeren i Hjertet at høre dette, han var jo selv arbejdsløs, Kone og Børn sultede, altsaa syntes han, at Nøden var ekstraordinær nok.

Desuden havde Værten sagt dem op; de skulde paa Fattiggaarden. Mon dette ikke var ekstraordinært?

Krediten hos Bager og Høker var for længe siden standset, og Forbindelsen med Laanekontoret ophørt, for Ministerens Familje havde ikke Mere at bringe derhen! — Mon dette heller ikke var ekstraordinær Nød?

Hvad kunde det nytte, at han drev om paa Gaderne eller paa Arbejdspladserne. Hans Kammerater var ham gerne paa Nakken, syntes han, og kaldte ham spotvis „Ministeren". De gav ham Skyld for Elendigheden og sagde, at naar han, den Gang han var Minister, havde hjulpet dem itide, saa var det ikke blevet saa galt, som det nu var. Og alle hans fine Venner fra Middagsselskaberne og den store Verden, — de kendte ham ikke mere. Nu kendte han desto værre altfor godt dem!

Saa syntes han, at han mødte sin lovkyndige Ven oppe fra Folkethinget, ham, der kendte Forskel paa ordinær og ekstraordinær Nød.

„De tog fejl," sagde Ministeren, „Nøden er virkelig ekstraordinær. Jeg føler det selv bedst!"

„Passiar, min gode Mand," svarede den Lovkyndige, „saadan er det altid her, følgelig er Tilstanden ordinær, det vil sige almindelig. Hvem er De for Resten? —

Den Lovkyndige vilde heller ikke kendes ved ham, det var klart nok.

„Der vil komme en Tid, da Regeringen vil blive nødt til at stille sig anderledes!" raabte Ministeren og fjernede sig. Han syntes, at han kunde høre den Lovkyndiges Haanlatter langt bag sig. Det var frygteligt at være fattig og forladt, det følte han nu.

Og hvor de „Store" i Samfundet dog var haardhjertede og blottede for Medfølelse, naar de kunde sidde i en lun Sal og beregne Nøden efter Grader, ligesom deres egen latterlige Rangforordning.

Nej, blev han en Gang Minister igen, saa skulde det rigtignok blive anderledes. — — —

„Har Deres Ekscellence sovet godt?" spurgte Kammertjeneren om Morgenen.

„Jo Tak, meget godt", svarede Ministeren med et lettende Suk, og tilføjede sagte: „Gudskelov, at det kun var en Drøm!" — „Den Lovkyndige har Ret, Nøden er slet ikke saa stor", tilføjede Ministeren, da han hørte Temaskinen snurre, medens Ilden knitrede lystigt i den store Kakkelovn.

Prisopgaver

fremsatte af „Ravnen"s Universitet for Aaret 1881.

Opgavernes Besvarelse bedes indsendte til „Ravnen"s Redaktionskontor og de bedste Skribenter ville blive udnævnte til virkelige Ravneraader eller til Riddere af den røde Fane.

I Teologi.

Ved en nærmere Paavisning af den Maade, hvorpaa Naturens Omvekslinger og de menneskelige Samfund styres og regeres, at faa konstateret, om det i Grunden ikke er Djævelen (det onde Princip), der har Overmagten for Tiden og har haft Overmagten ligefra den forhistoriske Tid samt Antydning af den Mulighed: ved et almindeligt Oprør — i alt Fald i alle civiliserede Lande — at bringe denne Djævel til at abdicere.

(Fortsættes.)

For tidlig.

Pigen. Jeg tror De raser, unge Mand,
Lad mig dog have Fred.
Ynglingen. Jeg kan ej dæmpe Hjertets Brand,
Min Pine ej De ved.

For sent.

Herren. Skøndt jeg af Mønt er proppet fuld,
Jeg føler dog et Savn . . .
Damen. Jeg ikke for det røde Guld
Vil tage Dem i Favn.

Fra Skøjtebanen ved Tivoli.

Den unge Herre. Men er det Dig, Emma! Du sagde til mig, at Du blev hjemme og var syg, og nu — er Du dog paa Banen. Det er ikke pænt mod din Forlovede.

Damen. Jeg vil sige Dem rent ud, Hr. Bang, mit Hjerte er saa koldt som Is overfor Dem. Vi stemmer slet ikke, og De er ogsaa . . . .

Herren. Hvad er jeg, Emma?

Damen. Altfor lille; De naar jo hverken her eller der.

En Hofrevolution
og dens Følger.
(Fortsat.)

Den ved Hoffet herskende galante Tone i Omgang havde tilladt dem at nærme sig hinanden, og, muntre, unge, livsglade som de Begge var, havde de nydt mange muntre Øjeblikke i hinandens Selskab. Var det underligt, at hun havde søgt Erstatning i Struensees Selskab, for den Mangel paa Opmærksomhed og Hensyn som Kongen daglig havde ladet hende føle.

Og dog var hun sig bevidst, at hun aldrig havde forsømt eller sveget sine Pligter.

Forholdet mellem hende og Struensee var ikke krænkende for Kongen.

Men hendes Fjender havde tillagt dette Forhold en Beskaffenhed, som stemmede med deres Planer, at styrte hende. Hvorledes var det nu muligt, at Struensee havde ladet sig tvinge eller forlede til at afgive en Tilstaaelse, som absolut maatte fælde dem Begge?

Hvad kunde han vel haabe ved en slig Tilstaaelse?

Og hun? Kunde hun ved sin Benægtelse forsvare, at styrte sin eneste Ven i Ulykke?

Men, naar hun vilde følge Sandheden, maatte hun jo benægte Struensees Udsagn!

Det var det Samme, som at overgive ham til Bøddelen.

Hendes Stilling som Kongens Hustru, som sine Børns Moder, som Datter af et stort Fyrstehus, af en stor Nation, bød hende at følge Sandheden.

Hendes bedste, hendes eneste Ven vilde da være fortabt.

Hun vilde blive Skyld i et Menneskes Død!

Vilde hun kunne frelse ham ved at — bekræfte den frygtelige Tilstaaelse?

Men, saa vanærede hun sig jo selv i Verdens Øjne, i sin Konges og Ægtefælles Øjne. Hendes Børn kunde da ikke agte deres Moder!

O, det var frygteligt! En dræbende Tanke.

Men naar hun bragte dette Offer, vilde Struensee maaske blive frelst! Alle disse og lignende Tanker foer gennem hendes Hoved, medens hun lidt efter lidt søgte at komme til Klarhed over sin Stilling.

Det er ikke godt at forklare sig, hvorledes Dronningen kunde faa logisk Sammenhæng i den Tanke, men vist er det, at hun mere og mere klamrede sig fast ved Haabet om, at kunne frelse Struensee ved at angive sig selv som hans Medskyldige!

Men hvorledes dette nu end forholdt sig, skal det siges til Caroline Mathildes uvisnelige Ros, at da hun først havde ladet denne Tanke faa Rum, da sejrede Medfølelsen.

Efter en lang, forfærdelig Sjælekamp var hun beredt til at bringe det største Offer, en Kvinde kan bringe.

Hun vilde ofre sin Ære, i den Tro, at hun derved kunde redde Vennens Liv.

Med svag, næsten hviskende Stemme spurgte Caroline Mathilde:

„Og hvis jeg tilstaar hvad Struensee har sagt, tør da den Ulykkelige haabe af min Konges Naade?"

Det Blik, hvormed hun ledsagede sit skæbnesvangre Spørgsmaal, gav den snedige Ratlau tydeligt at forstaa hendes Hensigt. Med et Buk, der kunde optages som en Bekræftelse, men i sig selv var en intetsigende Gebærde, et nederdrægtigt Kneb, beregnet paa at skuffe den ulykkelige Dronning, for at fralokke hende Tilstaaelsen, lagde han den mod hende skrevne Anklage frem for hende.

Caroline Mathilde stirrede aandsfraværende paa det foran hende liggende Aktstykke. Kampen i hendes Indre begyndte med fornyet Styrke, og hun var længe et Bytte for den voldsomste Sindsbevægelse.

Pludselig tog hun sig sammen, resolut greb hun en Pen og skrev med skælvende Haand de første Bogstaver af sit Navn — ledet af en eller anden Indskydelse standsede hun, og rettede sit Blik paa Schack Ratlau. Hvad læste Dronningen i Skurkens Ansigt?

Den mest djævelske Glæde!

Forræderen nød allerede sin Triumf.

Med fremstrakt Hals, luende Blik, og med et hæsligt Grin om Munden stod Slynglen der, stift stirrende paa de Skrifttræk, Dronningen havde tegnet.

Et Glimt af den egenlige sande Sammenhæng med dette afskyelige Komplot, slog lige som ned i Caroline Mathildes Sjæl.

Med et Udtryk af den dybeste Foragt rejste hun sig og raabte:

„I ere nogle Uslinge! Skændigt bedrage I mig! Alt hvad I har forebragt, er Løgn. Struensee har ikke anklaget mig! jeg kender ham; — nej! han kan ikke have gjort det!"

Overvældet af Sindsbevægelse faldt Dronningen tilbage i Stolen.

Medlidende eller blot dannede Mennesker vilde være kommet den ulykkelige Kvinde til Hjælp, men Caroline Mathilde var kun omgiven af Bødler eller rettere Røvere, der kun ventede paa at sætte sig i Besiddelse af Byttet.

Schack Ratlau listede sig med Kattesjed hen ved Dronningens Side, og kastede et mønstrende Blik paa de under Anklagen skrevne Begyndelsesbogstaver til Dronningens Navn.

Der stod: Carol—.

Et skummelt Grin bredte sig over hans Ansigt.

(Fortsættes.)

Arbejder og Fabrikant.

Fabr. Hvad siger Du om Vintertiden?
Kan den ej kue lidt dit Mod?
Din Dagløn er saa Satans liden
Og dog med mer end nok af Nod.
Den Kur er god for disse Svende,
Som ej til streng Kontrol vil kende.

Arb. I Arbejdskøbere dog ikke
Kan lade fare Spot og Spe,
Før I med Næsen opad ligge,
Og det kan saamæn snarlig ske.
Tror Du, at Nordens kolde Lande
Ej varmes kan af Sydens Ild,
Og en Gang Bøssers Knalden blande
Med Had og Hævnens Fæiden vild.
Giv heller Køb, lad Retten stande
Ved Magt i hver en Tvistens Sag;
Se! overalt i alle Lande
Dig truer Folkets Tordenbrag.
Til Lovens Stav Du Dig vil hælde,
Men vi ved Loven vil Dig fælde.

Fabr. En halv Snes Aar I nu har virket
Med Skrift og Tale som I kan,
Ved Rigsdagsvalget har I lirket,
Men ej I fik derind en Mand.
Gaa op i Venstre, Børn, det batter.

Arb. Ja, da vi bliver først til Latter.
Nej! paa vor egen Sag vi tror,
Og, pas kun paa, den Plante gror.
Den vokser over Venstres Skulder.
Vi gaar ej mere frem med Bulder,
Men sindig, sikker er vor Bane,
Og stadig dog den røde Fane
Vi værner om, stol Du paa det,
Den trædes ej i Støv saa let.
Fra Frankrig kommer nok Parolen,
Der er for Folkeretten Skolen.
Farvel Hr. Fabrikant, tænk paa:
Ej Alting efter Præstens Præk kan gaa.

Fra Toldboden.

— Hvorledes kan det være, at Indenrigsministeren synes at give de svenske Fiskere Fortrinet fremfor de danske, med Hensyn til Fiskeriet paa dansk Søterritorium?

— Det er naturligvis af bare Høflighed. Han siger som galant Vært i Huset: „Væk fra Fadet, Børn! De Fremmede først."

Raketter.

I „Dags-Avisen" af i Onsdags læses:

„Makulatur!

En Del smukt Avismakulatur sælges billigt. „Dags-Avisen"s Ekspedition anviser."

— Mon denne Annonce staar i Forbindelse med det nævnte Organs „store" Udbredelse?

Forfatteren til „Lindows Børn", hvilket Stykke er en af Nationalteatrets sidste Nyheder, har allerede indleveret et nyt Arbejde. — Formodenlig hedder det nye Stykke: „Lindows Børnebørn".

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Proletarliv.

Konen. Der kan Du se, Fatter, Vorherre er dog en god Mand; der kommer lille Mine med to dejlige Brød, som Forstanderen har tilstaaet os, to hver Uge; nu behøver vi da ikke at sulte saa meget.

Manden. Kone! Du ved ikke, hvad Ulykke vi har gjort; de Fattigvæsensbrød er en Judasgave, hvormed de nederdrægtige Love plyndrer mig for mine borgerlige Rettigheder. Nu staar jeg blandt mine Kammerater som en Usling, der ikke en Gang kan gaa med til Valg paa en Valgdag. Død og Helvede! Jeg køber mig en Snaps! Jeg drikker mig fuld! Uh! Mutter! Det var det værste Stød!

Redigeret af Fr. A. Hertz.

A. Guldbrandsens Tryk, Kjöbenhavn.

Nr. 18. | Söndag d. 30 Januar | 1881.

A. Schulenbergs Fotolith.

Ravnesang.

Paa Havets farefulde Vej,
Mens Vinterstorme vildsomt bruse,
At flyve did jeg glemmer ej,
Langt bort fra Byens tætte Huse.
Sorgløs den Sømand glider hen,
Sorgløs — saalænge Skuden holder,
Hans Fryd er Mindet om en Ven,
Hans strenge Dont ej Sorg ham volder.

Den Sømand ved, at Havets Dyb
Hvert Døgn vil mangt et Offer sluge,
I dunkel Nat blandt hæsligt Kryb
Vil Døden mangen Sømand knuge.
For Guld han trodser Farens Stund,
Det er hans Dont og han maa rejse,
Han hader Dorskheds sløve Blund,
Som stræbsom Mand han stolt vil knejse.

Naar Skibet bringer rigest Skat
Fra fjerne Strand til Hjemmets Havne,
Hans Part den er dog ringe sat,
Det er ej ham, det Togt skal gavne.
Den rige Mand, som sendte ud
Det Skib paa farefulde Veje,
Han staar saa stolt i prægtigt Skrud,
For ham ej Farer meget veje.

Den Sømand vover kækt sit Liv,
Men Landets Lov sletintet vover,
Hvor Ret skal hævdes mødes — Kiv,
Sligt lunkent Raad ham Intet lover.
Man vil saa nødig gaa for nær
De rige Købmænds slette Skuder.
I Raadets Sal er mange Skær,
Som Ret og Pligters Fald bebuder.

Som Haandværksmand ved Landets Dont
Prisgives Arbejdsherrens Vælde,
Saa maa den Sømand døje Ondt,
Det nytter ej sin Nød at mælde.
Vort Folkeraad jeg tror saa sandt
Er selv en Skude, mør og gammel,
Hvor ædel Daad man sjelden fandt,
Men mangen Frase, hul og vammel.

Fra Gaden.

— Noa, sikken En Konsistorium fik paa Hovedet af Kultusminister Scavenius, fordi der af Almanakken i Aar var udeladt Aarstallene „efter Verdens Skabelse“. Hvad mon Konsistorium siger til den Vidsker?

— Konsistorium ta'er 'en naturligvis med Ro, og siger: „Lad os nu bare ikke skabe os!“

Fra den forkerte Verden.

I „Dags-Avisen“ søger et dannet Menneske en Plads som — Vicevært!

Prisopgaver

fremsatte af „Ravnen“'s Universitet for Aaret 1881.

(Fortsat.)

I Filosofi.

En Paavisning af Maaden, hvorpaa Filosofien kan finde praktisk Anvendelse i det daglige Liv, navnlig for den ubemidlede arbejdende Klasses Vedkommende, saaledes at denne Masse af Folket kan lære at bruge Filosofi som Erstatning for de Livets Goder, som Samfundets Tyranner og Blodsugere daglig frarøver dem. Dog ønskes bemærket, at Proletariatets filosofiske Midler maa kunne begrænses saaledes, at de f. Eks. ikke med filosofisk Ro begynder at skyde alle Tyrannerne ned som gale Hunde.

I Jura.

Der ønskes en tydelig og letfattelig Anvisning til at anvende i forskellige Livsforhold det Hæleri, som har Lovens Medhold og som altsaa maa henregnes til Dyderne.

Med Hensyn til dette Spørgsmaal ønskes Borgermester Fengers Forhold til Stadens Økonomiforvalter saa klart som muligt belyst -- andre Forretningsmænd til et lysende Eksempel.

I Æstetik.

Et større episk Digt til Forherligelse af det Estrupske Ministerium, med den provisoriske Finanslov som Hovedmoment. Da Ministeriets Afslutning endnu ikke har fundet Sted, saa maa en saadan tildigtes — omtrent i Smag med Ragnarok eller Gudernes Tusmørke.

(Fortsættes.)

En ny Vise

om Rasmus Nielsen og især hans Frue, som er den værste tyranniske Kvinde mod sine Tjenestepiger, som tænkes kan, m. m., som denne sandbru Vise indeholder.

Mel. Den gamle Sylsvise.

Rasmus Nielsen er af Bondestand,
Men han blev dog til en fornem Mand,
Han stod frem som Lærer til de smaa
Drenge med Studenterhuer paa.
„Søren" vel engang ham vakte op,
Men med ham han siden sagde Stop!
Højremand han er, saa kras som Faa,
Skøndt Humanitet han holder paa.

Men Humanitet forstaar Skam ej
Fruen, som han tog sig paa sin Vej,
Skøndt hun selv har tjent for Løn og Brød,
Som en Djævel over Folk hun bød.
Hendes Piger kom i Slaveri,
Og naar saa de vilde slippe fri,
Fik de Hug og blev skældt voldsomt ud.
Der fik Rasmus s'gu en dejlig Brud.

Sjelden mere end en Maanedstid
Taalte nogen Pige alt det Slid,
Ingenting var Fruen ret tilpas,
Altid var hun ond og glubsk og hvas.
Føden den var baade tør og knap,
Fik de Løn, saa var den Satans slap,
Vilde Rasmus stifte Fred engang,
Fik han snart en Præken, alenlang.

Politiet vidste god Besked
Om den hele varme Ned'lighed,
Skade kun at ej det sa'e som saa:
Ingen Piger fler maa Fruen faa.
Slette Konditioner findes tidt,
Men det her var dog det bare Skidt.
Denne Frue saa forbandet staar,
At hun nok engang til Helved gaar.

Hvo som fatter, hvad jeg sigter til,
Tjene Rasmus Nielsen aldrig vil,
Sligt et Herskabshus knap Mage har,
Derfor jeg dem denne Mundfuld skar.
Som Beskytter for de Glutter smaa,
Ravnefaderen vil gerne staa.
Og de Stores grumme Tyranni
Aldrig blive skal for Ravnen fri.

Eneretsbevillinger.

Under Dags Dato har det behaget „Ravnens" Redaktion at meddele følgende Eneretsbevillinger, gældende indtil videre for Danmark, med Undtagelse af Island og Færøerne, hvor vi ingen Abonnenter har.

1. Er der forundt Ministeriet Estrup Eneret paa Forfærdigelsen af Fæstningsværker til Københavns Befæstning, som gaar paa Ruller og som desaarsag kan flyttes udad, efterhaanden som Byen udvides.

2. Er der forundt Bismarck Eneret indtil 1883 til at forfærdige og lade forfærdige den af ham opfundne Rensemaskine kaldet „Undtagelseslov til Udrensning af al Frihed, Lighed og Broderskab i det tyske Rige."

3. Er der forundt Dronning Viktoria af England Eneret til at forfærdige og lade forfærdige et Apparat kaldet „Kabinet", som anvendes til at tyrannisere og undertrykke forskellige Folkeslag med i Evropa, Asien og Afrika.

4. Er der forundt Borgerinde Louise Michel af Paris Eneret paa at forfærdige en revolutionær Maskine kaldet „Syndfloden", som kan anvendes til at feje alt Snavs og Raaddenskab i Frankrig ud i Atlanterhavet. NB. Den vil ogsaa kunne benyttes i Danmark.

5. Er der forundt Hr. Sørensen af København Eneret paa Opfindelsen og Anvendelsen af en ny Slags Brama-Livseliksir kaldet „Loyalitet", hvilken helbreder for alle politisk-radikale Nykker og dysser enhver Borger i en saa fuldstændig magnetisk Søvn, at Regeringen kan hugge i dem og kan stikke i dem og kan gøre ved dem, hvad den vil.

6. Er der forundt Bjørnstjerne Bjørnson Eneret paa at forfærdige og lade forfærdige en Helvedesmaskine, der kan „rundhjule" alle svenske Despoter i Norge og vippe dem tilbage over Grænsen, samt proklamere den norske Republik.

7. Er der forundt Nihilistinden Vera Sassulitsch Eneret paa at „skyde en hvid Pind" efter Ruslands Genfødelse, saalænge Kejser Alexander ser sig i Stand til at søge Livets Maal og Lykke i Fyrstinde Dolgorucki's Favn.

8. Er der forundt „Brother Jonathan" af Nordamerika Eneret paa at forfærdige og lade forfærdige et saakaldet „Pusterør", til dermed at puste alle Kineserne ud af de forenede Stater, grundet paa at de nedsætter Arbejdslønnen.

9. Er der forundt Pastor Stöcker i Berlin Eneret paa at forfærdige et Nivellerings-Apparat af en saadan Beskaffenhed, at man dermed kan udjævne de rige Jøders stjaalne Guddynger og nivellere dem over i de fattige, stræbsomme og ærlige Arbejderes tomme Lommer.

Fader og Søn.

Faderen. Søn! Søn! skal jeg finde Dig igen i denne skrækkelige Tilstand?

Sønnen. Ja, Fader! jeg har rejst Evropa rundt som Revolutionsmand, jeg har klædt Storborgerne af, og nu er jeg selv bleven klædt af, som Du ser.

Pater Felix.

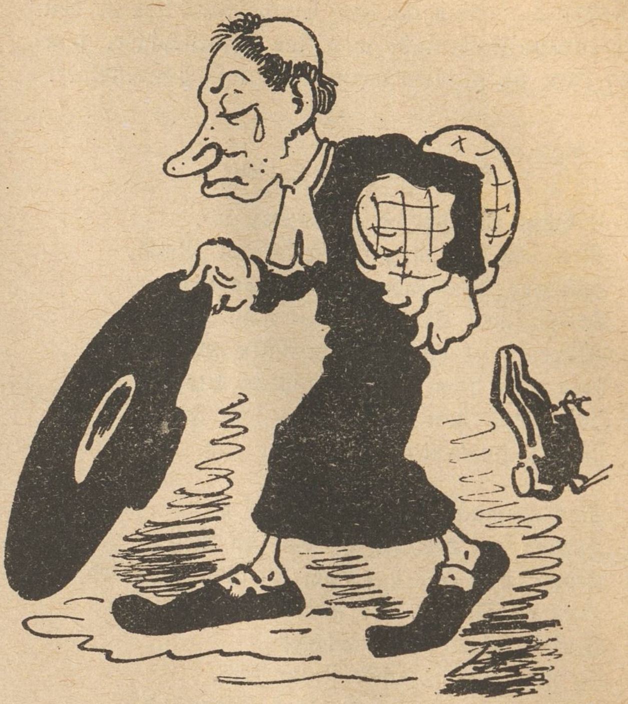

Jesuiten Pater Felix blev smidt ud af Frankrig og fandt i København et Asyl og en taknemmelig Tilhørerkreds.

En Rykker.

Konen. Elskede Adolf! nu maa vi virkelig snart til at tænke paa en ordenlig Maskerade. Jeg kunde blive nydelig, naar Du vilde spendere et Par Hundrede Kroner paa mig og vor søde Emma; det er paa høje Tid.

Der er Forskel.

Faderen. Gift Dig, min Søn! Et hyggeligt Hjem og en kærlig Hustru vil opmuntre Dig. Du er jo gammel nok.

Sønnen. Jamen — hvem skal jeg gifte mig med? Jeg kender Ingen.

Faderen. For Pokker! Gør som Andre, — som jeg har gjort —

Sønnen. Ja — Du kunde sagtens, for Du kunde gifte Dig med Moder, men — jeg skal henvende mig til vildfremmede Mennesker.

Bismarck og Moltke.

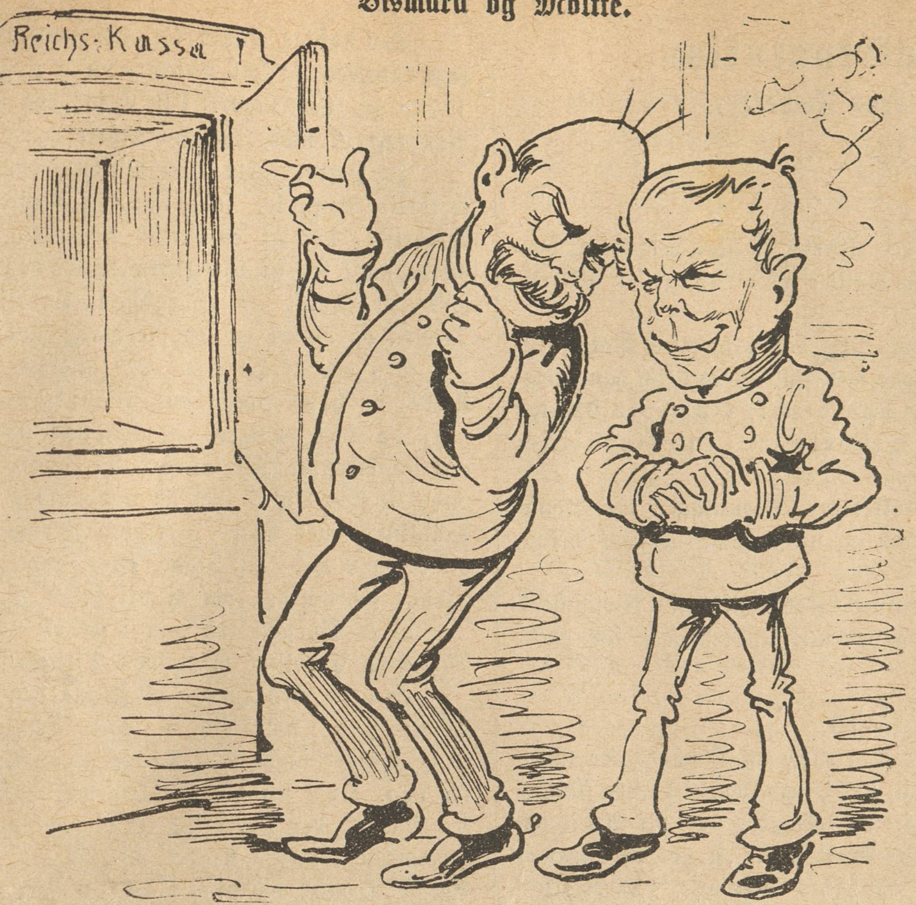

Bismarck. Ved Du hvad, Moltke! naar vi skal være ærlige, saa maa vi tilstaa, at vor Rigskasse begynder at blive Satans sløj. En Revanschekrig med Frankrig nu for Tiden er ingen sikker Indtægtskilde, vi kommer vist til at snakke lidt godt for Jøderne, det er dog dem der har Mønten.

Moltke. Giv Du bare den fjantede Provst Stöcker Døden og Djævlen.

Jøden og hans Elskerinde.

Damen. Leve Vin og Elskov! Fat Mod, Mojses, nu skal Du snart se, at Jødefejden ophører. Regeringen kan, ved den hellige Vilhelm, dog ikke undvære Jøderne med deres Finanstalent og Gulddynger. Op i Høet!

En Hofrevolution
og dens Følger.
(Fortsat.)

Schack Ratlau nikkede tilfreds til sine Ledsagere, der med spændt Forventning iagttog hans Bevægelser og den besvimede Dronning.

Han tog nu Pennen, satte den i Caroline Mathildes Haand, som han omfattede med sin, og medens han førte den hen ad Papiret lod han den bevidstløse Dronnings Haand føje Stavelserne ine Mathilde til de ovenanførte to første Stavelser.

Skurkestregen var lykkedes. Dronningen laa endnu i Afmagt. Schack Ratlau og hans Haandlangere forlod Fængslet.

For sent genvandt Caroline Mathilde sin Bevidsthed. Uden at vide det, havde hun underskrevet sin egen Dom.

VIII.

Dødsdommene over Struensee og Brandt, der fuldbyrdedes den 28de April 1772, og Dommen over Dronning Caroline Mathilde, der afsagdes den 6te April og forkyndtes hende den 9de April s. A., og hvorved hendes Ægteskab med Kongen erklæredes ophævet, med Ret for Kongen til at gifte sig igen, var skrækkelige Beviser paa, at Dronningen havde taget fejl, da hun haabede ved sin Tilstaaelse at kunne frelse Struensee.

Efter lange og vidtløftige Underhandlinger blev det omsider bestemt, at Caroline Mathilde skulde bebo Slottet i Celle i Hannover, som tilhørte hendes Broder, Kongen af England, og den 31te Maj gik hun med sit Følge ombord i en af de engelske Fregatter, som skulde føre hende til Stade, hvorfra hun over Land skulde rejse videre til sit nye Opholdssted.

Afrejsen fra Kronborg var en tung Prøvelse for den unge Dronning, ti hun maatte her stilles for bestandig fra det Barn, hun under sin Fængsling havde faaet saa kært.

Caroline Mathilde havde haabet at faa Tilladelse til at beholde den lille Louisa Augusta hos sig, men alle hendes Bønner var forgæves. Barnet blev revet bort fra Moderen.

* * *

En Efteraarsaften i 1774 var der samlet et stort Selskab hos en af Senatorerne i Hamburg. Blandt Gæsterne bemærkedes flere Medlemmer af den danske Adel, som siden Caroline Mathildes Forvisning hyppigst opholdt sig i Altona, fordi de da lettere kunde aflægge Besøg hos den unge Dronning, for hvem de Alle nærede megen Hengivenhed.

Det stadige Konversationsemne var de Begivenheder, som knyttede sig til Katastrofen i København i Januar 1772, og der lagdes ikke Skjul paa den Misfornøjelse, man nærede mod Juliane Marie og hendes Regimente.

To Herrer førte i en Vindusfordybning en længere fortrolig Samtale, som navnlig drejede sig om de Forberedelser, der af en Kreds af ansete danske Mænd var paabegyndt for at iværksætte en Kontra-Revolution, med det Maal, at genindsætte Caroline Mathilde paa Tronen og danne en ny Regering under hendes Ledelse.

Den ene af Herrerne var allerede Medlem af denne Kreds, og hans Hverv var at vinde den anden for Planen, da det antoges, at han ved sine Forbindelser og ved sin bekendte Hengivenhed for Dronningen vilde kunne være til stor Nytte ved de nødvendige foreløbige Underhandlinger med hende. Kredsmedlemmet, hvem vi her vil betegne med T., sagde efter nogen Tøven pludselig til den Fremmede, som vi vil kalde W.:

„Tør De gaa ind paa i Et og Alt at vie Dem til Dronning Caroline Mathildes Tjeneste?"

„Jeg er med Haand og Hjerte beredt til at forsvare hendes Sag," forsikrede W. uden Betænkning.

„Godt," sagde T., „De er netop den Mand, vi venter paa. Som jeg allerede har betroet Dem, er jeg sendt fra Mænd, der baade har Evne og Vilje til at indsætte Dronningen igen i hendes Rettigheder. Hun skal atter bestige Tronen og hjælpe os at gøre en Ende paa den nedværdigende Tilstand, hvori Kongen nu befinder sig, til Skade for sig selv og hele Landet. Men forinden vi kan foretage noget Skridt af Vigtighed, maa vi have fuldstændig Vished for, at Dronningen er villig til at opgive sit ufrivillige Ophold i Celle, at hun vil vove med os Forsøget paa at lade hende vende tilbage til København, og at hun i det Hele billiger vor Plan og vil gøre sit Bedste for at erhverve sin Broders, den engelske Konges uundværlige Støtte og Samtykke til Planens Udførelse. De har Betingelserne for at være det nødvendige Mellemled mellem Dronningen og os. Vil De paatage Dem dette Hverv?"

„Jeg stiller al min Tid og Kraft til Dronningens og Deres Raadighed, og er beredt til, paa hvilken Maade De maatte finde tjenligst, at underrette Dronningen om hendes Venners gode Hensigter," svarede W.

„Det glæder mig at modtage Deres Forsikring," sagde T. fornøjet, „Deres beredvillige Tilslutning til vor Sag skal uden Ophold blive meddelt de Personer, i hvis Navn jeg handler, men — vor Samtale om denne Sag vil vi afslutte for i Aften. Her er mange Venner til Stede, men her findes ogsaa Folk i Selskabet, hvis Mistanke vi ikke maa vække."

(Fortsættes.)

Den dumme Kalif.

Et Eventyr for store Børn.

I Bagdad eller der omkring levede en Gang en Kalif, som hed lige som sine Forgængere, men var dummere end nogen af dem, og det vil ikke sige saa lidt. Derfor kaldtes han almindelig „den dumme Kalif". Da han var bange for at faa Ministre, der bildte sig ind, at være klogere end han, og som kunde falde paa at modsige ham, saa sammensatte han sit Statsraad paa følgende Maade:

Sin Papegøje gjorde han til Storvesir, fordi den bedst kunde skrige: „O, Kalif! Din Visdom er stor!"

Til Krigsminister valgte han en gammel Bulbider, der forstod at sjokke ham i Hælene og var glad, naar den bare fik Noget at æde.

En Ræv styrede Finanserne, og den bestjal baade Kalifen og Folket.

Til Scheik ul Islam, noget lignende som en Kultusminister, udnævnte Kalifen et Æsel, der ved sin Dumhed skulde foregaa Folket med et godt Eksempel, for at det uden at knurre skulde finde sig i at bære de største Byrder. —

Det var et net Kompagniskab. Kalifen begik den ene Dumhed større end den anden, men han vidste ikke af det, for Storvesiren skreg bestandig: „O, Kalif! Din Visdom er stor!"

Ræven stjal og stjal af Finanserne, men hver Gang Kalifen vilde have Penge, viste Ræven sine tomme Kløer. Og dog blev Folket stedse plyndret for nye Skatter.

Det blev imidlertid værre og værre med Elendigheden i Landet, og Kalifen besluttede derfor at forandre sit Ministerium. Saa gjorde han Æslet til Storvesir, Ræven udnævnte han til Kultusminister, Bulbideren blev Finansminister og Papegøjen blev Krigsminister, men med den udtrykkelige Forpligtelse, at lære et Par Ord til, og fremtidig skrige: „O, Kalif! Din Visdom er stor og Din — Tapperhed uden Lige!"

Denne „store Reform" hjalp dog heller ikke paa Landets Elendighed, og efter nogen Spekulation sammensatte Kalifen igen sit Statsraad paa den gamle Maade.

Hvad det ikke havde været galt, saa blev det nu værre. Landet stod ikke til at redde. I sin Forbitrelse greb Kalifen Papegøjen og aad den med det samme. Ræven kastede han for Bulbideren, som ikke havde faaet Noget at æde i flere Dage. Derpaa jagede Kalifen Bulbideren paa Porten og satte sig selv op paa Æslet, medens han veltilfreds raabte til sig selv: „O, Kalif! Din Visdom er stor og Din Tapperhed uden Lige!"

Den dumme Kalif opnaaede omsider at faa Landet aldeles ødelagt, og hvis han ikke er død, saa lever han endnu.

Raketter.

Mansfeld-Büllner er bleven udnævnt til Ridder af „Rumæniens Stjerne". — „Atter et slaaende Eksempel paa „Brama-Livseliksiren"s vidunderlige Kraft!" vil det snart hedde i Reklamerne; „naar man smører en Fyrste om Munden med denne Eliksir, glimrer der straks en Stjerne paa Ens Bryst!"

I „Soc.-Demokr." fremlyses en engelsk Stortrøje, som glemt i en Beværtning i Baggesensgade. — Dersom Minister Skeel læser det, paastaar han rimeligvis, at vi har — Sommer i Januarmaaned, saadan „jævn god" Varme.

„Morgenbl." omtaler som et mærkeligt Eksempel, at Sildene ved Frederikshals(?)kanten er saa forekommende mod Fiskerne, at de bider paa bar Krog. — Slet ikke mærkelig! Man oplever hver Dag, at Folk, der gaar for at være fornuftige Mennesker, uden Betænkning bider paa de „bare Kroge", som samvittighedsløse Spekulanter stikker ud i Bekendtgørelser om „God Levevej", „Sikker Livsstilling", „Fordelagtigt Tilbud" etc.

E. Brandes burde, da han indgav sit nye Stykke til Nationalteatret, have forandret dets Titel „Lægemidler" til — „Forskønnelsesmidler!" Saa var han da vis paa at det var blevet antaget, især paa en Tid, da der raabes saa højt om Bidrag til Teatrets Udsmykning.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Indenrigsministeren og Arbejderen.

Indenrigsministeren. Hør De! De er jo Arbejder, er der vel nogen ekstraordinær Nød i Deres Stand?

Arbejderen. Om der er Nød! Hør, ved De hvad, Hr. Minister, De maa da være ligesaa blind som en nyfødt Kattekilling ....

Ministeren. Stille! Gaa af Vejen!

Arbejderen. Bums, Fatter! nu er De Fanden hente mig blind to Gange.

A. Guldbrandsen's Tryk. Kjøbenhavn.

Redigeret af Fr. A. Hertz.

Nr. 19. | Söndag d. 6 Fedruar | 1881.

Farvel til Pater Felix.

Nu Pater Felix mit Farvel jeg byder,
Farvel! Du Mønster for en Hyklersjæl.
Parolen fra din General Du lyder,
Om den er nok saa væmmelig og fæl.
Nej! Grüder er dog ikke slet saa farlig,
Lidt mer Moral dog findes i hans Bryst.
Hvis I vil kende Belsebub skinbarlig,
Saa kom til Felix, men „ej blot til Lyst".

Han fra Paris fornylig maatte flygte,
Der kendte de hans Slyngelstreger godt,
For Frankrigs Ungdom som den falske Lygte
Han afklædt blev og stillet frem til Spot.
Hvis man en Kugle havde sendt den „Sorte",
Saa var den ganske sikkert vel anvendt,
Om alle Jesuiter rent var borte,
Var Intet tabt, som hver især bekendt.

Løgn og Bedrag har Pater Felix svoret,
At tjene tro sin hele Livetid,
Det fejler ej, han ogsaa tidt har .....
Og svigtet dem, som satte til ham Lid.
Sligt dannet Udskud skal man ogsaa taale
Her i det gamle Kongens København,
Og Ingen Mand til Gavns kan Slangen maale
Ret Skæppen fuld, det er et bittert Savn.

For Jesu Selskab maa vi os betakke,
Og Jesu selv har aldrig stiftet det.
Snart skal vel ogsaa bøjes deres Nakke,
Skøndt det vel ikke bliver ganske let.
De Kvinder allerlettest man bedaarer,
Og Kvinden er en mægtig Bundsforvandt,
Hun bringes i Ekstase og til Taarer
Og sent for hende Trylleriet svandt.

Vi Socialister kan nu ikke nægte,
At vi har Lyst til Pater Felix' Skind,
I ærlig Kamp mod ham vi kunne fægte
Og kyse i et Musehul ham ind.
Hver Jesuit faar Noget at bestille,
Naar han mod Ret og Sandhed fører Krig,
Fra Hveden snarlig Klinten vi vil skille
Og aabenbare Kristendommens Svig.

En Jesuiterpater, som efter Udvisningen fra Frankrig vilde tage Ophold i Republiken Guatemale i Sydamerika, blev, ifølge Loven, skudt i Befolkningens Overværelse. — Her til Lands er det derimod en Del af Befolkningen, der er bleven skudt i Jesuiterpateren (Felix)!

(Inserat.)

Ærede Læsere! Jeg tillader mig igennem disse Linjer at fremdrage en eksempelløs Fremgangsmaade af Klasselotterikollektør Olsen og hans Kone i Kongens Lyngby i Aaret 1841. I Slutningen af August lagde Olsens Kone en Plan, som han samtykkede i og satte igennem, dels med Trudsler, dels ved Tvang, hvorved et ungt Menneske fik 30 Dages Vand og Brød. Da det unge Menneske var paa Landet i Brønshøj, gik Klasselotterikollektør Olsen derud og hentede ham, og fulgte ham paa Kamret, hvor han gav Rapport, først til en Assistent, og naar ikke det unge Menneske fulgte denne Rapport var han en Løgner, og ingen Straf eller Pinsler vare for haarde til ham. Da han foregav at han ikke var til at faa Bugt med, og da der tillige blev lagt Tvang paa ham fra Olsens Side, var han nødt til at følge den samme Rapport.

Da jeg i Aaret 1874 henvendte mig til Inspektør Hertz angaaende denne Sag, lød hans Svar som følger: at den Sag kunde der ikke gøres noget ved om jeg saa havde et meget stort Tyveri at lægge ved Siden af, og da jeg svarede at det havde jeg, løb Hertz sin Vej, grundet paa at Olsen og hans Kone havde aflagt Hertz et Besøg.

N. Olsen,
Balsamgaden Nr. 3—5, 4. Sal.

Raketter.

Blandt Helgenbillederne paa Avktionen efter en Præst i Schönbrück fandtes ogsaa Billedet af en Prokurator, der købtes og betaltes som — Helgen. — Pater Felix har udentvivl korset sig, da han læste om denne „Profanation" af de „hellige Fædre", skøndt — Uligheden er slet ikke saa stor endda! Om man nemlig just ikke kan kalde en Prokurator for en Helgen, kan man dog meget godt sige om en Helgen, at han er en Slags Prokurator eller Sagfører for aandelige Anliggender!

Nationalteatrets Kommandant, Oberst Fallesen, har længe spekuleret over, hvorledes han skulde bære sig ad, for at faa Skildvagter udenfor Teatret, ligesom Kommandanten i Citadellet har udenfor sin Bolig. Fallesen har jo rigtignok Holberg og Øhlenschläger, men de ser saa „civile" ud, og ligner et Par Billetsjovere, der vil kapre Kunder, saa anskaffede han sig en tysk Operette kaldet „Skildvagten"; — Det smager dog altid af Fugl! — Desværre rynker Kritiken Næse ad den Portion „forloren Skildvagt", som Hr. Fallesen har serveret Publikum!

En ny og morsom Vise

om Præsten Blom i Løtterup, hans Kone og hans Kæreste m. m.

Mel. Naar man faar lidt godt at drikke.

Løtterup den ligger dejlig
Og for Præsten ret belejlig,
Nærved Slottet Kirkens Hule
Mon' bag Gran og Bøg sig skjule.
Præsten er en vakker Mand,
Ret en Type for sin Stand,
Og forelsket som en Jon
Er nu ogsaa den Person.

Kammerjomfru Berg paa Borgen
Ved hans Barm forglemte Sorgen,
Hun hos ham fandt Ro for Sjælen,
Ti hun var saa Satans kælen.
Præstefrue kunde ej
Let hun blive paa sin Vej,
Men i Kærlighed og Fryd
Offred hun sin hele Dyd.

Præsten var en Dag i Kirken
Ene med sin stille Virken,
Kammerjomfru Berg tilfældig
Traf ham der saa ganske heldig.
Bagved Alteret i Smug
Fik hun mangt et saligt „Knug",
Hun var væk og — Præsten med,
Paa et tyst og helligt Sted.

Men den Præstefrue stille
Parret overraske vilde,
Ind i Kirken hun sig listed,
Ikke hun sin Fatning misted.
Hugged de forelskte To,
Mens de sad i sødste Ro — —
Hvilken Scene for en Præst —
Men han fik Skam der sin Rest.

Fanden foer i Præstens Hjerte
Midt i Elskovs søde Smerte,
Haanden løfted han med Truen
Og Forbitrelse mod Fruen.
En paa Øjet fluks hun fik,
Og det traf sig, paa en Prik,
At det Øje, ganske blaat,
Hun i Kirken havde faat.

Skrækkeligt, naar Sligt skal hænde
Mellem disse Præstesvende,
Ej et Haar de bedre ere
End de Arbejdsfolk, som bære
Navnet af „udannet Stand"
I vort elskte Fødeland,
Lad det Hele komme frem
Her i Ravnens eget Hjem.

Af

„Ravnen"'s Rejse-Haandbog.

I.

Aranjuez, Slot i gammel Stil i Nærheden af Madrid, skal man ikke besøge, eftersom det altid ser meget trist ud der, i Henhold til de berømte Ord: „De er forbi, de skønne Dage i Aranjuez"!

Bajern, Kongerige i Sydtyskland, har i Nutiden langt fra den Betydning, som dens Navnefæller i Danmark: Carlsberg-Bajern og Tuborg-Bajern, der daglig vinde i Udbredelse, og tilmed har den Fordel, at de ikke sortere under bismarckske Undtagelseslove, men kunne drive deres Spil med Hr. Sørensen, saa galt de vil.

Bloksbjerg, anbefales Hr. Indenrigsminister Skeel og hans Vaabendrager, Hr. Nimestad.

Caen, se „Dasavisen"s Kontor, hvor den store „Ottawaplade" sidder paa Døren.

Cumberland — „ach, Du lieber Augustin!"

Haarlemmerhavet er af de dristige Hollændere udtørret for flere Aar siden. Følgelig kan man ikke mere faa ægte — Haarlemmerdraaber"!

Jeriko er et slaaende Bevis paa det ravgale i, at omgive en Stad med Befæstninger, idet dens Mure ikke en Gang kunde modstaa Basunernes Lyd. — Hvad maa da ikke kruppske Kanoner kunne præstere!

Kaplandet, usundt Opholdssted for franske Prinser. Vigtigste Udførselsgenstand: Pinde til Gladstones og andre Premierministres Ligkister.

Kiel producerer „Kielerstudenter", og udfører røgede Sild.

Kreta kløer Bismarcks Næse svært efter.

Ostindien, regeres af „de Troendes Behersker", Veriderdamernes Ridder uden Frygt og Dadler: Ludvig Aagaard den Eneste. (Forts.)

Raketter.

Bestyrelsen for Urmagerforeningen har begyndt at udgive „Tidsskrift for Urmagere". — Det Organ maa da absolut følge med Tiden!

Vor nugældende Valglov har saa store Huller, at flere tusinde Borgeres Valgret forsvinder igennem dem!

Den Nygifte.

Faderen. Naa, min Søn, jeg synes Du allerede hænger med Hovedet, og Du har kun været gift i 8 Dage.

Sønnen. Ak! kære Fader, jeg synker under Vægten af min Kærlighedslykke.

Faderen. Aa, Sludder, Dreng! — synke — Du maa Pinedød passe paa, at holde Dig ovenpaa altid.

Vinternød.

— Jeg tror, Gud hjælpe mig, at Posten er frossen endnu, endskøndt det er Tøvejr. Nej! det gaar med det Ene som med det Andet, det er en skidt Regering vi har!

Snefog i Sæby.

Herren. I Slyngler! tør I vove at kaste med Sne paa Byfogden?

Drengene (i Kor). Hurra! han er bange for en Sneboldt og saa er han Formand for de danske Vaabenbrødre. Bums! nu kommer der en fra Københavns Befæstning.

Hos Tandlægen.

Den ældre Dame. Maa jeg bede om blot en til denne unge Dame.

Tandlægen. Tør jeg spørge, skulde Frøkenen have den sat ind i Overmunden eller i Undermunden?

Damen. Min Datter maa have en stor Fortand i Undermunden, men det maa endelig ikke kunne ses paa hende.

En Hofrevolution
og dens Følger.

(Fortsat.)

IX.

Et Par Dage senere indfandt T. sig hos W., i Følge med Baron S., der var Medvider i Planen, og en meget begeistret Tilhænger af Caroline Mathilde.

„Lad mig allerførst forsikre Dem," begyndte Baronen, „at jeg ikke ledes af Ønsker om private Fordele eller af Ærgærrighed, lige saa lidt som jeg nærer nogen Følelse af Hævnlyst. Det er ene og alene min Hengivenhed for Dronningen, i Forbindelse med min inderlige Overbevisning om, at hvad vi stræbe efter at fuldføre, vil være til Gavn for Kongen og Landet, der bevæger mig til at slutte mig til de Mænd, der har samlet sig om det smukke Formaal, at tilvejebringe lykkeligere Tilstande for vort kære Fædreland."

„Det er af stor Betydning, at en Mand med Deres Indflydelse slutter sig til Dronningens Venner," sagde W., „jeg glæder mig ret til at være den Første, der skal bringe Dronningen det glædelige Budskab."

„Det forstaar jeg fuldt vel," ytrede Baron S., „men vi maa fremfor Alt anvende stor Forsigtighed, ti Caroline Mathilde er omgiven af Spioner, som nøje iagttager ethvert Besøg, og undersøge alle Skrivelser med stor Mistænksomhed. Imorgen skal jeg præsentere Dem for Dronningens Staldmester, der hører til vore Venner, og han vil anvise os den bedste Maade, paa hvilken vi med saa lidt Fare som muligt kan nærme os Dronningen."

* * *

Sammenkomsten med Dronningens Staldmester, Baron Bülow, fandt Sted efter Aftale. Denne Mand, der var Caroline Mathilde meget hengiven, og besad hendes Tillid, fraraadede bestemt at sende Dronningen nogensomhelst skriftlig Meddelelse fra Hamburg eller Altona. Alle saadanne skriftlige Vink kunde saa let blive opsnappet paa Vejen, hvorved hele Foretagendet røbedes. Derimod raadede han W. at rejse til Halle, og der søge Lejlighed til personlig at overrække Dronningen et Brev. „Hvad Brevet skal indeholde," tilføjede han, „vil Deres Forstand og Hengivenhed for Dronningen og hendes Sag bedst sige Dem, lige som vi trygt overlader til Dem, at finde Maaden og Tiden, da De uden Fare kan nærme Dem Dronningen, og lade Brevet ubemærket komme hende i Hænde. Jeg kan ikke noksom anbefale Dem den største Forsigtighed. Nærer man den ringeste Mistanke, er Alt tabt.

Skøndt det maaske vil synes Dem underligt, maa jeg dog bede Dem især at tage Dem iagt for Dronningens Søster, Prinsessen af Brunsvig. De maa erindre, at hendes Mands Tante er Juliane Marie, og Prinsessen er, af Grunde jeg ikke kender, denne sin Familie meget hengiven, og tjener dens Interesser til Skade for Caroline Mathilde. Af alle Spionerne er Dronningens Søster den farligste."

„Jeg takker Dem for Advarslen, Hr. Baron, og skal vide at drage mig den til Nytte," sagde W., „men hvorledes skal jeg, skøndt Dronningen kender mig, gøre hende forstaaeligt, give hende Bevis paa, at jeg handler paa Fleres Vegne?"

„Det eneste Kreditiv jeg vover at medgive Dem, er et Aftryk af et Segl, som Dronningen kender; saasnart hun seer det, vil hun vide, at De er sendt fra mig, og hun vil da skænke Dem fuld Tillid," svarede Baron Bülow.

„Og naar mener De, at jeg bør tiltræde Rejsen til Celle?" spurgte W.

„En af de første Dage i Oktober, tænker jeg," svarede Baronen, „dog derom skal jeg give Dem nærmere Meddelelse. Husk fremfor Alt Hovedpunkterne i Deres Mission. Først Dronningens Samtykke til at ville handle i Forening med os og dernæst, at hun i Overensstemmelse dermed vil søge at formaa sin Broder til at støtte os, uden hans Bistand vil vi nemlig ikke kunne hævde Revolutionen, om vi end kan sætte den i Scene. Forøvrigt maa jo Meget afhænge af Deres Konduite. Det kræver Sagens særegne Beskaffenhed."

* * *

Den 9de Oktober reiste W. til Celle. Han fik underrettet Dronningen om sin Nærværelse, og om sit Ønske, at hun vilde forunde ham en Sammenkomst. W. fik en Indbydelse til Taflet, og saa her Lejlighed til at overrække Dronningen sit Brev, i hvilket han gjorde Rede for sin Mission og bad om Tilladelse til at meddele sig nærmere i en fortrolig Samtale.

Blandt Dronning Caroline Mathildes Omgivelser var der en ung, smuk Page, til hvem Dronningen især havde Tillid, og som næsten altid var i hendes Selskab.

Angelo, det var Pagens Navn, var sin Herskerinde hengiven med Liv og Sjæl. Han tilbad Dronningen, som var hun en Gudinde. Hendes mindste Vink var ham en Befaling, og hans højeste Lykke var at fremkalde et fornøjet Smil paa hendes Læber.

Dertil var han i Besiddelse af en klar Forstand, gode Kundskaber og en Del selskabelige Smaatalenter, der kom ham meget til Gode i hans betroede Stilling.

(Fortsættes.)

Skuespiller O. P. for Retten.

Vor geniale Skuespiller, vi vil kalde ham O. P., sad ved et Vindu hos Konditor Gianelli ved et Glas Portvin.

En Kaffehandler, ham kan vi f. Eks. kalde G., kom ind, og da han opdager O. P., indtager han straks den anden ledige Taburet ved samme Vindu som vor Skuespiller, med hvem han gerne vilde give det Udseende af at være en gammel Bekendt.

Kaffehandleren hilste; O. P. bukkede.

„Raa-raat Vejr i Dag," siger G.

„Næ-netop," stammede O. P.; G. saa lidt underlig paa ham.

„Saa-saa De me-mener det ikke, — Op-Op-Opvarter! gi-gi os to-to Glas Po-Portvin," forlanger G.

„Soh gerne!" (Opvarteren talte det malabariske Sprog.)

„Jeg dri-drikker ku-kun et Glas ad Ga-Gangen," siger O. P., „saa De ska-skal ha' Ta-Tak for De-Deres Opmær-mærksomhed."

„Vil De for-fornærme mi-mi-mig?" raabte G. rød i Hovedet. „Jeg ta ta'r de Herrer, der si-si-sidder, til Vi-Vi-Vidne paa, at De gør-gør-gør Na-Nar af mig!" fortsatte han, idet han ikke længer kunde faa Ordene frem af Raseri.

Der havde nu samlet sig en Del af Gæsterne omkring de to Herrer, for at være Vidner til Spasen, og Alle undte G., at blive ordenlig aalet igennem af O. P.,

„Nu-nuvel, jeg ta-ta'r de samme He-Herrer til Vidner paa, at jeg sta-stammer," var vor Skuespillers Svar.

Nu kunde G. ikke udholde mere Spot, kastende Pengene paa Bordet, fløj han ud af Døren med et: „De ska-ska-skal høre fra mig!"

„Det gør ingen Ska-Ska-Skade," svarede den Uforbederlige. —

Otte Dage efter mødte O. P. efter Stævning for Politiretten.

G. var der allerede med alle sine Vidner, og idet han gik forbi O. P. maalte han ham med et majestætisk Blik, idet han knejsede med Nakken som en Kat med et Aalehoved. O. P. lo indvendig, og i G.s Øren lød det, som om O. P., idet han passerede, hvidskede: det var Ska-Ska-Skade.

„Men Hr. G., hvad har vor elskværdige O. P. gjort?" spørger Dommeren.

„Han har for-fornærmet mig ved at sta-sta-stamme paa en Kafe," fremstammede G., „det kan de He-Herrer bevi-vi-vidne."

„Undsky skyld, det er jo mi-mine Vi-Vidner paa, at jeg sta-stammer," afbrød O. P., med Møje skjulende sin Spøg.

„Der ser De-De selv, Hr. Asses-sessor, at han o-o-ovenikø-købet gør Nar af mi-mig i Re-Rettens Overværelse."

„Hør nu, Hr. O. P.," raaber Dommeren, „det gaar for vidt! Jeg kan ikke finde mig i en fortsat Fornærmelse, endogsaa her paa Stedet, og jeg siger Dem, at jeg tager ikke paa Dem med Silkehandsker, om de saa er kongelig Skuespiller ti Gange. Jeg saa Dem igaaraftes i „Pernilles korte Frøkenstand", og den Gang stammede De s'gu ikke."

„Ri-ri-rigtigt, Hr. Asses-ses-sessor! for se-se-ser De, dengang spi-spi-spillede jeg jo Ko-Komedie."

Dommeren, Protokolføreren og de slumrende Retsvidner, O. P.s Vidner, ja selv G. brast i en ustanselig Latter og vor Skuespiller forlod Rettens Lokaler med Triumf.

G. har nok siden den Tid taget sig iagt for at nappes med gode Hoveder.

Teatre og Forlystelser.

Folketeatret har i den senere Tid været optaget af „En Familie paa Moden", som paa en ret flot Maade gjorde Honnørs for andre Familier paa Moden, saavelsom for dem, der ikke er paa Moden. Familien er nu flyttet, og „Den nye Bibliotekar" tager den ledige Lejlighed i Besiddelse Søndag Aften. Formodenlig vil ret Mange komme og hilse paa „Den nye Bibliotekar".

Kasino. „Dora" med Fru Oda Petersen i Hovedrollen. -- Ja, hvad behøves der mere? Publikum møder fuldtalligt, det er en afgjort Sag.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"'s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Gambetta passer paa.

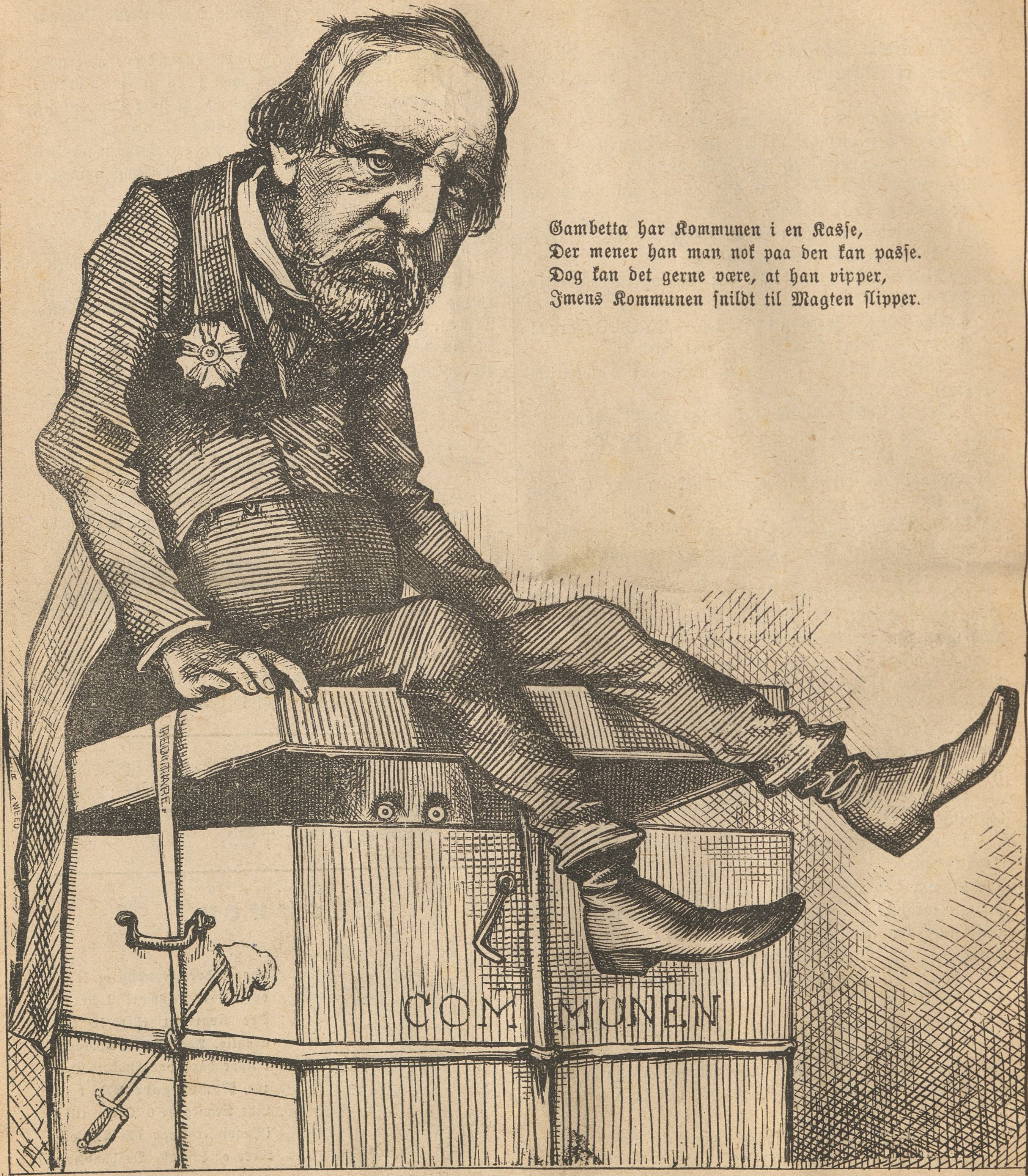

Gambetta har Kommunen i en Kasse,
Der mener han man nok paa den kan passe.
Dog kan det gerne være, at han vipper,
Imens Kommunen snildt til Magten slipper.

Redigeret af Fr. A. Hertz.

A. Guldbrandsen's Tryk. Kjøbenhavn.

Nr. 20. Söndag d. 13 Fedruar. 1881.

A. Schulenborg. Fotolith.

Til Kultusminister Scavenius.

Held Danmarks Land, at Skæbnen vilde
Dig kaare til den høje Post;
Ti, ej ved Hofmands-Rænker snilde
Du blev vor elskte, gæve Drost.
Ja, ret en Drost fra Riddertiden,
Alvorlig, tapper, djærv og rank,
Tilvisse! det er længe siden
At — som en Dreng — Du yndet „Pjank".

En Storbedrift, Du alt har øvet,
Om ej i Gerning, saa med Ord,
Og Konsistorium har prøvet
Din Kraft, som „Troens" Mand i Nord.
De „Sorte" vilde lumsk forsøge
At „ændre" ved vor Almanak,
Men nej! med Dig man ej kan spøge,
Du lytter ej til Taabesnak.

Fra „Skabelsen" til Kristi Dage
Henrandt de fire tusind Aar
Og, det i Lemmerne skal knage
Paa dem, som mod hin Sandhed staar.
De „fire tusind Aar" bør pryde
Vor Almanak, til evig Tid.
Din Dom, vor Hjertens Tak vi yde
— Din store Aand, Dit dybe Vid.

Der skal man se, hvad Professorer
Kan finde paa, i dette Aar.
Med Realismen rask de horer,
Og derfor dygtig Stryg de faar.
Vi har en Vægter, paa vor Skanse,
Som nok skal passe nøje paa,
Og kan de Herrer ikke sandse,
Saa kan til Hekkenfeldt de gaa.

O, store Mand, vor Kirkeværge,
De vise Daarers Banemand;
Vi ville til Din Fane sværge,
Du Haabets Engel for vor Stand.
Til Helvede med Geologer,
Som kun forvirrer Troens Grund;
Men, Gud ske tak for Teologer,
Som luller os i saligt Blund.

Blandt de offenliggjorte Varemærker i „Berl. Tid." findes Mærket „ROS", for en Børstefabrik. — At betegne sit eget Fabrikat: Ros, skal da ikke gøre Køberne synderlig lystne!

Prisopgaver

fremsatte af „Ravnen"s Universitet for Aaret 1881.

I Historie.

En samlet Fremstilling af den nyere Tids Forskninger angaaende Nationalhelten Niels Ebbesen. 1. Var han Ridder, Væbner eller Bonde og Bondeanfører. 2. Huggede han selv eller en af hans Folk Hovedet af Grev Gert. 3. Blev han understøttet af en Sammensværgelse blandt Grev Gerts egne Folk. Blev Randers Slot ikke ligefrem stormet og indtaget, Greven fanget og halshugget. Har overhovedet Niels Ebbesen nogensinde eksisteret, eller er det Hele et Sagn, ligesom det om Holgerdanske. Som Supplement ønskes det antydet, om Grev Gert kan antages at have set saa ynkelig ud, som han fremstilles paa de Visitkort, hvor Hr. Albrecht forestiller hans Person.

I Lægevidenskab.

Om mange af de saakaldte „Kvaksalvere" ikke i Grunden er bedre Læger end de eksaminerede, ligesom mange Lægprædikanter i de forskellige religiøse Samfund — er dygtigere og mere virksomme end Statspræsterne.

Fra Thalias Tempel.

Fru E.: Jeg siger: det er pænt at optræde paa Teatret i hvidt Triko og med røde Jakker, som naa lige til .....

Frk. P.: Jeg siger: at et sligt Kostume er gement og i et saadant optræder jeg ikke.

Fru E.: Ske hvad der vil! saa siger jeg, at det er pænt at lade Frøken .... optræde i Deres Roller, for 50 Øre pr. Aften.

Det Hvide blev forandret til Graat og Jakken blev forandret til Frakke og gjort 3" længere, men Frøken P. — som tog Bladet fra Munden — maatte forlade Thalias Tempel.

I Hillerød findes ikke mindre end 26 Foreninger. — Et sikkert Tegn paa, at der hersker en meget stor — Uenighed!

I „Foreningen til Dyrenes Beskyttelse" oplystes det, at en Henvendelse til Indenrigsministeren om en Forbedring af Transportmaaden for Dyr, var indgivet for 3 Aar siden, men var endnu ubesvaret! — „Mange og store ere dine Gerninger, o Herre! Og Du gjorde dem alle viseligen!"

Til Sagen.

En Embedsmand til Kongen gaar
Og bøjer ydmyg sig mod Jorden.
En vældig Svada Kongen faar:
— Han er den bedste Drot paa Jorden.
Til Sagen!
Den Embedsmand han spekulerer paa:
En smuk Etatsraadstitel snart at faa.

Nevøen for sin Onkel stod,
Den Gamles Fødselsdag at hædre,
Med Ønsker han det regne lod,
Held, Sundhed eller noget Bedre.
Til Sagen!
Nevøen tænker: bare han var død,
Og jeg min Arvepart med Jubel nød.

En Præstemand, alvorligt, mildt
Med Bondens Kone monne tale.
Hvert Ord beregnes nok saa snildt —
Han hendes Hjerte vil husvale.
Til Sagen!
Den Præst han tænker paa de fede Gæs
Og Bondens Smør og Flæsk, et dygtigt Læs.

Den lille Peter, kælen, sød,
Omfavner vildt sin kære Fader.
Hans lille Haand er yndig blød,
Saa dejlige hans Ansigts Lader.
Til Sagen!
Den Lille i Teatret vilde med,
Derfor den Forestilling finder Sted.

En Stymper stiller kæk sig op
Som Rigsdagskandidat for Folket.
I Talen knap han kender „Stop!"
Sin Flid, sit Retsind har han tolket.
Til Sagen!
Den Kandidat han kæmper kun for Mønt.
En Rigsdagsmand man hædrer dog saa kønt.

En Yngling knæler for en Mø,
De søde Ord fra Læben flyder —
For hende vil han gerne dø,
Og aldrig han sin Troskab bryder.
Til Sagen!
Den Yngling vælger Bruden rent i Flæng,
Hans Ønskers Maal er kun: en Brudeseng.

Fra Hjørnet.

1ste Bybud: Se, Petersen, der kører Ekspresekspeditionens Vogn igen. Hvad betyder det, at der paa Bagsiden staar: „Stands Vognen"?

2det Bybud: Bare Humbug, min Ven! Det er en aldeles overflødig Opfordring, for den Forretning standser saamæn nok af sig selv!

Fra Gaden.

— Hvad gaar Du og drømmer om?
— Aa, jeg spekulerer sgu paa en Lejlighed —
— Til at stjæle?
— For Pokker; Nej, til at bo i!
— Men Du er jo aldrig hjemme!
— Det er netop fordi jeg altid er ude, at jeg længes efter at være hjemme.

Bismarck glædede forleden Deputeretkamrets Medlemmer med den Forsikring, at han vilde vedblive at tjene sit Fædreland saalænge der endnu var en Trevl tilbage af ham! — Denne oprigtige Meddelelse tilsteder en Formodning om, at der nu ikke er stort mere end en Pjalt at gøre Blæst med!

Den unge russiske Adelsmand, der af en Klovn i Cirkus Salmonsky i Moskou købte et dresseret Svin for 2000 Rubler, og bagefter lod Svinet slagte og tilberede til en Flæskesteg, som de fortærede ved et Gilde, har derved yderligere bekræftet det gamle Ord: „Frænde er Frænde værst!

Herman Justs bekendte Forsikring om, at „det kan blive godt en Gang endnu fra Onsdag til Lørdag" holder ikke Stik overfor Fællesudvalget om Dyrtidstillæget, ti dette Udvalg har nu siddet fra Lørdag til Lørdag, og sidder fremdeles — hvem véd, hvor mange Lørdage! — uden at der er udrettet en Smule Godt. — Imidlertid beder de smaa Bestillingsmænd hver Dag: „Giv os i Dag vort daglige Brød!" Men sæt, at de Alle glemte at bede: „Led os ikke i Fristelse", at de derimod sang: „Nu kommer de Mange og Smaa!" Saa blev det maaske Fællesudvalgets og hele den priviligerede Hobs Tur at bede:

„Forlad os vor Skyld!"

Og det kom da an paa, om Folket vilde sige:

Amen!

Fra Kasinomaskeraden.

Kammerherren gaar incognito paa Kasinomaskeraden, hvor han gør Bekendtskab med en køn lille Genstand, klædt som Beriderske. Den herlige Nat tilbringes i Fryd og Gammen. Beruset af Kærlighed, hvirvlende Dansemelodier og af meget mere, fører Kammerherren sin Skønne til Bords, hvor hun efter et flot Champagnegilde giver efter for sin Kavallers indtrængende Bønner, lader Masken falde og viser den af Rædsel forstenede Kammerherre — hans Ægtehalvdels, Kammerherreindens altfor godt kendte Fjæs!

Af Banen!

En Skøjteløberforening havde faaet overladt Parken i den zoologiske Have i London til sine Vinterglæder, og holdt netop et stærkt besøgt „Karneval paa Isen“, da der pludselig meldte sig to ubudne Gæster, nemlig et Par af Havens Isbjørne, der syntes at Vejret ret egnede sig til en lille Udflugt. — „Isbjørnene!“ lyder det pludselig fra alle Munde. Vild Flugt over „hele Linien“. Tableau!

En Hofrevolution
og dens Følger.

(Fortsat.)

Angelos Hoveddyd var dog hans ubrødelige Tavshed i Alt hvad der angik Dronningens Anliggender. Man havde aldrig hørt ham nævne en Stavelse, om hvad Dronningen havde sagt eller foretaget sig i hans Nærværelse.

Om Aftenen, efter at Dronningen ved Taflet havde modtaget W.s Skrivelse, kaldte hun Angelo ind i sit Kabinet.

Caroline Mathilde sad i sin Lænestol med Haanden under Kinden, og med de nydelige smaa Fødder udstrakt paa en Skammel, da Angelo traadte ind, og ærbødigt blev staaende ved Døren.

„Kom her hen, Angelo", sagde Dronningen, og vinkede ad Pagen.

Han traadte nærmere og blev staaende foran Dronningen, afventende hendes Befalinger.

„Jeg kan stole paa Dig, Angelo, ikkesandt?" spurgte Caroline Mathilde mildt, og hævede Blikket, hvori læstes en fast Tillid til det unge Menneske.

„O, ja, Deres Majestæt!" svarede Angelo, med et Udtryk saa inderligt, som den varmeste Hengivenhed kan tolke det.

„Jeg vidste det, Angelo, derfor lod jeg Dig kalde, ikke for at høre Din Forsikring, men fordi jeg vil give Dig et Bevis paa min Tillid", sagde Dronningen alvorligt.

„At kunne være Deres Majestæt til virkelig Nytte, er min bedste Glæde; o, siig: Hvad forlanger De, at jeg skal gøre?" udbrød den smukke Yngling spændt.

„Du skal være mit hemmelige Sendebud i et særdeles vigtigt Anliggende," sagde Dronningen, smilende over Pagens ungdommelige Iver, og betydede ham at tage Sæde paa en i hendes Nærhed staaende Taburet. „Min Dronning skal blive tilfreds med mig," forsikrede Angelo, og indtog den ham anviste Plads, med en Værdighed, som det sømmede sig en Dronnings betroede Gesandt.

„I Aften begiver Du Dig hen til Gæstgiverstedet „Kronen"," begyndte Caroline Mathilde, „der vil Du træffe W., hvem Du nok erindrer. Du siger ham, at jeg har læst hans Brev med levende Interesse, at jeg fuldt ud troer paa de venlige Følelser, som deri udtrykkes, og at jeg saa vel af Pligt som Tilbøjelighed føler mig opfordret til at slutte mig til den Kreds af Venner, som arbejder for mit Vel."

Dronningen udviklede nu yderligere for den opmærksomt lyttende Page, hvorledes han skulde tilkendegive W. Dronningens Beredvillighed til at samvirke med sine danske Venner, for at naa det ønskede Resultat: Hendes Tilbagevenden til Danmark og Genindsættelse paa Tronen.

Endvidere fastsatte hun Tiden for et Møde med W., hvilket skulde finde Sted næste Dag i en lille Pavillon, som hørte til Slottet.

Forsynet med disse Instruktioner begav Angelo sig til den bestemte Tid til Stedet, hvor han skulde træffe W.

Glad over Dronningens Tilslutning til Planen, ilede W. næste Dag til den lille Pavillon, hvortil Caroline Mathilde faa Øjeblikke efter ankom, kun ledsaget af en Hofdame, der var hende hengiven.

Af dette Møde fremhæver W. i et Brev til en af Hovedmændene for Kontrarevolutionen følgende Udtalelser af Dronningen:

„Jeg var fuldkommen forberedt paa Indholdet af Deres Brev, og jeg er villig til at opfylde enhver Begæring, som fremsættes deri.

Jeg vil skrive den mest indstændige Opfordring til min Broder, forelægge ham Planen til min Genindsættelse, og tillige udtale min Overbevisning om dens Sikkerhed, og anmode ham om at bidrage til dens heldige Udfald, ikke blot ved sit Bifald og Samtykke, men ogsaa, om behøves, ved Pengehjælp.

Jeg er overbevist om, at Kongen, min Broder, vil modtage Dem naadigt, og stede Dem til Audients, men, forsaavidt der maa være Mellemmænd, til hvem Underhandlingen nødvendigvis maa betroes, skal jeg skrive til Statssekretæren for det udenlandske Departement. Denne Mand har stedse været mig hengiven. Jeg nærer ingen Tvivl om, at han vil modtage Dem gunstigt.

Desuden skal jeg skrive til en Anden af mine Venner, som nu er i England, nemlig Baron Lichtenstejn; han staar særdeles godt anskreven ved det engelske Hof, og har personlig Lejlighed til at nærme sig Kongen.

Brevet til min Broder kræver Tid og Overvejelse, og da jeg véd, hvilken Fare der kunde opstaa af Deres Forbliven i Celle, har jeg besluttet ikke at opholde Dem her. Mine tre Breve skal blive oversendte inden faa Dage, og, ved Deres Ankomst til London vil De finde Vejen banet for Deres Ankomst."

X.

4 Maaneder efter var W. vendt tilbage fra England. Aftenen efter sin Ankomst til Celle lod han Pagen Angelo underrette Dronningen om sin Nærværelse.

„Jeg maa strax tale med W.", udbrød Caroline Mathilde utaalmodigt, „gaa og siig ham, at jeg venter ham her i mit Kabinet".

Angelo skyndte sig afsted for at hente den længelsfuldt ventede.

(Fortsættes.)

(Inserat.)

I „Østsjællands Folkebl." bekendtgør Skræder Palm i Storeheddinge i Anledning af en Avisfejde med Redaktøren af „Stevns Avis", Hr. Olsen, at Olsen mangler Takt, god Tone og Logik. Velbekomme!

Lidt Nyt fra S.

Imellem Jul og Nytaar sad Læge R....s Søn, der ogsaa er Læge, paa Gæstgivergaarden i S....., tillige med Værtens Søn, der er Rebslagersvend, og en anden Herre, der er kendt under Navnet „vis vas", og da Værten var bortrejst en lille Tur saa dyrkede de ovennævnte Herrer Bachus Guden i den Grad, at „vis vas" maatte fortrække paa Grund af at han ikke kunde faa Plads til mere af Druens ædle Saft; nu syntes R...., at det blev noget ensformigt at dyrke Bachus Guden alene med Værtens Søn, han fik i Tanker, at det ogsaa kunde være passende at dyrke Venus, han gik saa ud med Værtens Søn, Rebslageren, og fik ham anbragt i Porten, hvor Morfeus tog ham i sin blide Favn; nu gik han ind igen og vilde dyrke Venus i Form af Værtens Jomfru, men den Skønne var ikke af den Slags, saa vilde han med Magt tage, hvad den Skønne ikke godvilligt vilde give ham; men nu kom, heldigvis for den ærebare Skønne og uheldigvis for R...., Værten hjem; men da Sønnen laa i Porten, saa maatte Værten først se at faa ham bort, saa at han kunde komme ind (Værtens Søn har i Anledning af at han laa i Porten ligesom en Hund, faaet Navnet „Trofast"). Indkommen i Lokalet saa Værten den af Vinens ædle Saft ophidsede R.... søge med Magt at tiltvinge sig den Gunst af Jomfruen, som hun ikke godvilligt vilde skænke ham; men dette var for meget for Værten at taale og i sin Vrede jagede han: „Du har drukket min Søn døddrukken og nu vil Du tage min Jomfru med Magt, nu skal Du ha' af denne Slags", og saa vankede der forskellige Ørevarmere, og tilsidst et vel anbragt Spark paa det Sted, hvor Ryggen slutter paa denne R....'Knop.

Dette meddeles, Andre til Skræk og Advarsel.

Bismarck, der i den senere Tid har overrasket Verden, specielt Tyskland, ved sine stats-socialistiske Anskuelser, og ved Dannelsen af det nationaløkonomiske Raad, skal — efter sin sidste Tale i Deputeretkamret, hvor han fremstillede sig som en „Tigger", der bønfaldt om at man vilde ophjælpe de Fattiges Kaar, og hvor han tog Ordet for fri Undervisning, og i det Hele fremstillede sig som en Ven af Reformer, — være blevet bange for sig selv, og være alvorlig betænkt paa, om han egenlig ikke burde bringe Undtagelsesloven i Anvendelse paa sig selv, og befale Socialisten Bismarck **udvist!**

Logogryf.*

1 3 2
Der vil Du gerne til, o Pige!

1 2 5
En Frøken nødig dette Ord vil sige.

5 2 1 3
Der indesluttet blev en mægtig Herre.

3 4 5 2
Den Slags man taaler i vort Land, desværre.

3 1 5
En Fyr, med hvem jeg nok er i Familie.

4 3 2
Den ser man fra Montblancs den høje Tillie.

2 3 4
Det er saamangen rig og mægtig Pjalt.

2 3 4 5
En saadan ses paa Landet overalt.

2 3 4 5
At gøre dette Mange tvungent lærer.

1 3 4 5
Til dette gerne Smaabørn Ulyst nærer.

1 2 3 4 5
Du venter dem, Du hilser dem med Fryd.
De kom med Sang og Jubellyd.

* Opløsninger **paa Vers** modtages med Tak paa Kontoret i Lille Regnegade 6.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Paa Liv og Død.

Reaktionen møder op med glimrende dekorerede Vicomter og Hertuger, alle med Ordet „Frihed" som Stikord og alle saa falske som Mosens Hængedynd. Terrorismen møder op med Despoter i Sansculotens traditionelle Kostume, og Hirarkiet har sine Jesuiterpatere paa rede Haand, alle ere de Folkets svorne Fjender, Djævle, der maa knuses og vil blive det af Frihedens beaandede og uegennyttige Kæmper. Hine Verdens grusomme Faraoner skulle som Mumier indsvøbes i deres egen løgnagtige Presse og overlodes til Efterverdenens Skræk og Forbandelse. Victor Hugo.

Redigeret af Fr. A. Hertz.

A. [illegible] Tryk, Kjøbenhavn.

Nr. 21 Söndag d. 20 Fedruar 1881.

A. Schütenberg: Fotolith.

Gamle Minder.

Mel. Lad dadle Kvinderne hvo vil.

I gamle Dage var det Skik,
At bøje sig for Kongemagten.
Hver Hofmand vidste paa en Prik,
Hvem der — for Tiden — havde Magten.
Og efter Vinden, nok saa net,
De vendte Kappen, ganske stille.
De Hofmænd havde det saa let —
De naaede altid hvad de vilde.

For Tiden gaar det ej saa let,
Ti Konge-Vinger har man stækket.
Det ej forslaar, at være slet —
Og ej, om man med Mønt er spækket.
Ti Konger maa til Ansvar staa
For denne offenlige Mening,
Og omendskøndt jeg ej kan spaa —
Jeg tror paa Folkets ny Forening.

I gamle Dage Kongen stod
Som en Slags Guddom over Alle,
Man krøb som Orme for hans Fod
Og gemte Harm og Nag og Galde.
Nu kan man ganske rolig staa
For Kongen frem og føre Tale
Om hvad paa Hjertet ellers laa —
Alt i Paladsets gyldne Sale.

Om sjette Fredrik Alle ved,
At han var grov mod Folk som Fanden.
Han saa paa Arbejdsstanden ned —
For ham var Kjolen mer end Manden.
Nu har vi Frihedsfrugten smagt,
Nu ser vi Drotten frit i Øje,
Al Ydmyghed i Grav er lagt —
Det tænker jeg vi kender nøje.

Og skal vi naa en Republik,
Saa maa vi enes om Præmisser,
Et voldsomt Brud ej holder Stik,
Vi stoler ej paa Snavs og Bisser.
Med Kundskabs Lys, med Sandheds Ord
Vi vil besejre Fordoms Lænker,
Vi ved, at Frihedstræet gror,
Skøndt ej med Blod vi det bestænker.

Raketter.

Medens Vinteren stopper de fleste Næringskilder, og medens Arbejdsløsheden, og med den Nøden, er i Tiltagende, generer Tietgen, som er rig nok til at genopbygge „Marmorkirken", sig ikke for at tigge ca. 20,000 Kroner af Stadens Midler til Brolægning af Pladsen og Gaden omkring hans Kirke. Heldigvis var der dog flere Borgerrepræsentanter som opponerede mod en slig Anvendelse af Skatteydernes Penge, skøndt andre, som Thomsen, Scharling og Meldahl, støttede Magistratens Forslag om at bevilge Understøttelsen. Sagen udsattes, og de, som har støttet den med deres Anbefaling, kan altsaa trøste sig med, at Vejen til Tietgens Kirke foreløbig, ligesom Vejen til Helvede, er — „brolagt med gode Forsætter!"

Brændehandler, Grosserer J. Cohn er ikke tilfreds med Favnesætningen, og har andraget Borgerrepræsentationen om at faa Favnesætterinstitutionen omordnet.

En af Borgerrepræsentanterne var ondskabsfuld nok til at ytre sin Mistænksomhed over, at det netop var en af de store Brændehandlere der klagede, „den Mand vilde vist sommetider have lidt mere, end han skulde have!" (Hør!)

— Forøvrigt mener vi, at Hr. Cohn ikke skulde tale om Strikken i hængt Mands Hus. Det er bleven os sagt, at Hr. Cohn byder nogle af sine Folk **1 Krone 25 Øre** i Dagløn for strængt Arbejde, og hvis dette er rigtigt, bør han først feje for sin egen Dør, førend han vil have indført Reformer til egen Fordel. Skriftens Ord kan, med en lille Ændring, passe paa Hr. Cohn: „Med det **Favnemaal**, Du maaler Andre, skal Du selv maales!"

En Præst i Meklenburg er for Mishandling og Indespærring af en 12aarig Pige bleven idømt en Straf af 8 Dages Fængsel og en Bøde af 60 Mark. — Mon ikke den her i Byen bekendte Kommunelærer, der gaar under Navnet „den forlorne Høedt", kunde have godt af at blive taget under en lignende Behandling? Vi tør vædde en „Bajer" paa, at det vilde hjælpe paa hans labanagtige Opførsel!

Kornhandler Jakobsen omtalte i „Foreningen til Dyrenes Beskyttelse" den skandaløse Maade, paa hvilken Fjerkreaturer transporteres til Torvet. I Reglen transporteres Duer og Ænder imellem hverandre i en Sæk, og naar de paa Gl. Torv bliver rystet ud, har de sommetider knækkede Ben eller Vinger. Henvendelser til Politiet derom havde været forgæves. — Uf! Det var en fæl „Vinge"! Hva' Hr. Crone?

Inserat.

De anmodes om i Deres ærede Blad at optage medfølgende lille Rim, som skildrer Tilstanden og Stemningen paa Orlogsværftet, siden Loven om Søværnets Ordning begynder at gøre sig gældende.

Loven forudsætter, at Flaadens Forøgelse vil ske i Løbet af 10 Aar, men uagtet Flaaden ikke er forøget med en eneste Baad, har man dog allerede besat alle de højeste Poster ved Maskinkorpset saa hensynsløst, at unge uerfarne, uøvede og uprøvede Mennesker paa nogle og tyve Aar er stillet i Klasse og Gage lig Overkanonerer og Stabssergenter, ja, Assistenter paa 21 a 22 Aar og med 3 a 4 Søtogter er stillet lig Kanonerer og Baadsmænd, en Stilling i Marinen, som almindelig først naas efter nogle og tyve Søtogter, og hvortil de maa erhverve dem gode Karakterer i mange Retninger. Dette virker meget trykkende baade paa Værftet og i Nyboder, hvor saadanne Mennesker ved Husfordelingen foretrækkes for ældre, hæderlige og dygtige Folk. Arbejderen underordner sig villig Dygtighed og Erfaring, hvorimod han kun modvillig bøjer sig for den gyselige Uvidenhed og dumme Frækhed, som nu har faaet Indpas.

Det vilde i det Hele være til Gavn for Marinen, om Rigsdagen ved Lønningernes Fastsættelse vilde tage lidt mere Hensyn til praktisk Dygtighed, Tjeneste og Alder, end den hidtil har gjort.

* * *

Paa Toldboden stod en Matros og saa
Med Vemod i Blik og Mine
Paa Danmarks Flaade, der stille laa,
Og paa den nye Marine.

Hvor er Du henne, Du faste Stok,
Som byggede disse Fregatter!
Nu hugges Du af en Ravneflok,
Som gør det Hele til Latter.

Lad Flaaden kun ligge smukt i Ro,
Dertil den sig bedst mon skikke,
Ti Værftet er blevet en Malkeko
For en uerfaren Klike.

Skibene blev til et Skjulested
For pyntede Maskinister.
Saa dybt Marinen er sunken ned
For Værftets unge Filister.

Og hvor er den ægte Sømandsaand,
Som stod i saa mange Dyster?
Nu ligger den bunden i Spændebaand,
Ret som en Torpedo-Kryster.

Hvor er den Nyboders faste Stok,
Som aldrig svigted i Striden?
Nu trykkes den af en usel Flok, —
Det passer bedre med Tiden.

Af Mestere fik vi en Mængde frem,
Saa Landet ej kommer i Knibe,
Ti naar vi bare har nok af dem,
Saa kan vi undvære Skibe.

Vi fik disse stolte Embedsmænd
For at løbe med Oljekanden,
Men hvor de ellers skal gaa i Spænd,
Det ved ej den sorte Fanden.

Skibene holdes nu godt istand,
Og der er slet ingen Dovne.
En Assistent og en fire Mand
Til at passe de Kakkelovne.

Nu skal nok vor Flaade gøres stærk,
Og stærk er nu dertil Trangen,
Med alskens Humbug og Gøgleværk,
Mens Mestrene stiger i Rangen.

Skriveri blev sat meget højt,
Maskin- og Torpedovæsen,
Men ikke Flaaden har vunden en Døjt,
For Rigsdagen toges ved Næsen.

Bydes Fornuft og Erfaring Trods
Og hjælpes kun paa Personer,
Bliver de Skibe en Panserklods
Med samt de Kruppske Kanoner.

Nye Tider og nye Folk,
Daarlig bevendt det Hele. —
Jeg er for Værftet en ringe Tolk,
Dog Mange min Tro vil dele.

Raket.

Møderne om Forsvarssagen grasserer stadig, ligesom andre Børnesygdomme. Paa et saadant Møde i Nakskov, udtalte en Sønderjyde, Gartner Johnsen, at uden en kraftig Udvikling af Forsvaret var en Genforening med de sønderjydske Brødre ikke mulig. — Den gode Mand har fuldstændig Ret! Rustnings- og Befæstningsgalskaben viser nærmeste Vej til en Genforening med de slesvigske Brødre i — Tysklands kærlige Favn!

Fægteøvelse.

(Ved Bufetten.)

— Ak, fortryllende Skønne! Naar De vidste — men jeg tør ikke sige det.

— Sig det kun, Hr. Løjtnant.

— Ja, hvis — o, det har længe brændt mig paa Læben — det er mit Hjertes inderligste Ønske, men —

— Naa, kom kun med det.

— Tak! De giver mig Mod! Jeg vil vove det, — hør — skænk mig — en stor Arrakstoddy — paa Kredit, til den Første.

I Bagerbutiken.

— Synes De vel, Hr. Petersen, at det lignede Noget, at dømme Bagerne paa Nørrebro saa mildt? De burde anderledes været straffede.

— Ih, lille Frue, Bagerne har jo kun fulgt Regeringens Eksempel.

— Hvorledes?

— Jo, Regeringen laver ikke Levebrødene saa store, at de smaa Bestillingsmænd kan mættes af dem, og saa ræsonnerede Bagerne som saa, at kan Regeringen være bekendt at lade Folk sulte, saa kan vi saytens være bekendt, at de kun bliver halvmætte af vore Rugbrød.

Et social-revolutionært Redaktionsmøde.

Principalen. Jeg, jeg, jeg, jeg, jeg skal sige Eder, hvor Skabet skal staa.
Redaktionssekretæren. Bagateller! Alt er i Orden, vi knuser vore Fjender og proklamerer Anarkiet.
Første Medarbejder. Kammerat! Bare en paa Planeten og saa tager vi Ædetruget fra dem.

En Krigserklæring.

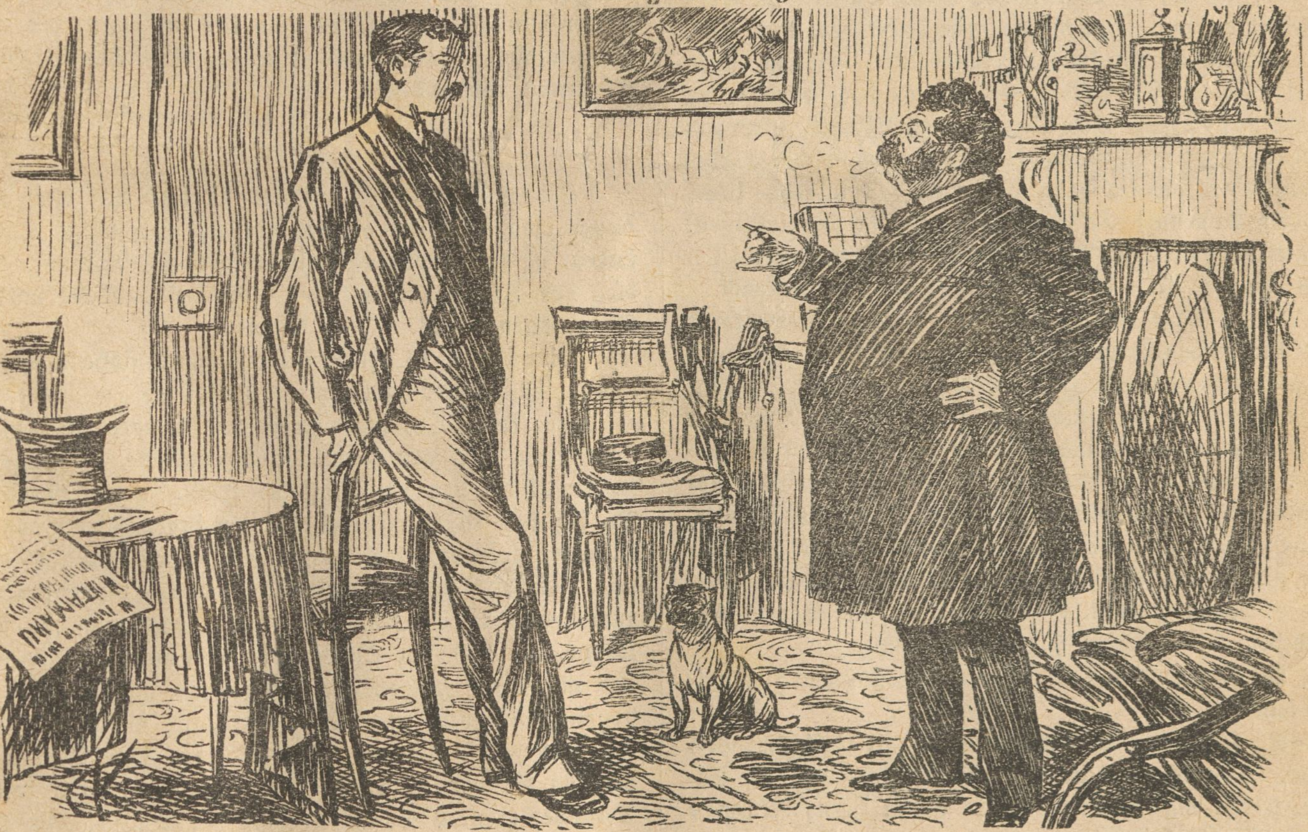

Faderen (afskediget Borgerkaptajn, meget militærgal). Jeg vilde gerne betale din Skræderregning, Carl, naar Du bare vilde bære Klæder af et mere militært Snit, men — Du er saa forbandet civil.

Sønnen. Men, kære Fa'er, jeg blev jo kasseret paa Sessionen, og har forresten ikke Smag for Soldatervæsen, hvorfor skal jeg da gaa om og skabe mig militærgal?

Faderen (hidsig). Fordi Du er *min* Søn, og jeg vil ikke være Fa'er til en civil Person. — Brrrr! Bomber og Granater! — Jeg venter Udnævnelse som Oberst i Københavns Forstærkningskorps. Hør — vil Du være min *Adjutant*, eller vil Du være *arveløs*?

Sønnen. Jeg kan ikke sælge min Fornuft, altsaa — *arveløs*.

En Hofrevolution
og dens Følger.

(Fortsat.)

Ad Omveje og gennem hemmelige Gange førte den betroede Page Sendebudet til Dronningen.

„Velkommen tilbage, kære W."! udbrød Dronningen livligt, saa snart han traadte ind, „Bringer De gode Nyheder?"

„I al Fald ingen slette Nyheder, Deres Majestæt, om jeg end kunde ønske et bestemtere Resultat af min Rejse," svarede W.

„Har min Broder næret Betænkeligheder ved Sagen?" spurgte Dronningen urolig.

„Jeg skal give Deres Majestæt en tro Beretning om min Sendelse og dens Udfald; De vil da selv kunne dømme, fra hvilken Side, Vanskelighederne hidrøre", sagde W. undvigende.

„Tal, jeg beder Dem," ivrede Caroline Mathilde med den hende ejendommelige Livlighed i Stemme og Gebærder," naar hun var bevæget.

W. gav nu en omstændelig Beretning om sin Sendelse til London. Han havde først været hos Lord Suffolk, men denne var syg, og kunde ikke modtage ham. W. tog saa til Lichtenstejn, der modtog ham venligt, og gjorde ham bekendt med Dronningens Skrivelse, som han havde modtaget, endvidere havde Kongen meddelt ham Indholdet af det fra hans Søster til ham indløbne Brev, hvorved Lichtenstejn fuldkomment blev sat ind i Sagen. Sagen vilde efter sin Vigtighed fordre moden Overvejelse, men Kongen skulde blive underrettet om W.s Ankomst.

Nogle Dage senere havde W. en ny Sammenkomst med Lichtenstejn, hvorved denne betroede W., at Kongen havde overvejet Sendelsens særlige Beskaffenhed, og paalagde ham, ikke at vende tilbage til Suffolk, men at Sagen skulde udelukkende ledes og føres gennem Lichtenstejn. Kongen vilde ikke tilstaa ham nogen personlig Audients, da han saa vilde være i Stand til at benægte, at han havde sét eller modtaget nogen Agent for Planen om hendes Genindsættelse. Derimod ønskede Kongen en nøjagtig, skriftlig Beretning om alle Sagens Enkeltheder.

W. blev opfordret til at styrke Dronningen til Taalmodighed.

Nu forløb en Tid med Skrivelser til forskællige Personer. Dog sporedes ingen synderlig Fremgang for Sagen, ti den engelske Konge syntes ikke at kunne bekvemme sig til Skridt, som kunde udlægges som et Brud paa de mellem de to Hoffer bestaaende Traktater.

Men i de første Dage af Februar kom Baron Lichtenstejn pludselig med et Dokument, opsat efter Kongens Befaling, og som indeholdt en Artikel om, at Forsøget paa at genindsætte hans Søster paa den danske Trone, havde hans fuldkomne Bifald og Samtykke; i Tilfælde af et heldigt Udfald maatte dog ingen Voldsomhed øves mod de Personer, der for Tiden var i Besiddelse af Magten, og de skulde simpelthen befales at trække sig tilbage til deres Paladser eller Bopæle. I den anden Artikel bestemtes, at den engelske Minister i København, saasnart Revolutionen var sat igennem, skulde erklære, at den var foregaaet med Kongen af Englands Samtykke. Endelig udtaltes det, at Kongen ikke vilde give Penge til Planens Udførelse, men han vilde indestaa for Tilbagebetalingen af de Summer, som var nødvendige at udrede for at Dronningen kunde vende tilbage, og at han forpligtede sig til at hævde Revolutionens Fuldførelse med Magt, om fornødent gjordes.

„Her er Dokumentet, Deres Majestæt," sagde W., og drog det frem af sin Portefølje. Dokumentet var forseglet og undertegnet af Lichtenstejn, „De vil nu behage at gennemlæse det, og naar De efter endt Læsning igen har forseglet Dokumentet, skal jeg bringe det til Baron Bülow."

„Jeg beklager, at min Broder ikke personlig har modtaget Dem," sagde Dronningen, og modtog Dokumentet, „det vilde have fremmet Sagen betydelig, og det vækker min Bekymring, at han ikke vil støtte os med Pengemidler. Dog haaber jeg, at disse Vanskeligheder vil kunne overvindes.

* * *

Ved Slutningen af Marts indtraf W. efter nye Rejser igen til Celle, og opholdt sig hemmeligt i Forstaden, og lod Dronningen tilkendegive sin Ankomst. Der blev ved Pagens Mellenkomst berammet et Møde imellem Dronningen og W. til om Aftenen.

Vi vil lade W. selv skildre denne sidste Sammenkomst mellem ham og Caroline Mathilde.

Lidt før Kl. 8, siger han i sine Breve, gik jeg til Slottet. Vejret var stormende og regnfuldt, og tillige saa mørkt, at det var vanskeligt at skælne nogen Genstand. Da jeg kom til Vindebroen var der ingen Tjener, og faa Minuter derefter blev Vagten afløst, og gik tæt forbi mig. Endelig kom Mantel, Dronningens Kammertjener. Han sagde ikke et Ord, men skjulte mig med sin store Kappe, og, holdende en Paraply over vore Hoveder, ledte han mig tavs igennem Hvælvingen ind i Slottets Gaard, hvorfra han førte mig til Dronningens Bibliotek.

Her forlod han mig, og bad mig have Taalmodighed, da det var uvist, naar Dronningen kunde forlade Selskabet (hendes Søster opholdt sig nemlig i de Dage paa Slottet). Værelset var oplyst, og Bogskabene stod aabne.

(Forts.)

For den Rene er Alting rent.

Mel. I de gode gamle Tider.

Af de Rene tror jeg ikke
Findes mange i vor gode gamle By,
Himmelvendte kælne Blikke
Møder, som sædvanlig, et forbitret „Fy!"
Præsterne kæle for unge Piger,
„Sørge for Sjælen" er et Skjul,
Hver en fornuftig Tænker siger:
Præsten tænker bare paa en dejlig . . . .

Kammerherren vil saa gerne
Fruens kønne Kammerjomfru drage frem.
Folkets Døttres Sag at værne
Er for ham en Æressag i Borgens Hjem.
Men lidt Forandring Herren ynder,
Og — for den Rene er Alting rent.
Præsterne tilgiver alle Synder,
Frøkenen hun synes at det er . . . .

Hellig Hansens raske Svende
Hænger i med Høvlen baade Dag og Nat.
Om Betaling maa de rende —
Ti det er ej nok, at de har faaet fat.
Men for „den Rene" det godt kan passe,
Kun at betale en slunken Løn,
Det fylder rart i hans Pengekasse,
Bedre kan han holde da sin egen . . . .

Disse Revolutionære,
Som slaar paa den store Tromme hertillands,
Vil vor Sympati begære,
Men for Drengestreger har vi ikke Sans.
De er saa rene som Himlens Engle,
„Kun for Retfærdighed Hjertet slaar,"
Men om paa Lygtepæl de dingle,
Lider dog ej Socialismen noget . . . .

„Sleipner"s Rederi er renset,
Ingen Skyld kan findes hos det Kompagni.
Folkets Klage Ingen ænsed,
Hele den Historie er rent forbi.
Rederne de er saa Satans rene,
Og de begravne Søfolk ej
Sætte nu Klagen mer i Scene,
Men jeg tror, det Købmandsrak bør samme . . . .

Logogryf.

1 2 3 4 5
Jeg tænker snart det gaar af Moden
Med sligt et Prædikat paa hele Kloden.

3 2 1
Hvis noget Godt Dig bydes paa din Vej,
Du dette lille Ord dog siger ej.

3 5 4
En saadan Genstand har Du ofte set,
Ved Sommertid som oftest det er sket.

2 4
Et lille Ord, som bruges ofte
Af Præst og af Bajads i Narrekofte.

5 4
En saadan Du beundred mange Gange,
Og Du har læst om den i Skrift og Sange.

1 2
Den er til Nytte, morsom er den med,
I Vraa, paa Mark, i Skov den har sit Sted.

5 4 3
Om den er smuk beror paa Smagen din,
Snart er den farvet, snart i hviden Lin.

5 3 2 1
En Størrelse, som Sagnet kun tilhører,
Endskøndt for Sandhed man i Børn det fører.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

„Blade".

Opløst af: Den Lille paa Øen.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Løn som forskyldt.

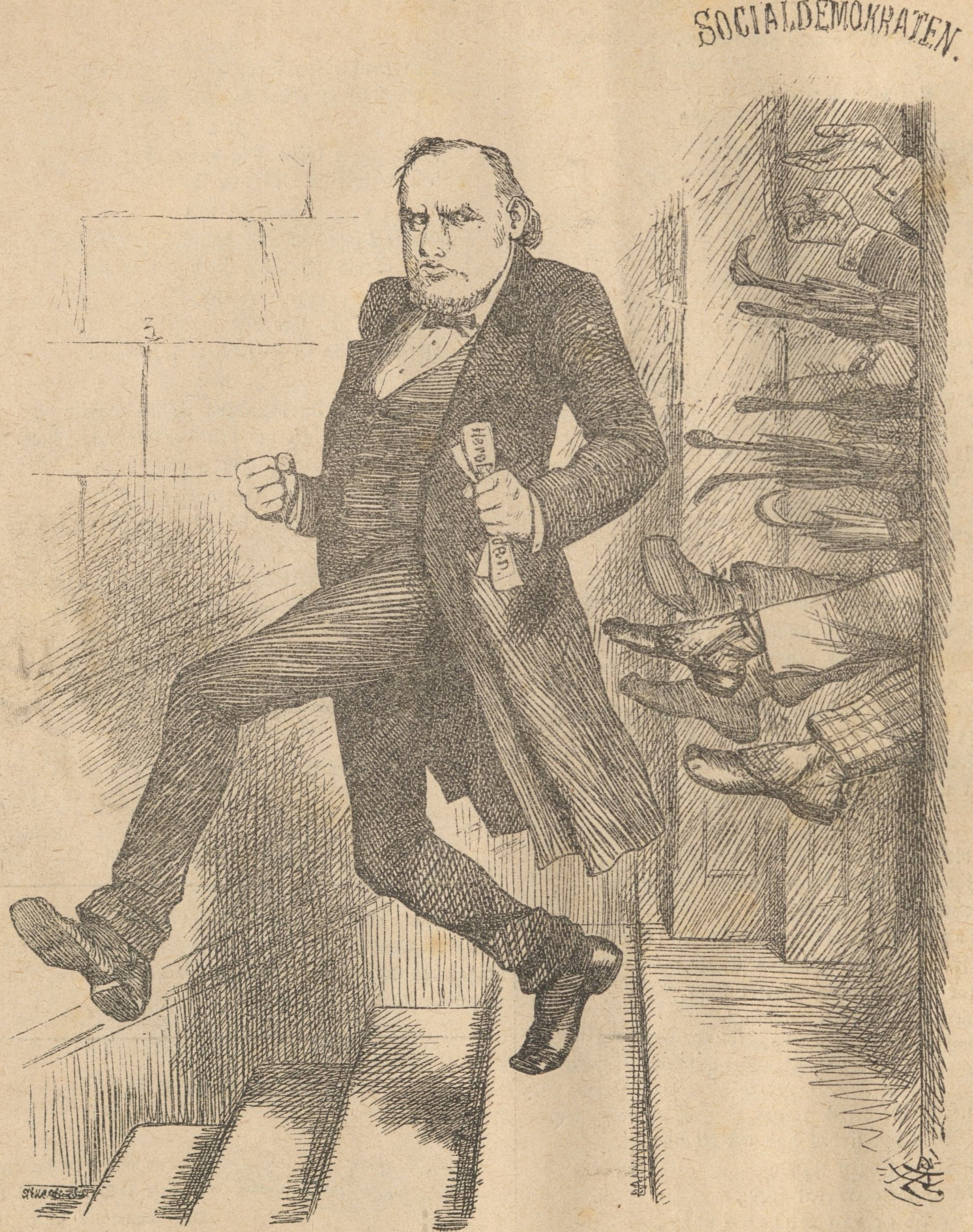

Afsted med Slynglerne, som Ondt kun stifter
Og Samfundsaanden aabenbart forgifter.
Et oplyst Folk for Svig bestemmer Bøden:
Først hver en Mands Foragt, derefter Døden.

A. Guldbrandsens Tryk, Kjøbenhavn.

Nr. 22. Söndag d. 27 Fedruar. 1881.

A. Schulenborgs Fotolith.

Fremtiden.

Fremtiden vinker især den Unge,
Fremtidens Døgn er for ham ej tunge,
Fremtiden straaler i dejligst Lys.
Men for de Gamle er Gravens Hygge
Eneste Lykke.
Gammel og graa volder Dødens Gys.

Fremtiden skimtes i dunkel Taage,
Vil man den fatte saa maa man vaage,
Vanskeligt tydes de Tidens Tegn.
Sandhed og Retfærd dog burde sejre
I vore Lejre.
Haabet bebuder et sikkert Hegn.

Danmark og Frihed er Ord, som enes,
Stridende Kræfter vil nok forgrenes,
Døden og Mørket er fælles Gru.
Broderskab bryder med Magt sin Bane,
Rød er dets Fane.
Afmægtig segne vi ej endnu.

Lidende Folket paa Fremtiden haaber,
Lydt over Verden om Ret det raaber,
Løgnere svare med Vold og Mord.
Men gennem Trængsler en Fæstning bygges,
Sikkert den lykkes.
Mægtig er Sandhedens klare Ord.

Voves der Intet, vindes ej meget,
Ofte med Ilden man dumt har leget,
Alvor maa være en Borgers Maal.
Alvor og Gammen, mens skidne Laster
Langt bort vi kaster,
Sletheden ofrer vi straks paa Baal.

Enighed Fremtiden vil betrygge,
Ene paa den kan vi trolig bygge,
Og under Nød vi til den vil naa.
Vore Tyranner vil bruge Svøber,
Eller de køber —
Køber de Svage, der vildsomt gaa.

Bort med Blødagtigheds lune Vugge,
Bort med de ydmyge, svage Sukke.
Bort med hvert Omsvøb, til Sagen snart.
Frihed og Sandhed skal Prisen vinde,
Mand eller Kvinde —
Tage tilsammen med Kraft vor Part.

Raketter.

I Berlin skal Kronprinsens tidligere omtalte Bryllup med Prætendentens Datter finde Sted den 26de Februar. Der er i den Anledning lavet en Overstaldmester herhjemme, som skal repræsentere Kongen ved Festen. — Dersom vi skulde lade os repræsentere, vilde vi ikke vælge en — Overstaldmester. Folk kan undertiden drage de løjerligste Slutninger.

Ved at omtale en herværende Brændevinsbrænders 50aarige Jubilæum, nævner „Dags-Av.", at en af hans Sønner, der ogsaa er Brændevinsbrænder, er udnævnt til „kgl. Agent" — for „Kong Alkohol!" vil „Totalafholderne" tilføje.

I en Samtale, som Rochefort nylig havde med Parnell, ytrede Rochefort bl. A., at „de store Tanker kommer fra Hjertet og de hæslige fra Maven." — Mon det skulde være af den Grund, at Minister Skeel og hans Venner i Højre har saa hæslige Tanker om Statstilskud til de Nødlidende?

Ved 3dje Behandling af Loven om Tilsyn med Salg af Levnetsmidler, mente O. Christensen, at der var en Del Overdrivelser i den megen Tale om Forfalskning af Levnetsmidler. — Ganske rigtig, Hr. Christensen, men Ulykken er, at Overdrivelserne er paa Forfalskernes Side.

Ravnens allernyeste Drømmebog.

(Fortsat.)

R.

Røverisk Overfald; „Herolden" taler „arbejdervenligt" om hæderlige Mænd.

Røg at se; Fællesudvalget afgiver sin Betænkning om Dyrtidstillæget.

S.

Skrald at høre; „min Atraa er kun at nære Socialismens Vækst ved Anvendelsen af min Kraft." H. Brix.

Salt at spise; Holstein-Holsteinborg faar Uvenner ved Hove fordi han gifter sig med Frøken C.

Skade at komme til; Kammerherreinde B. bliver overrasket med en Svigerdatter, der har Lægeattest paa at „Millionen er der."

(Fortsættes.)

Han skal smides ud.

En Deputation til en Konge gaar ind,
Ærbødig i Tale og oprømt i Sind,
Den ser paa de pragtfulde Sale med Lyst
Og føler, at det er saa farlig en Dyst.
Den Konge han giver dem Døden og Fanden,
Den Ene nu siger saa myg til den Anden:
:|: Vi skal smides ud! :|:
Saa bliver det nok bedre.

En Arbejder stedes for sin Principal,
Hans Fordring om Løn er slet ikke gal.
Han fordrer til Nødtørft hvad han har behov,
Men Herren han regner det Hele for Sjov.
Beskære min Indtægt, nej! hvilken en Frækhed!
Og Frugten den bliver af Arbejder-Kækhed:
:|: Han skal smides ud! :|:
Saa bliver det nok bedre.

En Enke hun stedes for Præsten i Løn,
Fremfører om Hjælp sin retfærdige Bøn.
Hun er ej saa ilde og Præsten faar Lyst —
At bringe den Kone en inderlig Trøst.
Men Maaden at trøste er meget forskellig,
Og Konen hun fandt, han var slet ikke hellig.
:|: Hun maa smides ud! :|:
Saa bliver det nok bedre.

En Mand ud af Nyboders kraftige Stok
Af nyt Regimente har mere end nok.
Han klager for Chefen og siger forsandt:
Pensionen tilstrækkelig aldrig jeg fandt.
Men Chefen han raaber: Vi Store dog vistnok
Fornemlig vor Part og vor Løn maa ha' tidsnok.
:|: Du skal smides ud! :|:
Saa bliver det nok bedre.

„Thalia" kan prange med yndige Smaa,
Men tidt kan det ganske forunderligt gaa,
Ti Ærbarhed har dog en Kvinde saa tidt,
Og nøgen at spille det gaar dog forvidt.
Men Fruen hun siger: Den er ikke ilde!
Den Dame som nægter, hvad engang jeg vilde,
:|: Hun skal smides ud! :|:
Saa bliver det nok bedre.

De nordiske Riger som en Republik
Nok bedst for os Alle i Tiden holdt Stik,
Ti Kongefamilier koster os Mønt,
Og Nytten den synes jeg er kun paa Skrømt.
Men Adel og Gejstlighed, Pengenes Drager,
De giver hver Frihedsmand alle Slags Plager.
:|: Vi skal smides ud! :|:
Saa bliver det nok bedre.

„Deputationen"

som ifølge „Herolden" var til Avdiens hos Kongen for at forlange Ministrenes Afskedigelse, havde begribeligvis sin nye Ministerliste liggende fiks og færdig i Baglommen, parat til at trækkes frem ved første Vink.

Havde Deputationen ikke havt en saadan Liste, var den ikke nogen rigtig Deputation.

Uheldigvis blev der ikke Brug for denne Liste, men det var ikke Deputationens Skyld.

Da Deputationen vendte tilbage, standsede den et Øjeblik paa Højbro, dens Ordfører trak et sammenrullet Papir op af Lommen, og lænende sig mod Rækværket rullede han med en højtidelig Mine Papiret op og gennemløb de derpaa skrevne Navne.

„Ravnen", som kredsede om oppe i Luften for at iagttage Deputationens Færd, opdagede med sit Ravneblik straks, at Papiret indeholdt den omtalte Ministerliste, der var saalydende:

Brix, Konsejlspræsident og Finansminister.

Fleron, Udenrigsminister (han er jo „godt kendt" i Udlandet!).

Liljenkrantz, Indenrigsminister.

Krigs-, Marine- og Justitsministrenes Porteføljer inddrages, da alt Krigs- og Justitsvæsen bortfalder under det Regeringssystem, hvortil Konsejlspræsidenten har udarbejdet et Udkast.

De derved ledigblevne Embedsmænd ansættes som Kolportører og Bladbude ved „Herolden", der bliver Regeringens officielle Organ.

Undervisningsministerens Portefølje inddrages ligeledes, og de under Undervisningsministeriet sorterende Embedsmænd udlægges paa Ladegaarden, for saavidt de ikke foretrække at udvandre, hvilket skal være dem tilladt, paa egen Bekostning.

Den for det nydannede Samfund nødvendige Undervisning og Oplysning meddeles daglig i „Herolden", hvilket Organ alle Undersaatter under Livsstraf er forpligtede til at abonnere paa. —

„Det var forbandet kedeligt, at Kongen ikke spurgte om Listen paa de nye Ministre," sukkede Fleron og stak Papiret i Lommen, „det havde s'gu blevet et ganske udmærket Ministerium."

„Ja, ganske udmærket," lo „Ravnen", idet den slog Vips med Halen.

Raket.

En Grosserer Rahr i Aarhus har sendt 3 af sine Sønner til Amerika, „for at de der kan uddanne sig videre, end vore hjemlige Forhold tilstede." — Den Idé er gammel! Vi har kendt mange Fædre, der har sendt deres „rare" Drenge til Amerika.

Hr. Sørensen. Halløj! Crone! Clausen! Hvad er d
Gladstone (Direktør for den evropæiske Koncert). Lad
mig, der indøver et Ekstranumer med nogle nye Kræfter, jeg h
med paa Noderne.

Hr. Sørensen. Jag dog den Gris væk! Han spolerer

for et Satans Spektakel?
endelig ikke forstyrre, Hr. Sørensen! Det er bare
gageret. Din egen Lars Svinesen er ogsaa

Hele ved sin Mangel paa — Takt!

En Hofrevolution
og dens Følger.

(Fortsat.)

Efter omtrent en halv Times Forløb traadte Dronningen ind. Hun var elegant paaklædt i karmosinrød Silkekjole og havde — eller gjorde det Indtryk paa mig — en Majestæt, forenet med Nedladenhed, vidt forskellig fra en almindelig Dames.

Vor Sammenkomst varede næsten 2 Timer.

Hun forsikrede mig, at hun, inden hun gik til Ro, vilde skrive til sin Broder det Brev, som de danske Adelige bad om, og at hun, i de mest indstændige Udtryk, vilde bede ham om at opfylde den Begæring, som Bülow i Partiets Navn gjorde ham, nemlig at bemyndige sin Minister til aktiv Optræden, saasnart hans Søsters Parti havde bemægtiget sig Regeringen.

Dronningen tilføjede: „Hvad det Spørgsmaal angaar, som Bülow har rettet til mig, om jeg er rede til at begive mig til København ved den første Efterretning om et lykkeligt Udfald, da kan De forsikre ham, at jeg er villig til at dele enhver Skæbne med mine Venner, og at forlade dette Sted med den korteste Varsel.

Men han maa erindre, at jeg ikke raader over mine Handlinger. Jeg lever her under Kongen af Englands Beskyttelse, i hans Stat, og i hans Besiddelser. Jeg kan ikke forlade Celle uden hans Bifald og Samtykke, men at erholde hans Samtykke, skal være en af de væsenligste Genstande i mit Brev til ham."

Hun omtalte derpaa for første Gang en Omstændighed, som foruroligede hende meget, da hun antog, at den kunde forsinke eller ganske forhindre det gunstige Udfald af min Sendelse til London, og sagde:

„Baron Lichtenstejn underretter mig om, at han staar i Begreb med at forlade England for at rejse til Hannover. Jeg frygter for, at han vil være rejst, inden De kommer. Hans Fraværelse vil være skadelig for min Interesse, ti, foruden hans Hengivenhed for mig, gav hans Adgang til Kongen ham en Lejlighed til at fremme min Sag, som ingen Anden er i Besiddelse af eller kan erstatte.

Jeg skal alligevel skrive ham til, og han har lovet mig, at, i Tilfælde af at han er rejst fra London førend Deres Ankomst, vil han sørge for at efterlade Forholdsregler til Deres Vejledning."

Efter at disse Hovedpunkter var afgjorte tog vor Samtale en mere almindelig Retning, og da Hds. Majestæt ikke tilkendegav nogen Attraa efter at ende den, forblev vi sammen til Klokken var næsten elleve, da jeg tillod mig at spørge hende, om hun vilde, at jeg skulde forlade hende. Hun bejaede dette, efter først at have paalagt mig, stadigt og nøjagtigt at underrette hende om Alt, hvad der indtraf, endskøndt hun haabede, at min Fraværelse blot skulde være af kort Varighed.

Idet hun vilde forlade mig, aabnede hun Døren, men holdt den nogle Øjeblikke aaben, som om hun vilde forlænge sit Ophold.

Maaske saa hun aldrig nogensinde saa indtagende ud, som denne Aften, i denne Stilling, og i denne Dragt. Hendes Ansigt, forklaret ved Tanken om hendes nære Befrielse fra Celle (som virkelig kun var et Forvisnings- og Tilflugtssted) og ved Forudfølelsen af hendes Genindsættelse paa Danmarks Trone, oplivedes af et Smil, og hun syntes at være i bedste Velgaaende.

Og dog, dersom det Tilkommende kunde være afsløret for os, saa vilde vi bag den Dør, hun holdt aaben, have set Døden lure paa sit Bytte. — —

XI.

W. havde større Ret, end han maaske troede, ti bag Døren lurede virkelig **Døden**, eller det Redskab, som skulde blive Aarsag i Caroline Mathildes Død.

Bag Døren lurede **Mephisto**, Juliane Maries Neger.

Han havde været et skjult Vidne til hele Samtalen mellem Dronningen og W.

Hvorledes kom Juliane Maries Neger til at opholde sig i Slottet i Celle?

Det kunde ikke undgaas, at man ved Hoffet i København havde faaet Nys om, hvad der var i Gære. Utilfredsheden med de herskende Tilstande var forøvrigt saa stor og almindelig, at man paa mange Steder talte højt om, at der maatte hidføres en Forandring.

Hvad Under, om det var kommet Juliane Marie for Øre, at Caroline Mathilde var interesseret i de Sammensvornes Planer.

En Dag forsvandt Juliane Maries betroede Neger Mephisto fra København.

Han begav sig ad Omveje til Celle, hvor det lykkedes ham at komme i Tjeneste hos Caroline Mathildes Kok.

I denne Stilling kunde han ved sin Snuhed erfare Meget, som kunde interessere hans høje Beskyttere i København.

Forøvrigt havde han bestemte Instruktioner til at handle efter Omstændighederne.

Den vigtigste var, for enhver Pris at forhindre, at Caroline Mathilde forlod Celle.

Mephisto var en Fyr, der forstod sine Ting.

Han indsmigrede sig hos Angelo og vandt dennes Fortrolighed. —

Nogen Tid efter at W. havde havt sin sidste Sammenkomst med Dronningen, indbød Mephisto en Dag Angelo til et Besøg hos sig paa sit Værelse.

(Sluttes.)

Raketter.

Der er allerede kommen Storke til Strazburg. — De stakkels Fyre er sikkert blevne lokkede paa Glatis af meteorologiske Vejrberetninger.

„Naar man smører godt, kører man godt," sa'e Gambetta, han gav Deputeretkamrets Medlemmer fri Frokost.

Logogryf.

1 2 3 4 5 6 7
Af slige gives her i Landet flere.
2 3 4 5 6 7
At mangle dem kan Livets Tryk formere.
2 3 4 5 6 7
Den er solid og tager ofte Farten.
3 4 5 6 7
Skøndt Du dem ynder, har Du næppe spart dem.
4 3 2
Et nyttigt Stykke, Mange til Fordærv.
7 6 2
For det at faa, man giver sidste Skærv.
1 4 6
Den er til stort Besvær til sine Tider.
1 2 6 4
Den ofte Genstand for en Kunstners Flid er.
1 3 5 6
Det søger Du, naar Du er træt og mødig.
1 4 3 7 2
Og den har Folk paa Landet gerne nødig.
1 6
Hvis det Du kan saa maa Du være glad.
1 2 3 7
Fortrolig nær dit Hjem den ofte sad.
1 2 3 5 6 7
Vi har i Danmark ej saa faa af slige.
1 3 2
Om Klæder bruger man det tidt at sige.
2 3 6 7
Nødvendige og sommetider slemme.
2 7 3
Det vinder tidt, naar man det vel kan gemme.
2 6
Af Mange yndet, sommetider Dyr.
3 5 6
For sligt at faa tidt gøres voldsomt Styr.
3 7 6
Den gør saa godt, det synes Alle om.
4 3 1 6
Den kan Du se i Randers og i Rom.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

„Konge".

Opløst af: Den Lille paa Den; Richard og Caroline Christoffersen; Den lille Nesdam Sualk; samt En Demokrat i St. Pederstræde.

Logogryfen i Nr. 20 er endvidere løst af En Demokrat i St. Pederstræde saaledes:

Pigen danser paa Bal efter Evne.
Frøk'nen undser sig for Ble at nævne.
Napoleon længe paa Elba sad.
Den Adel den er desværre lad.
En Abe springer saa lystig og let.
I en Dal man sig hviler, naar man er træt.
En Rig og Mægtig saa lad monne være.
En Lade mangen en Skat kan bære.
At lade læres tvungent af Mange.
At bade ofte gør Smaabørn bange.
I Vaaren de Blade er friske og grønne,
Og dertil ere de meget skønne.

Korrespondance.

K. P. Madsen, Randers. Kan ikke benyttes.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"'s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Fra Gaden.

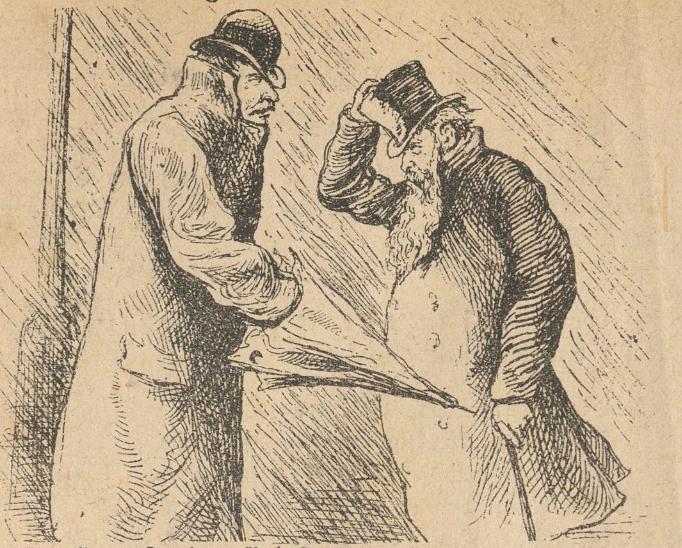

— Hvor Fanden skal Du hen i dette gyselige Vejr?

— Aa, jeg skal s'gu hente min Kone fra Teatret; men Ulykken er, at hun har glemt at sige, om hun er i Kasino eller i Folketeatret. Hvor skal jeg nu faa rigtig Besked?

— Du skal gaa med hen og faa en varm Toddy, naar Du saa kommer hjem, faar Du nok — „rigtig Besked."

Ond Samvittighed.

— Aa! nu har dog Fanden rent fit Spil — Politiet er derinde for at undersøge Varerne, og her kommer jeg med min Mælk og Fløde med Vand og Mel i. Man har da aldrig Fred.

Vinternød.

Den unge Sømand. Kan Du se, Jakob, der staar paa Plakaten: „Søen er aaben."

Den Gamle. Gaa Fanden i Vold, Dreng! hvad kan det hjælpe os, at den er aaben mellem Kristianshavn og Havnegade, naar vi skal til Rio med Barken.

En Kemiker.

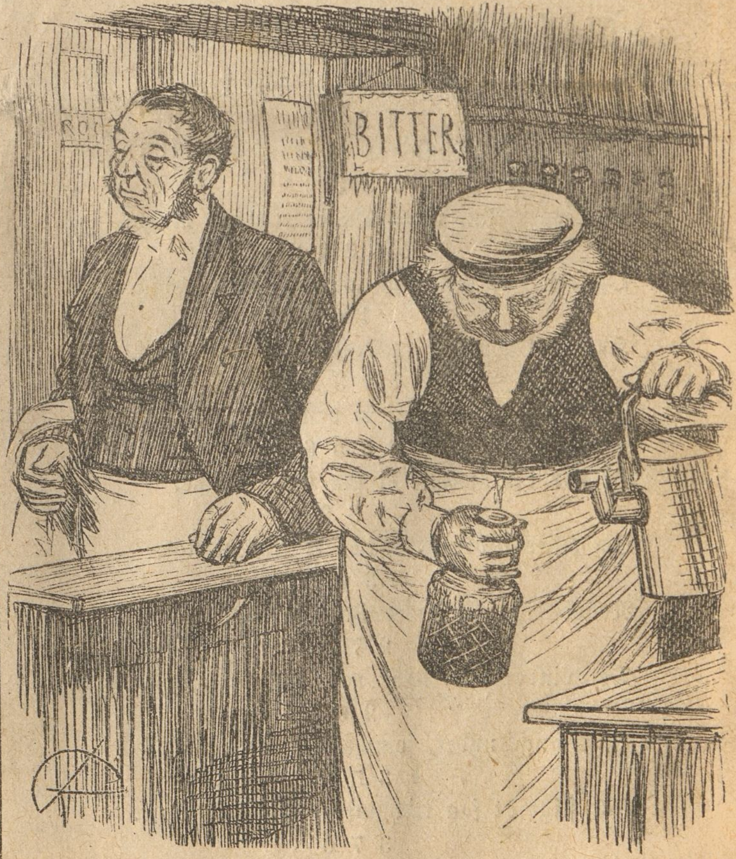

Opvarteren. Der staar det gamle Bæst og laver sin berømte Bittersnaps. Gud hjælpe de Sjæle som skal tære hans Aloe, Brunspaan og Vitriolsyre.

A. Guldbraadsens Tryk, Kjøbenhavn.

Redigeret af Fr. A. Hertz.

Nr. 23 | Söndag d. 6 Marts | 1881.

A. Schulenborg, Fotolith.

Kend Dig selv.

Sig selv at kende altid var
En herlig gammel Visdomslære,
Som stedse gode Frugter bar;
Sig selv man ej for højt maa ære.
Men vil Du vrangt i Bund og Grund
Din Vandel her i Livet vide:
Lyt nöje blot til Andres Mund,
Naar Andre rask paa Dig vil ride.

Var i Din Ungdom Du lidt flot
Med Kærester og andet mere,
Saa véd de Andre meget godt,
At Du af Elskovsbørn har flere.
En Don Juan, saa hjerteløs,
Saa haard, saa falsk, saa nederdrægtig
Du var, som tyveaarig Knøs.
Det er en Sandhed, fast og vægtig.

Var Du betroet en Pengesum,
Som Inkassator og deslige,
Saa var Du baade sløv og dum
Og frækt Du Tillid vilde svige.
Og var Du dertil lønnet lidt,
Saa leved Du af Andres Stræben.
Af Skam Du Hovedet har bidt
Og fører falske Ord paa Læben.

Kom Du i Folkeraadet ind
Og ærlig der Dit Hverv forfared,
Saa var Din Kundskab bare Vind —
Og Vælgerne Du slemt har narred.
Det var for Ros og Kongegunst
Og saa for Penge, at Du virked.
Misundelsen og Hadets Dunst
Bestandig ved Din Ære lirked.

Og var Du sparsom med Din Mønt
Saa hed det, at Du var en Gnier.
Behandled Du Din Hustru kønt
Straks — Tøflen paa Din Nakke svier.
Drak Du i Selskab Dig en Taar —
Lidt mere, end man ellers plejer,
I Hartkorn man med Svin Dig slaar.
Og ud fra pæne Folk Dig fejer.

Ja! kend Dig selv det er mit Raad
Og tager Du for gode Vare,
Hvad Avinds spidse Slangebraad
Om Din Person vil aabenbare,
Saa velbekomme! jeg, min Bror
Maa le af onde Tungers Bulder.
Jeg kun paa Ret og Sandhed tror
Og bær mit Hoved stolt paa Skulder.

Erlings Saga.

Den unge Erling var gæv og bold.

Han havde svoret sin Konge Huldskab og Troskab og han var Høvidsmand paa hans Flaade.

Rigtignok var han opdraget paa katolsk Vis, men ligegodt var han en Kærnegut.

Saa blev han forelsket, og i hvem — i en Skuespillerinde.

Ganske vist var han ikke selv af nogen gammel adelig Slægt, ti hans Fader havde været Typograf og ærlig og redelig ernæret sig i dette Fag, indtil han — ad Skørtevejen — nærmede sig Ærens Tinde og blev kongelig Kammerherre.

Men den unge Erlings Moder fandt ikke Behag i Sønnens Kæresteri; hun advarede ham, og da han, trodsende alle Hensyn, blev sin Elskede tro, saa — fik hun sin egen kære Søn indespærret i en Galeanstalt og erklæret for vanvittig.

Dette kunde en Moder gøre i hovmodig Indbildskhed endskøndt hun var en ivrig Katolik.

Imidlertid kom det for den grumme Moders Øren, at Pigen nok var bleven svanger.

Hendes onde Samvittighed pinte hende og hun havde ingen Ro, hverken Dag eller Nat.

Saa satte hun sig i Forbindelse med den ulykkelige Forførte og lod først en Jordemoder konstatere Tilfældet og senere, til yderligere Bekræftelse, maatte den unge Dame finde sig i, at Overlægen ved Fødselsstiftelsen eksperimenterede med hende.

Overlægen er en humoristisk Mand, og efter at have forvisset sig paa en tilbørlig Maade, sagde han:

„Millionen er der!"

Til Forklaring af dette Udbrud maa bemærkes:

Sønnens Medgift som Ægtemand bestod i en Million Kroner, og Kammerherreinden havde gjort den unge Dames Tilstand til en vigtig Faktor med Hensyn til at sanktionere Sønnens Ægteskab.

Nu havde Moderen overvundet de onde Tanker og Forsætter.

Den unge Erling blev hentet ud af Galeanstalten og — indtil videre — sendt ud paa Rejser i den vide Verden, i Selskab med en Professor S.

Den unge Dame blev antaget som Sønnens erklærede Forlovede og anbragt paa det katolske Jesuiter-Kollegium, ti katolsk maatte hun under alle Omstændigheder være.

Saaledes ender Erlings Saga.

Finansudvalget nægter Krigsministeren den forlangte Bevilling til en forbedret Ordning af Brandslukningsvæsnet paa Kronborg, fordi Sagen ikke er tilstrækkelig oplyst! — Herregud! hvorledes kan en Sag om Slukning være oplyst?!

Arbejder og Fabrikant.

Fabr. Tak Gud, min Ven, at Du kan gaa
I min Fabrik og Lønnen faa,
Mens Sneen hvirvles rundt paa Gaden,
Jeg giver Hus, jeg giver Maden,
Jeg giver Klæder paa din Krop,
Og er Du artig aldrig „Stop!"
Jeg siger til Dig gamle Knark,
Men gør Du Vrøvl saa faar Du Spark.
Naar Du i din Forening kommer
Saa haaber jeg, Du for mig trommer
Og hæver mig som Arbejdsgiver,
Jeg nok paaskønne skal din Iver.

Arb. Skøndt jeg er gammel, ved Du vel,
At Du kan bruge mig med Held.
Mit Arbejd kan Du end udbytte
Og jeg paa Pladsen gør min Nytte.
Dit gode Hjerte ej jeg tror paa,
Spekulation det Alt beror paa.
Var jeg ej brugbar fik jeg Fur,
Ret nøje kender jeg min Tur.
Du giver mig sletingen Ting,
Ti blot med slige flotte Sving,
Jeg maa fortjene hver en Øre,
Om mine Lemmer bliver møre.
Hvad vilde Du med din Fabrik
Hvis Arbejdskraften den slog Klik?
Hvis under Kedlen ej blev fyret,
Hvorledes gik det saa med Styret?
Du ej en Time holdt det ud
Ved Fyret med din røde Tud.
Og selv om Remmene tog fat,
Naar Ingen var ved Bænken sat
Saa kunde Du s'gu pakke ind,
Din Indtægt blev til bare Vind.
At rose Dig i min Forening
Det er dog ikke just min Mening.
Kan blot for Dadel fri Du slippe,
Kan i Kontoret glad Du trippe.
At købe mig Du før forsøgte
Med lidet Held, jeg nok skal røgte
Mit Kald, saa længe som Du har mig,
Til Sygdom eller Døden ta'er mig.

Fabr. Storsnudet har Du altid været
Og Socialismen den har gæret
I Dig i flere Aar, men vent!
Endnu Du rart kan blive sendt
Til Ladegaarden til de Andre,
Som om med store Planer vandre.
Men det er sandt, „Herolden" vel
Du venter paa skal bringe Held?

Arb. Den nye Tid og Folkets Kraft
Er en „Herold" med Marv og Kraft.
Det er min Støtte, det skal knuse
Enhver Despot i Slot og Huse.
Naar jeg er død skal Du forgaa
Jeg siger og er vis derpaa.

Raket.

I Finanslov-Betænkninger oplyses det bl. A., at Nationalteatret trods en bedre Indtægt har en Underbalance paa omtrent — 30,000 Kroner! — Udvalgets Flertal gør Vrøvl i den Anledning, men Mindretallet, i hvilket findes Lars Dinesen og Scharling, synes at Underbalancen er ganske i sin Orden; Teatret er en Kunstanstalt, siger Mindretallet, der ikke spiller for at tilvejebringe Balance mellem Indtægt og Udgift, og endnu mindre for at vinde Overskud. — Var det ikke mere korrekt at sige: Teatret er en kunstig Anstalt, der driver en udstrakt Forretning med røde Plakater, paa Grund af at Skuespillerne har en ubegribelig Forkærlighed for at figurere som „Upasselig", et Rollefag, der næsten aldrig forekommer ved de andre Teatre, og som i al Fald giver Nationalteatret Udseende af at være et meget usundt Opholdssted. Det henstilles til Overvejelse, om det, af Hensyn til de mange Talenter, hvis Sundhed saaledes udsættes for Fare, ikke vilde være rettest at nedrive hele den kunstige Anstalt. — Særlig paalægges det Teaterchefen at sætte sig i Forbindelse med d'Hrr. Direktører Andersen og Robert Watt, for af disse at lære, hvorledes man tilfredsstiller Publikum og dog har Balance mellem Indtægt og Udgift. — Man kan ikke vedblive at betragte „En Fallit" som et — „Kassestykke".

En Deputation

fra Skovenes Beboere har havt Audiens hos Formanden for „Foreningen til Dyrenes Beskyttelse“ for at anmode om Foreningens Bistand overfor de morderiske Efterstræbelser, for hvilke alle Dyr, henhørende til det saakaldte Vildt, er Genstand fra deres tobenede Medskabningers Side. — Formanden skal, efter Forlydende, have beklaget, at Foreningen ikke kunde gøre Noget for Ansøgerne. De havde jo gode Dage saalænge de levede, og maatte derfor finde dem i at blive skudt en Gang imellem, naar „de høje Herskaber“ vilde more sig.

Fra Herregaarden.

Huslærer Petersen var en meget ivrig Jæger, saadan som Søndagsjægere er det, men han var tillige overordenlig glemsom. En Morgen gik han tidlig ud for at jage, men først da han traf paa en Hare opdagede han, at han havde glemt Bøssen hjemme. Han turde ikke komme hjem uden Bytte, ti han havde lovet Husholdersken en godt fyldt Jagttaske. Hvad gjorde Petersen? Han gik paa Hjemvejen ind til en Vildthandler, forsynede sin Taske rigeligt og vandrede triumferende til Herregaarden. — „Naa, hvad siger De nu?“ lo Petersen. — „Jeg siger: De skyder udmærket — uden Bøsse,“ svarede Husholdersken.

En Velgører

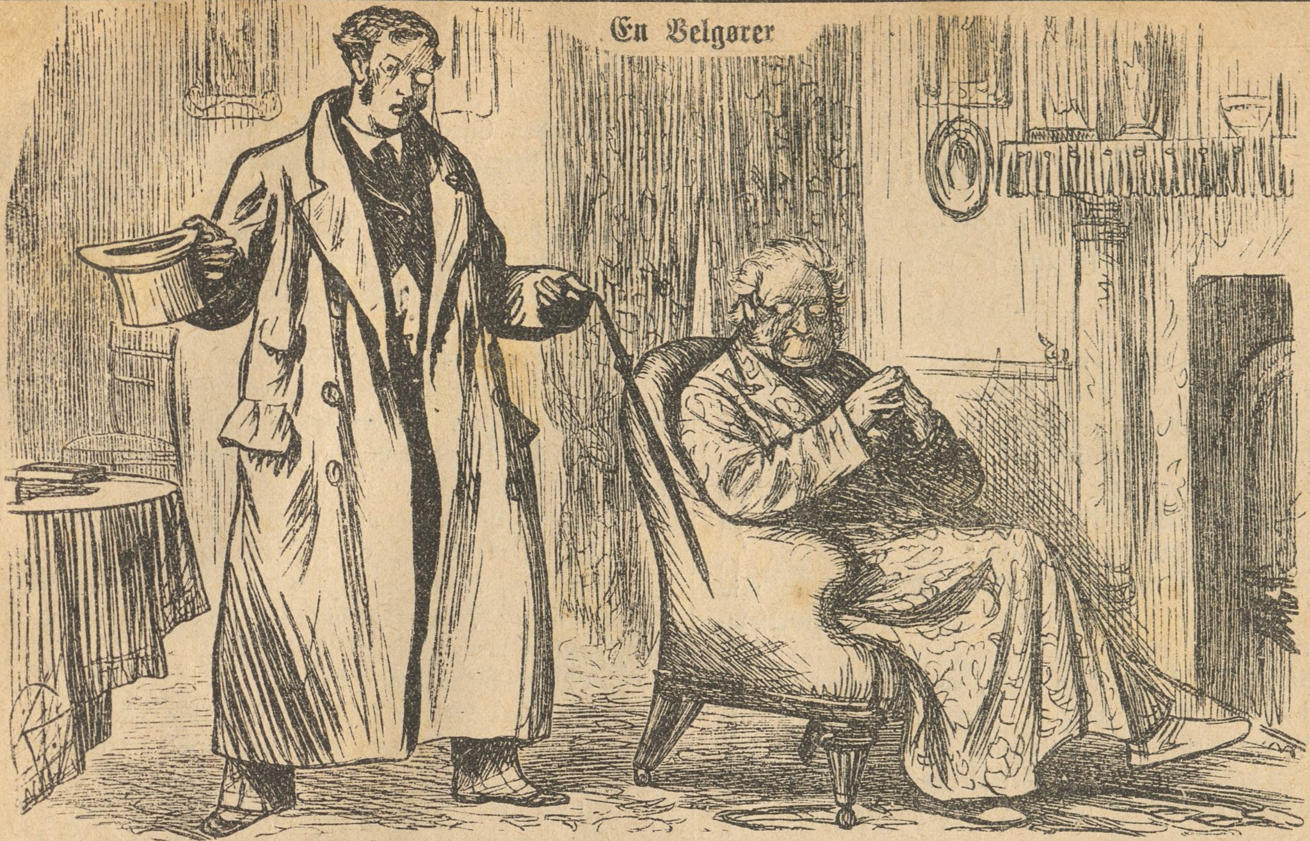

— Hvordan er Vejret, Carl?

— Uh, ret et Hundevejr, Fa'er. Det sneer og fyger saa det er en Gru.

— Bravo!

— Det er da ikke Noget at sige Bravo til, synes jeg.

— Jo, min Dreng, saa kan vi forhøje Prisen paa Kul og Petroleum.

— Tænk paa de Fattige, kære Fa'er.

— Det gør jeg ogsaa, min Dreng. I Gaar gav jeg 10 Kroner til Understøttelsesforeningen, men — vi ta'er dem igen paa Petroleumen!

Schak! — mat!

— Tør jeg spørge, er det herfra, at der er indlagt Billet paa min Annonce om Plads som Fuldmægtig?

— Jo. Maa jeg se Deres Anbefalinger?

— Anbefalinger? dem har jeg ingen af.

— Hvad behager? Her staar i Deres Annonce: „Gode Anbefalinger kan fremlægges."

— Ganske rigtig. Tør De maaske paastaa, at gode Anbefalinger ikke kan fremlægges?

Et Ændringsforslag

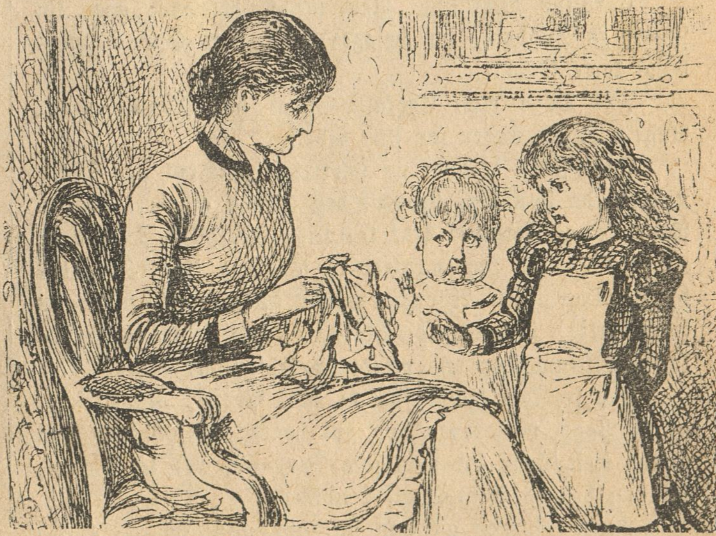

Lise. Hvad er det Du syer paa, Tante?

Tanten. Tøj til lille Bro'er, mit Barn.

Lise. Hvadfor en lille Bro'er?

Tanten. Ih, — ham som Storken snart kommer med til Moder. Er Du ikke glad for det?

Lise. Uf! Nej! — hør, Tante, sig til Storken, naar han kommer, at han skal bringe den lille Bro'er til Onkel Peter, for de har slet ingen Smaa.

En Hofrevolution
og dens Følger.
(Sluttet.)

„Mig meget glad ved at se Dem, Massa Angelo," grinede Negeren, da Angelo traadte ind.

„Du er en pudsig Fyr, Mephisto," lo Angelo, „og det morer mig meget at passiare med Dig."

„Idag vi først leve bon," sagde Mephisto med et lumsk Grin, „vi To drikke en Kop Chokolade sammen, og saa bagefter vi slaa en Basseralle."

„Lad gaa," svarede Angelo, „Chokolade er min Yndlingsdrik, og Du skal have Tak for Opmærksomheden."

Angelo tog Plads i en Sofa, medens Mephisto som gæstfri Vært puslede omkring, forsvandt, og kom lidt efter tilbage med en Præsenterbakke, hvorpaa fandtes Alt, hvad der hører til et Chokoladetraktement.

Mephisto var i Perlehumør, skænkede op for Angelo og passiarede i Et væk.

Angelo lo af Negerens pudsige Talemaader, og lod den delikate Drik vederfares al Retfærdighed.

* * *

Næste Dag laa Pagen til Sengs, angrebet af en heftig Sygdom. Lægen mente, at det var Mæslinger.

Angelos Besøg hos Mephisto vidste Ingen Noget om, og følgelig kom man ikke paa Tanken om, at Negeren kunde have havt en Finger med i Spillet.

Caroline Mathilde blev meget bedrøvet over sin Yndlings Sygdom, og besøgte ham flere Gange under hans korte Sygeleje.

Faa Dage efter Chokoladegilbet hos Mephisto var Angelo bukket under for sine Lidelser.

Det gjorde et dybt og smerteligt Indtryk paa Dronningen, da hun saa Liget af den tro og afholdte Tjener. Nedtrykt og forstemt trak Caroline Mathilde sig tilbage til sit Kabinet; hun nægtede at modtage Nogen, og tilbragte Dagen og Aftenen ganske hengivende sig i en forunderlig, vemodsfuld Sindsstemning, som hun ikke kunde bekæmpe, og end mindre gøre sig selv Rede for.

Det forekom hende som et ondt Varsel, at den hengivne Page var reven bort fra hende, netop som hun havde mest Brug for ham som Fortrolig ved de Planer, hun og hendes Venner vilde udføre.

Næste Morgen gik hun sin sædvanlige Spadseretur i den tidlige Morgen, og hun følte sig noget lettet og opmuntret ved den herlige, friske Foraarsluft og ved Synet af den genfødte Natur, der gav sig Udtryk i det friske fremspirende Grønne og i Foraarsblomsternes oplivende Duft.

Forinden Caroline Mathilde tiltraadte sin Morgenvandring, havde hun, som sædvanlig, drukket sin Chokolade.

„Jeg haaber, at den Chokolade, jeg har lavet, vil bekomme Hendes Majestæt ret vel," grinte Mephisto ved sig selv, da han fra sit Vindu saa Dronningen gaa ud i Slotshaven.

Det var den 4de Maj 1775.

Caroline Mathilde vendte syg og afkræftet tilbage fra sin Morgentur. Undervejs var hun bleven angreben af et heftigt Ildebefindende og naaede med Nød og næppe at komme hjem.

Hun gik til Sengs og sagde til sine Omgivelser:

„Jeg er meget syg, og jeg tror bestemt jeg skal dø."

Lægen erklærede, at Dronningen var bleven smittet ved at aflægge Sygebesøg hos den afdøde Page, og at hun, ligesom denne, led af Mæslinger.

Mephisto vidste bedre Besked.

Under sine Lidelser bevarede Caroline Mathilde den Elskværdighed og Mildhed, som havde vundet hende saa mange Venner.

Til en af disse var hendes sidste Ord:

„Jeg forsikrer, at jeg er uskyldig i den Forbrydelse, hvorfor man har anklaget mig, og at jeg aldrig har været min Gemal utro."

Caroline Mathilde faldt saaledes som et Offer for sine nederdrægtige Fjenders skamløse Forbrydelser.

Hun døde den 10de Maj 1775, næppe 24 Aar gammel.

Ende.

Teatre og Forlystelser.

Folketeatret gjorde vel i at ansætte „Den nye Bibliotekar", han har ikke skuffet Forventningerne men i Forening med „Ægtemænd i Knibe" forskaffet Publikum en i disse triste Tider gavnlig Lungerystelse. — Under Indstudering er „Fa'er Jean eller Kludesamleren i Paris", af Felix Pyat, og „Den lykkeligste Dag", af Fritz Holst, hvilke Stykker skal opføres til Hr. Kollings Benefice Mandag Aften.

Kasino giver afvekslende „Dora" og „Froufrou", i hvilke Stykker Fru Oda Petersen har rig Lejlighed til at fængsle Publikum ved sit ualmindelig talentfulde Spil og sin vindende Personlighed. — Den tidligere bebudede Nyhed „Tambourmajorens Datter" vil med det Første slaa Appel.

Concert Boulevard har i Familien Overgaard vundet en særdeles god Forøgelse til sit i Forvejen righoldige Program.

Cirkus Wulff i Tivoli har i sit Personale flere gamle Bekendte fra Cirkus Renz. Forestillingerne er godt besøgt.

Ravnens allernyeste Drømmebog.

(Sluttet.)

T.

Taage at se; Skeels Begreber om Vinternøden begynder at klare sig.

Tallerken at sønderslaa; Estrup „redder Postelinet" og trækker sig tilbage fra Forretningerne.

U.

Ugle at se; Ploug farer i Hovedet paa Georg Brandes.

Ukyskhed at se; „Dagens Nyheder" bliver holdt af Godsejerne.

V.

Vaad at være; Herman Bang vaagner og — putter alle Fingrene i Munden af Skræk.

Vand at gaa i; vogt Dig for Gotersgade 129.

Voks at haandtere; man laver paa en ny Næse til Arbejderne, og lader som om man glemmer Valgkredsenes Formering.

Y.

Yndigheder at se; Schandorff klæder Ploug af i „Morgenbladet."

Æ.

Æg at se; de kloge Høns i Folkethinget lægger et Vindæg, som kaldes „borgerlig Vielse". — „Det smager dog altid af Fugl."

Ædderkop at se arbejde; „Fordelagtige Pladser tilbydes. Kavtion fordres. Billet etc."

Æddike at drikke; Du kommer i stort Middagsselskab, hvor der serveres „fineste Rødvin".

Ø.

Ødselhed at se; Nøden blandt Storborgerne begynder at blive „ekstraordinær", paa Grund af den vedholdende strenge Vinter.

Husk at efterse Valglisterne.

At „Ravnen" istemmer denne almindelige Opfordring sker særlig fordi det er os bekendt, at en Grundejer i Fredericiagade har undladt at lade Valgskemaet præsentere for en af sine Lejere. Flere Lejere kan det være gaaet ligesaa og andre Ejere kan ligeledes have undladt at sørge for Valgskemaets rigtige Udfyldning, under det dumme Paaskud, at de „ikke troede, at Lejerne brød sig om den Liste!" — Derfor: Husk at efterse Valglisterne.

Logogryf.

---

1 2 3 4 5
Pas Du paa det, Du let det miste kan.
1 4 5
Det er ej Jern, ej Sten, ej Jord, ej Vand.
2 1 5
En uundværlig kemisk fin Substans.
3 2 4
Det kan saamange Lærde hertillands.
3 4 2
At finde den er sommetider svært.
4 2
Et Fortids Ord, som falder noget sært.
5 2 4
Det kan den faldne Kriger allerbedst.
3 4
Det har Du sikkert tidt i Biblen læst.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

Stænder.

Løst af: Den lille Nesdam Svalk; Den Lille paa Øen; Richard og Caroline.

Logogryfen i Nr. 21 er endvidere løst af Gekkemagok saaledes:

Skal Kongedømmet længer staa?
Nej vi har nok — saa svarer mange.
Skal Markens Neg til Hoved gaa
Og Bondens Flid Tilfredshed fange,
Nej, kækt vi vil os samle under Frihedens Eg,
Dog ej som en Ko eller Stemmekvæg;
Og vil vi smykke vor Fremtids-Egn
Maa Sagnet om Enok vist gaa afvejen.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"'s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Frihedens Genius og Danmarks Ungdom.

Frihedens Genius:
Du ruster Dig til Kampen, for hvad? for Reaktionen.
Sku over Verdens Egne, og vanær ej Nationen.
Se! andre Landes Ungdom, de vove blodig Dyst
Og kæmpe, men kun Frihed begejstrer deres Bryst.

Den danske Soldat:
Bedøm mig ej saa ilde, ved Frihedstræets Rod
Jeg væbnet staar til Forsvar, Du prøve der mit Mod.
Den danske Løve:
Jeg følger Dig, men misbrug ej Kraften i min Klo,
Og lad Dig ej bedaare af Døgnets falske Ro.

Redigeret af Fr. A. Hertz.

A. Guldbrandsens Tryk, Kjöbenhavn.

A. Schulenborg: Fotolith.

Boernes Frihedskamp.

Held Eder! lille Folk i Ørkenland
Mens I for Eders Ret og Frihed kæmpe,
Bid haardt, den Røverflok, med skarpen Tand,
Ej Eders Tapperhed med Svaghed dæmpe.

De engelske Barbarer kendes vel —
De stjal engang den danske Orlogsflaade.
De Kræmmere ej vide Ret og Skel,
Med deres Egennytte er ej Maade.

Held Eder! lille Folk, om end med Blod
I maa betale Eders Friheds Morgen.
Alt sejrrig i mangen Kamp I stod,
Det for de Faldnes Venner mildner Sorgen.

I stolte Britter, fuld af Overmod,
Vel og engang I finder Eders Mester.
Alt gnaver Ormen flink, ved Egens Rod,
Revolutionens Mænd er slemme Gæster.

Elendige og æreløse Folk,
Som vil regeres af en gammel Kone,
Er I Civilisationens første Tolk?
Fortjener I Evropas Borgerkrone?

I Slyngler, som for Penge gøre Ed
Paa Biblens Ord, saa fræk som nogen Slave.
Guldkalven, bugnende, og Satan led,
Som Tegn og Vaabenskjold I burde have.

Er Boerne de eneste, som maa
For Eders Griskhed offre Gods og Livet?
Nej! Indien længst i Støvet kuet laa,
Bevis for Tyranni I der har givet.

Som Nordamerika drev Eder ud,
Bør alle Folkeslag i sluttet Række
Paa Panden slaa hver engelsk Fedestud,
De undertvungne Folk til Oprør vække.

I England findes Adelskabets Væld,
Der er et Paradis for Junker-Magten.
Der har hver adlet Stymper største Held,
Med Pengemagt og Slethed sluttes Pagten.

Til Held! I Bønder under Sydens Sol,
Til Held! Enhver, som vil mod Britland stride.
Fra Nordenland og indtil Sydens Pol,
Alverden Eders Nedrighed skal vide.

(Inserat.)

Fra Nørrebro. Efter hvad der er meddelt fra paalidelig Kilde, har Detælhandler Nielsen i Læssøgade Nr. 15 været Genstand for en skændig Mystifikation og Forsøg paa Pengeafpresning, idet 3 bekendte Personer (en Opvarter, en Snedkersvend og en Tømrersvend) har udgivet sig for Politifunktionærer, og i denne Egenskab foretaget adskillige Ulovligheder. Sagen verserer for Kriminal- og Politiretten og de nærmere Omstændigheder skulle senere blive udførligere refererede. Opvarteren har sat arresteret i over en fjorten Dages Tid og er nu kommen ud paa Kavtion. Om de andre 2 Personer gaar Rygtet, at de — paa en eller anden Maade — er impliceret med Politiet.

Til „Sømandsforeningens" 25-aarige Stiftelsesfest var „en gammel Ulk" mødt som Forfatter til en Sang „For Mutter". — Den ene Høflighed er den anden værd! for Mutter har vist tidt leveret en lille Opsang for Fatter!

Ved Behandlingen af den militære Straffelov i Folkethinget, anbefalede Bojsen varmt den nye Straffemaade: Bøjestraffen. Da Bojsen nok er Fader til Navnet, vil det være i sin Orden at kalde Straffen — Bojsens-Straf!

Franskmændene har forbudt Indførsel af Amerikanernes Trikinflæsk, hvilket Forbud Amerikanerne har besvaret med at forbyde Indførsel af de „sundhedsfarlige" franske Vine. — „Vil Du ikke æde mine Svin, vil jeg ikke drikke Din Vin! Lige for Lige!" siger Amerikaneren.

Enkedronningen døde den 9de Marts — „de fyrgetyve Riddere" —; et stygt Varsel for fyrstelige Personer! Sæt, at „de fyrgetyve Riddere" kræver, at der skal dø fyrgetyve Fyrster og Fyrstinder i de første fyrgetyve Dage! — Sikken Sorg der vilde blive i det ganske Evropien!

Fra Gaden.

Fiskerkonen (raaber): Her stor Torsk! — levende Torsk! — her! — Her — Aall! — Her — Aall! — Her! —

En Kone: Herregud Mo'er Hansen! raaber De nu ogsaa med „Herolden"?

Robespierre og hans Samtid.

En Fortælling fra den første franske Revolution.

Indledning.

Den franske Revolution, Menneskehedens største Bedrift, da den for første Gang opstillede den store og ægte humane Fordring, at alle Væsener, der vare begavede med Fornuft, ogsaa skulde have lige store Rettigheder — denne Revolution, der var bleven hilset med Jubel af hele Evropa, havde meget snart taget en Vending, der gjorde mange af dens mest begejstrede Venner lunkne.

Det havde ikke varet ret længe, førend det Haab, at man med det Gode vilde kunne fjærne tidligere Ulemper, var bristet. Privilegier, Monopoler, Egennytte og Bornerthed begyndte snart hemmeligt og aabenlyst at modarbejde den fredlige Udvikling af de Forhold og Tilstande, der nylig var skabte. Derhos opstod der en tøjlesløs Lidenskab hos dem, hvem den nye og uvante Frihed ligefrem berusede.

Kongen vilde flygte, men blev tagen til Fange.

Endnu vilde en Overenskomst med Kongedømmet maaske været mulig, men Udlandet rejste sig for at understøtte den vaklende Trone og truede det franske Folk. Derved blev Frihedens Dag og Frankrigs Uafhængigheds Sag en og den samme; de fremmede Fyrsters Proklamationer blev besvaret med et Udbrud af Begejstring og af Vrede.

Frankrig rejste sig.

Men ogsaa Absolutionens Venner i det Indre rejste sig tilligemed Udlandets Armeer. Der udfordredes de mægtigste Anstrængelser for at værne om den nye Frihed; — Fjenderne i det Indre af Landet maatte tvinges til at være rolige. Konventet gav de fremmede Armeer et Slags Svar ved at vise dem Kongens blodige afhuggede Hoved. De absolutistiske Urostiftere i selve Frankrig maatte se paa, at Revolutions-Tribunalet og Guillotinen opstode. Det var Rædselsregimentet, der blev oprettet for at sikre Frankrigs nye Institutioner og frelse Fædrelandet.

Danton, Robespierre og St. Just var den Periodes Støtter. Danton faldt — om han var skyldig eller uskyldig i at have indladt sig med Vennerne af en forsvunden Tid, vides vel endnu den Dag i Dag ikke med Visheb.

De franske Armeer sejrede; Fjenderne flygtede, forbavsede over den franske Nations Heltemod og kæmpemæssige Anstrængelser. Aristokratiet var sprængt, og det syntes at høre til Umulighederne, at man skulde nogensinde kunne vende tilbage til det Gamle.

Saaledes staar Sagerne i det Øjeblik denne Fortælling tager sin Begyndelse.

I.

Fra Kvistværelset.

En Dag i April Maaned 1794, omtrent Klokken to om Eftermiddagen, kom en Rytter galopperende henimod Barrieren Montparnasse i Paris. Porten stod paa Klem, og Portvægteren, der netop stod og talte med en Mand, vilde lukke den, da Rytteren, der var en ung Mand, udstrakte Haanden og raabte med høj Røst:

„Lad mig komme ind, min Ven! Jeg har ingen Tid at give bort!“

„Sniksnak!“ svarede Vægteren gnavent, og vilde lukke Porten.

Men Rytteren var allerede kommet igennem, saaledes at Portens Jerngitter kun strejfede hans Hest. Dyret blev rasende af Smerte, og dets Rytter havde Møje med at styre det. Han tilkastede Portvægteren et mørkt Blik og raabte:

„I kunde nok have været mere forekommende, Kammerat! Hvad er det for en Manér, at lukke Porten midt om Dagen?“

„Grønskolling! Hvor kommer Du fra, siden Du ikke engang véd, at Portene er lukkede i Paris?“ udbrød nu den Anden, der havde talt med Vægteren, og var en lille Mand med et olivenfarvet Ansigt og med den røde Jakobinerhue paa Hovedet. „Hvem er Du? Hvorfra kommer Du? Hvor er Dit Kort?“

Fra Vagthusene paa begge Sider af Barrieren var der ilet en Del Mænd til, alle med røde Huer, og bevæbnede med Sabler og Geværer med paasatte Bajonetter, over Skuldrene bar de store Patrontasker i et bredt Bandoler. Rytteren, der var en kraftigt bygget Mand paa omtrent 26 Aar, kastede et Blik paa dem, som om han vilde sige: Er I nu ogsaa virkelig i Stand til at holde mig tilbage? — og dermed vilde han spore sin Hest fremad. En af Mændene mærkede hans Hensigt, og satte sin Baj net for Brystet af Hesten.

„Mit Kort?“ udbrød Rytteren. — „Her er det. Men jeg har Hastværk “

Den lille Mand med det olivenfarvede Ansigt tog imod Kortet.

„Kommer Du fra Nantes?“ sagde han. „Et Kort der er undertegnet „Carrier“? Bah! — hvad skal vi vel foretage os med den Lap Papir? Carriers Navn er godt nok, men det gør ingen Nytte paa et Kort, som er udstedt forrige Aar om Efteraaret. Siden den Tid har mange Ting forandret sig! Du maa blive her paa Vagten, Borger!“

(Forts.)

Uskyldigheden.

Damen.

For første Gang til Bal jeg gaar,
Og „Kærlighed“ jeg ej forstaar.

Herren.

Maa jeg introducere Dem,
Saa naar De snarlig bedre frem.

10 Aar efter.

Damen.

Skælm, De vover, tænk dog paa,
Min Mages Hævn Dem let kan naa.

Herren.

O! det trøster mig saa smaat:
Med Fler før mig det gik saa godt.

Tvetydigt.

Den Fremmede. Jeg takker meget for Hr. Baronens venlige Indbydelse. Vær saa artig, Hr. Baron, at præsentere mig for den Herre der, det er vist . . . .

Baronen. Min Broder! (Sagte.) Lidt aandssvag, ser De nok . . . .

Den Fremmede. Ja, bevares, det ser man straks! Det er ligesom man ser Baronen selv!

Svar paa Tiltale.

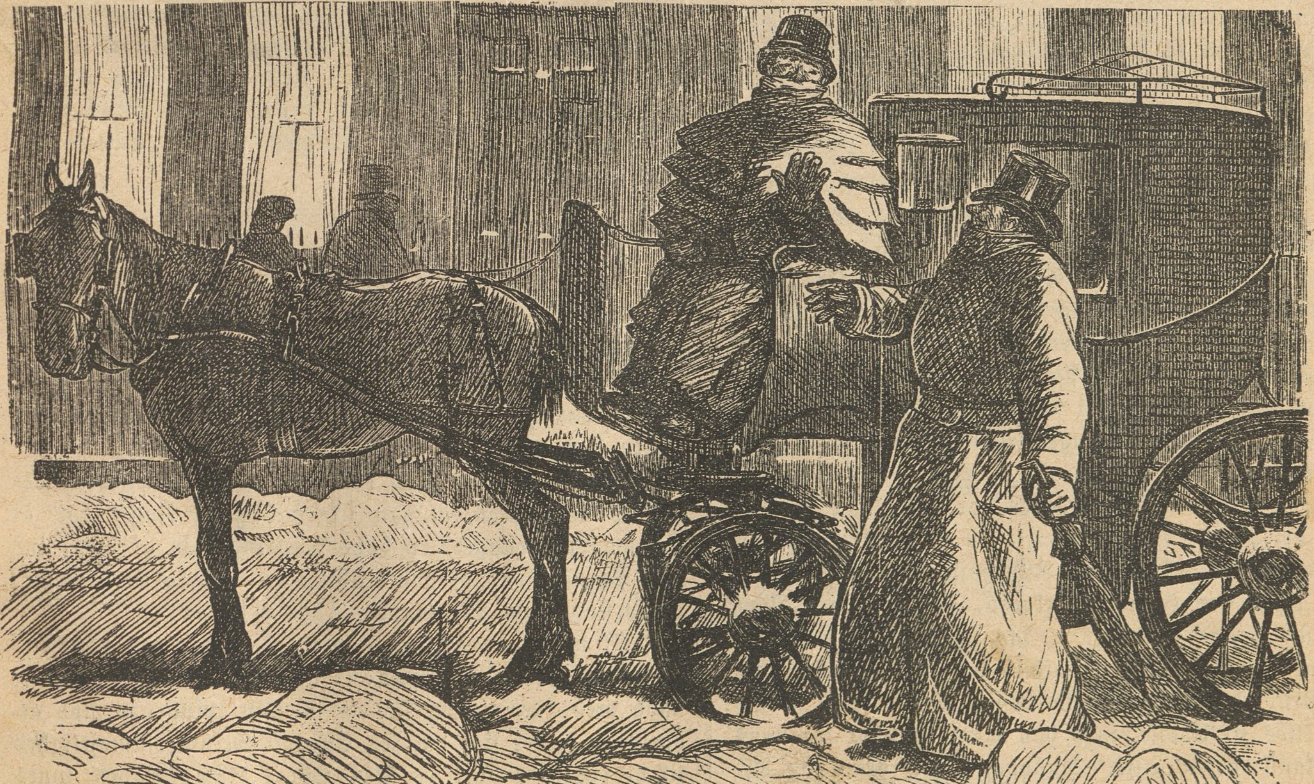

— Har De Tur, Kusk?
— Nej.
— Naa, saa kør!
— Hvad behager?
— For Satan! Fæ! Jeg siger kør!
— Ved De, hvad jeg siger?
— Naa?
— Jeg siger — Stud!

(Inserat.)

Lidt Nyt fra S.

Om Aftenen skulde der altsaa være Generalforsamling i ....foreningen i S. Fra den tidlige Morgen var flere af Klikens Medlemmer paa Benene og meddelte Parolen omkring til dem af de øvrige Medlemmer, som de vidste i Tykt og Tyndt vilde følge dem i Hælene.

Der var flere Sager, der skulde forhandles, men den vigtigste af dem alle var dog den, at faa valgt et nyt Bestyrelsesmedlem i Stedet for et efter Tur fratrædende. Der var nu Redaktør Taktløs, han var i Bestyrelsen og vilde ved alle Lejligheder spille første Violin, og det kunde han ikke komme til førend et af Bestyrelsesmedlemmerne blev furet; dette skete da til Hr. Taktløs' store Glæde, saa nu kan han spille første Violin i et Aar, saa kommer nok Turen til ham selv at blive furet.

Den anden Sag paa Dagsordenen var en Skrivelse fra en Molboforening, om man vilde underskrive et fra samme fremlagt Andragende, der gik ud paa, at det var altfor kort Tid Lærlingene skal arbejde efter det i Rigsdagen fremlagte Lovforslag, nemlig 12 Timer daglig. Redaktør Taktløs, der selv driver hele sin Forretning med Lærlinge, syntes selvfølgelig, at Andragendet burde støttes; men nu var Spørgsmaalet, om Bestyrelsen skulde have Lov at afgøre Sagen, eller om der skulde afholdes et Diskussionsmøde derom. Der var nu den Røde, han anbefalede varmt et Diskussionsmøde, da et saa vigtigt Spørgsmaal ikke burde overlades til Bestyrelsens Skøn; men det faldt slet ikke i Krebsegangsmændenes Smag. En af dem udtalte den Formening, at ved et Diskussionsmøde maatte kun Bestyrelsesmedlemmerne og den Røde føre Ordet. Denne Udtalelse viser, at nævnte Herre mener, at de øvrige Medlemmer skulde være saa sløve og saa stupide, at et Diskussionsmøde ikke kunde vække deres Interesse, og mod denne indirekte Fornærmelse mod hele Foreningen var der betegnende nok Ingen der protesterede. Holdende sig til den gamle, kendte Sætning „vi alene vide“, blev det besluttet, at Bestyrelsen skulde afgøre Molboforeningens Andragende efter eget Godtbefindende.

Næste Sag paa Dagsordenen var et Forslag fra den Røde, om at alle Beslutninger, som Generalforsamligen tog, skulde ske ved hemmelig Afstemning, nu foregaar de nemlig oftest ved Haandsopr æ kning, og naar saa Povl rækker sin Haand i Vejret, ja, saa følger gerne Per med. Der var nu den højre-radikal-moderate Republikaner Blakenstrup, ham der ved alle Lejligheder kommer Redaktør Taktløs til Undsætning, han mente nu, at fra hans republikansk-demokratiske Standpunk var hemmelig Afstemning noget Nonsens. Han var, som Forsamlingen vidste, Republikaner til Fingerspidserne.

En Stemme: Hvorfor stemte De da ikke i Byraadet imod de 800 Kroner, som blev bevilget den Gang Kongen var her i S.

Blakenstrup (skuttende sig): Hvad kunde det nytte, at jeg havde stemt imod, alle mine Kolleger stemte jo for.

Stemmen: Deres Kolleger gør ikke deres Hjerter til en Røverkule; det véd jo Alle, at de ere Højremænd, men som Republikaner var Deres Pligt at protestere, men De glemte det, Herr Blakenstrup. De siger at De er Republikaner til Fingerspidserne, jeg vilde ønske, at De kunde blive Demokrat ned til Taaspidserne, mulig de saa kunde faa Benene afsted og stemme paa Demokratiets Kandidat næste Gang her skal være Valg, for endnu har jeg aldrig set at De har stemt paa nogen Demokrat; det skulde vel ikke komme af at De er blakket, Hr. Blakenstrup.

Blakenstrup (rasende): Er Personligheder tilladte.

Nu blev der forlangt Afstemning, efter at det nyvalgte Bestyrelsesmedlem havde debuteret med at opfordre Alle til at stemme imod den Rødes Forslag, og saa stak Poul sin Haand i Vejret, og saa kom Per med sin, og saa faldt den Rødes Forslag om hemmelig Afstemning, saa endnu en Tid kommer det til at gaa i den gode gamle Slendrian. Derefter samledes Medlemmerne om en Bolle, hvor Redaktør Taktløs bad dem at tømme deres Glas for, at der altid maatte være Ro i Foreningen; den Røde udbragte en Skaal for at der aldrig maatte mangle Uro i Foreningen, ti ligesom Uroen i Uret driver Værket, lige saa vist vil Uroen eller Oppositionen til alle Tider være den Magt, der bringer Verden fremad til Fremskridt og Frihed. Hermed sluttede Generalforsamlingen i S.

Raket.

Det Vidunderlige er sket! Indenrigsminister Skeel har omsider faaet Øjne og Øren op for, at „Vinteren vistnok baade paa Landet og i Købstæderne havde fremkaldt nogen (!) Arbejdsløshed, der gjorde ekstraordinær Hjælp fornøden.“

Saameget mere maa det efter denne Erkendelse bebrejdes Ministeren, at han ikke vil gøre Noget for at fremme Lovforslaget, ti hans Vægring ved at gaa ind paa Paragrafen om Statstilskud, er ensbetydende med at Lovforslaget om Vinternøden slaas ihjel!

At være paa det Rene med, at Nøden gør ekstraordinær Hjælp fornøden, og dog halsstarrig at stritte imod med Hænder og Fødder at den tvingende Nød afhjælpes — det skal der en Estrupsk Ministersamvittighed til at vedkende sig! — Den Slags Samvittighed synes at være mere haardhudet end den, der populært kaldes Slagterhundssamvittighed!

Allernyeste Vise

om Loven for Tilsyn med Salg af Levnetsmidler,
(forkastet af Landsthinget.)

Mel. Op, I gæve Sønner af den røde Gaard.

Haab om Tilsyn med Forfalskning af vor Mad
Ej man fremme gad,
Man er altfor lad.
Derfor kan Enhver nu gøre som han vil,
Hvis han blot er snild,
La'r staa til
Kaffe, hvilken Tort,
Blandes kan med ....
Smør bekommer vi
Med Kartofler i.
Sukker blandes med det rene gule Sand,
Eddike med Vand,
Som de kan.

Flæsk maa gerne være af Trikiner fuldt,
Stil blot Eders Sult,
Smil som Mætte huldt.
Om I siden dør af Orme, Kryb og Skab,
Er det intet Tab
For en Flab.
Brød med Mais og Klid
Faas til hver en Tid,
Kagen smager fin,
Rød af Anilin.
Brændevin, som gaar for otte Graders Sprut,
Vandet er, min Gut,
Uden Fut.

Hestekød af gamle, stakkels, magre Dyr
Ej man mere skyer,
Stegen er ej dyr.
Og en Ko, som er af Lungesyge spændt,
Slagtes, som bekendt,
Tidt er hændt.
Pølser bydes ud,
Om en lille Klud
Du i dem har set,
Er ej Skade sket.
Om lidt Rottekrudt i Kødfars Du har smagt,
Vær dog ej forsagt,
Hold kun Vagt.

Du vort Landsthing takke kan for al den Kval,
Skæbnen er fatal,
Den er grulig gal.
I Forfalskning vil vi drukne hver en Krop,
Før man siger Stop!
Holder op.
Men det Landsthing vil
Vi nu dænge til,
De Parykker maa
Ej i Vejen staa.
De skal tvinges til at æde Svine-Fo'r,
Det vil hjælpe, tror
Jeg, min Bro'r.

Gaade.

Jeg er, saasandt, det første Led,
Og ser det andet mangt et Sted.
Det Hele er en Haandværkssvend. —
Gæt Gaaden, hvis Du kan, min Ven,
Og kan Du, har Du min Respekt,
Om end for Dig af ringe Vægt.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

Livet.

Løst af: Susannes Elsker; Tykkis paa Knasten; samt af Gekkemagok saaledes:

Naar Livet staar i Rosenskær
Du let en elsket Ven kan finde,
Ej kemisk Ilt behøves der,
Hvor Hymens gyldne Baand kan binde;
Men vid're — skal Dig Præsten vie,
Ad Kirkedøren gaar din Vej,
Her maa Du fremforalt ej tie,
Men Ve! Dig, om Du siger Nej!

Logogryfen i Nr. 22 er endvidere rigtig løst af: En Hattefabrikant; samt paa Vers af De tre knorte Møllere og En Brændeskærer i St. Peterstræde.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

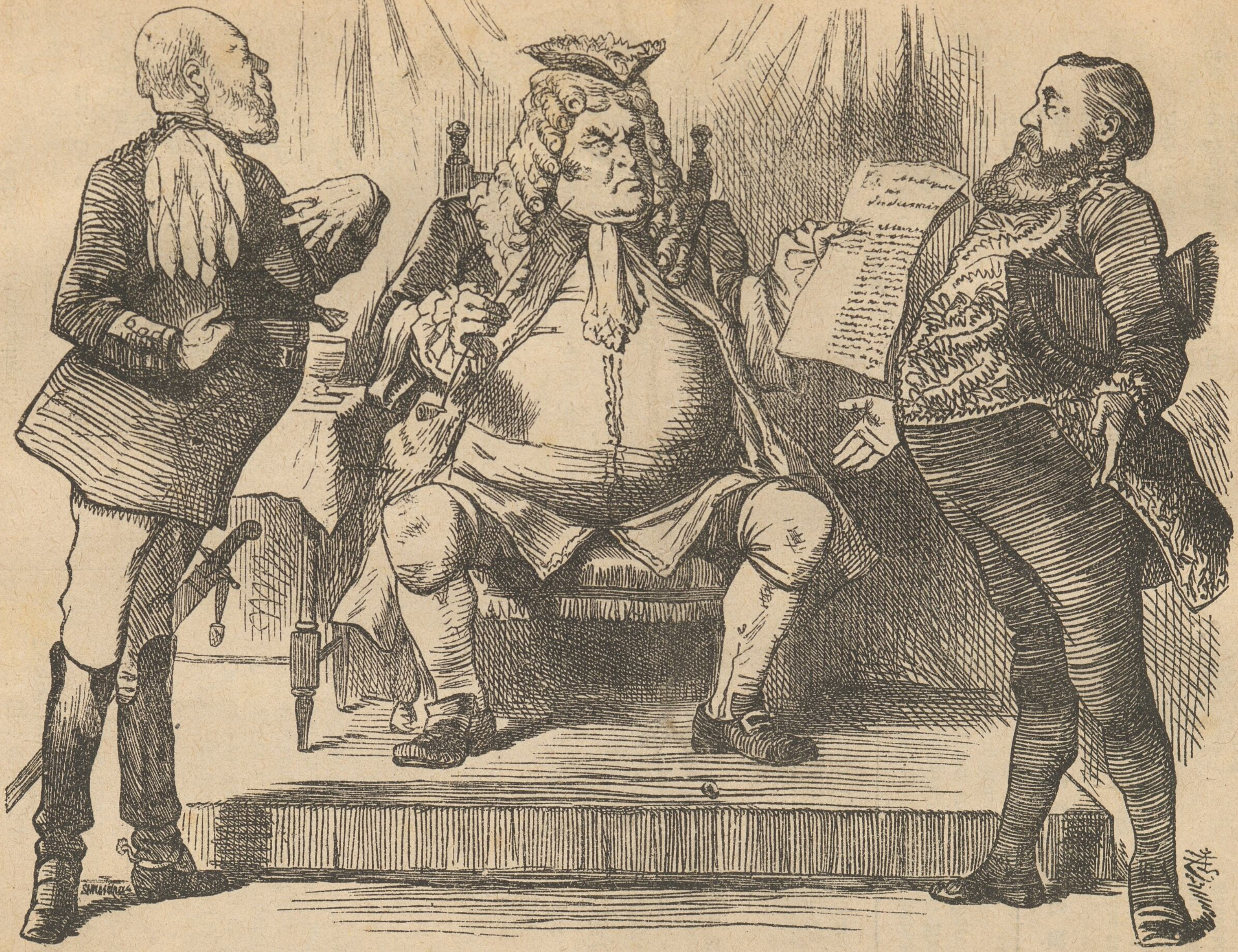

Pengematadoren Jeronimus Suhr & Komp. Hr. Indenrigsminister, det forbavser mig virkelig, at De vil nægte at anbefale mit Andragende om Kul-Monopolet, Deres ærede Kollega Marineministeren var dog saa særdeles føjelig.

Indenrigsministeren. Jeg kan ikke, Hr. Grosserer — den offenlige Mening — — Marineministeren har saamæn faaet Teksten ordenlig læst i Pressen.

Krigsministeren. Hr. Grosserer, jeg er ganske til Deres Tjeneste. Hvis De yderligere skulde komme til at mangle Brændsel, saa har jeg et Par Tusind gamle Kanonlavetter, som De gerne kan faa at købe paa Slump.

Redigeret af Fr. A. Hertz.
A. Guldbrandsens Tryk. Kjøbenhavn.

A. Schulenborgs Fotolith.

En Mærkedag.

Kommunen organiseres i Paris
d. 18. Marts 1871.

Ret som en Stjerne med prægtigste Glans
Fremstod Kommunen, og Sind eller Sans
Næppe dens Pragt kunde taale.
Der ret et ønskeligt Samfund paa Jord,
Der det bevingede, kraftige Ord,
Der Realisme af ædleste Art,
Aabent og ærligt og velment og klart
Vilde man Lykke tilmaale.

Dette var Blomsten af Tidens Kultur,
Dejligste Grønt paa den smuldrende Mur,
Fortidens Ynk kunde glemmes.
Folket sig flokked' begejstret i Sind,
Lukked' Tilfredshed i Hjerterne ind,
Sejrende vifted' det blodrøde Flag,
Det var for Frankrig Triumfernes Dag,
Den vil i Verden ej glemmes.

Sort kom da Natten og Taagerne stod
Tæt over Staden, de Taager af Blod —
Vanvittig rasede Døden.
Rulled' som Torden Tyrannernes Hjul,
Der var for Helvedes Flammer ej Skjul,
Frihedens Træ med det majgrønne Løv
Knustes i Kampen og traadtes i Støv,
Det var et Toppunkt af Nøden.

Stjernen for Frankriges Lykke og Fred
Bort for det spejdende Øje den gled,
Dybt under Livs-Horisonten.
Men var Kommunen for Frankrig et Lys,
Da skal I hævne dens Rædsler og Gys,
Falskhed besejres ved Sandhed og Mod,
Aldrig forgæves fled Heltenes Blod,
Hastig til Vaaben! i Fronten!

Stryg Trikoloren, af Pesten befængt,
Ørnen, den gyldne, den blev da fortrængt,
Den var Despoternes Mærke.
Fanen, den røde, vi kender saa vel,
Den skal endnu bringe Folkene Held,
Højt imod Nord er den plantet for os,
Den skal forvandle vort Mismod til Trods,
Nordiske Brødre er stærke.

Raketter.

Minister Skeels tro Drabant Hr. Rimestad tog til 2den Behandling af Loven om Vinternøden sit allersombdydigste Ansigt paa, og protesterede højtideligt imod, „at Folks Hjertelag skulde bedømmes efter deres Beredvillighed til at lukke Andres, i dette Tilfælde det Offenliges, Kasse op!" — Nuvel, vi tror Hr. Rimestad paa hans Ord.

Naar altsaa Hr. Rimestad næste Gang beredvillig lukker det Offenliges Kasser op for at give en ny Appanage væk, eller for at forære et nyt Brudeudstyr bort, saa har hans Hjertelag ikke Noget med den Historie at bestille!

Og naar Hr. Rimestad ligesaa beredvillig lukker det Offenliges Kasser op for at give diverse Miljoner til Københavns Befæstning, saa maa man ikke deraf slutte, at han har noget Hjertelag for slige Krigsgalskaber!

„De danske Vaabenbrødres" Generalforsamling i Tirsdags lignede sine Forgængere deri, at der var et „morderligt Krigshumør", som de rigtige gamle Vaabenbrødre siger. Nogle Medlemmer gjorde Kvalm over de flotte Ædegilder der paa Selskabets Bekostning holdes efter hver Generalforsamling, men Formanden, Justitsraad Hartvigsen, svarede, at Ædegilderne var engang fastslaaede, og dem vilde man blive ved med. Dagen efter blev Justitsraaden gnaven over at man misundte ham hans Madro, og meldte sig ud af Selskabet. — Nu kan Vaabenbrødrene have det saa godt!

I Afrika, hvor Traktementet i Fjor for Englændernes Vedkommende mest bestod i Zulukaffe, serveres der i Aar med Afhan-te og varme hollandske Vafler fra Boernes bekendte Bageri!

---

10 Uger „Landesorg" og Hofsorg for Enkedronningen, 6 Uger Hofsorg for den russiske Kejser og 6 Dages Hofsorg for Fyrstinden af Lichtenstein; — det er ikke forunderligt, at Minister Skeel og andre pæne Folk i denne Tid snakke — „Sort"!

Fra Gaden.

— Det er dog nogle Pokkers Mennesker, de Nihilister!

— Herregud! De opfylde jo kun Skriftens Ord: „Giv Kejseren, hvad Kejserens er!"

Et nyt Kapitel af Nysteds Begrædelsesbog.

1. Og det begav sig i de Dage, der Præsten i Nysted ved Navn Christiani vilde omvende den ganske Menighed til Grundtvigianismen, at der var svært Røre i den ganske Stad.

2. Og se, han kom i Krambolage med hele Borgerskabet, baade dem paa venstre og dem paa højre Fløj.

3. Ti Menigheden var glad i mange Aar ved sin gamle Islænder, som prækede for dem til han døde, og som var saare glad, naar han bare fik sig en „Rambus" til sin Aftentoddy.

4. Og det begav sig, at en liden Skoledreng, som var født udi Tvillingernes Tegn, vilde ikke annamme al den glade Kristendom, som en af Skolens Ældste paa Præstens Bud vilde proppe ham med.

5. Og Skolens Ældste, Førstelæreren, gik bedrøvet for Præsten og klagede saare over den ugudelige Vilhelm.

6. Men Præsten oplod sin Røst og sagde: Lader den Smaa komme til mig og forhindrer ham ikke, saa skal jeg give ham en ordenlig Ende fuld.

7. Og der Førstelæreren traadte ind i Klassen tog han en stor Bog og talede saaledes til den intet Ondt anende Vilhelm: „Min Søn! Gak til Hans Velærværdighed hist i Præstegaarden, bank pænt paa Døren og lad dine Sko blive udenfor, men selv ganger Du indenfor og siger: Goddag! Og Du giver Præsten denne Bog og siger: Værsenartig! Skynd Dig, Dreng! ti der vanker gode Drikkepenge!"

8. Og Drengen gjorde Alt, hvad Førstelæreren havde sagt, men se, der vankede ingen Drikkepenge, men tørre Prygl.

9. Ti det skete, der Præsten fik Øje paa Drengen blev han opflammet af hellig Iver, og han raabte med høj Røst: Nu skal Du smage den glade Kristendom, min Dreng!

10. Og se, den Guds Mand tog Drengen i hans Hovedhaar og berørte hans Hovedskal med sin Pegefinger, der var som et tykt Spanskrør, og Drengen faldt næsegrus paa Jorden og græd bitterlig.

11. Og Præsten ristede den glade Kristendoms Runer paa Drengens Rygstykker, saa at de kom til at ligne en af Dahlgrens Kakkelovnspladser.

12. Men der Drengen kom til sin Faders Hus, græd han bitterligen og fortalte om Førstelærerens Lumskhed og om Præstens voldsomme Pegefinger, der som en Bambusstok var falden paa hans Hoved og Ryg.

13. Og Faderen kastede sit Skødskind, desformedelst han er Skomager, og han tog Drengen og førte ham for Øvrighedens Øverste og klagede over Præstens Misgerning.

14. Men der Øvrighedens Øverste erfoer Christiani Daad, befoel han Bysvenden at han skulde ginge for Præsten og stævne hannem for Domstolen.

15. Men Præsten bad Bysvenden gaa hjem og lægge sig, for der blev ingen Sild af den Makrel.

16. Og Bysvenden klagede til Øvrighedens Øverste, at Præsten vilde spille Halløj med Borgermusikken.

17. Se, da vrededes Øvrighedens Øverste saare, og han befoel Bysvenden, at ginge for Præsten og stævne hannem igen, paa det han skulde vide, at Retfærdigheden ellers vilde hente ham med Magt.

18. Og saa vilde den blive værre.

19. Men der Præsten fornam, at han havde gjort i Sværten, ginge han villig paa Raadhuset og for Domstolen.

20. Men Dommeren, som var Øvrighedens Øverste, befoel ham at ginge udenfor og drage sin Kjortel af og tage Præste-Kraven af sin Hals, ti Dommeren vilde ingen Præken høre.

21. Se, da svoer Præsten ved Kultusministeren og alle hans Engle, at han var kun Scavenius lydig og ingen Anden — næst efter Biskoppen.

22. Men Dommeren tog Loven og Profeterne og lod Præsten fornemme, at Justitsministeren kan gøre Kaal paa alle Kultusministerens Præster, naar de ikke vil være Øvrigheden underdanige men gøre Ballade.

23. Og se, det saa sort ud for Præsten.

24. Ti Drengens Fader var gnaven i Ansigtet og vilde have Præsten kastet i Fængsel.

25. Men Dommeren kunde ikke finde Rede i, hvad for en „Pegefinger" Præsten havde „berørt" Drengens Hoved med.

26. Og se, det var meget kedeligt.

27. Ti Retfærdighedens Arm, der hverken i Længde eller Tyngde kunde maale sig med Præstens „Pegefinger", mægtede ikke at ramme den Guds Mand.

28. Ti kendes for Ret: Pastor Christiani kan gaa hjem og begynde forfra.

29. Men der Folket hørte, at Præsten ikke skulde „konfirmeres" efter Straffelovens Troesartikler, blev der megen Vrede i den ganske Stad.

30. Men der staar skrevet: Fanden hytter nok sine.

Ende paa Kapitlet.

Raket.

Lungesyge er udbrudt blandt Kvæget paa Sjælland. Regeringen har derfor stanset al Udførsel af Kvæg fra Sjælland, og forbudt Indførsel af Kvæg fra Sverig, hvorfra Smitten menes at være kommen. — Efter senere Beretninger har Kong Oskar ogsaa faaet Lungesyge.

Saadan kan det gaa.

(J „Figaro“.)

Jomfru Julie Hansen, som boer hos Md. Svendsen, var ked af det; hun manglede Arbejde. „Hør, Madam,“ sagde hun, „kunde jeg bare komme til Bal i Asien i „Figaro“, saa kunde man maaske dog komme ud af den værste Forlegenhed, men — jeg er blank.“ — „Ligemeget, min Pige,“ sagde Madamen, „vi sætter et Par Dyner, saa er der Mønt, men — jeg vil selv gaa med, for at faa mine Penge igen.“

(Paa Hjemvejen om Morgenen.)

Hvilken lyksalig Nat. Julie traf en ædel Herre, og han dansede saa yndigt og trakterede begge Damer med alle mulige Herligheder. Om Morgenen Kl. 6 blev der købt ind til Huset: Ænder, Vin o. s. v. Md. Svendsen var sjæleglad, „og tænk,“ sagde hun, „denne noble Kavaller har lovet at sørge for Julies Fremtid. De Dyner blev da ikke sat ud forgæves.“

En Søndagsrytter.

Herren. Hjælp! saa kom dog og hjælp mig. Red min Hat og min Stok og lad Hesten rende Fanden i Vold. Det Bæst kastede mig saa skammelig af.

En Forskrækkelse.

Gadedrengen. Uh, det er en af Nihilisterne, det er vist ham, som myrede Kejseren af Rusland.

Hr. Madsen (som skal hen i Kafeen og spise Frokost). Gud forbarme sig! Er det en Morder? Der kan man se, hvad dette socialistiske Djævelskab kan bringe det til.

Robespierre og hans Samtid.

En Fortælling fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Nej, det gør jeg ikke!" udbrød den unge Mand. „Ser I da ikke, at jeg har redet Nat og Dag?" Og han pegede paa Hesten og paa sine Klæder, der var bedækket med Støv. „Jeg har vigtige Forretninger i Paris; — jeg maa tale med Robespierre — eller ogsaa med St. Just. Min Fader er bleven arresteret og ført til Paris, — han er bleven skammelig bagtalt! I kan vel nok fatte, at jeg af den Grund har Hastværk? Lad mig derfor ride videre."

„Din Fader er bragt hertil?" sagde den lille Mand. „Det skulde jeg dog vide." Og idet han kneb Øjnene sammen og hans grimme, frastødende Ansigt antog et lurende Udtryk, kastede han endnu en Gang et Blik paa Kortet.

„Robert Duval? — Er det dit Navn, Borger?" spurgte han.

„Javist," svarede den unge Mand, „Duval fra Ancenis."

„Et slemt Hul, ret en Rede for Forræderne!" brummede den Lille. „Din Fader hedder altsaa ligeledes Duval? Ja, det har sin Rigtighed; — nu husker jeg det; — jeg har en god Hukommelse. Duval — Jacques Duval . . . ."

„Det er min Faders Navn!" udbrød den unge Mand, og hans Ansigt, der var ophidset af det voldsomme Ridt, blev pludselig ligblegt, ti en djævelsk Skadefryd lyste ud af Øjnene paa Manden med den „gode Hukommelse".

„Jacques Duval," vedblev den Lille, „blev i Forgaars anklaget for og overbevist om, at have skænket en afskyelig Chouan, en nedrig Forræder, Husly. Bemældte Duval gælder forøvrigt for at være en god Patriot, og der blev derfor anstillet et nyt Forhør, men i Gaar blev Dommen stadfæstet. Jeg var naturligvis tilstede ved den Lejlighed. I Eftermiddag bliver Jacques Duval paa Revolutionspladsen formælet med Moder Guillotine. — Ja, hvis Du vil se din Fader endnu en Gang, saa har Du rigtignok Hastværk."

Den unge Mand sad som forstenet paa Hesten.

„Min Fader! — Det er umuligt!" raabte han pludselig. „Min Fader kan ikke have begaaet nogen Forbrydelse; — min Fader er en af de allerbedste Patrioter. Du lyver, Mand! Jeg kan se paa Dig, at Du lyver!"

„Ih, se, — han er ikke saa dum endda," grinte den Lille. „Nej, Borger Robert, — endnu ikke i Dag, men ganske vist i Morgen bliver din ærede Fader et Hoved kortere. — Kan godt være, at det allerede sker i Dag. Dømt er han jo. Netop i Dag er der Mangel paa „Vildt", — og Vejret er saa smukt; der møder bestemt mange Tilskuere paa Pladsen i Dag."

Den Lille lo hæst over sit eget Indfald. Soldaterne lo med. Den unge Mand genvandt ved en voldsom Anstrengelse sin Fatning.

„Det er ikke sandt; — man kan ikke have dømt min Fader; der kan ikke have foreligget tilstrækkelige Beviser imod ham," sagde han. — „Det vilde være et forfærdeligt, et utaaleligt Tyranni! — Boer Robespierre endnu i Rue St. Honoré Nr. 88, hos Snedkermester Duplaix? — Jeg vil straks ride hen til ham."

„Nej, om Forladelse, — Du bliver her," bød den Lille. „Sønnen af en Dødsdømt er allerede i og for sig mistænkelig, men i Særdeleshed naar han kommer fra Vendé. Stig af Hesten, Borger! Det strider mod Ligheden, at Du sidder til Hest, medens Mænd, der har gjort sig fortjent af Republiken, maa staa paa deres Ben ved Siden af."

„Javel, — ned af Hesten! Han er mistænkelig! Han kommer kun hertil for at konspirere til Fordel for sin Fader!" raabte Soldaterne i Munden paa hverandre. „Ind i Vagtstuen med ham, — senere skal han for Tribunalet."

Den unge Mands Øjne lynede; — han pressede Tænderne sammen og hans Haand gjorde en uvilkaarlig Bevægelse hen imod den ved hans Side hængende Kaarde.

„I vil altsaa ikke respektere mit Kort?" spurgte han.

„Carrier maa ikke have holdt Eder strengt nok i Tøjlen, siden I vover at ræsonnere saaledes," udbrød den Lille. „Hvad snakker Du om at respektere? Vi respekterer kun Kort, der er udstedt af Sikkerhedskomiteen. Ned af Hesten!"

„Og hvad Ret har Du til at spørge om mit Kort, Borger?" spurgte Robert.

„Han spørger om Ret, naar de Mænd, der har det Hverv at forsvare Byen Paris, sætter han Bajonetten for Brystet! Han er ikke daarlig!" raabte den Lille leende. „Naa, mig kan det være det Samme. Jeg tænker, vi ses snart igen. Jeg er Adjunkt hos den offenlige Anklager, — hos Borger Fouquier-Tinville, — en af Republikens bedste Mænd. Har Du maaske Lyst til at lære mit Navn at kende? Jeg er Borger Hoppland, med Tilnavn „Gracchus". Er Du nu tilfreds? — Ned med ham."

Den unge Mand mærkede, at man greb hans Fod. Hurtigt gav han sin Hest Sporerne, og det prægtige Dyr, der allerede længe havde snøftet af Uvillie over at Soldaterne omringede det, stejlede vildt. Soldaterne foer i Hast til Side og Rytteren galopperede afsted.

„Stop ham! Det er en Forræder! — en Royalist!" raabte Hoppland rasende. „Skyd ham ned! Fyr!"

Der faldt to Skud.

(Forts.)

En ny Vise om

Kejseren af Ruslands Død.

Jeg vil prøve at gribe til Lyren
For at kvæde om Zaren, som er død,
Ti Enhver af os kendte jo Fyren,
Skøndt vor Kærlighed just ikke han nød.
Han var grusom, despotisk og slem,
Som en Bøddel han stadigvæk foer frem,
Derfor var jo hans Liv tidt i Fare,
Men han kunde dog gerne sig klare.

Hvad skal Rusland med slige Tyranner,
Som jo næsten skal vejes op med Guld,
Og saa Prinser og Tøse de danner,
Saa Reden bliver myldrende fuld.
Og for Folket de sørger ej en Døjt,
Mens de selv drikker tæt og lever højt,
De for Frihed og Ret er i Vejen,
Derfor faar de saa ofte paa Kejen.

Denne Kejser han vilde nu ikke
Give efter, saa meget som et Skridt,
Han sad midt i en adelig Klike,
Derfor gik det omsider ham skidt.
En Snes Mennesker dingle han lod,
Mange Tusinde har ofret deres Blod,
Naar han pudsed dem paa Tyrker og Andre,
Som for ham ej i Ro maatte vandre.

Nu et Haab har dog Rusland tilbage,
Aleksander og Dagmar staar nu frem,
Vil de hjælpe paa Nød og paa Klage
I det mægtige russiske Hjem?
Vil de undgaa at Folket bryder ud
I et Oprør og veksler Skud med Skud?
Mon de Frihedens Fordring opfylde,
Naar nu Folket med Venskab dem hylde.

Paa Kafeen.

— Ved Du hvad Nihilisterne er?

— Mordere.

— Nej, Du tager rigtignok højligen fejl, de er Guds Sendebud, hans Viljes Fuldbyrdere.

— Naa, — hvorledes det?

— Der staar i Bladene: Guds Vilje er sket! Kejser Aleksander er død!

Logogryf.

1 2 3 4 5 6 7 8
Den bruges af Koner og Piger.
1 2 3 4
Og derefter Alle vi higer.
5 6 7 8
Til Nytte for mangen en Kriger.
2 3 4
Det er jeg, sædvanlig man siger.
1 3 6
Benyttes i mange Slags Riger.
2 3 6
Som Bolig for denne jeg viger.
4 3 8
Hører ej Roes eller Smiger.
4 2 3 8
Tygges ved Skov og ved Diger.
8 7 4
Det er Ballonen, som stiger.

Opløsning paa Gaaden i forrige Numer er:

Mandfolk.

Ikke løst af Nogen.

Korrespondance.

Flere ærede Indsendere af Opløsninger paa Logogryfer gøres opmærksom paa, at der ikke kan tages Hensyn til Opløsninger, som indkommer efter at Opløsningen paa paagældende Logogryf eller Gaade har været meddelt i Bladet.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Provindsabonnenterne, som modtage Bladet med Posten, erindres om at forny deres Abonnement inden den 26de ds., for at undgaa Standsning i Forsendelsen.

Sørgelige Betragtninger.

Første. Vejret er sørgeligt. Enkedronningens Dødsfald er sørgeligt, og sørgeligt er det, at man nu skal ud med en Masse Penge til Familiens Sørgetøj.

Anden. Aa ja, man hører ikke Andet end Sorg. Kejseren af Rusland er dræbt og imorges døde vor lille „Belle" af Forstoppelse.

Tredje. Jeg synes, at det sørgeligste er, at vi Embedsmænd ikke kan faa en Smule Lønningstillæg, uagtet man glatvæk paalægger os ekstra Udgifter til „Hofsorg". Og det allersørgeligste er, at Regeringen ikke havde Ben i Næsen, men faldt af paa Forbudet mod offenlige Forlystelser. Alle mine Tøse derhjemme vil nu absolut til Sørgepromenade paa Østergade Formiddag og Eftermiddag, og — i Teatret om Aftenen.

A. Guldbrandsens Tryk, Kjöbenhavn. Redigeret af Fr. A. Hertz.

A. Schulenborg: Fotolith.

Til

Prinsesse Dagmar, Kejserinde af Rusland.

Dagmar, det er Morgenrøde,
Drog til Østens Kejserrige,
Dagmar, Du som Solen gløde,
Lad de mørke Skygger vige.
Dagmar, som fra Danmarks Sletter
Diadem om Panden fletter,
Mægle Du med følsomt Hjerte,
Lindre Du den tunge Smerte,
Brug en Kvindes hele Magt,
Kærlig, mild og uforsagt.

Truer end de mørke Skyer,
Raad mod Uraad dog kan findes.
Efter Nat en Morgen gryer,
Med det Gode Meget vindes.
Bryd de tunge Slavelænker,
Mag det saa, at Ingen krænker
Folkets Ret og Frihedskravet.
Østersø og Stillehavet
Er dit Riges Grænseskæl,
Der Du skabe Fryd og Held.

Megen Skænsel maa udsones,
Megen Uret maa oprettes,
Skal med Pomp og Pragt Du krones
Og om Kronen Lavrbær flettes,
Vil Du være Ruslands Moder,
Bring da Folket Livsens Goder.
Dagmar! tænk paa Magtens Tinde
Paa Kong Volmers hulde Kvinde.
Gør Dig elsket, bliv et Lys,
Tæm den fule Drages Fnys.

Fra dit Fødeland en Stemme,
Ærlig, velment til Dig lyder,
Pligt og Retfærd ej Du glemme,
Mens Du Kejserglansen nyder.
Ydmyg ej vi til Dig taler,
Heller ej vi haardt befaler,
Nødig dog vi høre vilde,
At det Dagmar gik saa ilde.
Blod og Død for Kejserpar
Mange dog i Hjertet skar.

I Adressеavisen af 15de d. M. læses: „En Dame og nette Mandspersoner kan faa fælles Logi. Springgade, etc." — Det Realistiske i denne Annonce er tydelig nok, og dog — bærer den Varsel om noget meget Romantisk!

Fra Gaden.

— Er der noget Nyt i „Aftenposten", Moer Hansen?

— Jøsses ja! Her staar, at Kejserens Lig er ført til Peter Paulsenskirke. Først kom alle Kejserens Heste, som bar alle hans 75 Ordner og 9 Kroner — —

— Herregud, den Stakkel! efterlod han sig ikke mere end 9 Kroner? Det er jo ikke en Gang til Begravelsen.

— Det maa De nok sige, Moer Jensen! Men han har nok været i Ligkassen; — men hvorfor skulde han have det Træben med i Kisten?

— Jo, ellers kan han jo ikke staa op paa Dommens Dag.

Scene i Husarkasernegaarden.

(Frit efter Jens Bukf.)

Oberst Castenskjold (holder Afskedstale til de hjempermitterede Husarer). Mandskabet fra 1878—79 regner jeg ikke for det mindste Andet end gamle Ærtekællinger og Sladderkællinger! For Soldater kan jeg ikke anse Jer! Paa ingen mulig Maade!

Ekko (svarer). I lige Maade!

I Kapitalistens Kontor.

Kapitalisten (læser i „Berl. Tid."). Dersom en velhavende Herre eller Dame vil interessere sig for at hjælpe en solid, ubemidlet ung Mand til en Livsstilling med et Laan paa 4 a 5000 Kroner, da bedes Billet etc. — Puh! Sikke Vaas! — solid og ubemidlet! — Den kan jeg ikke.

Raketter.

„Den Ene Arbejdet, den Anden Lønnen," sagde Russakoff, da han hørte at den dræbte Kejser havde faaet Tilnavnet „Befrieren".

I russiske Blade fremsættes det Forslag, at lade Tyskland annektere Schweitz, hvis dette Land vedbliver at yde Nihilisterne et Tilflugtssted. — Det kan man kalde: for Smed at rette Bager!

I Cirkus Wulff glæder Publikum sig meget over en smuk og fortrinlig Skolerytterske, Frk. Meistrik. — „Løverne" gør sig svært lækre for den lille Frk. Gavstrik, som hun hedder i Københavnersproget.

Robespierre og hans Samtid.

En Fortælling fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Robert Duval mærkede, at hans Hest foer sammen; men den ilede kun desto hurtigere fremad.

Den Gade han kom ind i, bestod kun af temmelig lave Huse, og var ikke meget befærdet. Nogle af Husenes Beboere kom nok løbende hen til Vinduerne, men de havde hverken Tid eller Lyst til at lægge Rytteren Hindringer i Vejen. Soldaterne vedblev at skyde efter ham, men han var allerede udenfor Skudvidde. Han saa sig om, idet han drejede om ad en Gade tilvenstre. Nu sank Hesten pludselig i Knæ under ham, og saa uventet, at Robert var nærved at fare ud over Hovedet paa den. Rytteren slap uskadt, men Hesten laa allerede død paa Stenbroen, som den farvede med sit Blod.

„Stakkels Dyr," sagde den unge Mand med et bittert Smil, „de Niddinger har kun sigtet altfor godt! Naa, Du har gjort din Skyldighed, trofaste Dyr. Du har ført mig ind i Paris. Farvel! min stakkels, trofaste Ven. — Det er et uheldigt Varsel for mig! — Gode Gud! Hvad venter der mig dog i denne By?"

En Skælven gennemfoer ham.

Med en kraftig Anstrængelse rev han sig løs fra de mørke Tanker, der hvirvlede om i hans Hoved, og idet han endnu kastede et Blik fuldt af Smerte og Trods paa det døde Dyr, ilede han bort.

Hurtig sprang han over et tilhøjre liggende Gærde og befandt sig nu i en Gade, der førte til et smalt Stræde, som han ilede igennem, og kom snart til en ganske smal Tværgade, som han uden Betænkning gik ned ad.

„Hvilken Vej fører nærmest til Revolutionspladsen?" spurgte Robert Duval en halvvoksen Dreng, som han mødte.

„Den Vej dér er den nærmeste," svarede Drengen og pegede ned ad Gaden. „Aha! Du vil se Moder Guillotine arbejde? Ja, det er snart paa Tiden. Jeg kommer ogsaa derhen senere. Prægtigt Vejr i Dag!"

Og Drengen ilede afsted, syngende af fuld Hals „Karmagnolen":

„Madame Veto svoer ved Gud:
„Snart Paris skal nu dø ud!" etc.

Den unge Mand gik videre i den af Drengen antydede Retning; men han var ikke kommen ret langt, førend han mærkede, at en Haand berørte hans Arm. Robert saa sig om; Drengen stod ved Siden af ham og stirrede paa ham med en fiffig Mine.

„Om Forladelse, Borger," sagde han, maa jeg spørge Dig, — hvor er din Kokarde bleven af?

Robert tog sin Hat af og saa paa den. „Det véd jeg ikke; — jeg maa have tabt den. Der sidder endnu Traaden, med hvilken var den syet fast," sagde han.

„Jeg vil blot ønske, at Dit Hoved maa sidde noget fastere, end Din Kokarde, min smukke Borger," sagde Drengen, idet han satte et højst besynderligt Ansigt op. „Der, tag min; — jeg har nok af dem."

Drengen tog den trefarvede Kokarde, der med en Knappenaal var fæstet paa hans røde Hue, og satte den paa Roberts Hat.

Den unge Mand saa forbavset paa ham.

„Er det da saa stor en Ulykke, at have glemt sin Kokarde?"

„Ved Robespierres Gud! — Du maa være en Fremmed i Paris!" udbrød Drengen. „Man kan ikke bære hint uden denne!"

„Tak," sagde Robert, „skylder jeg Dig noget for den?"

„Nej, — jeg gjorde det i den ene udelelige Republiks Navn!" svarede Drengen med en for hans Alder sjælden Alvor. „Vi sees igen paa — Revolutionspladsen!"

Robert gik nu i én Retning. — Drengen, som vedblev at synge Karmagnolen, i en anden Retning. Snart kom den unge Mand ind i en Gade, der var ham bekendt; — han havde været i Paris i Aaret 1788, kort Tid førend Revolutionen udbrød. —

Hvilken Forandring! — Den Gang lutter Liv og Pragt; — Gaderne fulde af Herskabsvogne og Hyrevogne, af Mænd og Kvinder i brogede Dragter, og med friseret, pudret Haar; — nu kun meget sjældent en Vogn; — Mændene iført simple Klæder, nogle endog smudsige, der stod aabne for Brystet; med den med Kokarde forsynede Jakobinerhue paa Hovedet, med Haaret ned over Skuldrene, og med Træsko eller store Støvler paa Fødderne; — Kvinderne iført simple, ensfarvede Kjoler, et lille Tørklæde over Skuldrene, og med en kæmpemæssig Kappe, der ogsaa var prydet med Kokarden, paa Hovedet; — itusiaaede Vinduer, — itusiaaede Gadelygter, ved hvilke der hist og her hang en Strikke; — ja, det var et ganske andet Paris. Paa Landets Grænser tordnede Kanonerne, i Paris arbejdede Guillotinen.

Alt, hvad der tidligere havde glimret og hersket. skjulte sig nu ængsteligt, — var flygtet eller sad i Fængsel; — Alt, hvad der tidligere var underkuet og tvunget til at skjule sig i Krogene, drog nu kækt og triumferende igennem Gaderne!

Det var Faubourg St. Germain, — det Kvarter af Staden, i hvilket den rige Adel tidligere havde bredet sig, — som Robert nu passerede. I Gaderne voksede Græsset frodigt. Portene var tagne af Hotellern (saaledes kaldtes Adelens Boliger), hele Ruder fandtes der næsten ikke i dem, og de var naturligvis ubeboede. I nogle Gaarde saa man store Flokke af Hunde fare omkring.

(Forts.)

I Ligkapellet.

— Er Følget kommet?

— Ja, — for en hel Time siden, Deres Velærværdighed.

— Død og Pine! Hm! (Sagte.) Den lille Gavstrik var ikke til at slippe fra i Dag. (Højt.) Hvad er det for Folk?

— Aa, hvad skal man sige, Deres Velærværdighed? Ikke fint Kram, naturligvis. Saadan hvad De selv kalder „fromme Faar!"

— Godt! Saa indfletter jeg en rørende Historie om en døende Moder, hvem jeg maatte berette først; den gaar i dem som sød Mælk i smaa Grise.

Ikke vanskeligt.

Fruen. Men Stine dog! Barnet skriger af fuld Hals og er lige ved at falde paa Gulvet, — og Du sidder ganske rolig og læser Romaner! Det kan jo aldrig gaa an!

Barnepigen (læsende i „Haabløse Slægter"). Aa jo, Frue, det gaar ganske ypperligt. Jeg forsikrer Dem, Barnet generer mig slet ikke!

1. Da Maren kom til Byes.

Nej, Jøsses dog! hvor de Musikanter kan spille! Det er rigtignok noget Andet, end naar Hans og Jørgen gnider Violen hjemme paa Møen. Bare jeg havde saadan en Kæreste, saa skulde han spille for mig hver Aften.

2. Grevens Jæger paa Sporet.

Alt vel overvejet, saa er den smukke Herskabsjæger et langt bedre Parti end saadan en Spillemand, der hver Nat er paa Danseboderne. Og Greven kan skaffe os et rigtig godt Levebrød, naar han synes det er bedst at vi gifter os.

3. En Maaned senere.

Hvor man dog kan tage fejl! Hvad er en Spillemand eller en Herskabsjæger mod en rigtig fin og flot Greve? — Hurra! Leve Karnevalet! Leve Glæden! Om otte Dage er jeg Grevinde! Han har selv sagt det! Leve Kærligheden! — (Stakkel! Hun blev bedraget som saa Mange før hende. Hun var kun et nyt Offer for Aristokratiets Vellyst.)

4. Da Rusen var forbi.

— De søger Plads, og De er lige kommen fra Landet? Det glæder mig. De har altsaa vel endnu ikke nogen Kæreste?

— Kæreste? Ak nej, Frue! Saadan noget kender vi ikke til hjemme paa Møen.

Pænt og gement.

En Brøndanstalt ved Rosenborg florerer,
Den er en Guldfugl for de Aktionærer,
Trehundrede Procent de tager ind,
Og hver især er glad i Sjæl og Sind.
Kommunen gav dem Grunden frit med mere,
Fordi de skulde Fattigfolk kurere.
At tjene Mønt i Massevis er — pænt,
Men hjælpe Fattigfolk, det er — gement.

Da Ruslands Kejser nys blev skudt paa Gaden,
Saa blev der Mudder hist i Kejserstaden,
Og „Berlingske" i Kongens København
Til Skyer hævede den Kejsers Navn.
Despotisk Regimente Rusland ejer,
Og Despotiet har ej Haab om Sejer.
At myrde Frihedsmænd, det er saa — pænt,
Men — myrde en Despot, det er — gement.

En Oberst Arnholtz er sat som Vægter
For alle Københavns „haabløse Slægter",
Og paa Kasernen har han sit Kontor,
Der kommer Folk, som paa hans Bistand tror.
Den Skildvagt, som ved Porten staar og driver,
Af Obersten fluks instrueret bliver:
Velklædte Folk indlades, det er — pænt,
At hjælpe simple Folk, det er — gement.

Hr. Bojsen i Folkethingets Sale
Vil Bøjestraffen særlig anbefale
For de Soldater, som en Fejl begaar,
Han siger, den er god og ej for haard.
En dansk Soldat man holder højt i Ære,
Og dog han som en Hund skal lænket være.
„Slut dem i Bøjen", regnes skal for — pænt,
Mens simpelt Fængsel, uh! det er — gement.

Naar Konger eller Dronninger er døde,
Saa skal i Sørgeklæder Hoffet møde,
Men naar i Krigen femti Tusind Mand
Skal kastes ned fra Gravens bratte Rand,
Da Hoffet ler og holder muntre Fester,
Skøndt tidt for Krigens Udbrud det er Mester.
At sørge for en Konge, det er — pænt,
Men Sorg for tappre Krig're er — gement.

Da Estrups Ministerium var sigtet,
Fordi de Danmarks Grundlov havde svigtet,
Da gik Ministrene saa frit omkring,
Som om den hele Sag var Ingenting.
Men naar en Redaktør tog Blad fra Munden,
Han puttet blev i Hullet straks paa Stunden.
At bryde Danmarks Grundlov, det er — pænt,
At dadle Ruslands Kejser, er — gement.

En Kaptajn Galster, nys i Hoffets Sale
Har Søren Kjær fornærmet ved sin Tale.
Og — omendskøndt Kaptajnen han var fuld —
Han burde revses, med det hele Kuld
Af Junkere, som Bonden tør foragte;
Vor Øvrighed, at straffe, ej kan magte.
Derfor i „Bladet" med ham, det er — pænt.
Men skaane slig en Flab, det er gement.

„Ravnen"s zoologiske Have

tæller i sin righoldige Samling følgende Pragteksemplarer, hvortil der, vel at mærke, ikke findes Sidestykker i nogen anden zoologisk Have i de fem hidtil bekendte Verdensdele:

1. En meget stor Løve, af Slægten „Militaria", lydende Navnet „Jakob v. Tybo", fanget i Befæstningsanlæget, da den var ifærd med at overfalde Bevillingsmyndigheden. Denne Løve er meget ustyrlig i Fredstid; i Krigstid lader den sig let tæmme og fange. — De Besøgende behøve ikke at frygte for dens Brøl; — den bider ikke!

2. To sorte Pantere fra Omegnen af Vognmagergade. Meget blodtørstige. Vil gerne flaa Klæderne af Folk, hvorom Publikum advares.

3. En Jaguar fra Folketingslandet. Den hyler Ja til alle Regeringsforslag. Gaar paa Jagt efter Stemmekvæg. Den fodres med Diæter.

4. En gammel Odder fra Omegnen af St. Rimestad. Meget „arbejdervenlig" ved højtidelige Lejligheder, men er svært slikken efter at komme i „fint" Selskab, naar Storborgerne agitere for at vælge Klikens Venner til Borgerrepræsentanter.

5. To sorte Kravebjørne fangede i Præstevænget. Deres Yndlingsspise er Honning fra Arbejdsbiernes Kuber. De er meget kælne overfor unge Enker og smukke Konfirmandinder. Det mærkelige ved Kravebjørnene er, at de ikke kender til at „suge paa Labben", som andre Bjørne, men derimod ligger de gerne i Dvale fra Søndag Aften til næste Søndag Morgen.

6. En Is=„Bjørn" fra Kap de Kastrup. Fodres med „Tevandsknægte" og „smaa Sorte".

7. En Vaskebjørn fra Sølvgadens Kaserne. Denne Art er Rekrutternes Skræk, da den brummende forfølger dem overalt, indtil de søge Tilflugt ved Vaskebordene i Baggaarden, og høvle løs paa Frakker, Bukser eller Senge.

8. En Kronhjort med Familje. De nydelige Hjortekalves kaade Spring vækker skikkelige Folks Beundring. Meget dyre Eksemplarer.

(Forts.)

Indsendt.

(Fra Randers.)

R.: Naa, det gaar jo godt med Brændet! Men hvor Pokker kan Du faa Alt ekspederet, baade til Regimentet og Skolerne?

S.: Jo, sér Du, Fagotterne hjælper jo svært til.

R.: Men Fagotter er jo ikke Kløv!

S.: Hvad forstaar Bønder sig paa Agurkesalat! Brænde er Brænde!

R.: Bare den ikke bliver opdaget!

S.: Pyt! Det har ingen Nød. For Fremtiden maa de nøjes med Knippel. Naar Folk vil købe til „nedsatte Priser", saa maa de jo være glad til, at man vil handle med dem!

Raketter.

Fra Rom telegraferes, at da Budskabet om den russiske Kejsers Drab kom til det italienske Hof, faldt Dronning Margherita i dyb Afmagt, og, efter at hun var kommen til sig selv igen, led hun hele Aftenen af hæftige Krampeanfald. — Naar et Menneskes Død kunde gøre et saa stærkt Indtryk paa den nævnte Dame, hvor dybt maa hun da ikke være bleven greben ved Efterretningen om Jordskælvet paa Øen Ischia, hvor hundreder af hendes egne Undersaatter dræbtes, kvæstedes eller berøvedes Alt hvad de ejede. Mærkeligt nok har Telegrafen slet ikke vidst Noget at berette om allernaadigst Besvimelse eller Krampeanfald i den sidstnævnte sørgelige Anledning!

Da Nihilisterne saa sit Snit, dræbte de Kejseren ved eksploderende Bomber og beskadigede bl. A. hans Underliv. Det maa næsten have været et Kejsersnit. — Mon den „Forløsning" vil bringe Rusland en — fri Forfatning?

Logogryf.

1 2 3 4 5 6
De bruges især paa Kaféer.
1 2 3 4 5 6
Paa Søen det varsler om Veer.
1 3 4 5 6
For Synet og Smagen det passer.
1 3 6
Benyttes endogsaa til Laser.
1 6 3 2
Paa „Holmen" en saadan du finder.
2 3 4
Fremmaner de hæslige Minder.
2 3 6
Bliv aldrig en saadan, min Kære.
3 4 5 6
Den kan vi skam ikke undvære.
3 6
Det regnes for kønt af en Kriger.
3 2 5 6
Dem ejer vor Drot, som man siger.
3 1
Det bruges af Præst og Poeter.
4 3 6 2
Benyttes af Karen og Peter.
6 3 2
Det stygt er, min Ven, lad det være.
6 3 4 5
Det er paa en Maade at skære.
6 3 1
Den Titel Du nødig vil bære.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

Brødkniv.

Løst af: En Ilder; Hans Peder; En gift Smørrebrødsjomfru; Et undervægtigt Brød.

Korrespondance.

Flere ærede Indsendere af Opløsninger paa Logogryfer gøres opmærksom paa, at saafremt de ønsker deres Mærker optagne i Bladet, maa Opløsningerne være indsendte senest Onsdag Aften.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"'s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Provindsabonnenterne, som modtage Bladet med Posten, erindres om at forny deres Abonnement inden den 28de ds., for at undgaa Standsning i Forsendelsen.

Middel mod Befæstningsgalskab.

Ret saa! Du kraftige Arbejdets Mand,
Tag dem ved Ørene, disse Hallunker,
Som drager om i det ganske Land
Forsynet tilgavns med Regeringens Grunker.
De præke: Befæstning for København,

Ti bedre da kuer man Stadens Befolkning.
Mod udenlandsk Fjende ej Fæstning gør Gavn,
Og nylig en Oberst gav denne Fortolkning:
„Vi mangler i Danmark de Mænd som til Forter
„Vil Pengene tage, om ogsaa det skorter
„Paa Rigsdagsbevilling.“ Du Arbejdets Mand!
Gør slige Forbrydere rigtig i Stand!

Redigeret af Fr. A. Hertz.

A. Guldbrandsens Tryk, Kjøbenhavn.

A. Schulenborg: Fotolith.

Ravnesang.

Ved Nattetid jeg Farten tog
Til Roskild', hvor man Gitter slog
For Dronning Caroline;
Ej for at hugge hendes Lig,
Kun for at se den sorte Flig
Og Guldsirater fine.

En Lyde kun den Dame bar,
Den, at hun kronet Dronning var,
Ti ellers jeg bekender:
Mer venlig Kvinde fandtes ej,
Med Kærlighed paa stille Vej,
Med lillierene Hænder.

Sit Pund hun grov ej ned i Jord,
Og ej hun trøsted blot med Ord,
For Gerning hun berømmes.
Og sandt det er, af mangen Pog
— Trods mangen Lømmel, gammelklog —
Hun mildelig bedømmes.

Nu hviler hun i Fredens Bo —
Paa hendes Grav ej Blomster gro —
Dog blomstrer hendes Minde.
Ti ingen Dronning i vort Land
Stod nærmere den fjerde Stand,
Just hun skal Prisen vinde.

Saa mangen Pjalt, saa mangen Skurk,
Saa mangen idiotisk Purk
Af gamle Kongestamme,
Hun stedtes blandt, men Glimmer ej,
Kun Kærlighedens sikre Vej
Skal Folkets Tak annamme.

Til Nabo fik hun Frederik
Den Syvende, som fordum gik
Til Hvile efter Striden. —
Hun værdig ved hans Side staar,
Lad rinde Hundreder af Aar —
Her mørkner ikke Tiden.

Jeg stirred ud i Kirkens Rum —
Hver Flis, hver Søjle kold og stum
Forkynder mig et Øde.
En aaben Grav, om fyldt med Jord,
Ej mere melankolsk, jeg tror,
Den vilde Blikket møde.

Nationalteatrets Repertoire

for næste Uge er foreløbig ansat saaledes:

Søndag: Lindows Børn og Tantes Planer.
Mandag: Tantes Børn og Lindows Planer.
Tirsdag: Børns Planer og Tantes Lindow.
Onsdag: En Søndag paa Amager og Tre Dage i Padua.
Torsdag: Tre Dage paa Amager og En Søndag i Padua.
Fredag: En Amager i Padua og Tre Dage paa Søndag.
Lørdag: Tre Paduaere paa Amager og En Amager paa Søndag.

Raketter.

Om Alexander II. hedder det, at han var aldeles blottet for Begreb om Penges Værdi, og at denne Mangel ofte førte til ubehagelige Forviklinger. At dømme efter den Masse Forvisninger og Henrettelser der betegner hans Regeringstid, — ikke at tale om Massemordene i Krigene, — maa det antages, at den dræbte Kejser har været lige saa blottet for Begreb om Værdien af — Menneskeliv!

I „Herolden" averteres: „En yndig Sengs Klæder" for halv Værdi. Det fremhæves, at „2 pæne ubemidlede Folk gives Fortrinsret." — Der er dog gode Mennesker til, kan man se! Og al den Tale om at hjælpe Folk fra Dynen og i Halmen er skammelig Overdrivelse; — her mælder sig jo en Hædersmand, som vil hjælpe ubemidlede Folk fra Halmen og i — Dynen! — Hvad kan man mer forlange!

Rosenborg Brøndanstalts Arbejdere vilde ikke godkende „Herolden"s Bemærkninger, deres Stilling angaaende. — Det var en styg „Vandgang" for „Herolden", men heldigvis var det en Soda-Vandgang, som jo under visse Omstændigheder kan være ret forfriskende, skønt det rigtignok varsler ilde for det lille Pus, at det allerede maa bruge „Brøndkuren!"

Berg raabte i sin Tid saa ofte paa, at det manglede paa Folk, som vilde „tage Konsekvenserne". — Fallesen er den første „paa Skansen"; han har vist, at han ikke er bange for at tage „Konsekvenser!"

Notable Rejsende. 5 Isbjørne er pr. Isbjærg ankommen til Islands Sydkyst. — De høje Rejsende har ubentvivl faaet en meget varm Modtagelse!

Robespierre og hans Samtid.

En Fortælling fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Udenfor Hotellerne var der opslaaet Plakater med Indskriften: „Nationalejendom. Til Salgs." I mange af disse Gaarde havde fremdeles en eller anden Skomager, en Kjedelflikker eller en Frugthandler midlertidigt etableret sig. Hele dette Kvarter lignede en af Fjenden ødelagt By.

Robert var kommen til Rue de Saint Pères (de hellige Fædres Gade). Ordet „hellige" var blevet krad set ud paa Gadehjørnerne. Dengang eksisterede der ikke noget Helligt i Paris, med Undtagelse af Republiken Den unge Mand saa adskillige Mennesker der. De gik samme Vej som han; — til Revolutionspladsen.

Det var varmt. Den unge Mand tog Hatten af og gik langsommere. Mangt et kvindeligt Øje fæstede sig paa ham. Han var høj, bredskuldret og velskabt. Lange brune Lokker faldt ham ned over Skuldrene. Hans Ansigt, der straalede af ungdommelig Kraft og Friskhed, bar et blandet Præg af Energi og Finhed. Alt hos ham var storslaaet og fast; — men Tegningen var ualmindelig ædel; den noget bøjede Næses, Øjnenes, de friske, fulde Læbers Form var ulastelig, og hans brune, funklende Øjne, havde et køkt Udtryk.

Hvis han havde været noget mindre af Vækst eller noget blegere, vilde man have anset ham for en „Cidevant", „en Forhenværende", som Aristokraterne kaldtes; men som han var, gav han et herligt Billede af et Menneske, der i sin fulde Friskhed er udgaaet fra Naturens rene Haand.

Hans noget brune Kinder syntes at røbe en Mand, der ikke var bange for Middagssolen paa aaben Mark. Han havde sagt, at han kom fra Ancenis, en lille By ved Loire; sandsynligvis var han en Søn af en Landmand. Den Dragt, han var iført, syntes ogsaa at bestyrke denne Formodning. Den bestod af en rund Hat, en mørkeblaa Kjole, hvis Skøder efter Datidens Mode var hæftet lidt op paa Siderne, Benklæder af lysegult Læder og Kravestøvler, der næsten naaede til Knæerne. Robert forlod Rue des Saint Pères og kom ud paa Kai Voltaire. Her herskede et vildt Liv. En larmende Mængde trængte sig fremad. Hovedstrømmen bevægede sig ned langs med Floden, hen til Pont Royal, som dengang blev kaldt Revolutionsbroen.

Sælgerne af Brochurer, Karrikaturer og Aviser falbød deres Varer og anbefalede dem i Udtryk, der ganske svarede til hin Periode.

En ældre Kvinde med en Jakobinerhue paa Hovedet, tog Luven fra alle de Andre. Hun raabte med høj Røst:

„Køb Noget af mig, smukke Borger! Listen over de Dødsdømte! Den er ganske ny; — jeg har nylig faaet den fra Trykkeriet! — Eller vil Du hellere have den store Liste?"

Og hun steg op paa en Bænk, der tillige gjorde Tjeneste som Butiksdisk, og idet hun læste Titlen op paa Brochuren, raabte hun:

„Hører, Borgere! Det allernyeste Værk! Frihed, Lighed og Broderskab — eller Døden! „Hævnens Sværd", eller „Fortegnelse over de store Sammensvorne og Forrædere mod Fædrelandet og Republiken, hvis Hoveder er faldne under Nationens Sværd". Det Værk maa I købe, Borgere og Borgerinder! Listen for i Dag faar I gratis, naar I køber „Hævnens Sværd!" Ingen sand Fædrelandsven vil gaa hen til Revolutionspladsen uden at have Listen i Lommen!"

Robert Duval købte Listen. Det var jo muligt, at hans Faders Navn allerede stod der. Hurtigt løb han de optegnede Navne igennem. Først da han havde forvisset sig om, at Navnet Duval ikke fandtes blandt disse, gav han sig til at læse noget langsommere.

Hvilke Forbrydelser kunde dog alle disse Bønder, Slagtere, Frisører, Skomagere, Skrædere og Kaféværter have begaaet? Maatte man nu søge Revolutionens Fjender blandt de Mænd, for hvis Skyld den var bleven paabegyndt? Ogsaa nogle Advokater, Præster, Adelsmænd og Damer stod paa Listen; i det Hele omfattede denne omtrent tredive Personer; — et meget lille Antal, ti der gaves Dage, da tredsindstyve til firsindstyve, ja, undertiden flere Personer omkom under Guillotinens Kniv.

Et af de paa Listen værende Navne vakte dog Roberts særlige Opmærksomhed. „Louis Henri Bien-Aimè Marigny, cidevant Marquis de Marigny, født i Aaret 1720 i Marigny, Departement Ille og Vilainc, Ridder af den hellige Ludvigs Orden, emigrerede i Aaret 1789, vendte tilbage i indeværende Aar, — er mistænkt for at konspirere imod Fædrelandet til Fordel for Udlandet, skøndt han paastaar, at han ene og alene er vendt tilbage for at hente en ung Pige, der er hans Barnebarn, og tage hende med sig. Denne Forræder blev for omtrent fjorten Dage siden arresteret, da han, forsynet med et falsk Pas gik ned ad Rue Vivienne. Han blev genkendt af en Borger fra Omegnen af Rennes, ved Navn Jacquard, der engang har tjent hos en Slægtning af denne cidevant Marquis. Bemeldte Borger Jacquard har gjort sig fortjent af Fædrelandet ved at demaskere denne Forræder."

(Forts.)

Landesorg.

— Kan vi ikke snart aflægge den Sorg, Moder?
— Er Du ked af at bære Sørgeklæder, mit Barn?
— Ja, forfærdelig! Man tør jo ikke en Gang sætte et glad Ansigt op.
— Nej — det er alle dannede Menneskers Pligt at sørge.
— Godt! Fra i Dag af vil jeg sørge rigtig for Alvor.
— Men, hvorover?
— Jeg vil sørge over, at vi skal tvinges til at sørge!

Paa Familieballet.

Damen. Maa jeg danse denne Vals, inden vi tager hjem, kære Fritz?
Herren. Klokken er mange, min Kære! Vi maa helst tage hjem straks.
Damen. Kan Du ikke skænke mig de Par Minutter? — Hele mit Liv tilhører jo ellers Dig.
Herren. Netop derfor maa jeg modsætte mig, at Du forkorter Livet ved at danse Dig ihjel. Men dans Du kun.
Damen. Tak! Det er dog altid fornøjeligere, end at — kede sig ihjel.

Konsekvenser.

1.

Redaktøren. Gudskelov for al den Ballade i Rusland — havde jeg nær sagt. Nu har jeg i 5 Uger havt saa rigelig Fyld til „Bladet“, at jeg sletikke behøver at spekulere paa „Ledere“. Abonnementet gaar glimrende, og — mine varme Frikadeller glider godt ned. — Leve Attenta — bums! jeg havde nær sagt noget.

2.

Kammerraaben. Der er dog aldrig noget saa galt, at det jo — naa — og saa videre. Min gamle „Berlingske“ har pinedød ellers i Vinter været utaalelig tør, men nu, det er min Sjæl som en hel Roman man læser hver Dag, og ikke af „Bladets“ sædvanlige udtværede engelske Oversættelser. Hemmelige Selskaber, Minegange i Jorden, unge Piger som Sammensvorne, Politimesteren som Hovedleder af Komplottet. — Aa! Leve At — bums! nu farer nok Fanden i mig.

Illustrationer

til „velunderrettede“ specielle Korrespondenters Beretninger fra St. Petersborg.

1.

„Det er lykkedes mig at lære at kende Stemningen og Hensigterne i herværende **Hofkredse**.“

2.

„Fra god **Haand** erfarer jeg i dette Øjeblik, at Loris Melikoff, trods alle modsigende Rygter, bestandig er lige krasbøstig.“

„Ravnen"s zoologiske Have

(Fortsat.)

9. En Pukkeløkse, fanget i Sukkermarkerne ved „Fønix". Den taaler ikke Arbejdernes Nærværelse, men generer og driller dem paa alle Maader, og ødelægger deres Arbejde.

10. En Samling Fedthalefaar, fanget af Ligningskommissionen; nydelig „klippede". Denne Race, Faarene mener vi, er meget taalmodig, og alle Faar af denne Familje lyder Navnet „Sørensen". Skikkelige Fyre alle sammen. „Man kan hugge i dem, man kan stikke i dem, man kan gøre ved dem, hvad man vil!"

11. Et Par Guldharer fra Tietgens Aktionær-Vildtbane.

12. En stor Samling af Java-Aber. Meget geskæftige. Gør et voldsomt Spektakel for at faa Publikum til at tro, at de alle sælge — ægte Javakaffe!

15. En stor Kronabe. Pragteksemplar. Meget spekulativ. Dens bedste Tidsfordriv er at lege Politimester over de andre Aber i Haven; men da den er temmelig enfoldig, gør den tidt Bommerter, og vækker dervod stor Munterhed.

14. 3 Bjørnebavianer af „Pantserslægten", kaldes „Bjørnebavianer", fordi de gaa brummende omkring, og som oftest er nogle rigtige „Bavianer" overfor Publikum, der er meget bange for at komme i deres Kløer.

15. En Hundebavian, assessorus criminales, fanget i Knippelskoven ved Hindenburg paa Retfærdighedens Ø. Ret et Pragteksemplar af en Hundebavian. Meget uomgængelig. Viser Tænder og snærrer af Enhver, der kommer i Nærheden af Buret.

16. 2 Klamreaber fra Negerplantagen i Aarhus, af Slægten Negro jurnalis. Disse to Aber tilbænge hinanden med smudsige Blade fra „Jyllandsposten"s og „Stiftstidende"s Bunker, og klamres i et væk, til stor Fornøjelse for Publikum.

17. En Samling vatrede (vatterede) Papegøjer fra Hoffnogenes Land. Spraglede Farver, men meget dum Race.

18. Næsekakadu (nasus cronia). Prisbelønnet. Meget næsvis. Daarlig Nøddeknækker.

19. Halsbaand-Papegøje (advocatus primus) fra Landsting-Skovene. Meget snakkesalig. Elsker russiske Grønærter og do. Kejserpærer, selv om de er raadne. Nærer stor Respekt for Topsø, naar han snakker russisk.

20. 2 Sangpapegøjer fra Fallesens Menageri. Upasselige.

21. Nogle Amazonpapegøjer fra Grønningen og Langelinje. Vil gerne opvartes af kongelige og andre Beridere.

22. En Mængde Finker i forskellige Arter; Bogfinker fra Kolportageromanernes Limpinde, og andre Finker fra Stegekældrene.

23. En Fløjtefugl (Børsmatadorus Tietgenia) „fløjter" helst for Aktionærer og Borgerrepræsentationen, naar den vil have Legatsukker. Bygger Rede i Marmorkirkens Ruiner.

24. En Samling Krager, der „søger" deres Mager, paa Grund af Misligholdelse af Ægteskabskontrakten. Denne Samling forøges stadig med nye Numre.

25. En Ravn fra Estrups Kabinetssamling. Hugger ikke Øjnene ud paa Suhr, naar han vil „laane" af Marinens Kulbeholdning. Men sultne og forfrosne Ravne fra Proletarskovenes Ravnereder holder Estrups Ravn ingen Omgang med.

27. En Allike (exellenca Skeelianus), ligeledes fra Estrups Kabinetssamling. Er særdeles glad ved Tilværelsen og den gode Høn: Tror kun meget nødig paa Fattigdom, saalænge den selv har nok i Ædekassen.

Denne sjældne Fugl er kun at se én Gang om Ugen fra 12—1. Hvilket bekendtgøres til Publikums Underretning. Den lader sig ikke tilsyne for Deputationer fra trængende Arbejdere.

28. Nogle Slørugler fra Østergade. Temmelig forfløjne Eksemplarer. Lider i denne Tid af forloren Landesorg. Det mærkelige ved Sløruglerne er, at de, i Modsætning til andre Uglearter, hører til „Trækfuglene".

29. 15 Skaber og andre Ulykkestilfælde, som aldrig før har været set i nogen „Aftenpost". „Opdagede" og skænkede til Haven af Plademøller & Ko. Leverandør af „Avisænder" en gros.

30. Flere Aadselgribbe fra Roskilde-Landevej. Disse Gribbe opsnuse døde Katte, raadne Spædekalve og Trikinflæsk. Heraf forstaa de at udruge Noget som kaldes „delikate nyrøgede Spegepølser". Disse „Spegepølser" er en sand Delikatesse for lækkersultne Københavnere.

(Forts.)

Bismarck er, trods alle modsigende Rygter, en meget beskeden Mand; forleden holdt han en lang Tordentale i Deputeretkamret, fordi han var vred over, at Berlins Ligningskommission havde — skattet ham for højt!

Redaktør Bjørnbak i Aarhus har givet Hofjægermester Holstein Rattlow Rent paa i Anledning af, at H. R. har forøvet Dyrplageri. H. R. maatte indrømme, at det ikke var for at føde Kone og Børn, at han sked løs paa Skovens Dyr i Flæng og Spræng. — Ruvel! saa ville vi — bare for Plaisér — jage H. R. en lille Smule paa hans egne Enemærker.

Man siger det nok, men man mener det ikke.

En Højremand bliver saa grulig fornærmet,
Naar man ham vil kalde en „Reaktionær“,
Han gerne vil binde os Noget paa Ærmet,
Han siger, han Liberalismen har kær.
Ved Grundlovens Grundpiller vil han ej vrikke,
Det siger han nok, men — han mener det ikke.

En Hofmand paa Grund af et Dødsfald skal liste
Sig sagte omkring i et kulsort Talar.
Det er en bedrøvelig Skæbne at friste,
Især naar man Lyst til at more sig har.
„Jeg sørger for Den, som paa Baaren maa ligge,“
Det siger han nok, men — han mener det ikke.

Den russiske Kejser, som nys kom paa Tronen,
Beklager den Fader, som Himmelen tog!!!
Vemodig, bevæget og nedstemt er Tonen,
Fordi ham den Skæbne saa skrækkelig slog.
„Min Fader bar Afsky for Vold og for Strikke,“
Det siger han nok, men — han mener det ikke.

Gedalia i „Skriftet“ har klaret Skandalen,
Og renset sin Ære aldeles for Smuds.
„Den Mand har lidt Uret,“ saaledes er Talen,
„Hans Fjender har spillet den Ædle et Puds.“
„Fru Otto jeg vilde en Plade ej stikke,“
Det siger han nok, men — han mener det ikke.

Finansloven ligger nu Estrup paa Hjerte,
Der maa ikke ændres formeget paa den.
Gaar den ej igennem det volder ham Smerte,
Han ser kun til Ret og til Billighed hen.
„Jeg nødig en ny „Provisorisk“ vil flikke,“
Det siger han nok, men — han mener det ikke.

Hr. Hansen forloved sig nys med en Pige,
Han var saa forelsket som Katte i Maj,
Til Lassen, sin Ven, han den Nyhed maa sige,
At rose sin Tilbedte glemmer han ej.
„Min Ven, Du vil aldrig min Elskede dikke,“
Det siger han nok, men — han mener det ikke.

Justitsraaden er baade dannet og myndig,
Som Storborger haber han Demokrati,
Men Vinen han finder saa liflig og yndig,
Han sørger naar Gildet er tidlig forbi.
„Af bare Forkølelse faar jeg den Hikke,“
Det siger han nok, men — han mener det ikke.

Logogryf.

1 2 3 4 5 6 7
En Ret, som mange af os ynder.
2 3 5
Til Hjælp, naar Svækkelse begynder.
2 3 7 6
Det maa Du ej, men vil dog tidt.
2 3 7
I Slagets Tummel den mærkes tidt.
3 2 1
Et Udskældsord fra fordums Tid.
3 7
Det laves tidt med Kunst og Flid.
4 3 7
Kan være tynd, kan være tyk.
4 3 2 6
Naar Du gør det, saa er Du styg.
5 6 7 3
Et Land, som hærget blev af Hære.
7 3 4
I det kan Faa og Mange være.
7 6 4
Den bruges paa Fabriker tidt,
Og Dyr og Folk paa den har slidt.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:
Knager.
Løst af: To Uldne; Den kloge Høne.

Korrespondance.

O. N. Meddelelserne om de militære Forhold i Randers kan optages, naar De kan skaffe to Vidner.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“'s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

En farlig Rejse.

Fruen. Du godeste Gud, kære Mand, kan Du da ikke afstaa fra den skrækkelige Rejse til St. Petersborg? tænk dog paa alle de Bomber og Granater, som næsten daglig suser Folk om Ørene derovre. Gud! Du kommer aldrig levende hjem igen.

Grossereren. Du har Ret, Kone, Rejsen er meget betænkelig — — men jeg maa vove den. Det er paa høje Tid, at jeg personlig indgaar Forbindelser om Leverancen — —

Fruen (afbryder). „Indgaar Forbindelser", for Himlens Skyld, lad Ingen høre slige Ord derovre. Jeg ryster naar jeg tænker paa, at de gerne kunde faa i Sinde uden videre at sende Dig til Siberien som Mistænkt, — og saa de Bøger og Blade, Du har i Tasken, Gud! der sker en Ulykke, og hvorfor har Du ikke taget din varme Pels paa?

Grossereren. Aa, de kan da ikke være bekendt at tage en skikkelig Borger, som oven i Købet er dansk og i Familie med Kejserinden. Jeg maa dog have noget at læse i paa den lange Rejse, og jo mere jeg pakker mig i Pelse des snarere kan de tro, at jeg medfører Bomber eller andre Mordvaaben.

Redigeret af Fr. A. Hertz.

A. Guldbrandsens Tryk, Kjöbenhavn.

№ 28. Søndag den 10 April. 1881.

A. Schulenborgs Fotolith.

Vivisektionen.

De gamle Offerskikke
Forsvandt i Tidens Strøm.
Til Gud man offrer ikke,
Dog er man ej saa øm
Om Mennesket og Dyret.
Ti Krigens Løvegab
Og Lægekonst — Uhyret,
Gaar lystig om med Drab.

Vivisektionen, kaldes
Moderne Offerplan.
Iflæng, som det kan faldes,
Ved Gave, Køb og Ran.
Man skaffer Dyr tilveje,
At pryde Offerbænk —
Og der, ved Pine-Leje
Staar Lægen, blodbestænkt.

At „øge Videnskaben“
Er Skjul for nedrig Daad.
Paa Hund man binder Flaben
Og se, der holdes Raad.
Om Dyrets Rygrad skæres
Skal over, med en Sav.
Den Læge særligt æres,
Som grusomst Mening gav.

Kaniner, Duer pines
Med uhørt Grusomhed.
Kan al den Rædsel rimes
Med „kærlig Kristenhed“?
Saa ringe Resultater
Dog bringes for en Dag.
Selv fulde, raa Soldater
Slig Skik ej gav Behag.

„Pin Eder selv, I Skurke
„Og pin ej andet Liv.
„Tag Eders egne Purke
„Knug dem i Kvas, som Siv.
„Medskabning vist er Dyret
„Og uden Forsvars-Magt.
„Har Satan Eder hyret,
„Til Bøddel-Vanvid bragt.

„Stig, Folkeraad! i Skranke
„For stakkels Offer-Dyr. —
„Saa ret dog Eders Tanke
„Paa Skurkene, som skyr
„Ej pinligste Metode
„Ved ful Vivisektion.
„Befri vort Land, vor Klode
„For saadan slet Person.“

Et Brev til Ejub ben Mohamed Chan.

Elskelige Broder udi Islam!

Gid dine Hustruer maa vorde velsignede med Livsens Frugt og dine Heste med Gazellens Smidighed og Løvens Styrke. Sela!

Fra de Giaurers Land Germania bringer jeg Dig Budskab, ak! Broder, det gaar til her som i Jerusalems Forstyrrelse. Landets Sultan er en Mand, som passede ganske til at være Land-Godsejer og at sidde og kommandere paa en Herregaard, men — Allah har nægtet ham ham Visdom til at regere de barbariske og vantro Stammer, som hans Rige bestaar af. Paschaerne, som udi dette, af Allah hjemsøgte Land, kaldes Ministre, de søger kun at mele deres egen og deres nærmeste Venners Kage, og de regerer uindskrænket. For at berolige deres Herre, Sultanen, give de — en Gang imellem — en allerunderdanigst Forestilling, og saa gaar den godt igen. Der gives, i dette Land, en gammel Dervish, som haver stort at sige ved Hoff't, her i Staden.

Allah har lagt sin Haand paa samme Dervish — hvis Navn er Mora —, ti han er vanvittig og gaar om med en skrækkelig Idé, at han har udgransket Allahs Dybheder.

Samme Dervish behersker fuldstændig Landets Sultaninde, han betragtes der som Visdommens Kilde.

Nys var en gammel Sultaninde død, og se Mora, denne gamle reaktionære Urang — Utang fik da — ad Skørtevejen — sat igennem, at det ganske Land i den Anledning skulde hylles ind i Sæk og Aske i mange Dage, dog — samtlige regerende Paschaer satte Haardt imod Haardt, og — Forbudet blev hævet.

Hin gamle Dervish (Mora) blev nys kaldet til en anden gammel Sultanindes Dødsleje.

„Kan jeg blive salig efter Døden?“ spurgte hun.

„Javel kan Du det, Mutter! sagde Dervishen.

„Skal jeg der gense min afdøde Herre og Ægtefælle og modtage hans Tak, fordi jeg har betalt hans Gæld og opdraget hans Horeunger?“

Dervishen satte et naragtigt Ansigt op, tog sig en Pris og sagde: „Hm! det vil knibe. Jeg er bange for at din afdøde Herre — ialfald ikke endnu — er optaget i Paradiset.“

„Aa! lad Moras Vogn køre frem,“ sagde den Døende, og dermed maatte han ud af Paladset.

Forfærdelig raser Ødelæggelsen her i de Vantros Land. Allah straffer de Troendes Fjender; ti det kan ikke nægtes, at Bismarck har sine lange Tyvefingre dybt inde i Planen til Profetens Riges Undergang.

Allah Kerim!

Min ydmyge Hilsen
Abu ben Murreddin.

Robespierre og hans Samtid.

En Fortælling fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Det er altsaa virkelig den gamle Marquis af Marigny," sagde Robert ved sig selv. — „Det kan ikke være vor Jacquard, — det er umuligt! og dog, jeg har hørt Tale om, at denne Jacquard skal være bleven en af de vildeste blandt Republikanerne! Som Folk bærer sig ad her, kan man forstaa Carrier og hans rasende Fremgangsmaade i Nantes. Hvad skal alt dette blive til? — Danton og Camille Desmoulins er dræbte! Hvor vil man finde bedre Mænd end dem?"

Medens Robert anstillede disse Betragtninger, lod han sig saa at sige bære videre frem af Mængden, henad mod Revolutionspladsen. Paa Vejen dertil laa Robespjerres Hus. Robert vilde henvende sig til Robespjerre, for at faa nogle Oplysninger om sin Fader.

„Robert! Robert!" lød en kvindelig Stemme pludselig i en Tone, der røbede den glædeligste Overraskelse.

Forbavset vendte den unge Mand sig om. Tæt ved sig fik han Øje paa en Vogn, i hvilken der befandt sig en kvindelig Skikkelse, som nok kunde gøre et stærkt og overraskende Indtryk paa en ung Mand.

Man forestille sig en let, smukt bygget Vogn, som i Et og Alt røbede sin aristokratiske Oprindelse, og som blev trukken af en statelig Hest, der var prydet med trefarvede Baand; — man forestille sig i denne Vogn, en smuk Kvinde paa noget over tyve Aar, med de regelmæssigste Ansigtstræk og de yppigste Former, — i en næsten græsk Dragt, med Arme, Hals, Skuldre og Bryst fuldstændig blottede, og med Resten af Legemet indhyllet i en aldeles gennemsigtig Kjole, som man paa Oldtidens Vis kaldte en Tunika, med ganske smaa, kun med Sandaler beklædte Fødder, med smukke Ben, hvis Skønhed de til Sandalerne fastgjorte Baand, der strakte sig langt op over Ankelen, kun tjente til at fremhæve, — med det rige, mørke Haar faldende ned over Skuldrene og med et straalende Bælte om Livet tæt under Brystet, og det vil være forstaaeligt, at Robert blev meget overrasket, — især da denne smukke, fantastisk klædte Kvinde med sin Buket mildt vinkede ham hen til sig, medens Glæden over at se ham, meddelte hendes Kinder en fin Rødme.

„Angelique, — Borgerinde Caron, det er virkelig Dem!" udbrød den unge Mand forbavset.

„Ja, naturligvis! Kender Du ikke dine Veninder mere, Borger Dural?" svarede Angelique. — „Carrier befinder sig jo for Øjeblikket i Paris, og følgelig maa jeg ogsaa være her. Jeg vil dog antage, at Du ikke ret længe har opholdt Dig i Hovedstaden, ti ellers maatte jeg beklage mig over, at jeg ikke tidligere har set Dig her." —

Angelique Caron var et af de mange Fruentimmer, der som Elskerinder lyksaliggjorde Carrier, hint Medlem af Konventet, der havde ladet Hundreder af Mænd og Kvinder binde sammen og kaste ud i Loire ved Nantes.

I Nantes var Robert nogle Gange truffet sammen med Angelique og Carrier, og Angelique havde da vist ham en Opmærksomhed, der havde været ham pinlig.

Den unge Mand var bleven opdragen paa Landet. Han kendte ikke Galanteriets Lære, der byder et ungt Menneske at besvare en Kvindes lidenskabelige Blikke, og selv om han havde været dristigere end han var, vilde Klogskaben have afholdt ham fra at vække Carriers Skinsyge, der, hvis den kom til Udbrud, vilde uundgaaelig have Døden til Følge.

Angeliques Unaade kunde ganske vist føre til samme Resultat, men Robert havde vidst at undgaa hende ved at forlade Nantes for at kæmpe mod Vendéerne, ti Robert var en god Republikaner, skøndt hans Hjerte i den senere Tid ofte maatte bløde ved at være Vidne til Konventets frygtelige og hensynsløse Handlinger.

„Jeg har endnu ikke været en Time her i Paris," svarede Robert gaaende ved Siden af Vognen. „Vil De ikke sige mig? . . ."

„Her i Paris siger alle Mennesker „Du" til hverandre, Borger Robert!" afbrød Angelique ham smilende, og hendes store Øjne hvilede med et ejendommeligt Udtryk af Tilfredshed paa den unge Mand.

„Naa — saa sig mig da, Borgerinde, har Du ikke hørt Noget om min Fader?"

„Om din Fader? Ikke et Ord! Er han da i Paris, min kjære Robert?"

„Han har været her i over en Uge," svarede den unge Mand. Og han tilføjede hurtigt: „Min Fader reiste her til paa Grund af en Arvesag; — min Tante, hans Søster er død uden at efterlade sig Børn. Jeg ventede ham tilbage, — da fik jeg pludselig et Brev fra ham — kun nogle faa Linier — i hvilke han meddelte mig, at han var bleven arresteret og anklaget for at have skænket en Chauan Husly og været ham behjælpelig med at flygte bort. Han bad mig indstændigt om at komme her til og hjælpe ham. Det havde han ikke behøvet at bede mig om, — jeg elsker ham højere end mit Liv! Jeg kastede mig paa en Hest, og kommer nu lige fra Barrieren, hvor man vilde stanse mig, og hvor min Hest blev skudt. Sig mig nu, hvad jeg skal gribe til, Borgerinde. Jeg er paa Vejen til Robespjerre!"

„Stakkels Robert!" sagde Angelique, og da hun kærligt lagde Haanden paa hans Skulder, kunde man se, at hendes gode Hjerte ikke havde forladt hende tilligemed Anstændighedsfølelsen.

(Forts.)

Rar Trøst.

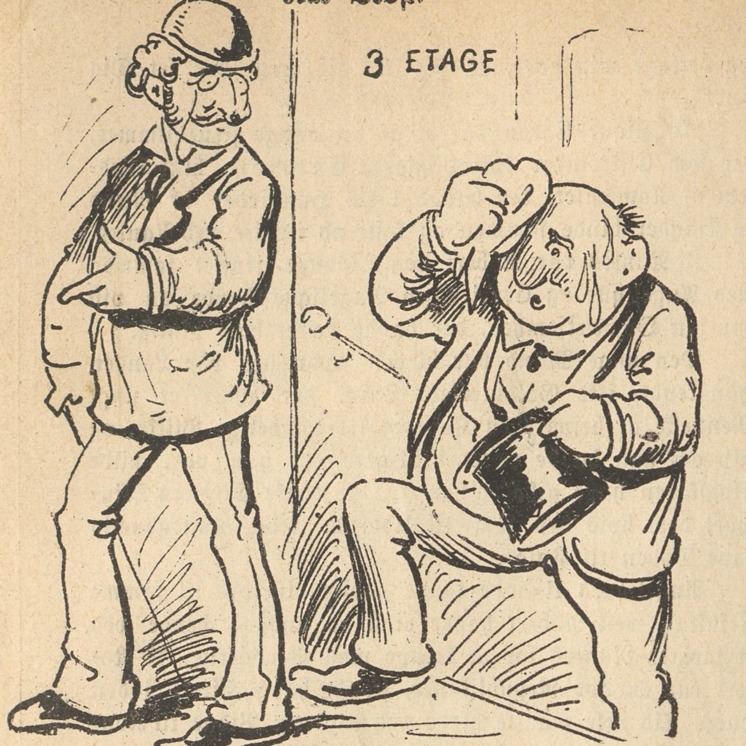

Aagerkarlen. Puh! Stop libt — Hr. Kammerjunker! — Aa — jeg — taber Vejret! Det er s'gu dyre Renter, at hente i saadan en Højde! — Hvad, skal vi højere endnu? — Aa!

Kammerjunkeren. Bare to Etager til! — Næste Gang kan De forresten gerne blive hejset op.

Aagerkarlen. Ah! saa De har et Hejseapparat.

Kammerjunkeren. Nej, men en — Strikke.

Paa Veterinærskolen.

— Undskyld, Hr. Professor! Jeg vilde gerne have en rigtig stor Hund, en af de moderne store danske. Kunde De nu ikke lave mig saadan en af disse fire smaa Hunde. Videnskaben er jo almægtig.

— Umuligt, bedste Frøken, Videnskaben har ganske vist gjort store Fremskridt, men saavidt har den endnu ikke drevet det! — Det Omvendte lod sig lettere udføre.

„Saa snakke de Ræve for de Gæs."

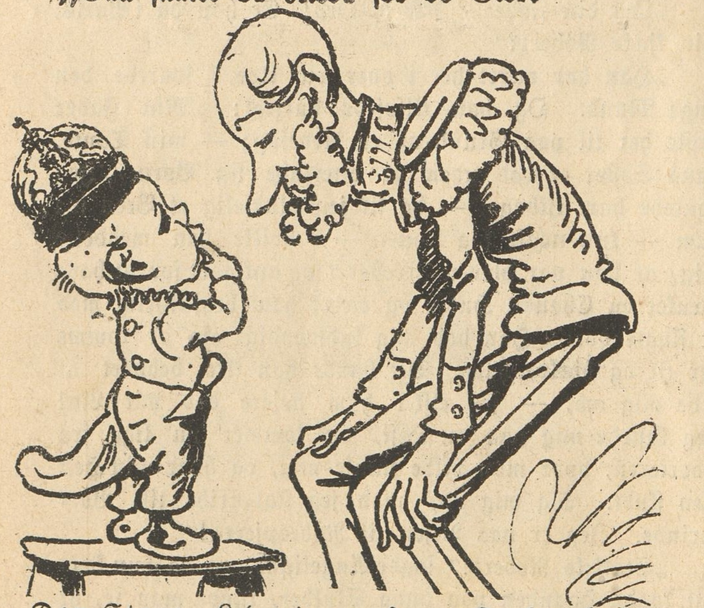

Den Store. Lad mig nu se, at Du kønt kysser paa Fingeren, hver Gang Du ser en russisk Orlogsmatros, og Du nejer dybt, hver Gang jeg kører forbi, — og Du holder ikke Omgang med socialistiske Drenge, hører Du!

Den Lille. Ja, jeg skal nok være artig. Faar jeg saa noget af det pæne Legetøj, Du har paa Brystet?

To Rivaler.

Gambetta staar ved Tysklands Grænser, som Jagttager. „Republiken er Freden", d. v. s. med en Million fuldtrustede Rødbukser in mente.

Bismarck passer paa, Gudbevares: „Kejserdømmet er Freden" — paa Tysk —, men paa Dansk: „Bare de vilde begynde at mudre."

En københavnsk Modepræsts Liv og Død.

1.
Han prækede om Kærlighed
Og — Gerning fulgte Ordet.
Fru Emma hun ved god Besked,
Skøndt nylig hun forsvor det.

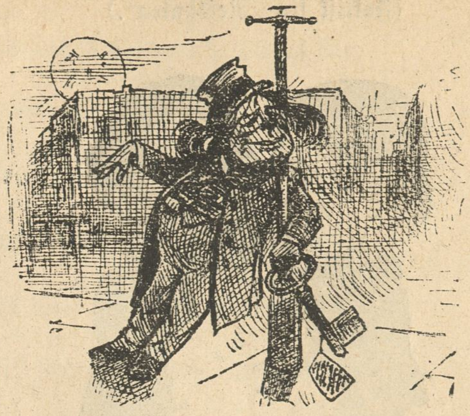

2.
„Wer nicht liebst Wein, Weib und Gesang,"
Den Lutherdom han ynded',
Og derfor drak han Natten lang
Og roded' om i Dyndet.

3.
Ved Testament han snød sig til
En artig Hoben Penge.
Ti han som Satan var saa snild,
Som Skurk han mindes længe.

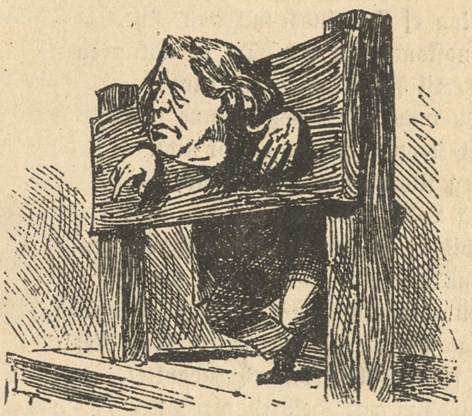

4.
En Gang han kom i Gabestok,
(I Bladene, jeg mener),
Dog den Kommers forvandt han nok,
Som Martyr gav han Scener.

5.
Saa døde han, og hvis der er
Et Helved under Jorden,
Saa tror jeg nok han findes der —
Den Sag er i sin Orden.

6.
At mange Præster ligervis
Er Hyklere og Bæster,
Det fejler ej, dog slig en Gris
Vel sjelden „Kirken" gæster.

Arbejder og Fabrikant.
(Faktisk fra „Refshalen".)

Fabr. Naa, gamle Dreng, nu kommer Vaaren,
Mon ej Du finder nu paa Nyt,
Endskøndt Du ved, Du er udkaaren
Og til Fabriken særlig knyt'.
Arb. Du maa vel sagtens kunne tænke,
At Kroner fjorten er for lidt.
Jeg slider haardt ved dine Bænke
Og Løfte gav Du mig saa tidt.
Fabr. Hvis ej Du er tilfreds med Lønnen,
Saa gaa paa Lørdag kun din Vej.
Du med din Hosten, Pusten, Stønnen,
Paa hvert et Værksted nok faar Nej!
Arb. I femten Aar Du mig udbyttet,
For Dig mit Helbred ofred jeg.
Forlængst jeg burde have flyttet
Og gaaet bort min egen Vej.
Fabr. Du skulde gaa til Russerstaden
Og mælde Dig som Nihilist,
Og gøre Attentat paa Gaden —
Det passed for Dig ganske vist.
Arb. Vi har Despoter nok herhjemme,
Og Du kan regnes med blandt dem.
Man mærke blot din Bøffelstemme,
En Skræk, selv i dit eget Hjem.
Fabr. Jeg skulde vel som Piger smidske
Og tale sødt til Arbejdsmænd.
Arb. Nej, heller op med Skældso d diske
Og ret for Intet dygtig Skænd.
Fabr. Jeg staar ej Skoleret for Nogen.
Arb. Dog skal min Mening Du forstaa.
Fabr. Du snart skal faa et „Kryds" i Bogen.
Arb. Det for min Mund ej sætter Slaa.

O. N.

En Præst som „Nihilist".

Pastor Schepelern, der skulde snak — om Forladelse! — tale „bagefter" paa Missionsmødet i Trinatis Kirke, benyttede Lejligheden som „sidste Taler" til at fremkomme med en Del Dumheder, der for bestandig maa gøre ham umulig i fornuftige Folks Selskab.

De „frygtelige Forbrydelser", der havde fundet Sted i den nyeste Tid, havde bragt Hr. Pastoren paa den ganske fornuftige Tanke, at „Samfundet havde Helbredelse behov" (Hør!), men hermed er ogsaa Mandens Beholdning af Fornuft udtømt, ti han siger om Helbredelsen, „at denne hverken var at søge i **nye Love**, i **Oplysning** eller i **Folkefrihed**, men at Frelsen ene var at finde i Christo!"

Lovgivningsmagten kan gaa hjem og lægge sig, Universitetet og Skolerne og Videnskaben og Kunsten kan „lukke Butiken", og Grundloven med samt den konstitutionelle Regering og dens allerhøjeste Repræsentant, Kongen, er aldeles overflødig! — Hr. Pastor Schepelern er Mand for at klare Ærterne ganske alene, ved Hjælp af sit „Universalmiddel!" — Gaa længere ud paa Landet med den Historie, Hr. Pastor!

„Et er fornødent!"

Man har i den senere Tid bemærket Signal-Døvhed for forskællige Jernbanefunktionærer, der var bleven saa vant til at høre Signalpiben, at de ikke mere tog Notits af de kommende Tog. Denne Døvhed er uden-tvivl af samme Art som den, der viser sig hos Minister Skeel og hans Kolleger, naar Arbejderne føre Klage over deres Nød. Ministrene er blevne saa vant til at høre disse Klager, at de ikke mere høre dem. — Jernbanedirektionen vil nok forandre Signalerne for at vække den fornødne Opmærksomhed. Arbejderne bliver vist tvungen til at følge Eksemplet, naar de ikke fremdeles vil raabe for døve Øren! Altsaa: „Forandret nu lyder Signalernes Klang, Nu kommer de Mange og Smaa!"

Ordsprog.

Naar man gaar i Seng med Topsø, staar man op med russiske Lopper.

„Alle Veje fører til Generalkommandoen", sagde Kauffmann, han gik igennem Krigsministeriet for at komme til Generalkommandoboligen i Kastellet.

Raketter.

En Korrespondent til „Berl. Tid." skriver fra Berlin, at han er bleven meget forundret ved, i danske Blade at læse om det stærke Indtryk, Kejsermordet skulde have frembragt i Tyskland. Der er slet ikke Spor af noget Indtryk, siger han, man har taget Sagen med fuldstændig Ro. — Naar Topsø og de andre russiske Adressekolportører læser den Forklaring, maa de udentvivl have mærket en underlig Fornemmelse ned ad Ryggen, og de stakkels godtroende Spidsborgere, item Borgerrepræsentanterne, der lystrede Parolen fra Topsø, lusker omkring som vaade Hunde, rystende sig efter den ufrivillige, men grundige Adresse-Vandgang!

Nede i Slagelse skal der nok leveres et stort Slag mellem Rektor Dahl og Organist Dahl, som Begge vil stille sig til Folketingsvalgene. — Det er altsaa to Dahler, der skal slaas om 6 Kroner i Rigsdagsdiæter!

„Vil I ikke tro Løgn, skal Fanden fortælle Jer Noget!" sa'e „Dagbl." og „Aftenbladet", de proppede deres Læsere med Amnestmehistorier om Varsler angaaende Kejserdrabet.

„Kirkelig Forening for indre Mission i København" afholdt forleden et Møde, hvorom „Berl. Tid." bringer Henvisning saalydende: „Pastor Paulli præker og Pastor Schepelern taler bagefter". — Denne Bemærkning, om at Schepelern „taler bagefter", er nok en Spydighed som hentyder til hin Begravelsesskandale, da bemældte Præst kom „bagefter" med Jordpaakastelsen!

Logogryf.

1 2 3 4 5 6 7 8
Den giver mange Hus og Føde.
1 4 5
For det at blive Mange bløde.
1 4 5
At gøre det er sært for Kvinder.
1 5 4 3 7 8
Blandt Snavs og Blade den Du finder.
1 5 4 7
Det gør Matroserne saa tidt.
1 5 4 7
Med det man kommer ofte vidt.
1 5 8
At være det kan koste Penge.
8 5 7
Sligt Ord Du tidt vil mindes længe.
2 4
Det kan Du saamæn tidsnok faa.
2 8 7
I mangen Kirkebog kan staa.
3 2 4
Naar Du er det vogt Dig for Damer.
3 2 8 7 4
For dem der gøres svært Reklamer.
3 4 5 6
Til Spil man bruger den iblandt.
3 5 7 8
Til Nytte Folk den altid fandt.
3 5 4 6 7 8
Skøn er den i den fri Natur.
4 2 6
Den Titel er en Smule sur.
4 7 8
Det bør man helst bestandig være.
8 5 7
Betragtes ej som megen Ære.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

Klumper.

Løst af: En Jydepotte; P. C. H.; Anna Nallefut og Lukkehanne.

Logogryfen i Nr. 26 er fejlagtig løst som „Vaager" af Dagmar Kræstings Frier.

Korrespondance.

Storehedding e. Angaaende det Svindleri, som Agenter for „Den nye Humorist" gør sig skyldig i i Storehedding e, skal vi gøre Skridt til at „den bliver opdaget".

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Fra Drømmeverdenen.

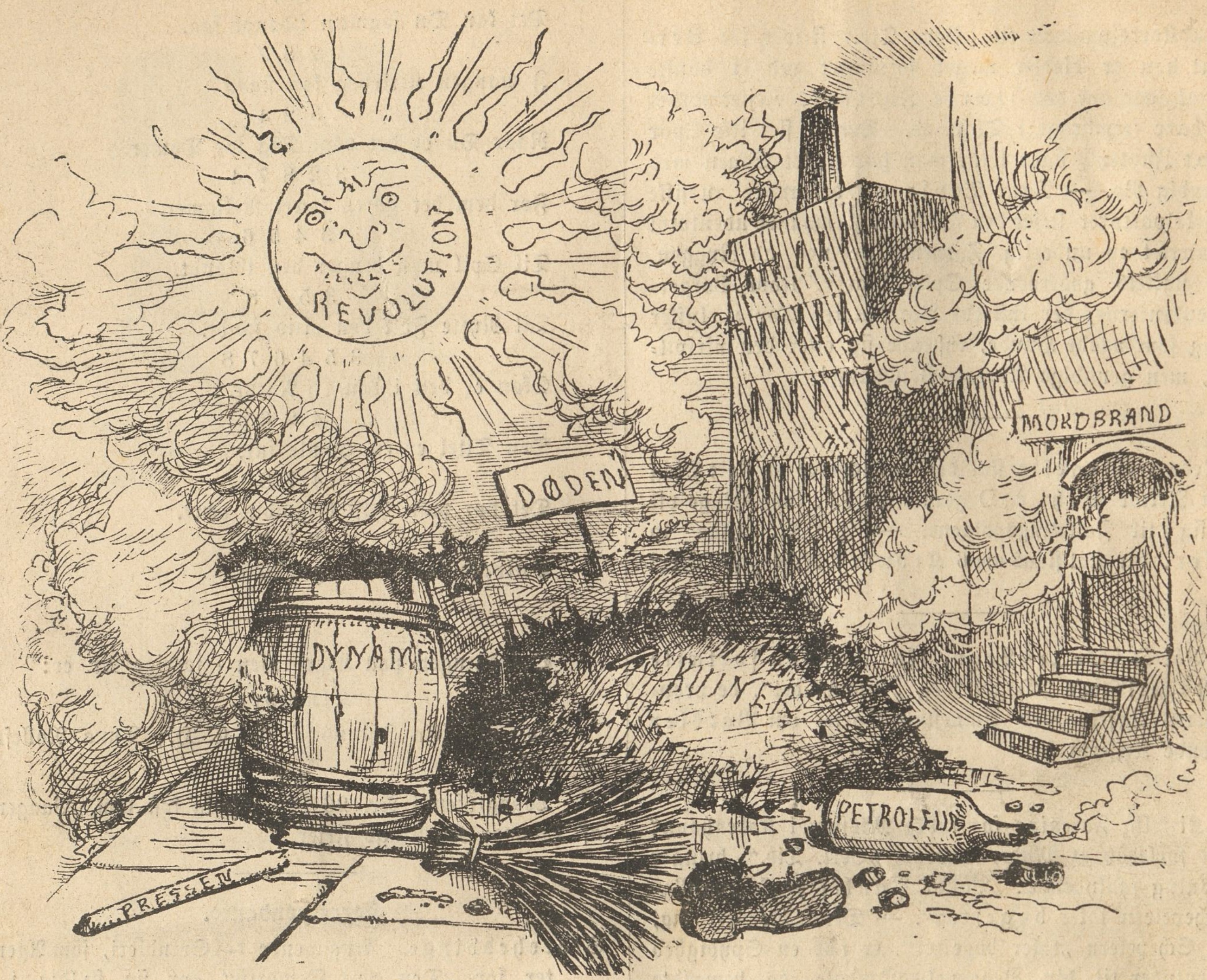

Den Spidsborger sover,
Men Drømmenes Spil
Saa skrækkeligt vover,
Hvad nødigst han vil.
Han Bladene læste
Før han gik i Seng,
Nu brøled og hvæste
De Djævle i Flæng.

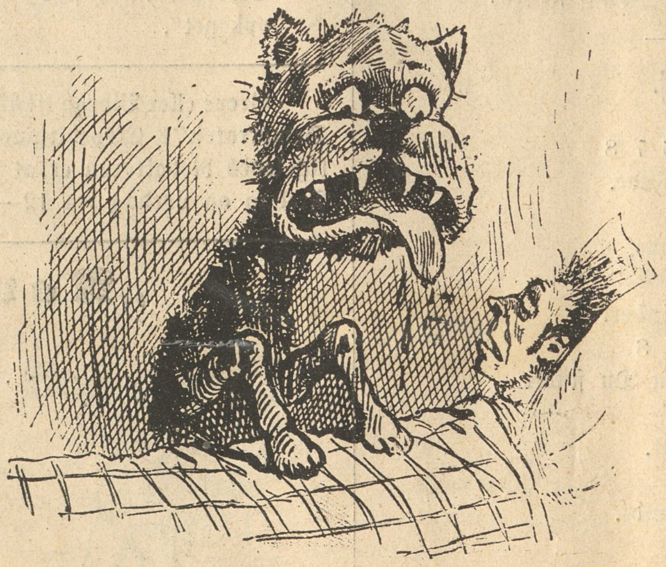

Hu! Revolutionen
Den raser med Død
For Altret og Tronen —
Mens Himlen er rød
Af brændende Byer —
De Saaredes Skrig —
Og Dagen den gryer
Over blodige Lig.

O! havde vi blot givet efter i Tide!
Han stønner, nu maa vi saa skrækkelig lide.

A. Guldbrandsen's Tryk, Kjøbenhavn. — Redigeret af Fr. A. Hertz.

LAANEKONTOR
№ 29
Søndag den 17 April.
1881
A. Schulenborg: Fotolith.

Paaskefesten.

For ham, som maatte lide saa marterfuld en Død,
Nu fejres Paaskefesten mens Klokkeklangen lød.

Hvi kan man da forglemme de Tusinder om Land,
Som just af Magtens Guder saa grumt er lyst i Band.

Forfulgte og Forladte og uden Trøst og Haab,
I Jordens Ørkenhuler man hører deres Raab,

De komme og tilsammen i Aften-Nadverstund,
Men Vin og Brødet mangler, samt sikkert
Hus og Grund.

De komme og tilsammen, og Venskabs Smil og Ord
Erstatte maa, hvad mangler paa Legem og paa Bord.

Ejheller „Judas“ mangler i de Forstødtes Tal,
Al Lidelse, al Skændsel i Tiden taales skal.

Gethsemane, med Kvaler for Hjerte og for Aand,
Har ogsaa Jordens Stedbørn i lænketunge Baand.

Og vove de at tale for Sandhed og for Ret,
Saa klemmes de blandt Skjolde af Bøddelhæren tæt.

Og rette de mod Statsmagt og Religion et Hug —
Saa pines de tildøde, saa spottes deres Suk.

For Fattige, Forladte, er oprejst Korsets Træ,
Mod Ondskabs fule Magter ej gives mindste Læ.

For den, som dør i Jammer, maaske for Bøddelsværd,
Ej gives mer Oprejsning, ej Sejers-Paaskefærd.

Men Frihed, Ret og Sandhed vil Sejerspalmen naa,
Den Grund, den Livsens Kærne, kan Intet sønderslaa.

Betænk, I Folk paa Jorden, som fejrer Paaskefest,
Gemt er, til Tidens Fylde, den Gave som er bedst.

Paa Blod- og Rædselsnatten vil følge Soleglans,
De Frelstes Jubeltoner med Glædens Sejersdans.

De Tusinder af Offre tilsidst forsone maa
De vrede Skæbnens Magter, som truende nu staa.

Til Frelse og Oprejsning kom Friheds Aandepust
Og Mørkets vilde Magter vil sikkert vorde knust.

Fra Gaden.

(En Rekrut taler med en Ven; en Sergent passerer forbi; Rekrutten gør Honnør.)

Vennen. Hvem var det, Du hilste paa?

Rekrutten. Aa, det var bare en af mine Oppassere.

Vennen. Hvad vil det sige?

Rekrutten. Jo, ser Du, vi Menige er egenlig meget vigtigere Personer end Officererne, ti de har kun en Oppasser hver, men vi har et helt Kompagni af saadanne Fyre, der passer os op allevegne.

Paa Kafeen.

A. Naa, nu har den uundgaaelige Tandlæge Nielsen været paa Spil igen.

B. Hvor?

A. Ved „Forsvarsbrødrenes“ Fest paa Kongens Fødselsdag. Det er mærkeligt, at Tandlægen er saa krigsgal.

B. Det ligger i Professionen. Han forsyner jo hver Dag Folk med nye Tænder, for at de kan bide fra sig.

A. Ja, men Du, det er forlorne Tænder.

B. Ganske rigtigt, men vort Forsvar er jo ogsaa — forlorent.

Raketter.

I Pesth har man indført borgerligt Ægteskab; foreløbig tillades det dog kun Kristne og Jøder at indgaa saadanne Ægteskaber, siger Loven. — Denne Bestemmelse skal have bragt mange smukke Kristinder og ditto Jødinder til Fortvivlelse, idet jo Loven efter sin Ordlyd kun omfatter „Kristne og Jøder“.

Estrup har saa ofte bebrejdet Venstre, at dets Talere ikke er logiske. Dette er dog en uretfærdig Beskyldning, ti saa ofte Venstre ret har taget fat, er Samlingen hurtig kommen til en „Slutning“.

Fyrsten af Rumænien har ladet sig udraabe til Konge. — Gener Dem ikke, Deres Majestæt! siger Nihilisterne, „det kommer ikke an paa en Pølse i Slagtetiden!“

Gæstgiveren paa „Rustenborg“ i Lyngby indbød til Festmaaltid i Anledning af d. 8. April. — „Rustenborg“ maa da være et passende Samlingssted for de — Rustningsgale.

Bare jeg var Konge.

Bare jeg var Konge og Hersker i et Land
Og kunde gøre Alt, hvad jeg vilde,
Saa skulde ikke plages en skikkelig Mand,
Som „Forsyn" jeg vilde Rollen spille.
Mod Grever og Baroner, som eje Gods og Gaard,
Maaske jeg vilde være en lille Smule haard,
Ti ganske vist for mig som en Sandhed det staar:
Alt Fæstegods de har er Tyvekoster.

Saa Turen kom til Præsten, som skulde faa at se,
Hvor David købte Øl til sin Gane.
At tære Statens Penge ej mere maatte ske,
For det er ret en taabelig Vane.
Hvis Nogen vilde høre paa Præstens Talestrøm,
Og følte dem i Hjertet lyksalig som i Drøm,
Saa skulde de betale den Kærlighed øm,
Og dermed maatte Præsten la' sig nøje.

Med hver en Officer, som bestiller Ingenting,
(Af dem skal der nok være saa mange),
Jeg uden Skaansel vilde køre lystig i Ring,
De skulde kun faa Lov til at prange
I deres Uniformer, men Gagen drog jeg ind,
Jeg offred ej en Øre paa deres Pral og Vind,
Men derimod den Menige, han ligger mig paa Sind,
Han skulde ha' en Daler om Dagen.

De store Fabrikanter, som holder Arbejdshær,
De maatte ikke snyde saameget.
Avancen skulde deles, til Gavn for hver især,
Og den, som taler frit, ej udpeges.
I otte Timer slide, det skulde være nok,
Og Ve! den Fabrikant, som tør true med en Stok,
Han skulde løbe Spidsrod iblandt sin egen Flok,
Det var saamæn tilpas for en Slyngel.

Med Titler og Ordner jeg vilde være flot,
Mig skulde Baand og Kors give Penge.
Naar Nogen vilde spise til Taffels i mit Slot,
Paa Bordet skulde Guldmønt han slænge.
Og Fattigfolk i Landet det Hele skulde faa,
Og Ingen skulde mere til Spot paa Gaden gaa,
Og ingen Pantelaaner sin Næste maatte flaa,
For saa kom han paa Vridsløselille.

Ja, bare jeg var Konge — dog, hvad er Ønsket vel?
Kun Daarekistesnak, ja, desværre.
Man nøjes maa med Mindre, og det er dog et Held,
At er man ingen kongelig Herre,
Man slipper for at kaldes en kronet Idiot,
For Nihilistens Bomber og Giftens lumske Sot,
Og har i et Palads jeg ej nogensinde boet,
Saa har jeg levet godt i en Kælder.

Fra Skovshoved.

Det er os meddelt, at et Avertissement i „Aftenposten", som gav Anvisning paa, at en Del Tømrersvende kunde faa Arbejde i Skovshoved, harde til Følge, at over hundrede Tømrersvende blev holdt skammelig for Nar, idet de ved deres Ankost til Stedet blev oplyste om, at der ikke var noget Arbejde, og at Ingen der vidste Noget om Avertissementet, eller om, hvorfra det skrev sig.

Hvis man nu kunde slaa sig til Ro med den Tanke, at det Hele maaske var et plumpt Forsøg paa at narre Folk „April", saa var Sagen, skøndt slem nok, dog ikke saa uhyggelig, men flere Omstændigheder taler for, at der stikker noget Andet under.

Der skal være noget Arbejde ved Baadehavnen derude, som efter visse Folks Mening er kommet i urette Hænder, og der er dem, der vil paastaa, at disse „visse Folk" har „moret" sig med at begaa den „Buk", at lade Avertissementet og Tømrersvendene med et „Boms" falde ned i Huset til den Mand, der fik Arbejdet overdraget.

Den eller de Slyngler, der har været Ophavsmænd til den her fremdragne nedrige Streg, hvorved mange hæderlige, arbejdsløse Mennesker gav deres sidste Ører ud til en Jernbanebillet for at køre ud til Skovshoved for saa at faa den Besked, at de var holdt for Nar, — de Individer burde upaatvivlelig drages til strængt Ansvar. Det var Politiet i Nordre Birk da ogsaa meget villig til, naar man vilde være saa venlig at sige, hvem der var den Skyldige!

Det er den gamle Vise: „Bring os Tyven, saa skal vi s'gu nok straffe ham!"

Raketter.

For faa Dage siden hed det om den afdøde russiske Kejser, at han aldeles manglede Begreb om Penges Værd, og nu meddeles det, at han efterlader sig omtrent 120 Milj. Kroner. — Man kommer uvilkaarlig til at tænke paa det gamle Ord: „Jo større —, jo større Lykke!"

Fenger afskedigede Kapt. Bærentsen fra Blegdamshospitalet „paa Grund af Formfejl!" Død og Pine! hvor Fenger er bleven nøjeseende i den senere Tid! Men — hvi saa han Skæven i Bærentsens Øje, men opdagede ikke den pommerske Bjælke, som Økonomiforvalteren spadserede omkring med! — Ikke skulde der for Bærentsens Vedkommende være en intrigant Oldfrue med i Spillet?

Soldatens Lyst.

1.

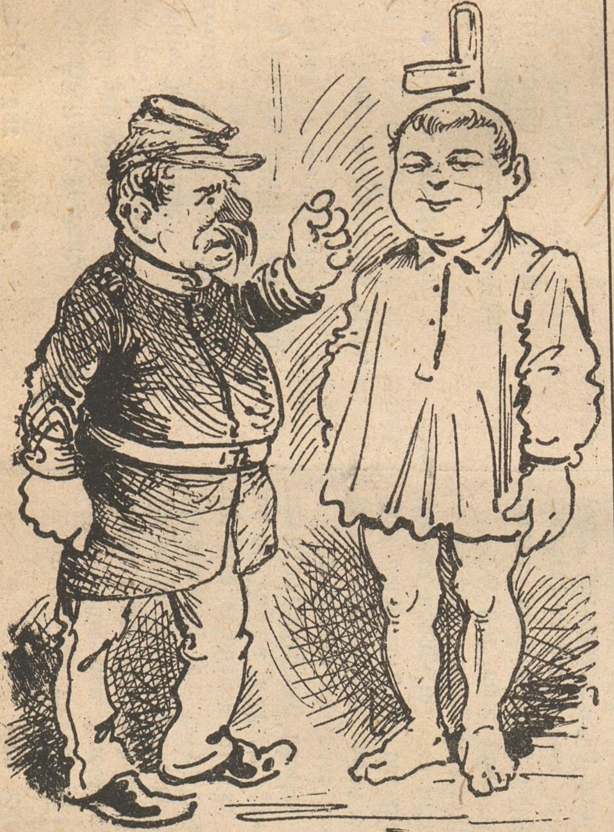

Han er lykkelig.

Paa Session hans Person
Kendes god. Fuld — af Mod
Gaar han hjemad, venter paa
Uniformen snart at faa.

2.

Mere lykkelig.

Hvilken Lyst! Blodig Dyst.
Kugler ej hindrer Vej.
For sin Kouge og sit Land
Vover Livet han paa Stand.

3.

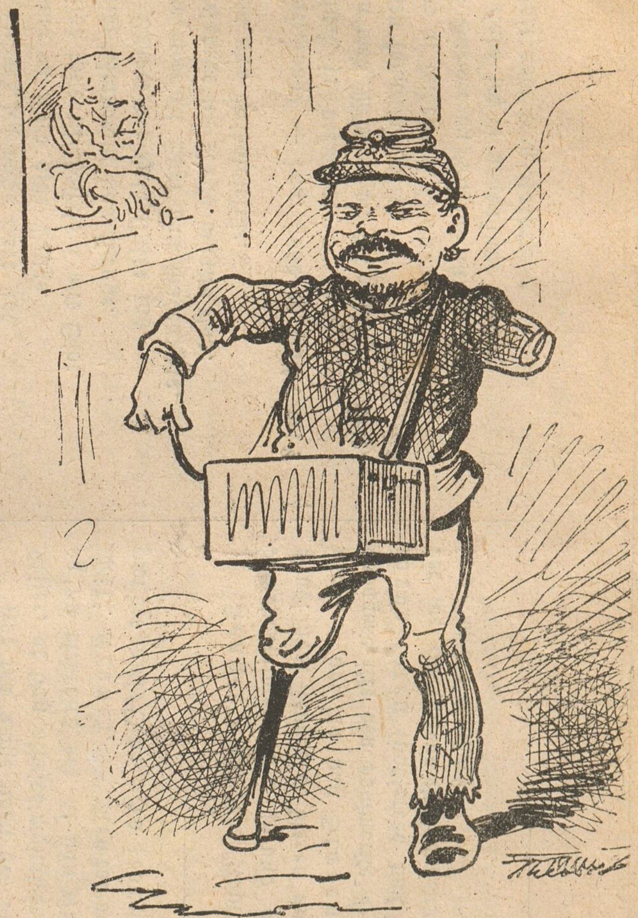

Mest lykkelig.

Land og Drot siger blot:
„Du kan gaa, Du kan faa
„Fattighjælpen, eller spil.
„Paa din Lire, om Du vil."

Fra den „dannede" Verden.

1.

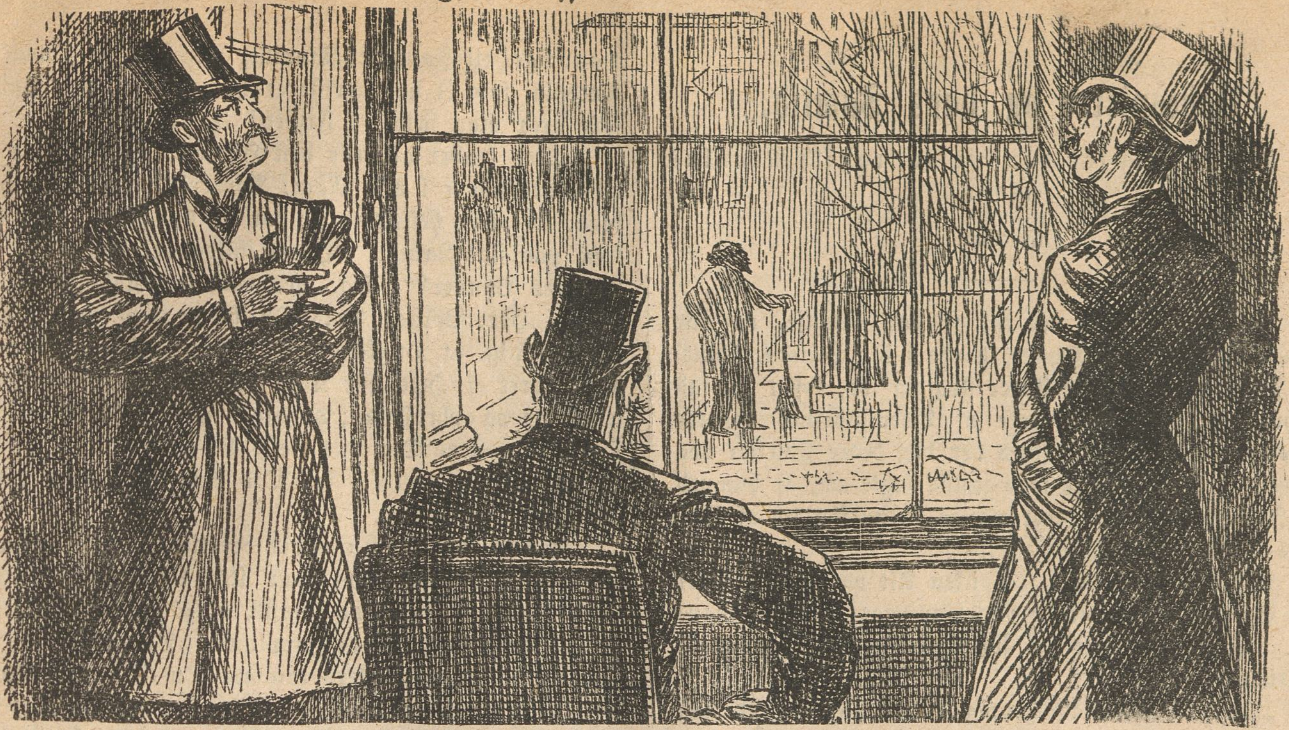

Første Herre. Skrækkeligt, hvor dybt et Menneske kan synke.

Anden do. Naa, Du mener den Ladegaardslem derude, aa ja. Forresten tror jeg, at baade Du og jeg kan takke Gud — eller rettere de Gamle — for, at ikke vort Driveri har ført os ud i Retning af Gaarden.

Tredje do. (Direktør S.) Fy, for Satan! vil Du, som en Kavaler, sammenligne Dig med sligt elendigt Pak?

Første do. Han har s'gu i Grunden Ret. Vi kan takke Lykken for overordentlig meget, og Du, kan Du virkelig dømme en Ladegaardslem saa strengt? Skulde Du faa din Ret for den falske Veksel, saa sad Du nu i Tugthuset.

2.

Den gale Baronesse H. fra O...gaard. Gud! er det ikke skrækkeligt med min ulykkelige Datter; efter kun 6 Maaneders Ægteskab allerede Smaa, og vort Hus, hvor den strengeste Moral hersker. Gud! den Skandale kan jeg ikke udholde.

Baronesse A. Men kære Claudia, hvor kan Du dog fortvivle over en slig Bagatelle. Hvad maatte Du gøre for 30 Aar siden, da Du fik din Edvard efter kun 7 Maaneders Ægteskab og Baronen protesterede? Lad Du blot Lægen og Md. Mortensen om det. Betal, Penge klarer det Hele.

Robespierre og hans Samtid.

En Fortælling fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Angelique Caron, der var af god Familje, og var bleven opdraget i et Kloster, havde i hin Periode, i hvilken de tøjlesløseste Lidenskaber slog sig løs, kastet sig ind i Hvirvlen og lod sig lede af Lidenskabernes rasende Strøm. Men endnu fandtes der dog bedre Følelser hos hende. I Nantes talte man ganske sagte om, at hun ved sin Indflydelse havde revet mange Mennesker ud af Carriers mordlystne Hænder.

Det var en Periode, i hvilken Alt var bleven stillet paa Spidsen, og de største Modsætninger berørte hinanden. Grusomhed parrede sig sammen med sværmerisk Sentimentalitet.

„Stakkels Robert!" gentog Angelique. — „Vi faa at se, hvad vi kan gøre derved! — En Anklage er farlig. Men siden Carrier elsker mig, maa han da opfylde mine Ønsker. Din Fader skal blive sat i Frihed, det kan Du stole paa, — medmindre han allerede er bleven guillotineret. Men nej — jeg har ikke seet Noget til Navnet, — altsaa er han endnu i Live."

Robert skælvede. Død og Guillotine var Ord, som en smuk Kvinde udtalte lige saa let som „min Elskede". — Vognen stansede. Den var naaet hen til Broen, og Trængslen af Fodgængere var saa stærk, at Vognen ikke kunde komme frem.

Angelique var altfor smuk, til at hun ikke skulde tildrage sig Opmærksomhed. Robert hørte de Bemærkninger, som fra alle Sider lød om hende, og som for en Del ogsaa galdt ham, ti Kvinderne besvarede iøvrigt Mændenes Lovtaler over Angeliques Skønhed med Komplimenter til Robert. Den lydelige Smiger fik ham undertiden til at rødme, men Tanken om hans Faders uvisse Skæbne gjorde ham ikke modtagelig for de Skønnes Angreb.

„Holla, — Hoppland!" raabte Angelique pludseligt. „Kom dog herhen, Borger!"

Overrasket, ja næsten forskrækket saa Robert op, og fik Øje paa Fauquier-Tinvilles lille Adjunkt, Borger Hoppland, hvilken mægtige Person stod tæt ved ham. Den lille Mand saa endnu bestandig meget ondskabsfuld og skadefro ud; det var et af de Ansigter, som Robert ikke kunde udstaa: dristigt og rænkefuldt.

Den lille Mand nærmede sig og hilste, lettende paa sin Jakobinerhue.

„Hvad ønsker den smukke Borgerinde Caron?" spurgte han smidskende. „Vil Du maaske beære mig med en Indbydelse til en lystig Souper?"

„En anden Gang," svarede Angelique leende. „Du maa sige til Fauquier-Tinville, at Borger Duval fra Ancenis, som I har arresteret her, er en god Patriot, som strax maa sættes i Frihed! Hører Du?"

„Jeg kender allerede den Historie, og skal gøre Alt, hvad der staaer i min Magt, Borgerinde," svarede Hoppland, idet han bestræbte sig for at bringe et sødt Smil frem paa sine Læber. „Hvem skulde vel kunne modstaa Aspasias Bønner?" Og, henvendt til Robert, tilføjede han: „Hør, Borger, hvis Du henne ved Porten havde sagt til mig, at Du kendte Borgerinde Caron, vilde det have været et Held for Dig. Men unge Mennesker er letsindige og opbrusende; de giver sig ikke Tid til at tænke. Den Fejl kostede Dig din Hest, Borger!"

Hoppland fortalte i faa Ord Angelique hvad der var foregaaet ved Porten.

Robert følte sig nu noget beroliget med Hensyn til sin Faders Skæbne, skønt han ikke kunde fæste Lid til denne Hoppland, med de lumske, halvt lukkede Øine.

„Borgerinde," sagde Hoppland, „Du gør klogest i at stige ud af Vognen, ellers kommer Du ikke over Broen. Det er et smukt Vejr i Dag, der er derfor en stærk Trængsel, skønt Moder Guillotine i Dag just ikke har Meget at bestille."

Angelique fulgte hans Raad. Efter at hun var steget ud af Vognen, kunde man først rigtig se, hvor smuk og regelmæssig hendes Figur var. Havde hendes Ansigt ikke i saa høj Grad baaret Lidenskabernes Præg, vilde det have været lige saa klassisk skønt, som hendes Figur.

Robert var ikke ret dristig ved at betragte den skønne Kvinde medens han talte med hende, og dog var mange af begge Køn klædte i samme ejendommelige Kostume. Den straalende Ungdom naturligvis først og fremmest. Men der fandtes ogsaa i Mængden Nogle, hvis Magerhed, uredte Haar, blege Ansigter og skødesløse Dragt fremkaldte Medlidenhed.

Angelique tog Roberts Arm. De gik over Revolutionsbroen.

„Du bliver da her i nogen Tid?" sagde Carriers Elskerinde, „Det maa Du — Du maa gaa hen til David med mig. Han har indført denne græske Dragt til Brug for sig og sine Venner. Det er den eneste Dragt, der sømmer sig for frie Mænd og Kvinder. Du maa ogsaa anlægge en saadan. Hvor kan man dog gaa med saa afskyelige Klæder, der bestandig minder om disse Cidevants? Du maa tage Dig fortræffeligt, — herligt ud i Tunikaen. — som en Apollo, — som en Alcibiades!"

Efter dette lille Stemningsudbrud spurgte Angelique om nogle Personer i Nantes, Angers og Rennes, i hvilke Byer Robert var nøje bekendt. Hun saa sig om efter Hoppland, men han var forsvunden i Trængslen.

(Forts.)

„Berlingske" som Afladskræmmer.

Medens „Göteborgsposten" og flere svenske Blade gør deres Muligste for at dække Grev Hamiltons storartede Svindlerier, undslipper der dog det nævnte Organ den Ytring, at hans Handlinger „overalt har vakt Bestyrtelse og Harme", især fordi hans Anseelse, hans store Evner, hans literære Dannelse og hans sociale Stilling forpligtede ham til at være Eksempel for Andre.

„Berlingske" derimod taler ikke et Ord om, hvad Greven har forbrudt. Alle hans Synder dækkes med Barmhjertighedens Kaabe, og det Højeste, „Berlingske" kan bringe det over sit ømme Hjerte at nævne, er, at Grevens Afskedigelse fra sine mange høje Poster, „skal skyldes forskællige pekuniære Forhold (!), hvori Greven var indviklet." I Frygt for at have sagt formeget, forlader Bladet i Hast dette kildne Emne, og giver sig til at ramse alle hans store Embeder og Tillidsposter op, for at Læseren skal glemme hvad Kærnepunktet er, men dette Forsøg er en af de sædvanlige Bjørnetjenester, ti netop ved denne Lovprisning af den adelige Svindlers prægtige Løvehud, bliver Æselsørerne saa meget længere! Det er tydeligt, at „Berlingske" som ægte Jesuit giver Greven Aflad for alle begangne Synder, baade nu og i Fremtiden, og kan Greven føle sig tilfreds med Handelen, er det Synd at være misundelig paa ham.

Det gør os mest ondt for de stakkels skikkelige Spidsborgere, der nyder deres „Berlinger" i den Tro, at den „officielle" og „priviligerede" rigtige gamle „Berlingske" altid leverer de paalideligste og nøjagtigste Meddelelser. — De er virkelig til at beklage!

Fra Gaden.

(Natscene.)

(En Nattevandrer passerer paa Vejen til sit Hjem, ledsaget af sin Hund. En Politibetjent, der nærmer sig, vækker Hundens Uvilje, — den kan i det Hele ikke udstaa Politibetjente, — og giver sig til at gø.)

Betjenten (farer frem): Det er dog et Fandens Spektakel, Deres Hund gør! Den vækker jo alle Mennesker i Gaden!

Manden (med knusende Ro): Har min Hund gjort sig skyldig i Gadeuorden, kan De jo bringe den — paa Politistationen!

Raket.

Man maa lade Nihilisterne at de ufortrødent gør „gode Miner" til Regeringens vedblivende slette Spil!

Fra Gaden i Storeheddinge.

Herren. Hvor skal De hen, Mutter?

Konen. A ska op aa ringe for det høje Lig.

Herren. De tjener lidt Penge ved det i denne Tid.

Konen. Lidt, ja Gud ska vid a de æ lidt, vi foer 25 Øre i Timen for aa ringe for di Kangelige, aa for en simpel Borrer eller Bonnemand foer vi en Mark, aa Kirken æ da saa ri, saa den ved inte hvor den ska gøre a Pengerne.

Herren. Gør Skrue ligesom Korbrengene for et Par Aar siden. De fik 25 pCt. Paalæg.

Konen. Jøsses! hva Kammerroden dov ville glo.

Logogryf.

1 2 3 4 5
Det bliver ej en fattig Stymper.
1 2
Den volde kan, at Du Dig krymper.
2 3
Til Gavn, til Skade, som det falder.
3 2
Den Kvinderne nødvendig kalder.
3 5 2
Behagelig, for Somne slem.
3
Man nødig tidt det viste frem.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

Fabriken.

Løst af: Den lille Peter Sut; Dagmar Kræftings Frier; Anna-stina; Anna Jensens Frier.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Narret April.

„Punsch", det plumpe satiriske Dyr,
Den onde og slavelænkede Fyr,
Skal fodres aarle og silde.
At kapre det Hele den vilde.

„Sørensen", Højremand og loyal,
Han møder med „Føde" fed og sval.
„Du trofaste rare Dogge,
„Du skal ha' den bedste Brokke."

„Ravnene" melder dem: „Vi er her
„Og os skal Du taale ganske nær,
„Vort Ulykkesskrig skal skræmme
„Despoter og Bødler tæmme.

A. Guldbraadsens Tryk, Kjöbenhavn.

Redigeret af Fr. A. Hertz.

№ 30. Søndag den 24 April. 1881.

A. Schulenborg Fotolith

De russiske Nihilisters Død.

Til Intet gik de ind, men Noget
Udrettet havde de paa Jord.
En Samfundstilstand, vildsom, broget,
Omgav dem i det høje Nord.
For Ret og Frihed at befæste,
De ænsed ej, om Liv gik tabt.
Hvo er udkaaret som den næste?
Er hver en Czar til Voldsdød skabt?

I kan ej modstaa Tidens Strømme,
I Herskere, med Kronens Glans.
Al Enevælde er kun Drømme,
Bedaarende for Sind og Sans.
Opofres maa for Frihedstrangen
Sær Adelsvælden over Alt.
Tag alle Adelsfortrin fangen
Og — værste Bom for Frihed faldt.

Et Uvejr ruger over Norden
Og Hævnens Lyn vil bryde frem.
Der mangler Lys, der mangler Orden,
Der mangler Fred og Friheds Hjem.
Evropa er Kulturens Vugge,
Evropa burde træde til
Med Kraft, den vilde Brand at slukke
I Rusland, selv om Czar ej vil.

En ædel Kvinde maatte bøde
Med Livet for sit Ideal.
Derfor af Had nu Hjerter gløde
I Hytte som i Fyrstesal.
Kun svagt er Haab om bedre Tider,
Med Czarers Dynasti i Front —
Og Seklers Bog paa alle Sider
Om dem kun mældte Svig og Ondt.

I Danmark vil vi frit udtale
Vor Dom om fremmed Despoti.
Her er vi ikke Ruslands Hale,
Fordømmer Fyrste-Kryberi.
Al Kejser- eller Kongevælde
Bekæmper vi af al vor Magt,
Og vil en Reaktion sig mælde,
Saa staa vi samlede paa Vagt,

Kommunalbestyrelsens „allerunderdanigste" Adresse til Keiserinden af Rusland.

Kommunalbestyrelsen fik da efter store Anstrængelser bragt en Adresse i Stand til den russiske Kejserinde. Adressen flyder naturligvis over med Servilitet og hyperloyale Fraser. Naa, Enhver sin Smag! — Om Smagen kan der ikke disputeres. Men, med Forlov! Hvem har bemyndiget Københavns Kommunalbestyrelse til at „udtale Hovedstadens inderlige Deltagelse" i den Sorg, som har været Adressens umotiverede Anledning?

Det forekommer os temmelig uforskammet, at en Flok Storborgere, der ved Klikevalg er dumpet ind i en Repræsentation, der saa lidt som muligt svarer til sit Navn som Borgerrepræsentation, drister sig til at fortælle vedkommende Dame om en „inderlig Deltagelse", for hvis Tilstedeværelse de er aldeles ude af Stand til at føre blot det ringeste Bevis.

Vi opfordrer Københavns Borgerrepræsentanter til at oplyse, hvor og hos hvem blandt Hovedstadens egenlige Befolkning, at der har vist sig nogen synlig „Deltagelse" af den ommældte Beskaffenhed, paa Grund af Kejserens Død!

Den nuværende Kejserinde af Rusland er virkelig til at beklage, hvis hun ikke kender sine Byesbørn, Københavnerne, bedre, end deres „Repræsentanter" giver sig Mine af at kende de Folk, de daglig færdes iblandt. Dog, vi nærer saa god Mening om den tidligere Prinsesse Dagmars sunde Sans, at hun ikke lader sig føre bag Lyset af de vammelsøde, ørestiurrende Fraser, hvormed Adressen er spækket. Men, har vi Ret i denne Formodning, saa har de forædte Bæst— nej, „Bedsteborgere" futtet deres Adressefyrværkeri af til ingen Nytte, og de faar selv Raketstokkene i Hovedet, istedetfor de forventede Stjerner eller Kors!

Hvis man til Overflødighed vil have Beviser paa, hvorledes en københavnsk Kommunalbestyrelse opfatter sin Stilling som Repræsentation for Folket i en Hovedstad, saa læse man følgende Mundfuld, der danner Rosinen i hele den kostelige Adresse-Pølse-Snak:

> „Vi rette vor Bøn til Gud den Almægtige, der styrer Fyrsternes og Folkenes Skæbner, at Han vil tage Deres kejserlige Majestæt, Deres Ægtefælle og Deres Børn i sin naadige Varetægt!"

Uagtet Adressens Genstand er gift med en Fyrste, der hersker over mere end 80 Mill. Mennesker, og uagtet disse Masser af Folk sukker under Despotiets og Barbariets usigelige Tryk og Rædsler, saa har de vælmæskede, københavnske Adressemagere dog ikke et Ord, ikke en Stavelse, tilovers for det ulykkelige russiske Folk!

Denne Kendsgerning viser bedst det modbydelige Hykleri, der har dikteret hele det mavekrybende Produkt af en Adresse.

Robespierre og hans Samtid.

En Fortælling fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Med denne Hoppland maa Du se at komme til at staa paa en god Fod," sagde Angelique sagte. „Han har megen Indflydelse hos Fauquier-Tinville."

Med nogen Vanskelighed var Angelique og Robert kommen over Broen. En Tuillerihave, som den senere blev, eksisterede ikke den Gang. Vel fandtes der Træer, men „Nationalhaven", som man kaldte den, blev ikke holdt i nogen god Stand. En Del af den var beplantet med Kartofler. Den største Del af Mængden gik tilvenstre hen til Revolutionspladsen. Angelique foretrak at gaa gennem Haven.

„Derovre finder vi lettere et Vindu, hvorfra vi i Ro og Mag kan se til," sagde hun.

„Men jeg maa hen til Robespierre," indvendte nu Robert.

„Ham træffer Du dog ikke for Øjeblikket," sagde Angelique. „Han er i Konventet. Desuden gør det samme Nytte, at vi har talt med Hoppland. Men, hvor vil Du bo, Robert?"

„Jeg vil ikke se om noget Logi, førend min Fader er bleven sat i Frihed," svarede den unge Mand. „Hvorledes skulde jeg vel finde Ro, førend det sker? Borgerinde, Du maa betænke, at jeg hverken har Moder eller Søskende. Min Fader er Et og Alt for mig."

„Du maa se at blive forelsket! Kærligheden gør dog Livet saa sødt," sagde Angelique, idet hun lænede sig til hans Arm.

„Den slipper jeg vel næppe for," svarede Robert. Han vilde tale i en oprømt Tone, men det lykkedes ham ikke. Bekymring for Faderen og meget af den skæbnesvangre Gæring, der herskede i den store Stad, gjorde ham forstemt.

„Det lader altsaa til, at Du aldrig har været forelsket, Borger?" bemærkede Angelique skælmsk, „tag Dig i Agt! Man paastaar, at de Lidenskaber, der vaagner sent, er de voldsomste. Jeg har heller ikke nogensinde været forelsket."

„Hvad behager? — Og Carrier da?" udbrød Robert virkelig overrasket.

„Jeg kastede mig i Armene paa ham, fordi der var en Tid, da jeg beundrede ham paa Grund af hans Fasthed og republikanske Mod," svarede Angelique med et Skuldertræk, „der er ikke Noget, hvorved man lettere erobrer os Kvinder, end ved Mod! Men jeg har senere lært at indse, at jeg ikke vilde have valgt Carrier, hvis jeg havde havt Tid til at vælge. Men Du taler naturligvis ikke til et Menneske om dette, Borger! Endnu ønsker jeg nok at staa paa en god Fod med Carrier."

De var kommen gennem Tuilleriernes Have og hen til det Sted, hvor Rue Rivoli nu begynder, — den Gang havde Gaden et andet Navn og bestod af lutter gamle Huse. Her blev Trængslen igen saa stærk, at de kun kom ganske langsomt fremad.

Pludselig fóer Angelique Caron sammen; hun blev ligbleg; hendes Hoved sank ned paa Roberts Skulder, og hun vaklede, som om hun var nær ved at besvime. Ganske bestyrtet holdt Robert hende oprejst.

Angelique kom dog snart til sig selv igen. Den unge Mand lagde Mærke til, at hendes Øjne var rettede paa et bestemt Punkt, og idet han fulgte hendes Blik, fik han Øje paa en gammel Kone, der var bleg og aldeles fortklædt, og hvis Ansigt næsten var skjult af et sort Slør. — Kunde det være hende, der havde indjaget Angelique en saadan Skræk? Robert vovede ikke at spørge derom.

Angelique trak Vejret dybt og hviskede:

„Jeg ser undertiden Spøgelser ved højlys Dag. Det forekom mig, at jeg saa min Moder; — men jeg kan jo have taget fejl."

„Er Du bange for din Moder?" spurgte Robert. „Og Du sagde „Spøgelse"; — er hun da død?"

„Nej, jeg tror hun er i Live," svarede Angelique med svag Røst. „O, hun vil en Gang dræbe mig."

Robert mærkede, hvorledes den smukke, runde Arm, der hvilede i hans, skælvede og syntes at blive kold. Men efter et Øjebliks Forløb saa hun atter op.

„Der er Carrier," sagde hun, „jeg troede, han var i Konventet. Jeg vil tale med ham, — ogsaa om din Fader. Bliv her; — jeg skal nok finde Dig igen! — Men det er sandt, — Du kender jo Carrier! Saa tal dog et Øjeblik med ham! Han faar da at vide, at Du er her, og Du kan besøge os."

Hun kaldte paa Carrier og vinkede ad ham. Carrier banede sig Vej gennem Trængslen og kom hen til dem. Han var en høj, men ikke synderlig velskabt Mand paa omtrent fyrgetyve Aar, hvis sorte Haar gik langt ned over den lave Pande. Hans Ansigt var gult, hans Øjne store, men fulde af Uro, hans Næse bøjet og hans Læber ganske smalle, næsten ikke til at se. Udtrykket i hans Ansigt, — det Lurende og Forsigtige, og paa samme Tid Vilde og Mørke, — røbede saavel den forhenværende Advokat som den forfærdelige Bøddel i Nantes, der havde beskæmmet Revolutionsarmeens glimrende Sejre ved at myrde Tusinder.

Det lod til, at han havde en god Hukommelse, ti han tilkendegav ved et Nik, at han genkendte Robert, men da denne begyndte at tale om sin Fader, rynkede Carrier Panden.

(Forts.)

En Hverdagshistorie.

(Fra Voldkvarteret.)

Murermesteren. Naa, det var s'gu godt jeg traf Dem, Hr. Vind! Nu kan jeg vel faa min Regning betalt?

„**Bygherren**". Gud velsigne Dem, Hr. Petersen! Jeg har ikke med den Sag at gøre. Kassen er jo fløjten med samt hele Krammet. Jeg kunde ikke holde Pinen ud længer.

Murermesteren. Men mine Penge! Jeg skal skaffe Penge til mine Arbejdere.

„**Bygherren**". Ja, jeg har s'gu ingen Penge. Tror De, Hr. Prokurator, at der bliver Noget?

Prokuratoren (ham i Midten). Det ser ikke ud til det. Den fordømte Kasse har allerede været mig dyr nok. Men Manden kan jo komme op til mig om fjorten Dage, — maaske bliver der en halv Snes Procent.

Ikke urimelig.

Moderen. Hvorfor leger Du ikke med Mary, min Dreng?
Carl. Nej, for hun vil ikke lege det jeg vil lege.
Moderen. Hvad vil Du da lege?
Carl. Fa'er og Mo'er; men Mary vil ikke være Mo'er.
Moderen. Hun er jo ogsaa altfor lille! Du maa vente, til hun bliver større.
Carl. Ja, det gør jeg jo ogsaa.

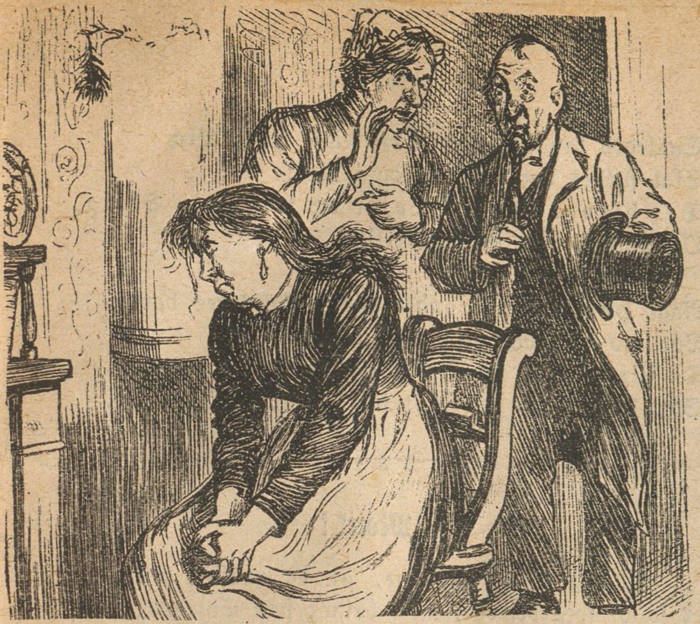

Madamen. Aa, Hr. Doktor, Pigen er rent desperat! Jeg tør ikke være alene med hende for aldrig det!

Lægen. Saa, — hvorledes ytrer det sig?

Madamen. Som De ser! Hun river sig i Haaret, vrider Hænderne, kaster sig fra Stol til Stol, græder og jamrer, og kalder sig selv den største Synder, der aldrig kan finde Fred eller Ro, — hun smager ikke Vandsdraabe, og bestiller ikke det, der ligner! Aa! jeg ulykkelige Menneske!

Lægen. Hvor tilbringer hun Søndagene?

Madamen. I „Søndagsstuen for Tjenestepiger".

Lægen. Tak! Hør — hold De hende der fra, saa kommer hun sig s'gu nok!

Afgudsdyrkelse.

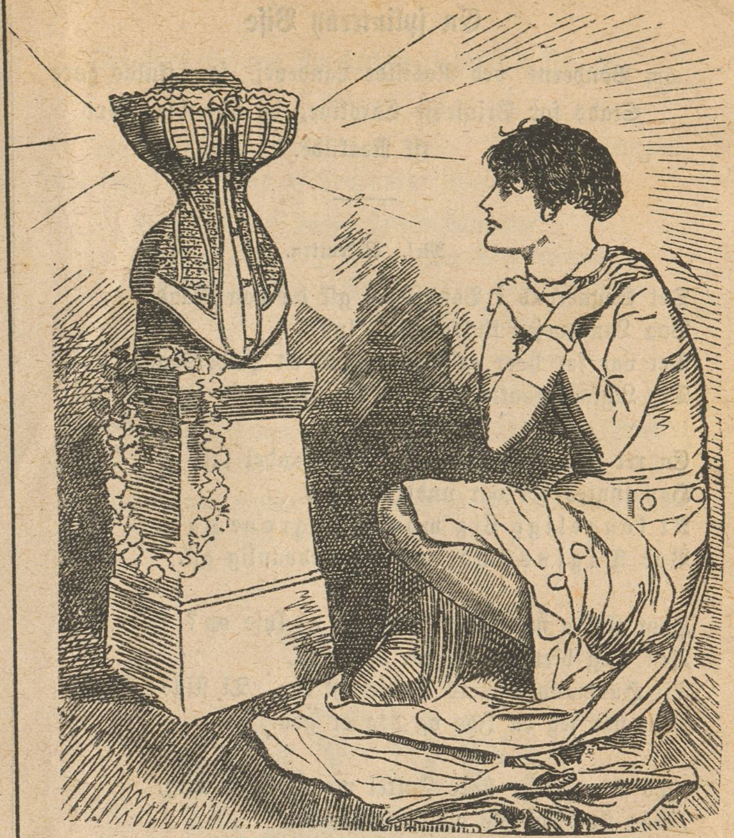

Herman Bang tilbeder Ferslews Datter,
Dybt i Støvet hendes Elskov skatter.
Denne „dybe Tænker" tager gerne
Slig en Skal foruden Aand og Kærne.

Fra den dannede Verden.

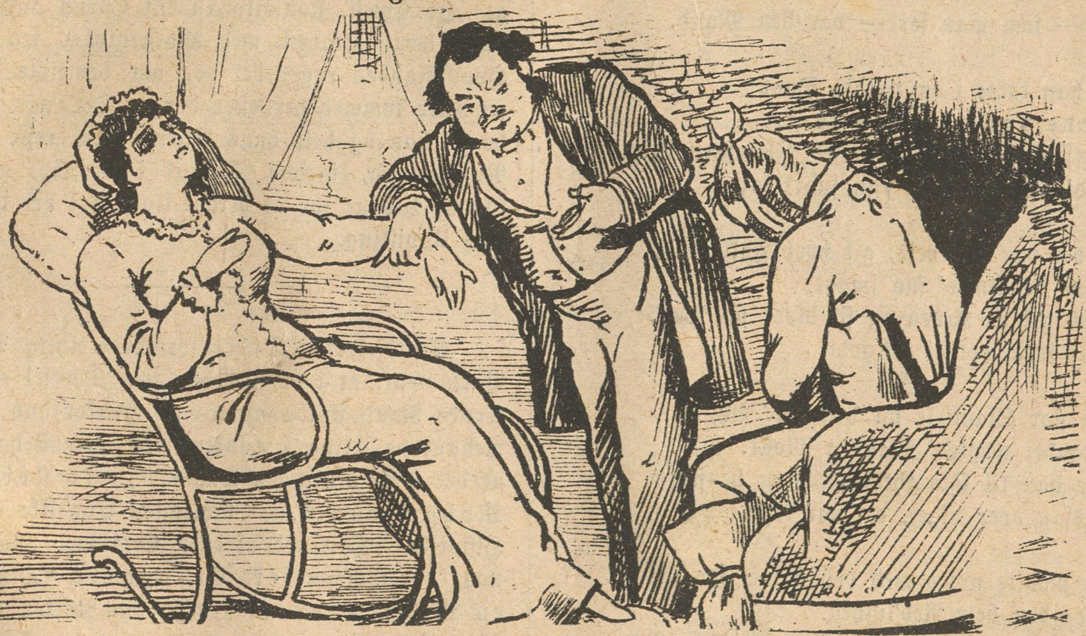

(Manufakturhandler H..... har været gift i 4 Maaneder med Grosserer A.......s uopdragne Datter. Forleden kom Ægteparret hjem fra et Bal i Seekamps Lokale og saa gik det: utro Flane! Pyntedukke! Nips! Svirebroder! ikke lade Pigen være i Fred! ti stille! hold Kæft! bums! et blaat Øje, Vandkanden i Hovedet, Servanten over Benene.)

Lægen. Herregud, Fru H., hvad er der dog sket? De er ophidset, — og Deres Øje, og Deres Mands Hoved og Ben. Er Vognen væltet med dem?

Fruen. Ja! Det Hele er væltet!

En splinterny Vise

om Bønderne ved Roskilde Landevej, som skulde gøre Stads for Prinsesse Caroline, da hun blev kørt til Roskilde.

Mel. Rekrutten.

Det Sogneraad i Bondebyen gik da paa Raad,
Paa Landevejen skulde gøres lyst,
Det var for hver en Bondemand en Hædersdaad,
Det Ligtog maatte ikke gaa saa tyst.

En ret fornuftig Hugger, der i Raadet sad,
Han syntes det var underlig Skik,
At kongelige Lig man ej begrave gad
Ved Dagens Lys, som det sædvanlig gik.

Hvor skulte man saa Fakler til at lyse op?
Den Sag blev drøftet for og imod,
Til Husmand Anders Hansen skreg: „Ti stille! Stop!
„Nu har jeg en Jde og den er god.

„To Kroner for hver Fakkel maa J give mig,
„Saa skal jeg lyse op paa vor Vej."
Og Sogneraadet sagde: „Vi kan bruge Dig,
„Vi haaber Du fikserer os ej."

Halvhundred Lægtestumper tog saa Anders frem
Og satte dem paa Vejgrøftens Rand,
Paa Enden bandt han Klodstørv, som nys han fik
hjem,
Opfindsom — som man ser — var den Mand.

Petroleum han købte i en vældig Dunk
Og Tørvene han dyppede deri,
Og da Prinsessen kom, saa blussed' Flammen strunk —
Den blussed', men det var s'gu snart forbi.

Da Toget det var midtvejs, gik hver Fakkel ud,
Kun Tørvene de ulmed' saa smaat,
Men Anders gik til Kroen og fik blødt sin Tud,
Af Ærgrelse fordi det ej gik godt.

Det var en stor Skandale for den hele By,
Og Sogneraadet nægted' Manden Mønt.
Saa maatte han til Øvrighedens Værn henfly,
— En Retssag over Liget, det var kønt.

Og Anders maatte nøjes med den halve Løn,
Han bandede den hele Red'lighed.
Der hjalp ham hverken Bulder eller Skrig og Bøn,
Og — Kronerne i Lommerne gled.

Moral.

Saaledes kan det gaa, naar disse **høje Lig**
Skal slæbes om i Mulm og i Nat;
Det bliver kun til Løjer og til vilde Skrig,
Og Mange faar en morderlig „Hat".

Naar **høje Lig** en anden Gang skal køres bort,
Saa lad det gaa med Banen derud.
Da slipper man for Brøvl og Vejen bliver kort,
Som bedst, hvis det faldt ind med Regn og Slud.

Mærk!

Da jeg ser af Bladene, at de russiske Strikker ikke er solidt forarbejdede, men brister som Sytraad, saa tillader jeg mig herved at anbefale mig til de høje russiske Herskaber med staalstærke Hampestrikker af fortrinlig Kvalitet og til billige Priser. J større Partier Rabat.

D'Hrr. Kejser Alexander, Loris Melikoff og Politiminister Baratow kan gratis faa tilsendt Prøver, for at de personlig kan overbevise dem om mit Fabrikats udmærkede Styrke.

Hamperup, i April 1881.

Ærbødigst
Strikmann,
Rebslager.

Raketter.

„Nationaltidende" meddeler Onsdag den 20de ds. at „Hs. Excell. Konseilpræsident Estrup ankom i Formiddags hertil Staden med Morgentoget fra Korsør." — Hvad Fanden rager det os, om bemeldte Aristokrat rejser eller kommer her eller der. Det var ønskeligt, om baade han og hele hans Slæng vilde rejse — f. Eks. til Ny Zeeland, ligesom Monrad i sin Tid, og aldrig mere komme tilbage for at bringe Uorden i det danske Frihedslivs Udvikling.

Statssekretær Dilke forsikrede nylig i det engelske Parlament, at i de Gebeter, som Tyrkiet efter Stormagternes Raad skulde afstaa til Grækenland, vilde Mohamedanerne blive garanteret en god Behandling, trods at der i Befolkningen kommer „seks Kristne paa en Mohamedaner. — Sultanen tror ikke et Muk af den Historie. Han ved af egen Erfaring, hvad det vil sige, naar der kommer seks Europæere (Diplomater) paa en Mohamedaner, nemlig paa Nakken af ham selv.

„Ravnen"s zoologiske Have.

(Sluttet.)

31. 2 Duehøge fra Vinterpaladset i St. Petersborg. Disse siges at være af de Høge, der aad Czar Alexander den 2dens Duer et Par Dage før han døde. Forœring fra Hr. Thor Lange. Disse Høge har en forbavsende Lighed med — „Ænder".

32. En Kejserørn fra Bismarcks Menageri. Gammel, sejglivet Fyr. Fordøjer store Rævehagl som om det var Sukkerkugler. Er i den senere Tid slemt plaget af ømme Ligtorne. Hvem der træder for haardt paa dem, faar med Assessor Ingerslev at bestille.

33. En Kongeørn i en temmelig daarlig „Forfatning". Meget tam. God Tillægsrace. Det talrige Afkom trives godt og finder rask Afsætning til fremmede zoologiske Haver.

34. En østlig Skrigørn, fanget paa „Dagbladets" Topsø. Varsler ved sine hæse Skrig om Kejserdrab og Revolutioner. Gamle Koner tro paa den som paa Evangeliet.

35. En almindelig Skrigørn (Michaelow Gjørupski), æder Alt, hvad den ovennævnte østlige Skrigørn gylper op, hvorefter „Patentguanoen" serveres for „Aftenbladets" nøjsomme Læsere.

36. En Flok nathuetoppede Kakaduer (Communalis Hafniæ), lader sig villig afrette til at kolportere Adresser til allerhøjeste Herskaber. Holder meget af at fodres med flotte Middage paa Borgernes Bekostning. — Befolkningen har givet disse Fugle Spottenavnet „de vise Fædre", formodenlig fordi de aldrig bruger hverken Næb eller Klør til Nytte, men sidder i „Ringen" og skriger „rar Poppedreng" hver Gang der kommer Fremmede til Hoffet.

37. En Paafugl, lyder Navnet „Kommersraaden", et Navn den vist har faaet, fordi den er saa kedelig at se paa. Er meget stolt af sin kostbare Hale, som forresten mest bestaar af „laante" Fjer. Den har et ubehageligt hæst Skrig, og er i det Hele saa opblæst og storsnudet som en kalkunsk Hane. Har en Gang tilhørt Tivoli, men fik „Pip" af Ærgrelse, fordi den der maatte færdes mellem Tjenestefolk.

38. Diverse kloge Høns fra Folkethingsgaarden. Holder et farligt Brøvl i 9 lange Maaneder, men lægger desuagtet mest „Vindæg". I de øvrige 3 Maaneder af Aaret diverterer de sig med en Forlystelse, som Nogle kalder „Vælgermøder", men hvis rette Navn nok er „Hanekampe". Mikkel Estrup har Hønsene stor Respekt for, fordi han kan jage dem fra Ædetruget ved Hjælp af en „Opløsning"; saa gør de kloge Høns i Nælderne af Skræk og tier bomstille. Naar der falder fede Stumper af ved det kongelige Taffel, lægger Hønsene store — Appanageæg.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

Bisat.

Løst af: Den Lille paa Øen; Jakob Skomager; Carl den 12te; samt af Dagmars Idiot saaledes:

Bisat bliver ingen fattig Stymper.
Hvis en Bi Dig stikker, Du Dig krymper.
Til Gavn eller Skade er Is, som det falder.
En Si Kvinderne nødvendig kalder.
Og saa en Sti, og — som Du vil —
Sit S man viser nødig frem i Kortenspil.

Fejlagtig løst som Bisak af D. K.s Frier. (Mærket forkortet paa Grund af Indsigelse.)

Men, kære gamle Ven! hvorfra fik Du dog dette ulykkelige K udi Enden?

Korrespondance.

RAVNEN

Hr. Kontorist E. L., Adr. Hr. E. i B... gade 17, bedes godhedsfuldt at meddele mig (Redaktøren) lidt nærmere Underretning om Assistenten, saasom: Navn, hvor, hvor stammer Konen fra, er hun død, kort sagt, jeg vil blotte Skurken, naar jeg faar Underretning om hele Historien fra først til sidst. Skynd Dem.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Efter Rigsdagsferien.

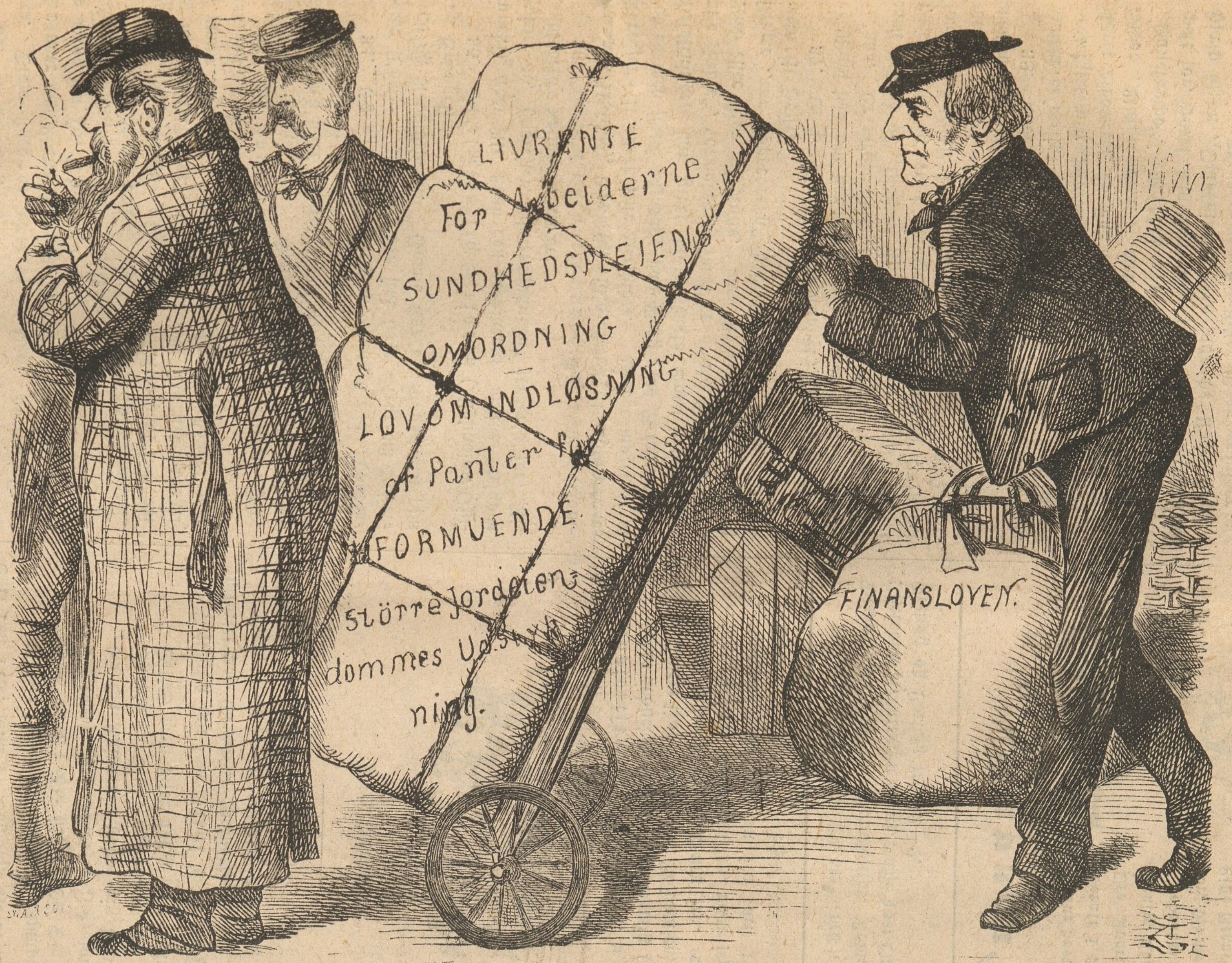

Rigsdagsmændene mødes i København, men — uden Haab om at komme hjem igen før til Efteraaret — forresten Mange tilpas. Sagerne vokser som Bjerge, og de Dovne sukker: nu har man da ogsaa faaet det Arbejderspørgsmaal paa Halsen; Arbejderne, de Uformuende, de Fattige, Andet hører man ikke Dagen lang.

Arbejderen. Nu kan I tage denne Pakke foreløbig, og vil I ikke give Eder i Lag med den, saa kan I gaa Jer Vej og lade Andre komme til Thinge, som vil gøre deres Pligt.

Redigeret af Fr. A. Hertz.

Albrandsens Tryk. Kjøbenhavn.

Bismarck.

Referenten. Tillader Deres Durchlautighed, at jeg noterer vor Samtale?

Bismarck. Skriv De bare væk, Papiret er taalmodigt. Jeg vedstaar naturligvis kun, hvad jeg finder for godt. Bladene skal ogsaa have Føde.

№ 31. Søndag den 1 Mai 1881

Ravnesang.

Til Sverrige styred jeg
min Fart,
At spejde der efter Bytte.
Der var saa nøgent og
goldt og bart
Om Bondens den lave
Hytte,
Men vidt om greveligt
Herreslot
Var alt saa yppigt og
rigt og flot,
Der var ingen Ynk at spore.

Grev Henning Hamilton Herren hed,
Berygtet han er i Landet.
Skøndt Straf han ej som Forbryder led,
Han er dog af mange bandet.
Der sad han da i sin Riddersal
Og skued ud over yndig Dal
Saa fri som Fuglen i Luften.

De store Slyngler, gør hvad de vil,
Dem rammer ej Lov og Domme.
Snart hvilke Lande jeg flyver til,
Mig Skelmer imøde komme,
Hvis Rang og Rigdom er dem et Skjul
For Last og Skændsel, om nok saa ful.
De trodse Folket og Retten.

Frimurerordenen skjuler her
Den Greve under sit Dække.
— Ej Straf maa komme den Broder nær —
Saavidt deres Magt mon række.
Er han Bedrager og Tyv, lad gaa!
Frikendt for Verden han dog skal staa.
Der har vi vor Samfunds-Orden.

Men fattig Mand, som i yderst Nød
Forbryder sig imod Loven,
Mod ham man er ej en Kende blid,
Han strængt skal dømmes fra Oven.
Ej nytter Bøn om et Naadensord
For ham, kun Torne og Tidsler gror,
Bortvist som Samfundets Bærme.

Dog, end skal høres et Tordenbrag,
Naar Folket tager til Mæle
Og ofrer Alt for vor Retfærds Sag
For alt Despoti at kvæle.
Da skal jeg synge en Ravnesang
For Adelsskurke, med Dødsens Klang.
Da bliver det Lyst at leve.

De første Byraadsvalg i St. Petersborg.

I.

Valgkommissæren: Borger Nikolajeff! Politi-Guvernøren underretter Dem herved om, at af St. Petersborgs 600,000 Borgere har De Ret til frit og efter Behag at vælge to Medlemmer til Byraadet; men General Trepoff og Politiagent Wassilov skal være blandt dem, De stemmer paa!

II.

Tjenestepigen: Herre! Dwornikèn (Huspolitibetjenten) er lige i Hælene paa mig!

Herren: Lad ham komme. — Kom ind, kære Hr. Dwornik! Hvad vil Du?

Dworniken: Jeg skal spærre Jer inde Allesammen! Herren maa nu under intet Paaskud forlade Huset. Gadedøren er lukket!

Herren: Er der igen sket et At—ten—tat?

Dworniken: Nej, men i Dag er det Valgdag!

III.

Købmanden: Hvad ser jeg! Gendarmer omringer Huset! Geværkolberne drøner mod Døren — jeg er fortabt!

Stemmer (udenfor): Luk op!

Købmanden: Værsartig, træd ind, høje Herrer! — O, Hr. Kommandant! Jeg er saa uskyldig som tre nyfødte Børn tilsammen! Jeg har aldrig i mine Levedage set en Nihilist! Naade!

Embedsmændene: Hold Mund!

Købmanden: Aa, naar De blot ikke vil sende mig til Sibirien!

Embedsmændene: For Djævelen! Vær dog rolig, fordømte Skraalhals! Du skal afgive Din Stemme. Vi er Valgkommissionen!

Købmanden: Ah — naa — min Stemme! . . .

Embedsmændene: Hvem vælger Du?

Købmanden: Hvem I vil, naadige Herrer! Naar bare jeg ikke bliver indespærret!

Raket.

„Herolden" er saa venlig at henvise Regeringen til Rømersgade, hvis den, hvad „Herolden" synes at vide Besked med, er forlegen for at blive af med nogle Guldstykker til en Rejse til Amerika. — Det er sikkert en fejl Adresse, den til Rømersgade; lille „Herold" véd jo meget godt, at Udvandringslysterne altid har været stærkest i — Gothersgade!

Robespierre og hans Samtid.

En Fortælling fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Vi faar at se," sagde Carrier; „Alt, hvad vi kan gøre, er, at lade Sagen undersøge med den største Nøjagtighed. Har han frelst en af Fædrelandets Fjender, maa han dø. Retfærdigheden maa fyldestgøres. Men, saavidt jeg mindes, har han altid været anset for en god Patriot. Naa, som sagt, vi faar at se! — Kom, Angelique, jeg har Noget at sige Dig."

Den unge Kvinde gav Robert et Vink om, at han skulde blive hvor han var. Derpaa gik hun videre med Carrier.

Atter stod Robert ene, midt i denne bølgende, larmende Menneskemasse.

Pludselig hørte han nogle Stemmer raabe: „Nu kommer de!" Der opstod en voldsom Bevægelse blandt Mængden.

„Nu kommer Karrerne! Lad os dog engang se, om Vildtet er godt i Dag!" raabte Andre.

Allerede tidligere, medens han talte med Angelique, havde Robert bemærket, at han nu og da havde paadraget sig Mængdens noget generende Opmærksomhed, — maaske var det hans Klædedragt, der havde Skylden, — og nu følte han paany, at adskillige af de Personer, der var ham nærmest, betragtede ham med mistroiske Blikke.

Pludselig kom en Mand, der vistnok beklædte et eller andet Embede, ti han bar en meget stor trekantet Hat, og havde et trefarvet Baand om Armen, hen til ham og sagde:

„Hvad hedder Du, Borger, og hvor er dit Kort?"

„Mit Kort blev taget fra mig henne ved Porten," svarede Robert rolig. „Her i Paris har jeg endnu ikke faaet noget Kort. Men forresten kender jeg Borger Carrier og Borgerinde Caron; endnu for faa Minuter siden talte jeg med dem Begge."

„Snak! det kan Enhver sige!" svarede Republikaneren. „Hvorfor har Du ikke straks efter din Ankomst her til Staden set at skaffe Dig et Sikkerhedskort? For Fanden! Hvorledes skal man ellers kunne skælne Patrioterne fra Forræderne?"

Robert svarede, at han nylig var kommen til Paris og vilde begive sig til Revolutionspladsen. Lejlighedsvis berørte han sit nye Bekendtskab med Hoppland; det maatte vel være godt for Noget, tænkte han. Heri tog han ikke fejl, ti Embedsmanden syntes at blive beroliget ved at høre Hopplands Navn, og fjernede sig, idet han gentog sit Paalæg om Sikkerhedskortet.

Robert fandt det ikke raadeligt, at blive længere i denne Mængde; — han lagde Mærke til, at hans Udseende var væsenligt forskelligt fra de ham omgivende Personers; — maaske antog man ham for en Cidevant! en Aristokrat! Men, hvorledes skulde han komme ud af denne Malstrøm? Han saa sig om til alle Sider. At Angelique havde bedet ham om at vente, tænkte han ikke paa. —

Han blev dragen videre af Mængden og befandt sig snart udenfor en stor, smuk Bygning. Det var her, at den kongelige Families Skatte blev opbevarede før Revolutionen. Ved Vinduerne stod der en Mængde Mennesker, hvis Udseende og Paaklædning syntes at vidne om, at de hørte til de Begunstigede i Samfundet. Blandt dem befandt der sig mange Damer.

Det faldt Robert ind, at han vilde være langt mere i Sikkerhed i dette Hus, dersom han kunde faa Adgang dertil. Ved Døren stod der en Embeds- eller Bestillingsmand, som lignede den, der nylig havde spurgt ham om hans Kort.

„Jeg søger Borgerinde Caron," sagde Robert. „Er hun kommen? Mit Navn er Duval. Sig hende, naar hun kommer, at jeg venter hende."

Embedsmanden nikkede og Robert traadte ind i Bygningen.

Revolutionen var ikke gaaet forbi denne Bygning uden at anrette nogen Ødelæggelse. I Korridorerne og paa Trapperne saa man itusflaaede Møbler; af Dørene var næsten ikke en eneste ubeskadiget. Robert gik op ad Trapperne uden at møde Nogen. Han vilde ikke gaa ind i de Værelser, hvori der allerede var Tilskuere, men han vedblev at passere opad, indtil han naaede Loftetagen. En Mængde tomme Kister og Skabe laa her i broget Uorden. Dørene paa Loftgangene stod aabne; — de førte ind til nogle smaa Kvistværelser, hvis Vinduer vendte ud til Revolutionspladsen. Robert gik ind i et af disse Værelser og nærmede sig Vinduet.

Et imponerende Syn frembød sig for hans Blik.

Place de la Concorde — som Revolutionspladsen senere kom til at hedde — er en af de smukkeste Pladser i Verden. Ogsaa den Gang gjorde den et overvældende Indtryk, skøndt der manglede en Del Bygninger, som nu gør Pladsen endmere storartet. Træerne til venstre og til højre, og som Aprilsolen allerede bragte til at grønnes, — den blaa Himmel ovenover, — Tuillerierne til venstre, — paa den anden Side af Floden det prægtige Palæ Bourbon, — bag det Invalidekirkens Kuppel, — til højre smukke Huse, — bagved Træerne paa Champs Elysées, — og i Midten, nede paa selve Pladsen, denne Tummel af Tusinder og atter Tusinder, af Mænd, Kvinder og Børn, de røde Huer og de sorte Frakker.

(Forts.)

Den stakkels Czar.

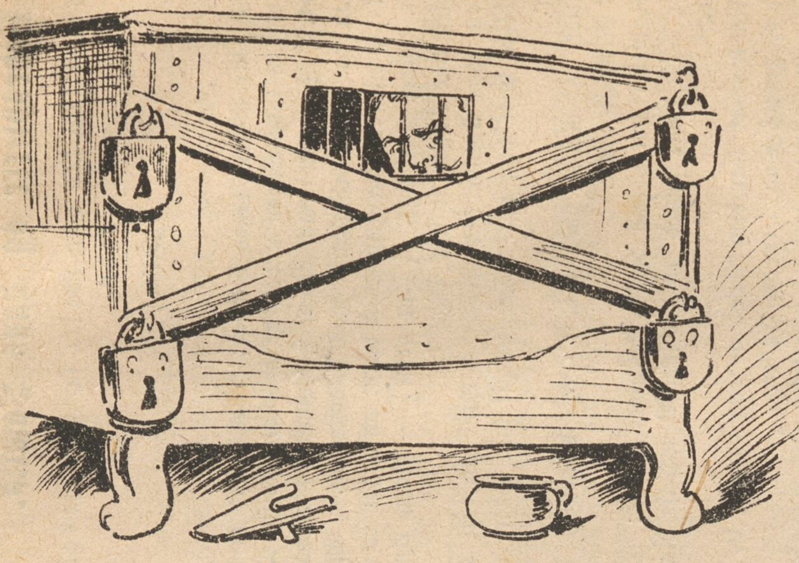

1.
Czaren han sover bag Laas og Jern,
Ti Faren truer fra Nær og Fjern.

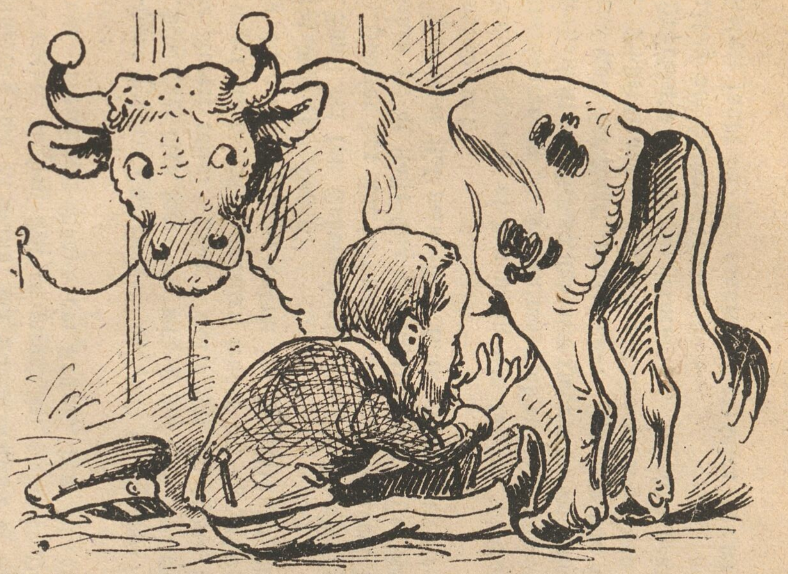

2.
Han nyder sin Drik i Stalden hist,
— En Malkeko er ej Nihilist.

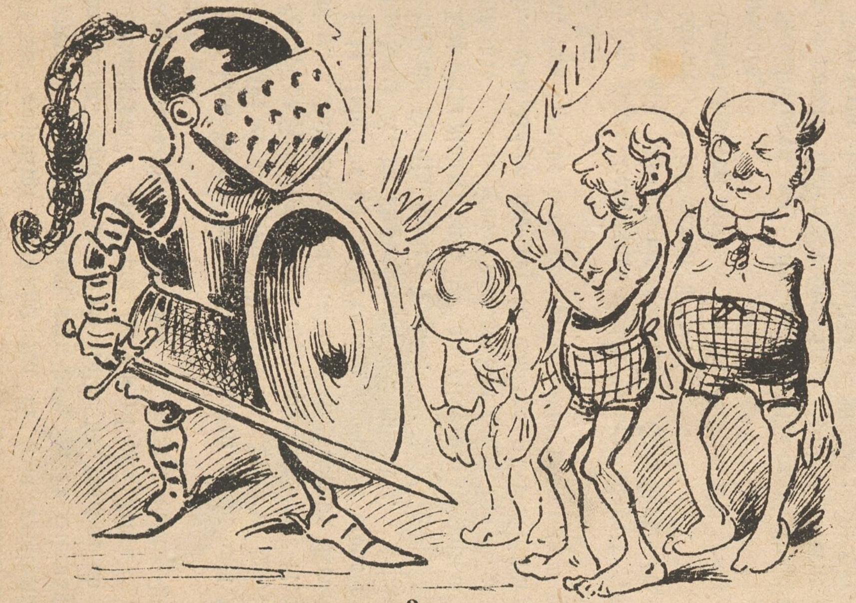

3.
Væbnet og pansret fra Top til Taa
En Deputation han hører paa.

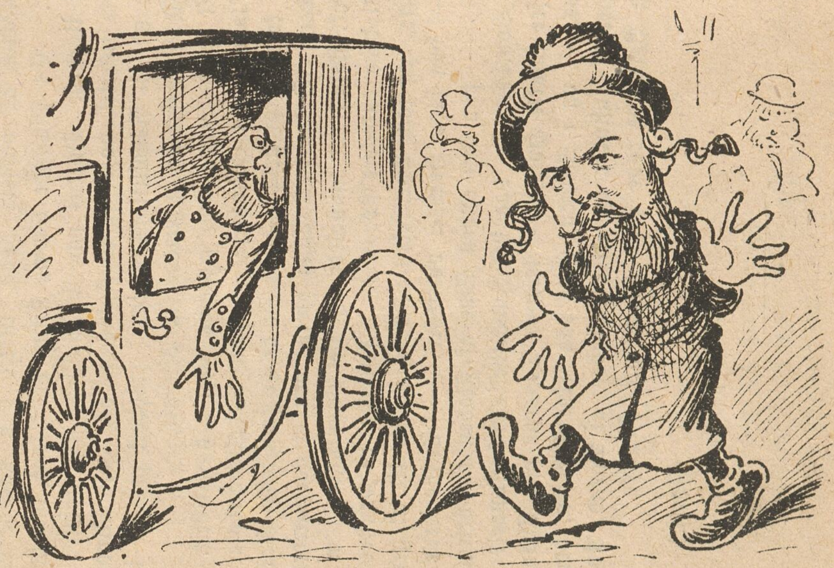

4.
Sit Kontrafej la'er han køre Tur,
Selv gaar han forklædt som en jødisk Filur.

Øvrighedspersoner.

Hr. Fuldmægtig Bruus og Betjenten Niels Hvid
Var glade som Engle ved Paasketid,
Ti Begge blev Enkemænd, nu kan Hr. Bruus
Ret leve med Stine i Sus og i Dus,
Og Hvid han kan pimpe, saa lystig han vil, —
Saa underligt kan det i Verden gaa til.

Arrig som en Køter.

Og her Jomfru Hansen De tydelig ser;
Hun skælder og smælder og aldrig hun ler,
Hun Huset bestyrer, saa ret det har Skik,
I Alting hun snuser, véd Alt paa en Prik,
Selv Herren han skælver, naar hun kommer ind,
Og Piger og Karle hun smækker paa Kind.

Glubsk som en Bulbider.

Hr. Oberst Mathiesen, ham kender I nok,
De Menige kender hans smidige Stok.
Han knækkede Armen en Gang paa en Mand,
Og dog er han æret i Dannemarks Land.
Saa dum som en Køter, saa gal som en Tyr,
Er hin dekorerede, graasprængte Fyr.

Snu som en Spids.

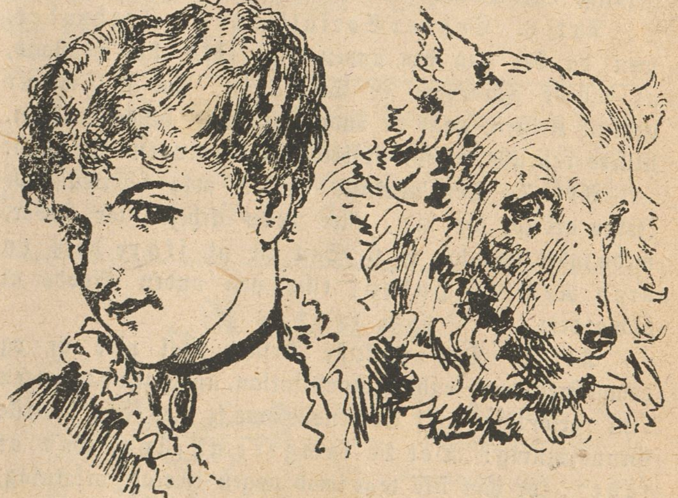

Den smukke Alvilda hver Aften man ser
Med Glans paa Tribunen, hun smiler og ler,
Hun slaar sine Triller, saa Herrerne maa
Helt ofte fra Sans og fra Samlingen gaa.
Forresten er Hjertet saa inderlig godt —
En skikkelig Mage det mangler hun blot.

Den praktiske Kristen.

Uundværlig Haandbog for Alle, der vil leve i Fred med deres Gud og med — Bismarck.

Udgivet af Bismarck.

Artikel 1. Munke- og Nonneordenernes Indskrænkning passer ikke for den praktiske Kristen; derfor er enhver Orden tilladt, undtagen Frimurerordenen, fordi denne ikke kan bæres i Knaphullet.

Art. 2. Protestantisme og Katolicisme er fra et statsretsligt Standpunkt ligeberettiget, naar den første ikke protesterer mod Bismarckske Forholdsregler, og naar den sidste anerkender Rigskanslerens Politik som den ene saliggørende.

Art. 3. Søndagsarbejde kan det ikke tillades selv den praktiske Kristen at udføre. En Undtagelse danner kun de hvide Slaver, som i Pressebureauet er beskæftiget med Udbredelsen af Bismarcks Ideer, fordi disse Slaver ikke maa anerkende nogen anden Herre, og følgelig ikke have Grund til at helligholde Søndagen.

Art. 4. For at den praktiske Kristen ikke skal komme i det ubehagelige Tilfælde, at forse sig mod det bekendte Bud: „Elsk din Næste som dig selv", maa han bestræbe sig for at holde sig fjærnt fra Jøderne, i hvilket priselige Øjemed Regeringen vil støtte ham af al Magt.

Art. 5. Skriftemaalet maa den praktiske Kristen paa ingen Maade forsømme. Er der ingen Præst ved Haanden, kan han lette sin Samvittighed ved at skrifte for en Politibetjent eller for en Gendarm. Fra Statens Standpunkt er Skriftemaal for en af de sidstnævnte Embedsmænd endog at anbefale, frem for det gejstlige Skriftemaal.

Art. 6. Enhver Socialist er en Forbryder, men da det paa den anden Side ikke kan paastaas, at enhver Forbryder er Socialist, saa skal enhver praktisk Kristen, naar de onde Instinkter behersker ham, hellere bestræbe sig for at blive Forbryder end Socialist.

Art. 7. Den praktiske Kristen maa hverken lade Jøder arbejde for sig, eller selv arbejde for Jøder, medmindre han kan se sit Snit til at skære dem en bred Rem af Huden, eller paa anden Maade at flaa dem.

Art. 8. Den praktiske Kristen skal pibe af og demonstrere mod enhver Konstitution, undtagen hans egen rent personlige, og i Overensstemmelse med den bibelske Grundsætning: „Det er saligere at give, end at tage", tør han ikke tage imod nogen liberal Forfatning, hvor eller naar den end bliver ham tilbudt.

Art. 9. Sluttelig lægges det enhver praktisk Kristen paa Sinde, at selv paa de allerførste Stadier af hans Statsborgerskab maa hans Pligter mod Autoriteterne være ham hellige og magtpaaliggende. Han maa derfor ikke komme grædende til Verden, fordi Ildesindede kunde falde paa at betegne det som Mangel paa Tillid til Rigskanslerens Visdom; han maa ikke modsætte sig den faste Indsnøring i Svøbet, ti enhver fri Bevægelse har, som bekendt, Misdannelser til Følge; om Natten maa han ikke ved Graad eller Uro forstyrrer sine Omgivelser, ti — Ro er den første Borgerpligt!

Logogryf.

1 2 3 4 5 6 7
Dem skal Du lade rolig ligge.
1 2 3 4 5
Paa denne kan Du staa og kigge.
1 2 3 4 5
Det gør Du tidt, naar Du skal drikke.
1 2 3 4
Det er, paa Ære, Solen ikke.
1 3 4
En Slig har Holstejn-Ledreborg.
1 3 7
Gedalia til megen Sorg.
1 4 3 2 5
Snart sort, snart hvid, som det kan gaa.
1 6 4
Paa Vesterbro man nys den saa.
2 3 4 7
Der kniber det for mangen Mand.
2 6 7
Er tidt i meget daarlig Stand.
3 2 4
Kan blive god ved stadig Flid.
3 2 5
Er ret tilpas i rette Tid.
4 3 1
Ej meget værd, dog tidt benyttet.
4 3 7
Saa tykt, hu! ha! dog stundom flyttet.
4 5
Gener Dig ej, det gør saa godt.
4 6 7
Til Lyst det stilles ganske blot.
5 2 3
Bekendt i mange Verdens Lande.
5 4 2
Kan sig med Havets Bølger blande.
6 1 5 4
En sjelden Gæst, af Alle søgt.
7 3 1
Gør Gavn, men kræver agtsom Røgt.
7 3 4
Det blev saamangen vakker Mand.
7 6 1
Er tidt — i Frankrig — godt i Stand.

Alt gaar med Lodder.

Mel. I Nyboder o. s. v.

Kollektøren sælger Lodder for at leve,
Han os sender sine Anbefalingsbreve,
Sær begunstiget af Lykken er Butikken,
Ingen Spiller bliver ladet der i Stikken.
Han faar sit o. s. v.

Naar man bare har et Lod i Lotteriet,
Synes man at sidde taaleligt i 'et,
Haabet lyser, indtil Numrene er trukket,
Er der Niks, saa er paa en Gang Himlen lukket.
Du er da o. s. v.

Slidte Lodder giver gode Procenter
For den Købmand, hvor man Varerne henter,
Naar en Gang imellem Politiet kommer,
Proppes bare lidt hm! hm! i deres Lommer.
Saa gaar det o. s. v.

Man for billig Pris et Vækkeur kan købe,
Enten vil det som den bare Satan løbe,
Eller ogsaa maa man Lodderne forstærke
Med en Mursten af de store, som kan virke.
Det bliver o. s. v.

Tyer Du til en Understøttelsesforening,
Og vil hjælpes, da er det, saa sandt, min Mening,
Alt maa gaa med Lodder, Du maa gaa til Præsten,
Hvis en fød Madam Du er, saa spaar jeg næsten,
At Du faar o. s. v.

Søges Embede med kongelig Bevalling
Af en Dumrian fra Udby pr. Salling,
„Alt med Lodder", Ekscellensen Ravn „den Stille",
Han saa prægtig Faar fra Bukkene kan skille.
Han er en o. s. v.

Vaabenbrødrelodder kender vi vist Alle,
De maa voldsomt i Aviserne knalde,
Gjørup, Hartvigsen og Dilling og de Andre,
Hjem med fyldte Lommer fra den Svir kan vandre.
De synger o. s. v.

Haandværkerlodder skal de „Gamle" nu støtte,
At paa Lemmegaarden ej de ud skal flytte,
Men det Meste vist Bestyrelsen henter,
Dens gode Hjertelag maa bringe Renter.
Det er en o. s. v.

Sygehjemmets Lodder kommen er i Mode,
Skøndt den Stiftelse alene er et Gode
For de Svage, som har mange store Penge,
Og som ikke til en Stiftelse trænge.
Det er kun o. s. v.

Idiotlodder burde man s'gu købe,
Ti saamange Folk til „Anstalten" løbe,
Mange Embedsmænd og Repræsentanter
Burde føres straks derud som sølle Fjanter.
Heraus med o. s. v.

Diakonisselodder favoriseres
Af vor Dronning, medens „Damerne" proberes,
Disse „Søstre" gør saa godt i mange Huse,
Og i alle Ting de stadigvæk skal snuse.
De er saa o. s. v.

Kunstflidslodder styrker Kunsten i Landet,
Skøndt det Udvalg man byder, er lidt blandet,
Store Skraalere man Fortrinet giver,
Og en fattig Kunstner „sparket" kun bliver.
Den skær med o. s. v.

Fast paa Lærlingelotteriet holder
Hver en Læredreng, som gaar ud og solder,
De humane Principper nu opdukke —
Ti for Drengene maa Svendene bukke.
En Svend er o. s. v.

Denne Loddevise snart Dem vel keder,
Derfor nu jeg om Slutningen leder,
Mine Lodder de dingler nu ved Jorden,
De maa trækkes op og bringes i Orden.
Saa gaar det o. s. v.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Czaren og Historiens Muse.

Du mægtige Behersker! mærk Dig vel,
Hvad skrevet staar paa Tronens Fundament,
Hvis slig Reform Du være vil bekendt,
Saa tør jeg spaa Dig Fremtids Fryd og Held.

Hvis kun Du vil, saa staar det i din Magt,
At gøre Rusland lykkelig og fri,
Og vil Du ej, saa er din Ro forbi —
Stol ej paa en bevæbnet Trællevagt.

A. … Tryk, Kjøbenhavn.

Redigeret af Fr. A. Hertz.

„Fyldebøtterne"

Han fylder sig med Vin og Steg.

At pimpe er hans bedste Leg.

№ 32 | Søndag den 8 Mai | 1881.

A. Schulenborgs Fotolith.

Rigsdagen.

Skal Rigsdagen opløses atter i Aar?
Skal det være Ende paa Legen?
Jeg synes det ganske forunderligt gaar —
Er Mandom og Kraften bortvegen?
Man vidtløftigt kævles om ringeste Ting,
Det Store man snuser saa varsomt omkring,
For Alvor man vælger at gantes.

De Mænd, som er valgte af Folkene selv,
Et Ansvar dem mægtigt paahviler.
De skal ikke fare som brusende Elv,
Ej blunde, som Smaabæk henĭler,
Men villiefaste, urokkede staa,
Da kunne tilvisse vi Maalet dog naa,
Da Grundlovens Træ kunde blomstre.

Ministrene staa ej paa Frihedens Grund,
For Absolutismen de kæle,
Vi vente med Længsel den heldige Stund,
Da ej over os de skal dvæle.
Vor Grundlov var længe i Fare og Nød,
Og mærkeligt, at den end ikke er død,
Ministrene gerne den kvalte.

Og Vælgerne fattes tidt Djærvhed og Lyst,
Som Frihedens Mænd burde eje.
Paa Landet endda tør man vove en Dyst
Og vandre Selvstændigheds Veje;
Men i København er der Dorskhed og Død,
Man er og vil blive i Fejghedens Skød,
En Skændsel for hele Evropa.

Hvis Rigsdagen ikke til Spot og til Spe
Skal tære paa Borgernes Penge,
Saa maa vi Begejstring og Dygtighed se,
Til friere Luftning vi trænge.
Og skal en Opløsning i Sommer vi faa,
Da Alle som En maa til Urnerne gaa,
Det gælder vort Liv og vor Lykke.

Hædersgave.

Crone har af Kriminal- og Politiretten faaet i Foræring en nydelig lang Næse, med Tilladelse til at bære samme ved alle fremtidige Maskerader, som afholdes af Aktieselskabet „Den almindelige Forsamlings- og Foreningsbygning i Hovedstaden."

Roskilde Domkirke.

Søndag Nat Kl. 12 afholdtes Kvartal i nævnte Kirke. Der var to Medlemmer af Foreningen („det oldenborgske Selskab") som skulle give deres Indstand og reguleret tildrikkes paa Kroen. Der var gjort ryddelig oppe i Koret, Alteret var taget bort, for Pladsens Skyld, ti Festkomiteen vidste meget godt, at ingen af Selskabets Medlemmer i Virkeligheden toge megen Notits af et sligt Stykke Inventar. Præcis, da Klokken slog tolv oppe i Taarnet, indfandt alle Medlemmer sig. Enkedronningen fremførtes naturligvis af hendes Mand, Chr. d. 8de, og Arveprinsessen af Prins Ferdinand. Der serveredes baade Vin, Bajer, Chokolade og Kaffe, men begribeligt, altsammen aandeligt (velbekomme!). Der maatte ikke ryges saalænge Damerne var tilstede, hvilket især generede Fr. d. 7., der allerede havde faaet en af sine store Piber frem. De nye Medlemmers Skaal proponeredes af Dronning Juliane Marie. Enkedronningen takkede for Skaalen paa egne og Medsøsters Vegne, men udtalte derefter at, endskøndt hun nødig vilde fremkomme med nogen fornærmelig Ytring mod Nogen, saa maatte hun dog meget beklage at det ikke var en anden mere hæderlig Dame, som havde budt hende Velkommen. Fr. d. 5. gjorde et svagt Forsøg paa at forsvare sin Kone, men afbrødes af Fr. d. 6., der erklærede at det var bedst at afbryde Diskussionen om en Kvinde, der vitterligt og med Grund var stemplet som et skinhelligt, fordrukkent og ondskabsfuldt Skarn, ja! en Morderske, der ej alene havde ladet hans Moder vansmægte i Fængsel, men ogsaa ladet Struensee og Brandt radbrække, og rimeligvis myrdet hans 8 smaa Børn. (Larm! Den skrutryggede Prins Frederik: Ned med ham! Fr. d. 7.: Gamle 6te Frederik har Ret, det er hørt! Kristian d. 7. blev straks saa forskrækket, at han forlod Selskabet og rendte ind i Kapellet og lagde sig i sin Kiste igen.)

Prins Ferdinand maatte tillade sig at forespørge, om det ikke var Meningen at vi var kommen sammen for at more os, og han maatte bestemt fraraade at indblande personlige Angreb i Diskussionen. Han vilde foretrække at arrangere et lille Spilleparti omme i Sakristiet. Derefter hørtes Larm henne ved Hovedindgangen, og straks derpaa saas et lille nyt Selskab at komme op imod Koret, bestaaende af Dronning Caroline Mathilde og Dronning * * *, Fr. d. 7.s Moder, samt Grevinde Danner. Fr. d. 7. stod op og meddelte den ærede Forsamling, at det var ham, som havde sendt Bud til Rom efter sin Moder, til Celle efter Mathilde og til Jægerspris efter sin Hustru.

Kr. d. 8. forlod Selskabet, medens Dronning Caroline Amalie bød Damerne velkommen med hendes sædvanlige Venlighed. Juliane Marie kom farende hen mod Mathilde og vilde skælde hende ud, men Fr. d. 6.

gav hende en over Nakken med sin Stok, hvorpaa hun hylende løb ind i Kapellet. Fr. d. 7.s Moder maatte bede den hele Familie at erindre, at hun var paa det skammeligste sværtet og bagtalt af sin egen Mand, Chr. d. 8., hvilken forøvrigt var saa komplet en Skørtejæger som Nogen. Grevinde Danner klagede over at hendes Stiftelse paa Jægerspris blev slet forvaltet og at altfor store Summer gik i Administrationens Lommer. Kr. d. 6. og hans Dronning Sophie Magdalene beklagede i det hele taget at man benyttede Guds Hus til slige verdslige Sammenkomster, hvilket i hans Tid var bleven straffet med Tughuset. Fr. d. 7. mumlede noget om „skinhelligt Rak". Fr. d. 3. begyndte at holde et Foredrag om Københavns Befæstning, og anbefalede sligt meget varmt med Henvisning til Svenskekrigen 1659. Han blev imødegaaet af Fr. d. 7., der paapegede Bombardementet 1807 og Dannevirke 1864. Forøvrigt fandtes der næppe mer en Konge, der som Fr. d. 3. vilde „dø i sin Rede", og den nyere Tids Beleiringsmaskiner gjorde omtrent alle Fæstninger let indtagelige. Kr. d. 4. underholdt sig længe med Grevinde Danner og erklærede blandt Andet, at en frit valgt dansk, borgerlig Hustru var bedre for en Konge end et helt Dusin tyske Prinsesser fra de derværende Fabriker.

Det vakte en Del Opmærksomhed at Kr. d. 2. — som under hele Forhandlingen havde havt en meget hæftig Samtale med sin Fader, Kong Hans — traadte frem og erklærede, at han fuldstændig bifaldt den revolutionære Politik, som Folkene i de forskællige Lande udfoldede mod den forbryderske Adel og adskillige nedrige Monarker.

Endnu mere forbavsedes man da Dronning Margrete talte varmt for en skandinavisk Union paa Basis af Republiken. Alle var i ivrig Samtale. Dronning Juliane Marie laa henne i en af Stolene og var dødtdrukken. Prins Ferdinand havde listet sig ind til Kr. d. 7., og de to spillede 66 om Guldziraterne paa deres Kister. Stor Tumult! Svend Estridsen og Biskop Wilhelm kom slæbende med Alteret og vilde med Magt have det anbragt paa sin Plads, da galede Hanen for 3die Gang og pst! — væk. Ved den første Solstraale var Kirken tom.

Raket.

I den franske Eskadre, som skal tugte Tuneserne, findes tre Kananbaade, som kaldes „Hyæne", „Leopard" og „Schakal". — Ja, kan Navne gøre Udslaget, saa maa de stakkels Tunesere rigtignok blive bange!

Sundhedstilstanden i Samfundet er vedvarende slet. Hos de Smaa er Maven i Uorden, Tarmene skriger, og der klages over, at Hovedet ikke duer. De Store jamrer over de slette „Undersaatter".

Bogstavelig Udtydning.

(Paa Jernbanestationen.)

— Naa, saa Farvel, Petersen, ha'e det godt.

— Tak, Gamle! Hør, naar Du skriver, saa husk, det er Toldbodvejen 197, 3, Hansen.

— Ja, altsaa: København K.

— Nej, der skal staa: København R.

— Hvad skal det sige?

— Naturligvis det jeg er, nemlig Københavner:

Fra Gaden.

— Mon der ikke blev brugt Rævestreger ved Processen mod de hængte Nihilister?

— Ti bare stille, min Ven, Rettens Præsident hed jo — Fuchs!

Josef og hans Brødre (Arbejdsbrødre).

(Indsendt.)

Kom Godtfolk, lytter til min Melodi,
Faldera!
Den handler lidt om Lurendrejeri,
Faldera!
Om En, der var saa kattesød og from
Og saa kær,
En, som de Arbejdsherrer syntes om
Dog især.

Vor Helt det var en (Rænke-) Smedesvend,
Ret og slet,
Ja slet det var han hver en Tid saamæn,
Tro man det!
Ved Mestrens Hus hver Søndag Fyren gik,
Sød og stram,
Indtil et naadigt Vink at Mestren fik
Givet ham.

Om fine Arbejdsbrødre han da her
Meldte „Nyt",
Fortalte Løgn og Sludder om Enhver,
Slikked' Spyt.
Man siger Josef Jensen er hans Navn,
Faldera!
Men Judas er han immervæk af Gavn,
Faldera!

En Misantrop.

Dommeren. De er Stolemager. Var det ikke mere hæderligt, om De lod være at stjæle og holdt Dem til Stolene alene som forhen?

Tyven. Kan være, Hr. Dommer; men Domstolene f. Eks. har jeg da aldrig nogen videre Glæde af, og fra Prædikestolene vanker der kun Gloser og Finter.

„Højsalig".

Puh! Man er nødt til at drukne sin Ærgrelse i Vin over alt det Rigsdagsvrøvl! — Der kommer Krabbe og Berg op at skændes om det er rigtigt at sige „Højsalig". — Gu' er det rigtigt! Ved de kongelige Tafler bliver man ikke salig, men — højsalig; det kræver Rangen. — Jeg vil endvidere nok spørge, om f. Eks. jeg ikke nu er — højsalig?!

En Renegat.

Hr. Estrup! Hr. Haffner! Mine Herrer! Jeg har været Nihilist i 20 Aar, men nu, mine Herrer, vil jeg laane Dem min Arm. Mine Sprængprojektiler er saa brillante, at jeg med dem kan sprænge hele „Venstre" og alle Socialister i Luften paa en Gang, — et Sekund — pst! — væk. — Tror De, at jeg er gal, hvad? Ved Czarens nøgne Benpiber, jeg vil mase Jer allesammen.

I Lovens Navn.

Manden. Kone! Kan Du nænne at nægte din egen Carl en Smule Frokost? Fy!

Konen. Ja, nu vil jeg prøve at lade Dig sulte, indtil Du lægger af at spille og svire. Skaf Noget til Huset. I Kraft af Bajers Kvindelov forbeholder jeg mig hver en Øre, jeg tjener. Jeg lever af mit Eget.

Fra Amerika.

— Deres Digt om den nye Præsident er meget smukt, men tror De nu ogsaa, at Deres Meningsfæller, Social-Demokraterne, kan vente sig Noget af ham?

— Det haaber jeg i al Fald.

— Jeg tør ikke dele Deres Haab. Social-Demokraterne kan af Garfield (viel) kun vente — gar nichts.

Paa Stationen i St. Petersborg.

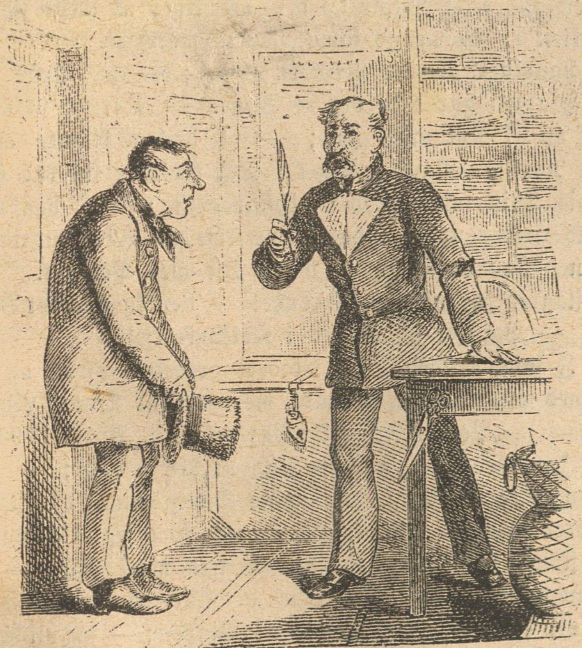

Politikommissæren. De paastaar, at det pusler under Deres Sovekammergulv, det er vel bare Rotter, naar man ser sig om.

Borgeren. Det er nok muligt, men saasom de forstyrrer den natlige Ro og undergraver Stadens Huse, saa burde de dog ogsaa tages ved Vingebenet.

Den „gode" Borger.

Har jeg blot et veldækket Bord samt mit daglige Øl og Brændevin, saa er jeg lige glad for hvad der kommer, jeg sluger Alt og fordøjer Alt. Fanden i Vold med Spekulationer.

I Musikhandelen.

Damen. Hvilke nye Musikalier har De?

Musikhandleren. „Har Du kendt Elskovs Lyst?"

D. Den kender jeg.

M. „Vil Du hvile ved mit Bryst?"

D. Den kender jeg ogsaa.

M. „Evig Troskab jeg Dig sværger!"

D. Den er saa gammel.

M. „Ung Reginald var smuk, men fattig" —

D. Vil jeg ikke ha'e.

M. „Der banker en Frier paa Jomfruens Dør, han er saa rig en Mand" —

D. Den ta'er jeg!

Robespierre og hans Samtid.

En Fortælling fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Midt paa Pladsen, hvor Ludvig den Femtendes Statue knejste, da han første Gang saa denne Plads, der hævede sig nu et kæmpemæssigt Billede af Frihedsgudinden, hvilket Billedhuggeren David foreløbig havde modelleret i Gibs, og ved Siden af denne kolossale Statue stod — Guillotinen.

Hvad Robert i Løbet af det næste Kvarterstid saa fra dette Kvistvindu, forekom ham senere som en Drøm. Indtrykkene af dette Billede blandede sig sammen i hans Erindring. Vi har allerede sagt, at Robert Duval var en god Republikaner, og det var han virkelig. Med de Tropper, der var opkaldt efter Konventet, denne mægtige Forsamling, i hvis Hænder Frankrigs Skæbne laa, havde han kæmpet mod de royalistiske Vendeer. Ung og ædel som han var, havde hans Hjerte med den største Kærlighed og Begejstring omfattet Frihedens Ide. Da Rædselsperioden senere begyndte, — da Girondisterne faldt eller maatte tage Flugten, — da Danton og Camille Desmoulins, der var Roberts Heroer, var faldne for Guillotinens Kniv, — da var han, som saa mange Andre, bleven overrasket og alvorlig. Men den egenlige Rædselsperiode havde han endnu ikke set med egne Øjne. Kækt havde han kæmpet mod Vendeer og Chouaner, men da disse var bleven overvundne, var han vendt tilbage til Ancenis til sin Fader, for tilligemed denne at dyrke de Jorder, der hørte til Faderens ikke ubetydelige Gods.

Carriers Bedrifter i Nantes og andre Steder havde han ikke selv set, — han havde kun hørt Tale derom. Og dog er Synet af Rædslen saa forskelligt fra Fortællingen derom.

Saaledes stod han da nu bleg og alvorlig ved Vinduet og saa ud. —

Mængden deler sig, — der høres et vildt Skrig, — tre Karrer, der bliver trukne af Heste og som er omgirne af Republikens Gendarmer, nærmer sig langsomt. Karrerne er fyldt med Dødsdømte. For Størstedelen med blottede Hoveder, blege, mørke, sidde eller staa de paa Karrerne. En stirrer vildt ud paa Mængden, — en Anden smiler bittert, — en Tredje knytter i stum Fortvivlelse Hænderne. De fleste hører til de saakaldte lavere Samfundsklasser, nogle Enkelte til de saakaldte „bedre" ditto. En gammel Mand, med langt, snehvidt Haar, sidder paa den ene Karre. Robert tænker paa Markien af Marigny.

Mængden vedbliver at raabe og skrige. Mødre løfter deres Børn i Vejret.

En Mand i en besynderlig Dragt springer frem foran Karrerne og slaar Kulbøtter. Det er Jacat, tidligere Liniedanser, nu en af Skarpretterens Medhjælpere.

Robert har hørt Tale om, at denne Øglers lystige Spring endog skal have været i Stand til at faa de Dødsdømte til at smile, — ialfald tiljubler Mængden ham Bifald — men Robert bliver staaende ganske alvorlig. I denne vilde Periode hører han til de meget Faa, der for første Gang ser et Menneske blive henrettet.

Den Første af de Dødsdømte bestiger Skafottet; — Guillotinens Kniv blinker i Solens Straaler; — en Sæk bliver befæstet forneden; — Manden synes at ville tale, eller taler maaske; — han knæler; — der opstaar et Øjebliks Stilhed; — Hovedet falder ned i Sækken; — Folket mumler eller raaber; — en Anden bestiger Skafottet, — en Tredje, en Fjerde, en Femte, — Robert begynder at forstaa, at Mennesket ogsaa kan vænne sig til slige Rædsler. Han vil forlade Kvistværelset, — da bliver den gamle, hvidhaarede Mand ført op paa Skafottet; — han synes neppe at kunne gaa alene. Der hersker den dybeste Stilhed; — det er jo en Markis, der nu skal henrettes! Robert bøjer sig i stærk Spænding ud af Vinduet. Den gamle Mand synker i Knæ; — Skarpretteren hjælper ham hurtig paa Benene; — Oldingen udstrækker Haanden; — der flagrer noget Hvidt omkring, — det er et Stykke Papir; — Vinden hæver det, — sænker det; nu stiger det højere til Vejrs; — Robert saa efter Papiret, der vedbliver at hæve sig. — Markien er for længe siden bleven henrettet.

Langsomt svæver Papiret videre; — de Fleste nede paa Pladsen har tabt det af Syne. — Der er jo ogsaa fuldt op af Nyt at se paa; — ti dette Gamle er jo altid Nyt! — Papiret stiger. Det nærmer sig det Hus, i hvis Kvistvindue Robert befinder sig; — den unge Mand træder noget tilbage, for ikke at blive iagttaget; — men han vedbliver at holde Øje med Papiret. Se, der flagrer det udenfor Vinduet! — der kommer et Vindpust, — Papiret flyver ind i Kvistværelset.

I samme Øjeblik har Robert grebet Papiret, og læser med megen Møje følgende med Blyant skrevne Linier:

„Paris, Fængslet Luxembourg, April 1794.

Jeg veed ikke, hvilken Dag vi har i Dag; — min Hukommelse er svag, og mine Spørgsmaal om Tiden besvarer man med fremmede Navne, som jeg ikke kender. Jeg skriver med Papiret liggende paa mine Knæ; — jeg kan neppe se; — min Celle er lille og næsten mørk. Jeg vil overlade dette Papir til Vinden; — jeg vil lægge det i Guds Haand. Jeg nærer ikke Tillid til Nogen af dem, jeg her ser; der er Ingen, som kender mig, — og om der end var Nogen, som kendte mig, saa ..... de skal jo Alle dø. Saaledes maa det være!

(Fortsættes.)

Et nyt Kapitel af Dommernes Bog.

1. Og det begav sig i de Dage, der Assessor Lassen sad og surmulede over, at „Grosserer" Frandsen i sine „Afsløringer" havde lignet hannem ved en Abekat med trekantet Hat paa, at der levede en Mand i Staden ved Navn Løgnholt.

2. Og se, Løgnholt havde en Hustru, som elskede hannem saare og fødte hannem det ene Barn efter det andet.

3. Men Løgnholt var en Balladesyr, der gik paa den værste med krum Hals, og hans Hustru sad ene i Hjemmet, medens han ofrede til fremmede Gudinder.

4. Og der blev „Røg i Køkkenet" hver Morgen, naar Løgnholt kom hjem med en ny „Bjørn".

5. Og der blev Graad og Tænders Gnidsel i det ganske Hus, og Hustru og Børn fik oftere Prygl end de fik Mad.

6. Ti se, skøndt Løgnholt var kasseret fra al Tjeneste i den øverste Høvidsmands Krigsskibe, saa var han dog saa tapper, at han bankede sin Kone.

7. Men der vankede ingen Erindringsmedalje i den Anledning.

8. Men Gageforskud og Almisser.

9. Ti det skete, der Hustruen fornam, at hendes Ægtefælle vilde slaa hende til Pensionist, ginge hun fra hele Beværtningen, ligervis som Nora, skøndt hun ikke havde noget „Dukkehjem".

10. Og der Løgnholt saa, at han var „den Sidste paa Skandsen", gjorde han sig saare bedrøvelig, og gik for sine Høvidsmænd og klagede sin Nød.

11. Og se, der Høvidsmændene hørte af den stakkels Løgnholt, der hans Hustru var bleven gal, og han sad ene og sørgendes tilbage med de grædende Børn, da ynkedes de svarligen og gave hannem store Gageforskud, og hans Gæld lod de staa til den blev gammel.

12. Paa det den kunde blive skreven i Glemmebogen.

13. Og se, den „gale" Kone betalte sig brillant.

14. Ti der kom rige Almisser fra velgørende Sjæle.

15. Og se, Løgnholt undfangede den Tanke, at sende Hustruen paa „Anstalten", paa det hun kunde blive rigtig gal.

16. Og Doktoren oplod sin Røst og sagde: „Der er ingen Ting i Vejen."

17. Men der staar skrevet: „Den gaar ikke Granberg."

18. Ti se, Hustruen oplod sin Munds Røst, og læste begge Slynglerne Fader vor, saa de ginge rent fra Snøvsen og glemte at sende hende paa „Anstalten".

19. Men Løgnholt ginge i en ny Plads, hvor der skete Tegn og underlige Gerninger.

20. Og der var fuldt op af farlige Vædsker.

21. Som ikke var gode for Sundheden.

22. Men værre end Brama og Høebergs Fordraaber.

23. Og se, Hustruen stjal sig til sin Mands Hus, for at se sine Børn, der han ikke var hjemme.

24. Og det skete, at Løgnholt stod for hende.

25. Og Hustruen ræddedes saare, men Løgnholt gav hende at spise, og var saa kælen som den gamle Leerbeck.

26. Og Løgnholt skænkede sin Hustru en stram „Bittersnaps."

27. Som var velsmagende og uforfalsket.

28. Og som ikke en Gang Steins kemiske Laboratorium kunde kassere.

29. Men se, der Hustruen havde drukket den, blev hun ked af Livet.

(Forts.)

Hos Kollektøren.

— Er det Deres Børn, hele den Flok?

— Ja, Allesammen. Det er bar — „Tillægs-Gevinster"!

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

Svalegg.

Løst af: Mads's lille Kone; Ferd. G. Larsen; samt Anna Nallefut og Lukkerikke.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere

Døden og Folkene.

Despotiet er nu dømt i alle Lande,
Og de undertrykte Folkeskarer stande
Kampberedte, mens de modtage Sværdet,
Der skal frelse dem, som staa uforfærdet.

Ak! desværre, det er Døden, som høster,
Naar den tuzter de skændige Lyster.
For hver Frihedens Helt, som er faldet,
En Tyran er til Undergang kaldet.

Redigeret af Fr. A. Hertz.

A. Gudbrandsens Tryk, Kjøbenhavn.

(i Folketinget): Hurra! Hurra! . . . for Kongen! (Affides): Et Asen, som jeg, naaede dog at blive Statsrevisor.

№ 33. Søndag den 15 Mai. 1881.

A. Schulenburg's Fototich

Politiske Ledere.

Mænd med Forstand og ædelt Sind,
Hvis Liv er viet Frihedssagen,
Med aaben Færd, ej Rænkespind,
Hvis Grunde klare er som Dagen,
Dem vil jeg følge, vælge dem
Som Tillidsmænd for Arbejdsstyrken;
For dem er Kampen ej saa slem,
De er som Røst i Verdens Ørken.

Mænd, som kun spekulerer paa,
At mynte Sagen ud i Kroner,
Som kun med Pengestrømmen gaa
Og ellers knejse som Baroner,
Dem vil jeg aldrig hylde mer —
Som Lygtemænd de vildsomt leder;
Naar de en farlig Brænding ser,
Det kære Jeg for Alt de freder.

En skøn Armé af Frihedsmænd
Vi hist og her med Glæde skue.
En mægtig Bandes Haan og Skænd,
Et Internat i Fængselsstue
De ændse ej, kun uforsagt
For Ret og Sandhed tales, skrives,
Og kommer saa Tyranners Vagt,
End ej en Tøddel eftergives.

Herhjemme spirer ogsaa frem
En Higen efter bedre Tider.
Ej Vejen her er glat og nem,
Og dog med Haab det fremad lider.
Ej voldsomt Bulder nytter her,
Ej Muren ved Basuner rokkes;
Men en blødagtig, doven Hær
I Fjendens Magt vil hurtig lokkes.

Vogt Dig! Arbejdets brave Mand,
For aaben Vold og snilde Snarer,
En mægtig Faktor i vort Land,
Et stort Princip Du nu forsvarer.
At Maalet en Gang vi vil naa,
Saa fast og sikkert er som Guldet,
Og vi maa kækt, urokket staa,
Indtil os — tvungent — dækker Muldet.

Samtale.

— Fa'er! hvad er en Eksminister for En?

— Det skal jeg sige Dig, min Dreng, det er en Person, der er bleven kostet, fordi han som Minister satte Folket og dets Repræsentanter et „X for et Y."

Raketter.

Det republikanske Frankrigs storborgerlige Regering har forbudt det af Rochefort indvarslede Møde, hvor Paris's Arbejdere skulde opfordres til at nedlægge en højtidelig Protest imod den Skændselsdaad, at hænge Hesse Helfmann. — Republikens Regering gaar den mest despotiske Regerings Ærinder.

Har Glansen af det russiske Guld blændet Republikens Ministre, eller skal det russiske Knutsystem prøves paa franske Arbejdere? — Det Eksperiment vil sikkert blive af det Slags, man kalder halsbrækkende.

I „Herolden" for i Søndags læstes en Lykønskning til en lille Pige med følgende velklingende Navne: Pionina Brixia Gelesina Veronika. — Var denne lille Pige kommen nogle Aar senere til Verden, saa at hendes Daab skulde have fundet Sted nu, vilde Veronika rimeligvis blive kasseret og hendes fjerde Fornavn komme til at lyde — Fleronika.

At Rigsdagsmændene tager den med Ro, er saa vel bekendt, og at de ogsaa har Lyst til at more dem, kan ikke betvivles. Den 4de Maj var der foranstaltet stort Væddeʀidt paa Kristiansborg Slots Ridebane af det Wulffske Kunstberiderselskab. Der saa man da de Herrer Rigsdagsmænd i Vinduerne ud til Ridebanen, slig Sport havde adskillige Landjunkere bedre Forstand paa, end at give Folket gode Love. Bl. A. var der et helt Udvalg, som opløste sig og ilede til denne Fornøjelse.

Forespørgsel

til Hr. Etatsraad, Politidirektør Crone.

Naar det, som det viser sig, er strafbart at gøre Konger og Kejsere, døde saavel som levende, til Genstand for Kritik, hvorledes kan da Totalafholderne ustraffet vedblive at udslynge de mest nærgaaende og nedrige Beskyldninger og Fornærmelser mod Hans Majestæt Kong Alkohol, og tilmed uantastet prøke Oprør mod denne Monark?

Ærbødigst
Pimpelini,
Gibser.

Fra Valby.

— Naa, nu skal vi jo ha' Gas her i Valby.

— Ja, saa kan Gæssene rigtig gasse sig.

Robespierre og hans Samtid.

En Fortælling fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Jeg beder Gud om at tilgive mig; — jeg har begaaet mange, mange Synder, skøndt jeg nok tror, at jeg ikke ansaa en Del af dem for Synder. Nu overtyder Folkets Raseri mig om, at vi er gaaede for vidt; — ja, vi gik altfor vidt. Vi ansaa os selv for Herrer over Jorden! Men i den Forbrydelse, for hvilken jeg er anklaget, er jeg uskyldig.

Jeg er kun kommen til Paris for at frelse mit Barnebarn, min dyrebare Gabriele, der, efter hvad man har skrevet mig til, skal bo i Paris, Rue de l'Ouest no. 58, hos en Madame Brown, en Englænderinde, som har været hendes Guvernante. Ak, jeg var hende saa nær; — jeg saa maaske endog hendes Vindu, — og dog kunde jeg ikke naa hende! — Menneske, Du som læser disse Linier, hav Medlidenhed med mig! Gabriele er god og blid, barmhjertig som en Engel. Gaa hen til hende — sig hende, at jeg er død, — at hendes Fader lever i London, — i den dybeste Armod, at hun maa befale sig Gud i Vold, og anstille et Forsøg paa at komme til sin Fader! Saafandt som der endnu banker et menneskeligt Hjerte i Dit Bryst, vil Du opfylde mit Ønske og hjælpe til at frelse Gabriele. Gud vil lønne Dig derfor! Jeg kunde have Grund til at nære Frygt for, at jeg ved dette Papir vilde udlevere min stakkels lille Gabriele til dem, der ikke skaaner Nogen, som bærer et adeligt Navn, — skøndt det jo ikke er vor Skyld at vi bære et saadant. Men jeg vil sætte min Lid til Gud. — Han vil røre det Menneskes Hjerte, i hvis Hænder han lader dette Papir komme. — Naar Du blot vil sige et eneste Trøstens Ord til min stakkels Gabriele! — — — Jeg er træt; — jeg dør med Glæde, naar Gabriele blot bliver frelst. Jeg véd ikke, hvorfor Jaquard har angivet mig; — han var dog tidligere en trofast Tjener. Gud tilgive ham det! Endnu en Gang: Hjælp mit Barnebarn, min kære Gabriele! Gud holde sin Haand over hende!

Henri Louis Marigny."

Gabriele! Da Robert læste dette Navn, strømmede alt Blodet ham til Hjertet. — Det maatte være **hende**! Men om ogsaa han tog fejl, — ligemeget! Han vilde forsøge at opfylde en Døendes — nu en død Mands — sidste Ønske. Hans første, helligste Pligt galdt hans Fader. Men ogsaa Gabriele de Marigny vilde han hjælpe, eller dog idetmindste skænke hende Trøst, hvis det blot blev ham muligt. Republiken kunde ikke føre Krig mod Kvinder, — det var umuligt! Og dog var det ham bekendt, at Hundrede, maaske Tusinder af Kvinder i Nantes var blevne druknede i Loirefloden kolde Leje.

Han stak Papiret til sig. Husnumret havde han nøje indprentet sig.

Skulde han nu forlade Kvistværelset? Nej. Han vilde ikke endnu en Gang trænge sig gennem Mængden nedenfor. Udmattet af den Spænding, han havde været et Bytte for, satte han sig paa en Kiste. Mængden nedenfor vedblev at skrige og raabe; — men han hørte det ikke.

„Men, Robert, hvad fejler Dig dog?"

Disse Ord og en blød Arm, der blev lagt om hans Skulder, fik ham til at fare op.

Angelique Caron sad ved hans Side paa Kisten; — han havde ikke hørt hende komme.

„Naa, hvad er der dog i Vejen med Dig, Robert?" spurgte hun, og hendes store, mørke Øjne fæstede sig paa ham med en vild ubeskrivelig Glans, med den mest glødende Længsel.

„Jeg søgte efter Dig," vedblev hun, tilfældig kom jeg her forbi, og Dørvogteren, som kender mig, sagde mig, at Borger Duval havde spurgt efter mig, og var gaaet ind i Huset. Jeg har søgt Dig overalt, og finder Dig endelig her. Hvorfor blev Du saa forskrækket?"

Angelique kunde være meget venlig. Hendes Stemme kunde antage en blid Klang, og hendes Ansigt end mere forskønnes af et mildt Udtryk. Dette havde Robert allerede erfaret i Nantes, hvor han ofte midt i den vildeste Larm havde talt med hende om Landlivets stille Glæder og om Begivenheder fra deres Barndom. — Hvor sælsomt det end kan klinge, — saa slumrede der dog endnu noget Barnligt i denne Kvindes Sjæl, — trods hun var en Carriers Elskerinde! Revolutionens Hvirvelvind havde kastet den tidlig udviklede Pige ud i Livet, — og hun var — halvt som et Barn, halvt som en Bachantinde — fløjet lige i Armene paa en Rovfugl. Hendes Fornufts Udvikling havde ikke holdt Skridt med hendes Legemes; den havde ikke været istand til at yde hende nogen Støtte; — endnu mægtede den det ikke. Lejligheden til at uddanne den, havde hun manglet. Hendes Lidenskaber var de eneste af hendes aandelige Evner, der var fuldt udviklede, og dem kunde hun ikke modstaa. Maaske havde hun ogsaa tilegnet sig Noget mere af den saa ofte omtalte kvindelige Snuhed.

Angelique kunde rase i en Sanserus, men den, som forstod at anslaa hendes Følelsers skjulte Strenge, han hørte dem klinge blidt, han saa, hvorledes hendes Øine blive fugtige. Hun vilde maaske kunde være bleven en god Hustru, — have kunnet gøre en Mand lykkelig. Hvad var hun nu? Noget Mere, — eller noget Mindre? Vidste hun det selv? men ialfald var der Tusinder af Pariserinder, der misundte hende.

(Fortsættes.)

Russisk Galanteri mod Damer.

Gensdarmen (førende en Nihilistinde til Forhøret):
Vi har sagt det saa tidt og Du ved det saa godt,
Du er mægtig, Du Kvinde i Nord.
Du kan fængsle o. s. v.

Rigsdagskandidater.

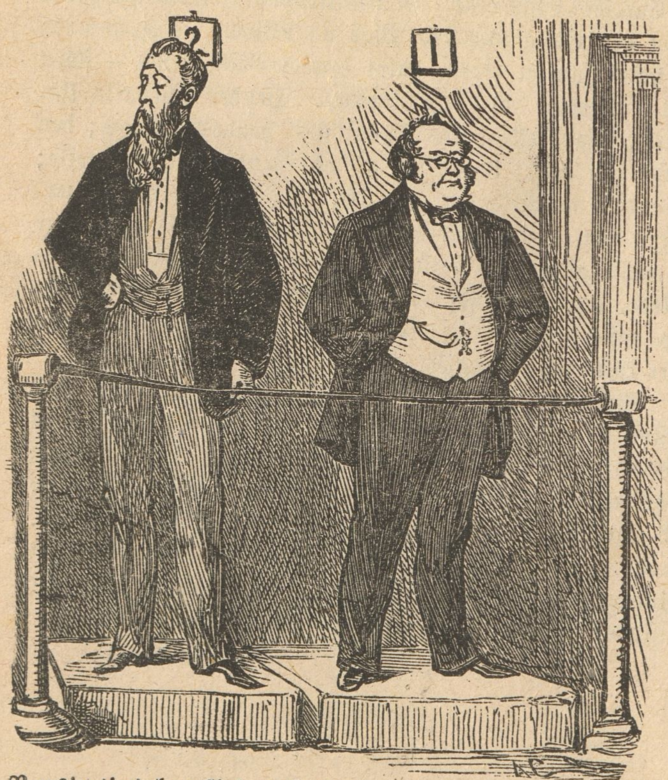

Værs'artig! her skal vælges, her har vi Nummer Et:
Professor Worm, som venter at virke ej saa lidt,
Men Nummer To er Ejer af Gods og Ridderbaand,
Vælg ham, saa vil Du handle i Majestætens Aand.

Kapitalisten.

Han har Guddomsmagt paa Jorden,
Guld og Sølv i Tøndevis.
Hvad han gør, er i sin Orden,
Han faar Roes og Tak og Pris.

Venstrebøn.

Jens Busk, Thomas Nielsen, Hørup og Brandes:

O! Logos, vi Dig bede: den Skælm, som os opløste,
Og os med sligt Besvær saa skændigt overøste,
Hjælp os i næste Samling, at vi ham binde kan,
At ej han kommandere os Folkekaarne kan.

Sangerinden.

Danmark! Danmark! hellige Lyd, himmelske Fryd.
Danmark! for Dig toner Sangen saa sød,
Danmark! Danmark! i Liv og i Død.

Dum Tale.

Fruen. Det er dog ogsaa skrækkeligt med den Kulde, saadan som man maa pakke sig ind.

Herren. Dum Tale! Kulde! Maatte vi ikke ønske, at det var mindst 10 Grader. Jeg har endnu 30 Favne Brænde staaende ude paa Pladsen.

Fruen. Fatter! Fatter! hvor Du taler, husk paa vi kommer fra Kirke.

Aagerkarlen.

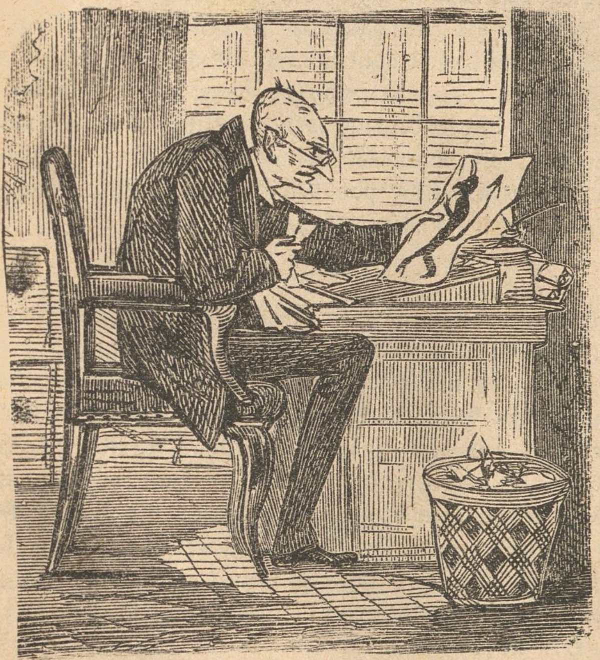

Skammelige Knægt, jeg sender ham et Rykkerbrev, og saa vover han til Svar at sende mig Billedet af en Djævel med mit Navn under. Jeg skal, Fanden tage mig, gøre ham den største Skandale.

I Retten.

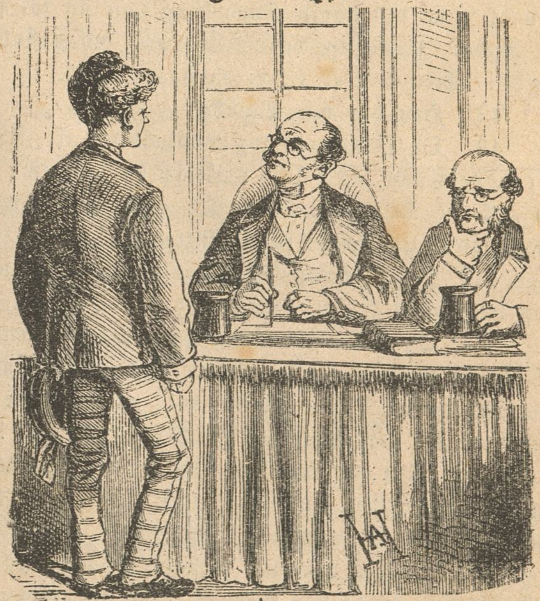

Dommeren. Hvad er Deres Navn?
Tiltalte. Snak.
Dom. Snak, hvad! hedder De Snak?
Tilt. Snak.
Dom. Hvad er De?
Tilt. Haarkunstner.
Dom. Snak! tal tydeligt, er De Frisør eller Børstenbinder?

Et nyt Kapitel af Dommernes Bog.

(Sluttet.)

30. Og hun gik didhen, hvor Ægtemændene ikke skænker Bittersnapse for deres Hustruer.

31. Men Løgnholt klædte sig i Sæk, og strøede Aske paa sit Hoved, ti han sørgede saare.

32. Men der nogle ondskabsfulde Mennesker gik omkring i den ganske Stad og sagde, at der var fundet Blaasyre i den døde Hu..rus Indvolde, se, da vaagnede Retfærdighedens Tjenere.

33. Og Bysvendene kom, og tog Løgnholt ved Vingebenet.

34. Og Løgnholt syntes det var en kold Forretning, at være Friabonnent i Øvrighedens „Tivoli".

35. Men Dommeren tog ham ud af „Flu skabet", or at pille ham lidt under Vingerne.

36. Men se, der Dommeren tiltalte hannem for ulovlig Omgang med Giftloven, som endnu ikke var vedtaget, vilde Løgnholt ikke bekende Kuløren af „Bittersnapsen".

37. Og Dommeren puttede hannem ind i „Flueskabet" igen, paa det, han skulde blive rigtig „mør".

38. Og det blev Morgen og det blev Aften, og det blev Nymaane og det blev Fuldmaane mange Gange, og det blev Sommer og det blev Vinter.

39. Men Løgnholt blev ikke „mør".

40. Ti se, han var meget haardhudet.

41. Men der Dommeren fornam, at Løgnholt blev ved at spille den gamle Kone, slog han sig for sit Bryst, og sagde: Sandelig, denne Løgnholt er en stor Løgnhals! Men han er ogsaa en haard Negl.

42. Han har min Agtelse!

43. Og Dommeren tog Løgnholt ud af „Flueskabet" for sidste Gang, og talede saaledes til hannem: Stat op, og gak til Dit Hus. Dig skal intet Ondt vederfares. Men lad af at skænke flere „Bittersnapse"!

44. Men der Løgnholt ginge ud af „Tivolis" Porte, tog han sig et billigt Grin.

45. Og alle Bysvendene og Fangevogterne grinte, ti der er mere Glæde i „Retfærdighedens" Himmel over én Synder der holder sig stramt, end over ni og halvfemsindstyve saadanne, der „falder à paa 'en"!

46. Men der Løgnholt kom til den øverste Høvidsmands Langskibe, var der ingen Befalingsmand, som havde Plads til hannem.

47. Og der Løgnholt fornam, at der var vinket af alle Steder, ginge han hjem og græd bitterligen.

48. Men Dagen efter ginge han ud i Staden, og forlovede sig med en „Direktrice", som var en fin „Frøken".

49. Og hun kendte hele Historien med „Bittersnapsen".

50. Men se, hun tog ham alligevel.

51. Ti, hun vilde gerne giftes.

52. Men der Folket hørte, at Løgnholt var gaaet om Hjørnet med Retfærdighedens Tjenere, blev der megen Forbitrelse i den ganske Stad.

53. Og En af Folket svor, at kunde Løgnholt ikke komme paa Rettestedet, saa skulde han visselig komme i „Ravnen".

54. Og se, der skal Løgnholt blive staaende, indtil der kommer en anden

Ende paa Kapitlet.

Raketter.

Paven har ordineret et gammelt Middel, der har den dobbelte Egenskab, at det frier de syndige Mennesker for Straf hinsides og — sylder hans Pengepose!

Midlet bestaar i streng Diæt, og i et Bidrag til en velgørende Stiftelse! Bidraget til Stiftelsen kommer de Fleste vel nok over, men ikke at maatte spise Kød, Smør, Æg etc., og rimeligvis heller ikke drikke Vin eller nyde Kærlighedens Glæder — det er s'gu temmelig haarde Konditioner! Hvad siger De, Hr. Scavenius?

Den 18de December f. A. søgte Køge Byraad Ministeriets Tilladelse til at optage et Laan paa 30,000 Kr. til Udbedring af Havnen. Dette Andragende er endnu ikke besvaret! Da Direktør Wulff ved Forbudet i Anledning af Enkedronningens Død gik tabt af nogle Afteners Indtægt, gik han ogsaa til Ministeriet, og klagede sin Nød. Beriderdirektøren fik straks leveret fri Furage til sine Heste! — Hvis Ministeriet Estrup ikke bliver betænkt med en lille Præmie, naar „Foreningen til Dyrenes Beskyttelse" i Dag, Søndag, holder Præmieuddeling paa Christiansborg Slot, saa — ja, saa er der ingen Retfærdighed til!

Bulgariens nybagte Fyrste, Alexander, født Battenberg, synes ikke, at det batter rigtigt, dette Fyrsteværsen, og har i sin Fortrydelse kundgjort for Folket, at dersom Situationen og Tilstandene i det Hele ikke bliver bedre end den er, saa melder han sig fra hele Bestillingen, og nedlægger Arbejdet! — Han er s'gu ikke saa dum endda, den samme Battenberg! At gaa sin Vej, vilde aabenbart være det klogeste, han kunde gøre, og kan han bevæge alle sine kejserlig-kongelig-fyrstelige Laugsbrødre til at følge Eksemplet, saa siger vi: Godt skuldret, Hr. Løjtnant!

Hymne

til den store Brygger Jakobsen
paa Valby-Bakke.

Mel. Tak for din Daad o. s. v.

Tak for din Daad!
Du for de tørstige Sjæle fandt Raad.
Øllet Du laved og lystelig mænged,
Mens Du Forbrugerne morderlig krænged,
Saa blev Du storsnudet, fornem og rig
Og fik Lyst til at føre Krig.

Krigen den kom,
Dine Spioner saa sendte Du om,
Der, hvor en Arbejder Øllet vil drikke,
Paa din Befaling nu vanker det ikke;
Kun paa de finere Steder nu maa
Karlsbergøllet opskænket staa.

Tak skal Du fik,
Nu ud af Landet Du sender din Drik.
Før var Du glad, naar din Knægt kunde sælge
Øl til en Kælder, hvor Folk kunde bælge,
Alle de Gamle nu giver Du Fur.
Selv Du er en gammel Filur.

Du har tjent Mønt,
Her i vort Land har Du oppet Dig kønt.
Hver Gang en Mand drak sig fuld i din Suppe
Nøje Du passed dit Sølvtøj at snuppe,
„Ølfatter" er Du og slet intet mer,
En „Geschæftsmand" vi i Dig ser.

Var Du en Mand,
Vilde Du hjælpe den trællende Stand,
Som har din Rigdom og Velstand formeret,
At vi fik Øllet lidt billigt leveret.
Før Du med „Kunsten" dit „Ølhoved" brød,
Lindres burde Arbejdernød.

Gammel og graa
Snart skal i Graven vor „Ølkonge" gaa,
Og paa hans Grav skal en Øltønde sættes,
Af de Fordrukne skal Kransene flettes,
Og ved hans Baare Deliriums-Sang
Vildt skal lyde Dagen saa lang.

Logogryf.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
En saadan anses tidt for overflødig.
1 2 8 7
Paa Søen har man slig en Tingest nødig.
1 3 2 6
Aa ja, naar den er god, saa mange Tak.
2 3 10
Naar man er det, man klarer sig med Snak.
3 9 10 6 2
Dem finder Du i Egnen omkring Køge.
3 10 6
Det kan en Abes glade Sind forøge.
4 1 8 9 10
Stundom af Jern og tidt af Træ den laves.
4 8 9 10
Og efter det i Jordens Skød der graves.
4 9 8 2 6
For Dyr og Mennesker til stor Fortræd.
5 2 8 9
Beredes gerne paa et køligt Sted.
5 6 9
En vigtig Ting, mest for en gammel Kone.
5 8 7
Det blive kan selv Kongen paa sin Trone.
7 3 2
Det maa Du aldrig sige til din Moder.
7 8 5
Det kan man blive ude i Nyboder.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Eksminister Klein og Friheden.

Klein: „Friheden, saaledes som Socialisterne opfatter den, skal være banlyst for Danmarks Vedkommende, den er undertvungen og begraven. At nogle obskure Individer bekranser dens Minde, er kun latterligt. Vogt Eder for at konspirere, vi har Bomber for Eder." (Dette siger han som de Nationalliberales Chef og vordende Minister.)

Korus: Du taler vildt, Du nærmer Dig de Døde, Du skræmmes just af Livets Morgenrøde.

A. Guldbrandsen's Tryk. Kjöbenhavn. Redigeret af: Fr. A. Hertz.

Delte Meninger.

Frøk. Aa, hvor Solen dog gaar yndig ned.
Grosſ. Gaar ned! Kommer ikke os ved, min Pige!
Vi har ingen Aktier i den.

No. 34. Söndag d. 22 Mai 1881

A. Shulenburgs Fotolith.

Skal Absolutismen sejre?

De gamle Parykker fra fordums Tid
De spøge i vore Dage.
I Rigsdagen øve de største Flid,
At trænge vor Frihed tilbage;
Det passer ej ret med et Folkeraad,
Det sætter en Grænse for Magten. —
Saa hvæse de Snoge med spidse Braad,
Og le kun af Grundlovspagten.

Det Valg over Lande ej huer ret
De lurende gamle Parykker,
At skalte og valte ret dumt og slet,
At lystre Despotens Nykker,
Det passer dem bedst, betaler sig godt,
Men Meget er dog til Hinder. —
Man ser ej med Frygt til et Kongeslot,
Og ler kun af Kongeminder.

I skal ikke naa Eders lumske Maal,
At fælde vor Friheds Palme,
I aldrig skal rejse det Morderbaal,
Hvor, under en hellig Salme,
Kong Fredriks Grundlov brændes til Støv, —
Nej! før skal I dø som Hunde.
Og er I for Ret og Sandhed døv,
I helst maa i Graven blunde.

Nu vælges til Raadet nye Mænd,
Nu siger vort Folk sin Mening,
Nu muntrer sig Mand og Ungersvend
I patriotisk Forening.
Nu hæves det Sværd, som falder tungt
Paa Kvabber og usle Dværge.
Ejræddes for hvad er friskt og ungt
Og højt paa vor Frihed sværge.

I Absolutismens skimlede Skrog,
Det lider med Eders Vælde.
Om Ræven er nok saa snu og klog,
Kan Jægeren dog ham fælde.
Vort Folk er vokset til Mandomskraft,
Erfaring har Villien fremmet,
Og Frihedstræet har frodig Saft,
Det bærer nok Frugt i Hjemmet.

Udvalgte Stykker

af „Ravnen"s „Tysk-Dansk Haand-Ordbog". Fortsættes ved Lejlighed, i Henhold til det gamle Ord: „Naar man har sagt A, maa man ogsaa sige B."

A.

Abdonnern, en Donner der begynder at „tage af".
Abgabe, Forkortelse af det bekendte: „Den ene Abe faar den anden til at gabe".
Abquälen, at „kvæle Abekatten"!
Aller, se „Fam. Journal."
Altermann, en Mand der holder meget af at gaa „til Alters".
Anders, en Gaardskarl.
Anhalt, et Sted i Tyskland, hvor en Fyrstefamilie har Tilhold. — Danmark kunde for den Sags Skyld ogsaa hedde Anhalt.
Asbest, Asensbæst, f. Eks. Lars Dinesen.
Aufdamen, en Dame, der gaar paa med Dødsforagt, f. Eks., Pauline Worm.

B.

Ballade, se Vaabenbrødrenes Generalforsamlinger.
Begipsen, at faa en lille „Gibser".
Beibehalten, f. Eks. Tunis, der fik Lov at beholde sin Bei, fordi han var fornuftig nok til at bøje sig for Frankrig.
Beiern, at komme ud at „baire", f. Eks. Lørdag Aften.
Beigezell, en „Begmand".
Bergamt, det Amt, som Berg faar, naar han bliver Amtmand.
Bergsucht, en Art Svindsot, som de Radikale endnu ikke har overstaaet.
Blak, en Ubekendt, som alligevel har stort Bekendtskab, hvis man kan tro det bekendte: „Farvel, Blak"!

C.

Casserolle, sammenlign „Cassestykke", altsaa en Rolle, der betaler sig, giver godt i Kassen.
Cronometer, en Politibetjent, der „gaar" i 6 Timer ad Gangen.

D.

Donnergott, en Donnergud, f. Eks. Brygger Jacobsen.
Dorfjunker, en egen Slags Kavallér, som Skuespiller Dorph-Petersen har Patent paa at fremstille.

E.

Eibe, en Boghandler
Eisen-Bergwerk, Isbjergværk, som da Kastrupperne lavede Isbjerg til Københavnerne.
Englisch, kræmmeragtig, smaalig, f. Eks. den engelske Politik.

F.

Fiedler, betyder efter nogle Ordbøger en daarlig Spillemand, men er egentlig en Lotterikollektør i Borgergade, der har mange Spillere, og altsaa maa være en god „Spillemand".

Fischer, fhv. Kultusminister, kunde ikke spændes med Estrup og de andre Godsejere, men maatte fortrække for at gøre Plads til — Fætter Scavenius!

Fleischesluft, hemmelig Lyst til Flæsk, især hos Jøder.

Fortmachen, at lave Forter; Andet spekulerer Ministrene og det krigsgale Slæng ikke paa.

(Fortsættes.)

Raketter.

„Herolden" er i Søndags gnaven paa Rigsdagsvalg i Almindelighed, og paa Valgagitationen for Skræder Holm i Særdeleshed. Bladet paastaar, at der udrettes Intet for Arbejderne ved at gaa Thingvejen, og slutter med følgende Kraftytring: „De Mure, vi belejrer, falder ikke som Jerikos ved Trompetstød. Socialisternes forjættede Land maa erobres!" — Nuvel, vi indrømmer, at „Murene" falder ikke ved Trompetstød, men — hvorfor holder da „Herolden" ikke inde med at blæse forkerte Signaler!

Da Tivoli for et Par Aar siden indførte et Tælleapparat ved Indgangen, betragtedes denne Indretning som noget „n ch nie dagewesenes"! Dette var dog en Fejltagelse, ti Crones „Tivoli" havde allerede den Gang i flere Aar havt sit eget „Tælleapparat", nemlig Madam Telle, der tæller mange bekendte Størrelser blandt sine Kunder!

Ude i Københavns Amts første Valgkreds er Hall endelig bleven ked af at „klinke og sammenbrænde" de Nationalliberales gamle „Postelin", — han kan ikke redde det længere, og derfor mælder han sig fra Bestillingen. I hans Sted stiller sig Direktør Schou fra „Aluminia", men, hvad forstaar han sig paa „Postelinet?" — Han kender jo kun — „Fajance!"

Samtale.

— Jeg forstaar ikke, at De, en adelig Frøken, kan forlove Dem med en uadelig Mand uden Navn.

— Jeg tager hellere en Mand uden Navn end et Navn uden Mand.

Allernyeste Humbugsvise

om de to tyske Hoffers Maltekstrakt, om Brama og Sundhedssalt m. m. m.

Mel. Maren Kokkepiges Klage.

Den Johann Hoff fra dass Berlin
Os sender sine Varer,
Beklager sig for stor Ruin
Og allerværste Farer,
Hans Maltekstrakt i Hamborgs By
Nu efterlaves og i Ny
Er kommen og prises nu i vilden Sky.
Derfor han mudrer i Avisen,
Søger for Alt at vinde Prisen.
Det Hele er kun Vrøvl og Bras,
Som snart er ved at gaa i Mas.
En Hvidtøl samme Nytte gør,
At sige det, jeg vil og tør,
Advare mod Humbug man tilvisse bør.

Den Tysker os vil presse paa
Sit Humbugsøl i Masse.
Men det vil ej i Længden gaa,
Vi lukke vil vor Kasse.
Af Humbug har vi indenlands
Skam meget mer end nok til Mands,
Og stadig skal Folket trækkes slemt til Vands.
Livselixir og Sundhedssaltet
Er med Attester rigt bestaltet.
Men Løgn og Humbug er det Alt,
Ja! det kan gaa saa pinegalt,
At Folk, som har af Penge nok,
For Salt vil fore Heyman Bloch,
Og dog bukker under denne Troens Flok.

Den Brama-Mand en Slyngel er,
Som narrer os med Drikken,
Han fremfor Alt har Mønten kær,
Men lader Folk i Stikken.
Nej! tag saa Høebergs Draaber, Ven!
Du ej fortryder det igen,
De tryller i Himmeriges Land Dig hen.
Spis hvad Du skaffe kan paa Bordet,
Slagter og Bager bør have Ordet.
Giv Satan i alt Humbugsskidt,
Som man er narret med saa tidt,
Lad rige Folk gi' Penge ud
Til giftigt Brama-Pøjtelud,
Lad aldrig det Rak flaa af din gode Hud.

Politiserende Højremænd.

Byfoged F. (i Forgrunden). Bedste Hr. Hofjægermester! vi er virkelig nødsaget til at bruge lidt Fif ved Valgene; Lige mod Lige, Venstre er umaadelig snild.

Hofjægerm. C. Meget rigtig bemærket. Jeg spenderer denne Gang 1000 Kr. paa (hvisker) **Bestikkelse,** hvad! ikkesandt!

Grev S. de M. (i Baggrunden). Om vi endelig vil sejre? Kan De tvivle derom, mine Herrer! Tro mig, jeg færdes **ved Hoffet.** K., D., K. og K. og de fleste Ministre vil — jeg siger **vil** — sejre, naa! pas paa!

Pastor B. Hm! Jeg er dog lidt urolig for de forbistrede mørke Skyer i Horisonten; Venstre, Socialisterne og denne almindelige Mistillid — —

Folkethinget lukkes.

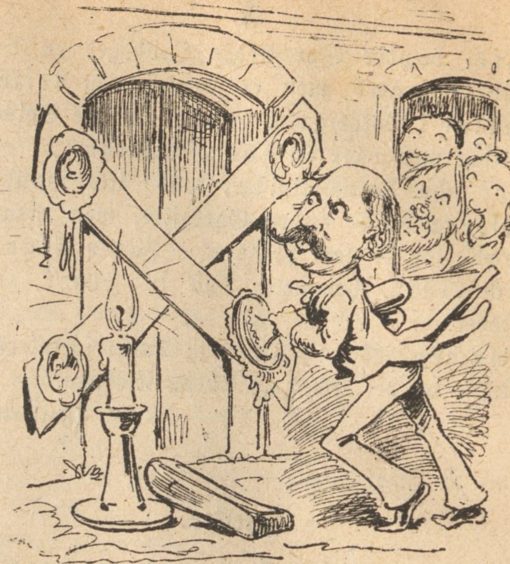

Estrup. Se saa! fire solide Segl, det vil batte og smukt repræsentere Kongens Bifald, Ministeriets, Landsthingets og Folkethingets Højre. Saaledes bliver vi ved indtil Venstre falder tilføje. Nu manglede det blot, at de Bønder vilde begynde at gøre Oprør, for jeg tænker da, at vi kan stole paa Hæren; Soldaterne forguder jo ligefrem vor frihedselskende Monark.

Efter den tredje Opløsning.

En skikkelig Vælger. Er det virkelig Meningen, Hr. Etatsraad, at vi skal skyde?

Etatsraaden. Vi har ingen anden Udvej, gode Sørensen. De ser jo, at Venstre stadig sender de samme Folk til Thinget. Den Historie er baade vi og Regeringen ked af. Hvis nu Valgene denne Gang igen gaar Regeringen imod, saa suspenderer vi Valgloven. Vi maa derfor være beredt paa det Værste. Vi har store Mænd bag os. Er De med?

Vælgeren. Ja, Gu' er jeg med — det vil sige til at skyde **Jer** ned, I reaktionære Slyngler!

For døve Øren.

I har plyndret mig til Skjorten, I fordømte Røverpak!
Vil I jage mig paa Porten? Jeg er „Porten" selv, I Rak!
Hvad skal Georg med de rare Stumper Land, som kun har én
Hustrulil at tage vare? — Jo, jeg siger: den er ren!
Jeg har flere hundred Koner, at forsørge Dag og Nat,
Jeg i Bosporus mig droner, slaas I saa med dem! —
Godnat!

Lottes Betragtninger.

Jeg gad nok vide, hvorfor min Herre har faaet Præmie! Det kan da ikke være for det gode Foder, han har spenderet paa mig, ti jeg gik hele Sommeren ude paa Fælleden og anstillede meget grundige Undersøgelser efter et vissent Straa, saa skulde Nogen have Præmie, maatte det være mig, fordi jeg var i Stand til at finde Noget at æde der ude. I Vinter har jeg rigtignok faaet Havre, det vil sige Skaftehavre! Se, det var Behandlingen! — Men det er ganske vist et Kunststykke, at min Herre alligevel har holdt Livet i mig. Det er vist derfor han har faaet Præmie.

Drømmebillede.

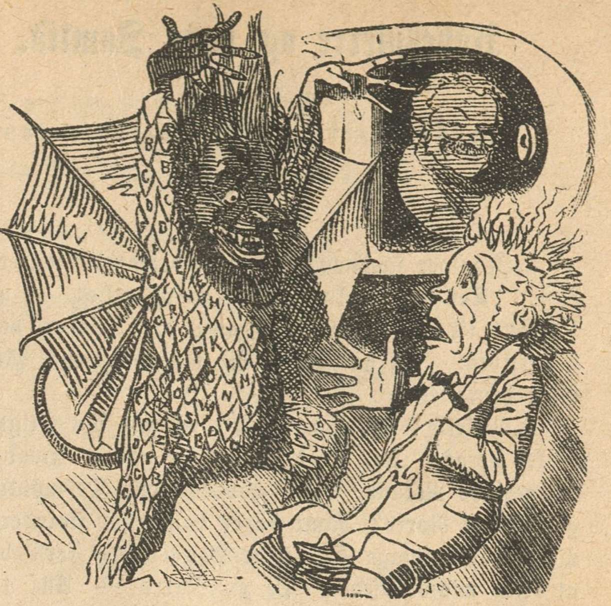

I Djævelens Skind og Ben! ulykkelige danske Borger, stem paa Højrekandidaten, ellers tager jeg Dig med Hud og Haar. Kommer Venstre eller Socialisterne til Magten, saa bliver straks hele København undermineret og sprængt i Luften med Dynamit. Hele Kongehuset og alle Præster, Godsejere, Grosserere og Fabrikanter bliver halshuggede, og Du, elendige Borger! bliver udplyndret lige til Skjorten. Stem, som jeg siger!

Borgeren. Aa! skaan mit Liv! Hjælp!

En Spekulation.

Brilliant klaret! Nu kan vi nede i Køkkenet spise os mæt i denne dejlige Skildpaddesuppe, bare fordi jeg bildte Fruen ind, at en Mus var druknet i den. De har s'gu nok endda at spise deroppe ved Bordet. Ah! den smager.

Af Landlivet.

Skytterne (oppe fra Højden). Bravo! Det var en udmærket Træffer! Lige oven over Sort!

H.. Meyer (som ligger paa „Rebekkas Lyst"). For Pokker! Det kalder de at træffe lige over Sort! Ja, Gud straffe mig! ganske rigtig har de skudt lige gennem min nye Hat over Floret! Jeg flytter. Jeg skytter ikke om at blive skudt af Skytter, som ikke kan skytte sig selv.

Robespierre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Jeg foer sammen, fordi jeg drømte," svarede Robert. „Det kan forekomme Dig besynderligt, at man er i Stand til at drømme her, men det hænder dog vist undertiden. Jeg har aldrig før idag set noget Menneske blive henrettet."

„Virkelig? — Men tal ikke til mig om Sligt! Jeg er ked deraf. Ja, det bliver altfor galt. Hvad havde Borgerinde Roland, hvad havde Lucile Desmoulins vel gjort disse Narre? Naar de er bange for Kvinder, hvad vil de saa foretage sig, naar Mændene først begynde at blive misfornøjede? De er Narre — Alle tilhobe! De ser truende Farer, hvor der slet Intet er at nære Frygt for, og — de er blinde, hvor de burde se og være paa deres Post! Hvad var det vel for vigtige Ting, Carrier havde at meddele mig? Kan Du tænke Dig det? At jeg i Aftes ved Souperen havde vekslet nogle Blikke med St. Just. Den Nar! Som om St. Just var den Mand, jeg kunde elske. Han er smuk, derom kan der kun være én Mening. Han er modig og energisk, det er der ingen Tvivl om. Men, han véd, at han er en smuk Mand, og denne behagelige Viden lægger han for Dagen paa en Maade, som jeg ikke kan udstaa. Desuden er han indbildsk og hovmodig, — jeg hader affekterte Mandfolk. Camille Desmoulins havde Ret, da han en Gang sagde, at St. Just bar sit Hoved, som det var et helligt Sakramente. Han anser sig selv for en Gudbom. Og ham skulde jeg være forelsket i? Hvilken Daarskab! Han vilde maaske nok modtage det Offer, jeg bragte ham, men det vilde aldrig falde ham ind at vise, at han paaskønnede det. Jeg kan kun tilhøre en Mand, der lader mig se, at jeg har noget Værd i hans Øjne."

Angelique havde vedblivende ladet sin Arm hvile paa Roberts Skulder, medens hun talte. Til enhver anden Tid vilde Robert have følt det Aparte i Situationen paa det ensomme Sted. Men, hvad har fyrige Blikke, en smuk Arm og en junonisk Barm vel at betyde, naar man nylig har set sine Medmenneskers Hoveder falde under Guillotinens Kniv? — Naar man da ikke er blaseret nok til kun at finde Fornøjelse i det Allerrædsélsfuldeste.

Det forekom Robert, at Angelique var langt borte, skøndt han hørte hende tale.

„Ja, jeg er ked deraf," vedblev hun. „Jeg er ogsaa ked af Carrier. Han er en Tyran! Han er skinsyg paa mig, men naar jeg lader mærke, at jeg ogsaa er skinsyg paa ham, gør han Nar af mig. Partiet er ikke lige. — O! hvis jeg kunde finde en Mand, en modig Mand, der kunde elske mig og jeg ham! — saa vilde jeg byde dem Alle Trods, og kun foretage mig, hvad jeg havde Lyst til!"

Adspredt lod Robert Blikket hvile et Øjeblik ved hendes smukke hvide Fod som tilfældig berørte hans; — han følte ligesom en elektrisk Strøm, han mærkede, hvorledes hendes varme Arme hvilede om hans Skuldre, hvorledes hendes berusende Aande berørte ham, naar hun talte.

Der hørtes Støj nede paa Pladsen.

Robert betvang den øjeblikkelige Stemning, der for et Minut havde bragt ham til at glemme de alvorlige Pligter, der ventede ham, sprang op, og gik hen til Vinduet. „Hvad er der nu paafærde dernede?" udbrød han.

Ogsaa Angelique havde vist sig. „Han er saa blid som et Lam!" mumlede hun. „Og dog mangler han ikke Mod, det véd jeg. Men jeg kan ikke tvinge ham. Det forekommer mig, at jeg ikke bør gøre det, — ti der er Noget, som siger mig, at han er meget, — meget bedre end alle de Andre!"

— Nede paa Pladsen var det blodige Dagværk omtrent udført: der var endnu kun nogle faa Hoveder tilbage, som skulde falde. Hvad havde det at betyde? Hvilken Pariser havde ikke sét Hundreder af Ofre bestige Skafottet. Hoppland havde Ret, — i Dag var Forestillingen kun yderst middelmaadig. Kun det smukke Vejr havde kunnet lokke de mange Mennesker hen paa Revolutionspladsen. Man gik sig en Tur — og i Forbigaaende saa man et Øjeblik paa, at „Moder Guillotine" arbejdede.

Pludselig sagde Angelique: „Hør, Robert! Du maa besøge mig. Jeg bliver vred, hvis Du ikke kommer, — og jeg vil kun advare Dig om, at det ikke er saa ganske behageligt at have mig til Fjende, — glem endelig ikke det! Carrier bor i Rue St. Honoré — ikke langt fra Robespjerre. Den Første den Bedste, Du henvender Dig til, vil kunne vise Dig Huset. Og hvor kan man henvende sig, naar man ønsker at faa Dig i Tale?"

„Papirhandler Renault er min Onkel", svarede Robert. „Jeg vil bo hos ham, hvis han har Plads til mig. Han bor i Citè, Rue de la Lanterne."

(Fortsættes.)

Fra Gaden.

— Naa, nu vil nok Fenierne for Alvor lave Oprør!
— Nej Du, De laver Dynamitrør!

Raket.

Tietgen vilde ikke stille sig til Folketinget; — nej, han kløer vist ikke efter at faa Aktier i denne Forretning, som Estrup kan lukke, naar han vil.

Vaaren.

Vaar, med Liv i Mark og Skov,
Sent i Aar vil dages,
Vinteren sit grumme Rov
Nødig vil fradrages.
Trøst Dig, Vinter, Savn og Nød,
Mismods Baand for Haabets Glød
Du saa vel rodfæsted.

Kuldegys, ej livlig Færd,
Det er Vintermærke.
Trængsel er saa hvast et Sværd,
Selv for Aander stærke.
Værst, naar Villien fryser til,
Naar i Mulm opløses vil
Hjertets bedste Ønsker.

Vaar dog ej fornægte vil
Magten over Planten.
Frodig Vækst maa stunde til
Over Mulde-Randen.
Fat dog Mod, Du Proletar!
Mørket helt ej vundet har,
Ondskab har sin Grænse.

Sandheds Sol med Straaleglans
Er Vidunderstyrke.
Fletter Dig en Blomsterkrans,
Kraften til at dyrke
Den forsømte, golde Jord,
Giver rigeligt paa Bord,
Frelser Dig af Vaande.

Er Retfærdighed ej Drøm,
Ej et Gøglebilled,
Findes maa i Tidens Strøm
— Om end dunkelt hildet —
Sejrens Guld for Folkets Stand,
Ret for Alle i vort Land,
Straf for ranet Vælde.

Logogryf.

1 2 3 4 5
Det savner mange stakkels Piger.
1 2 3 4 5
Forskellige i Verdens Riger.
1 4 5
Det vil man ha', naar man er rig.
1 4 3 4
Det sker i Hav, i Flod og Vig.
2 1 4 5
Et tyrkisk Navn, behag at gætte.
2 3 4
Et vist Slags Digt, ej af de lette.
2 5 3
Min Ven, betænksom vær med Sligt.
2 3 3 4 5
At dræbe den kan kaldes Pligt.
3 2 1
En slemme Ting for Nihilister.
4 3
Den kommer tidt, naar man er bister.
5 9 1
For den har Mange maattet bløde.
5 2 1
Kan bringe Kinden til at gløde.
5 2 3
I Jorden finder den sin Næring.
5 4 1
Anvendelig ved Plankeskæring.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:
Præstemand.

Korrespondance.

A. — V. At levere en fuldstændig Biografi af Hr. Brix og hele hans Bande vilde være en let, Saa var tjent dermed. Lad kun de Uslinger levere saa meget de har Lyst til af den Slags, det vil snart vise sig, om Arbejderne kan betragte den Art Sjofelheder som god Føde. Der findes vist kun et Individ paa Jorden, der vil lægge Blade til til den Slags Produkter, og denne Mand er Brix, Arbejdernes Talsmand.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"'s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Krigsdjævlen.

Krigsdjævlen raser i Højres Lejr,
Man haaber paa krigsglade Dage,
Paa over Fornuften at vinde Sejr
Og fluks rive med de Svage.

Den Djævel modtages med Venskabslyst
Af Civile og Militære.
I Rigsdagen skal der nu voves en Dyst,
Der er noget „Stort" i Gære.

Vogt Eder, elendige Morderpak!
I følge hver Usling i Sporet,
Som jubled naar Danmark i Pølen stak, —
Til Fjenden I nedrig har svoret.

A. Guldbrandsen's Tryk. Kjöbenhavn.

Redigeret af: Fr. A. Hertz.

Guds Engle,
efter „Rafael", set bagfra.

№ 35. | Söndag d. 29 Mai. | 1881.

A. Shulenburg's Fotolith.

Til vore Folkerepræsentanter.

Alt som I atter samles nu paa Thinge,
I lytte til et Ord fra jævne Folk,
Lad Talen værdigt, frit og aabent klinge,
Staa dristigt frem som Sandheds faste Tolk.
Ministrene skal Eder respektere,
Et Nej er nok, hvis ej det passer dem,
Saa kan de gaa, der gives sagtens Flere
Til slig en Post, den Sag er ej saa slem.

Selv om Ministre Kongens Tillid eje,
Er det ej nok, naar Folket ej er med.
Naar Folkets Tillidsmænd med Retfærd veje
Ministerduelighed paa rette Sted,
Og findes disse kongevalgte Herrer
For lette til at bære Magtens Sværd,
Da en urolig Tilstand det forværrer,
At tvinges til at taale deres Færd.

Den Villie og den Evne, I besidder,
Ej underkendes maa med Haan og Tros.
Frygt ej, den Hund som gøer, kun sjelden bider.
Tag ej en ringe Sten for stor Kolos.
Dø ej af Trusler, men staa fast i Kampen,
Giv af Bevillingsret ej bort en Flig.
Det Estrupske Komplot nu slaar i Krampen,
Det vinder aldrig Sejr i denne Krig.

Advarsel.

Hvis Arbejderne eller deres Familier tilfældig skulde besøge Hr. Skomagermester Carl Svendsens Butik, Nørrevoldgade 92, Kælderen, saa advares de mod at glemme eller henlægge „Social-Demokraten" paa nævnte Herres pæne Disk, da de ellers risikerer, at Manden kommer farende efter dem hen ad Gaden med Munden fuld af noget meget ildelugtende — Hm!

Raket.

Spytslikkerne i Rusland har fundet paa at give den afdøde Kejser Tilnavnet: Czar Befrieren! — Her har man da et talende Bevis for, at Rusland ligger i „den forkerte Verden". Er der Nogen der bør hedde Czar-Befrier, maa det da være den eller de Nihilister, som befriede Rusland for — Czaren.

Folketingsvalgene.

„Frem og tilbage er lige langt!" kunde Estrup sige, da han mødte med det nye Folketing i Fredags, ti hele Udbyttet af alt Vælgervrøvlet er omtrent det samme, som Kællingen fortjente at faa, da hun var ude at køre i Modvind, og ønskede: „Bare Vinden vil vende sig til vi skal tilbage!"

Hvorlænge og hvor ofte Vælgerne paa den Maade vil finde sig i at agere Blindebuk, er ikke godt at vide, men vi vil hverken hedde Estrup eller Scavenius den Dag, da Legen forandres til „Tampen brænder!"

Der er, som sagt, ikke mange nye Ansigter at studere i det nye Folketing, og Redaktør Wulff kan godt blive ved med sine „Rigsdagsportræter"; inden han bliver halv færdig, er der nok kommet nye Numere til Samlingen; — det var forresten Skade, at Deres eget politiske Kontrafej ikke kom med denne Gang, ikke sandt, Hr. Wulff!

Da vi nok kan begribe, at De er lige ved at ærgre Dem sort over de usolide Valgtribuner, der ikke engang kan bære en saa ubetydelig Størrelse, men lader Dem falde igennem den ene Gang efter den anden, saa vil vi i Dag give Dem en lille Haandsrækning ved i enkelte Træk at skitsere nogle af de nye Ansigter. — Lov os til Gengæld, for Vælgernes Skyld, at De aldrig vil stille Dem mere! Den ene Villighed er den anden værd!

Der er nu først Hage i Københavns syvende! Vil den Mand være lige saa virksom for Landets og Folkets Vel, som han har været virksom for sit Valg, saa er Kredsen og Tinget godt tjent med at faa ham, ti om ham kan det siges med Rette, at han skyr intet Offer for at fremme, hvad han interesserer sig for! — Foreløbig maa vi dog indskrænke os til at sige, at det eneste Gode der er ved ham, er, at han har fortrængt Kaptajnen! — Det var jo Synd, at den Mand skulde forsømme sin kostbare Okkerfabrik, for at støtte en Regeringspolitik, der er brandgul nok! Fik den tillige en Nuance af Okkergult, saa blev det rent galt!

Direktør Schou i Københavns Amts 1ste tog sig helt stadselig ud, skønt han ikke er „fint Porcelæn!" Naa, Fajance gør jo for den Sags Skyld samme Nytte, men det maa ikke præsenteres som Porcelæn, ligesaalidt som Slagteren maa sælge Hestekød for Oksekød! — At han anbefaledes af Prof. Steen synes at tyde paa, at der er Hold i ham, men det lod ikke til, at Vælgerne stolede paa Steen som Schous Prøvesten, formodenlig fandt de, at Steens rosende Udtalelser var for haarde at faa ned.

Nielsen-Grøn i Maribo 3dje er for grøn i Politiken til at man kan vide, hvad han vil. Det varsler ikke godt, at Grøn er moderat, men maaske har de Moderate taget ham med, for at have lidt Grønt i

Hatten, naar de vender tilbage fra Valgkampen; — der vanker vist ingen Lavrbærkrandse! — Ligemeget! Grøn skal have Tak, fordi han skaffede os af med Stürup.

Raket.

Valgkampen krævede 10 „faldne" Officerer! Det var et føleligt Nederlag for det krigsgale Ministerium! — Det skal forresten være ret morsomt at kæmpe paa den Maade, synes Officererne. Det gør ikke en Smule ondt at falde paa Valgpladsen! Naar Forestillingen er forbi, og Tæppet faldet, staar man op igen og er ganske frisk, ligesom — Teaterheltene! Man lever den mytologiske Tidsalder om igen. Kamp paa Liv og Død — paa Valgtribunerne! og bagefter lever Kæmperne op igen til Fryd og Gammen i „Valhalla" og andre pæne Steder. Kun er Skinkerne forvandlet til Bøf eller Koteletter, og Mjøden erstattes af Carlsbergere eller Sherry! Skinkebenenes Rolle — i Henhold til Verset: „Man slog hinanden Skinkeben i Skallen!" — udføres nu af — Stoleben!

Sorg i rosenrødt.

— Aa jeg er saa (græder) glad, saa glad . . .

— Er Du glad over, at Du har faaet Prygl af Læreren?

— Nej, men jeg er saa (græder) glad over at det er overstaaet.

Hos Pantelaaneren.

— Paa det Uhr kan De ikke laane mer end 2 Kr., thi det gaar jo ikke.

— Jamen det behøves vel heller ikke; her skal det jo staa.

Spildt Advarsel.

Faderen (til sin 17-aarige kokette Datter): Mit kjære Barn, det gør mig ondt at Du bestandig betragter Dig i Spejlet. Ved Du ikke, at for unge Piger er Spejlet en meget farlig Gift?

Datteren: Hvorledes det, Fa'r, Kvægsølvet sidder jo bagpaa.

Realistisk Tankesprog.

En Moder, som ikke taaler Børneskrig, er det mest umusikalske Menneske paa Jorden.

Ravnesang.

Nutidens Hofnarre.

Mel. Lad dadle Kvinderne hvo vil.

En Nar med Bjældehue paa
Nu paa Teatret kun man skuer.
Før de ved Hoffet monne staa
Og sprang omkring i Kongens Stuer.
Saa mangen Hofnar findes dog,
Med Uniform og vældig Sabel,
Saa mangt et Asen, Faar og Drog,
Og med en rød, rubinet Snabel.

Behængt med Ordens-Gøgleri,
Og med en Nøgle bag paa Ryggen,
Passerer Narrene forbi,
At gribe Kongens Gunst og Lykken.
Med falske Smil og Smigerord
De krybe logrende om Tronen, —
Saa svire de ved Kongens Bord
Og op til Lovsang stemme Tonen.

De værste Narre, som jeg ved,
Er dog de Mænd med sorte Kutter,
Med Hyklermine sledsk og led,
Som hente alt Bevis fra Luther.
At gøre sande Ord til Løgn,
For dem er let som Fod i Hose.
Med Fryd jeg hilse vil det Døgn,
Da de forgaa i Tvivlens Mose.

Af Proletarets tabte Mænd
En Hob ved Hoffet er forhyret,
De taale Ukvemsord og Skænd,
I Støvet krybe de som Dyret.
I gyldenspraglet Narredragt
De springe om som Abekatte.
Der har vi Tronens Værn og Vagt,
Kan I den Fyrstestorhed fatte?

Saalænge noget Hof man har,
Vil Narre ingensinde mangle.
Naar Konger intet Arbejd har
Saa maa de mores med en Rangle.
Et Hof er kun en kulsort Sky,
Der skjuler Lykkens Sol for Folket,
Og derfor i vor gode By
Er Republikens Fortrin tolket.

Foraarsblomster.

Fru Hansen med sine to giftefærdige Døttre, Alma og Alvilda, er nylig sprungen ud af Vinterkvarteret og Vinterkaaben og præsenteres nu i det Frie, ventende paa En, som vil fri. Alt er i Orden til Modtagelsen.

Højre samler.

Til Krigsinstrumenter og Fæstningsplaner
Man Penge af Borgernes Lommer raner.
Det krigsgale Højre i Feber raser
Og propper de Dumme med hule Fraser.

Fra Valgperioden.

Grosserer Wraa med Frue: Gud forbarme sig! er det lutter Billetter angaaende Rigsdagsvalget i 7de Kreds. De gode Rigsdagskandidater ofrer virkelig altfor megen Umage paa, at komme ind i Thinget og blive til Nar for Estrup. Naar det endda var Kongen som kommanderede.

Russiske Jøder.

Første Jøde. Gud fordømme mig, Mose! vi er jaget fra Hus og Hjem. Tror Du ikke, at Mafia snart kommer og hjælper os?

Anden Jøde. Mafia! Gud! Bare der vilde komme en dum Bonde, det er Mafia, det giver Penge, hi! hi!

Pareret.

Kolportøren. Goddag! Tør jeg spørge, vil Herren ikke subskribere paa en ny, original, uhyre interessant og voldsomt spændende Roman: „Rædselshulen i Borgergade eller Dyden belønnes", med mange Illustrationer i 8 Dele.

Manden i Huset. Nej Tak! Den Roman er der vist ikke meget Fedt ved.

Kolportøren. Næh, men sværmer De for Romaner med Fedt paa, saa har Spækhøkeren hernede købt Restoplaget af den sidste Roman vi havde.

Øjemedet helliger Midlet.

— Hvad for Noget? — Gaar De allerede, mine Herrer? Lad os drikke et Glas endnu.

— Nej, vi har s'gu drukket nok af Glæde over Hages Valg; vi kan ikke taale mere.

— Skidt! Kom bare! Jeg drikker af Ærgrelse fordi Sommerfeldt dumpede; saa er Partiet lige.

Peter Klem som Kunstsamler.

Peter Klem drev Handel med Klude og Jern
Og Ben samt gamle Sager,
Han samled til Bunke fra Nær og Fjærn,
Dog det ham ikke behager.
Ti han var ærgærrig og ønskede blot,
At blive berømt, gjorde Peter,
Og man kan vinde et Navn saa godt,
Ved at samle Antikviteter.

1.

Først gæstede Peter Paven i Rom,
Ham Haabet ikke glippede.
Han knælede i den store Dom,
Mens Pavens Slæb han — klippede.

2.

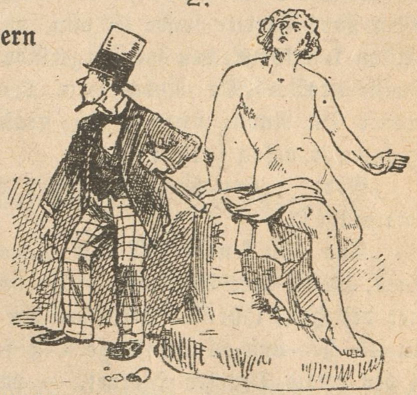

Han drog til Florents i største Hast,
At se de Kunstnerværker,
Nu kiler løs den gamle Knast,
Han samler sig Mindesmærker.

3.

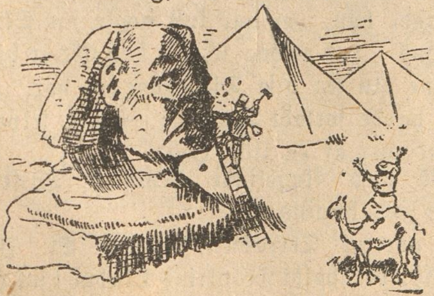

Ægypten blev saa hans Rejses Maal,
Der gav han Sfinxen paa Tuden.
Han agter ej Beduinens Skraal,
Skamferer aldeles Guden.

4.

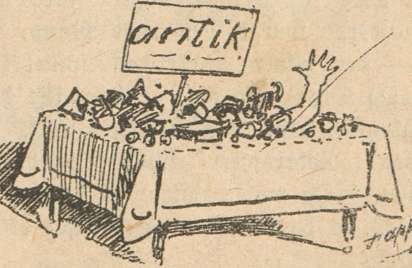

Og hjem han førte en kostelig Skat
Af alle Slags Rariteter;
Han fik videnskabelig Doktorhat
For sine Antikviteter.

Robespierre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Godt, jeg skal ikke glemme det!" sagde Angelique. „Men ve Dig," tilføiede hun og truede smilende med Fingeren, „hvis Du ikke kommer hen til mig! — Jeg kan godt lide at tale med Dig, Du minder mig om Bretagne; det véd Du. Du kan endnu være ung, som jeg, — og det forstaaer alle de Andre sig ikke paa; — o, de er saa gamle, — saa ældgamle! De tænker ikke paa Andet end Konventionsdekreter, Krig, Kugler og Krudt! Er de en Gang lystige, er de ogsaa berusede. Det husker Du jo nok fra Nantes. — Altsaa, — Du kommer! Saa kører vi To sammen ud paa Landet, synger nogle af vore kære Sange fra Bretagne!"

„Ja, Angelique, det vil vi gøre — hvis det blot gaar an! svarede Robert — og uvilkaarligt vendte han sig bort, ti nede paa Pladsen blinkede Guillotinens Kniv atter, — for sidste Gang den Dag!

„Glem ikke min stakkels Fader!" tilføjede han sagte og ængstelig.

„Nej, det skal jeg ikke," svarede Angelique alvorligt. „Men stop! Carrier sagde til mig, at Du, hvis Du vil, i Aften kan komme hen hos Borgerinde Sainte-Amaranthe. Maaske træffer Du Robespjerre der. Naar Du blot nævner Dit Navn, kommer Du straks ind. Carrier og jeg kommer ogsaa derhen."

„Godt — men hvem er denne Borgerinde Sainte-Amaranthe?"

„Naa, Du kender jo Palais Royal? Oppe paa Perronen, ud til Rue Vivienne, — Du behøver blot at spørge efter det Hus, i hvilket Helvetias har boet, — eller hvis Du ikke har Lyst til at spørge Dig for, saa læg Mærke til den tredie Dør fra Hjørnet, — paa den vil Du finde Navnet Sainte-Amaranthe anbragt. Men tal ikke til Nogen derom. Jeg sagde til Carrier, at Du forstod at tie, og det var ene og alene derfor, at han gav sit Samtykke dertil. Det er ikke værd, at Alle og Enhver faar at vide, at vi kommer der."

„Hvorfor ikke? Er der da nogen Fare forbunden med at komme der?" spurgte den unge Mand.

„Aah, — der bliver undertiden spillet," svarede Angelique. „Og Du véd jo nok, at man ikke holder af, at Enhver skal vide, hvad man foretager sig."

„Hvorledes? Roberspjerr spiller?" udbrød Robert ganske forbavset. „Og man paastaar jo at han er aldeles lidenskabsløs, at han i enhver Henseende er den personificerede Dyd."

„Jeg mener den yngre Robespjerre," svarede Angelique, „men ogsaa den Ældre kommer en Gang imellem der hen; idetmindste er det blevet mig fortalt. Ti han kan godt lide at høre Folk passiare, og naar man spiller og drikker, tier man i Regelen ikke ganske stille. Amaranthes skal egentlig være royalistiskfindede. St. Just har nok ogsaa allerede ladet et Ord falde, om at han vilde lægge Mærke til disse Fruentimmer. Borgerinde Amaranthe har nemlig en Datter, — en smuk og ganske ung Kone, — hun er gift med Sartine. Jeg kan ikke indestaa for Sandheden, men det er bleven mig fortalt, at St. Just gør Stormkur til hende, — men faar ikke Noget for sin Ulejlighed! — Naa, nævn Du blot Dit Navn, saa kommer Du nok ind. Har Du en Gang været der, saa er Du saa at sige en af de Fortrolige, — og det vil ikke kunne skade Dig, — tværtimod!"

„Jeg takker Dig, Angelique! Du er oprigtig imod mig, — Du mener mig det godt!" udbrød Robert glad.

„Ja, Dig mener jeg det godt, — og hvorfor ikke? Du viser Dig jo ganske, som Du er!" svarede Angelique. „Men forresten kan jeg ogsaa være snild og rænkefuld. O, Du kan ikke forestille Dig, hvorledes Blodet kan koge i En, naar man maa se og høre paa Alt dette. Robert, — en Gang imellem faar jeg den største Lyst til at vende tilbage til Bretagne; . . . . dog nej, — bryd Dig ikke om, hvad jeg nylig sagde! Til Bretagne kan jeg aldrig vende tilbage, — aldrig! — Kom nu!"

De forlod hurtigt Kvistværelset. Uden at veksle et Ord gik de ned ad de brede Trapper. Først da de var komne ud paa Gaden, sagde Angelique:

„Nu vil jeg hjem. Hvor gaar Du hen, Robert?"

„Hvis Du tror, at jeg kan træffe Robespjerre, vil jeg se at finde Renaults," svarede Robert, „dersom jeg blot vidste, hvor min Fader er bragt hen, vilde jeg først og fremmest gaa til ham. Men desværre stod der ikke noget derom i hans Brev. Enten har han i Hastværket glemt det, eller af Forsigtighed undladt at meddele mig, hvor han befinder sig."

„Det skal Du ikke bryde Dig om," sagde Angelique beroligende, „Dommens Fuldbyrdelse er da i al Fald bleven udsat. Jeg vil dog haabe, at jeg har saamegen Indflydelse, at jeg kan redde en Uskyldig, — hvis ikke, bryder jeg mine Lanker!"

Hendes Øjne funklede. Men hun bekæmpede sin Bevægelse, og blev atter rolig.

„Kom," sagde hun, „vi har kun nogle faa Skridt til Robespjerres Hus. Lad os dog se, om han ikke er hjemme. Med det Samme kan jeg vise Dig, hvor vi bor."

Mængden havde forladt Pladsen; — kun selve Guillotinen var omringet af en lille Hob.

Robert gik med Angelique henimod Tuilerierne, langs Terrasse des Feuillants.

Der, lige overfor Terrassen, i Rue St. Honoré, boede den Mand, der holdt Frankrigs Skæbne i sin Haand.

(Fortsættes.)

Allerunderdanigst Forslag

til en ny

Taksigelse fra Københavns Kommune

til

Kejseren af Rusland,

fordi han har ladet Hesse Helfmann hænge i Fængslet.

Du store Czar i Ruslands Kæmperige,
Som har en Herskermagt fast uden Lige,
Foruden Kronens Glans Dig ogsaa pryder
En Masse overmaade store Dyder.
Kun for dit Folk at gøre lykkeligt
Du tog din Faders Arv, det var din Pligt.
Du er saa liberal som nogen Herre,
Var Du ej Ruslands Czar saa var det værre
Med Nihilisterne, de grumme Fyre,
Som ganske stille gaa omkring og myre.
Du, der med Kærlighed, som Skriften byder,
Dit Hjertes Stemme allerhelst adlyder,
Ti Hesse Helfmann, denne Fødekvinde,
Dog laa dit Kejserhjerte ret paa Sinde,
Du nænte ej at lade hende hænge
Mens hun til Jordemoder kunde trænge.
Et ufødt Barn i hendes Liv at dræbe,
Nej, denne Plet ej skulde ved Dig klæbe.
Hun skulde nyde fine Moderglæder
Før Bødlen hen til hendes Leje træder.
Saa blev hun hængt, o! naar man tænker paa,
Hun kunde nænne at i Ledtog staa
Med skrækkelige Folk, som toge Livet
Af ham, som Ruslands Folk til Czar var givet,
Den herlige Monark, hvis ædle Sind
Kun viet var til Fredens Gerning ind,
— Da var det dog stor Naade, at hun ikke
Lyslevende paa Stejler skulde ligge.
Gid Du maa Livet nu med Fryd beholde,
Staa fast som Klippen, mellem dine bolde
Hengivne og paalidelige Russer.
Ja, selv om Oprørsaanden atter blusser
I vilde Flammer op, gid ingen Bombe
Maa ramme Dig i Hoved eller . . . . .
Giv ej saa meget efter som en Tøddel,
Lad Skumlere kun kalde Dig en Bøddel.
Staa fast! staa fast! din Løbebro er sikker,
Indtil — som Lig i Gravens Skød Du ligger.

Gensvar.

I „Herolden" for 24de Maj har Bladets nye Redaktør beæret min ringe Person med en Omtale, som jeg herved skal tillade mig at rette lidt paa. Det er en Korrespondance i „Ravnen" af 22de ds., som man er vred over. Korrespondancen er foranlediget ved den ærekrænkende Omtale, som Hr. Hørdum var Genstand for i „Brix Ravn" af 15de ds., og naturligvis bærer jeg Ansvaret for, hvad der findes i det Blad, som jeg redigerer. Den Samtale fra i Vinter, som Hr. Winther omtaler, er ikke ganske nøjagtig gengivet. At jeg har erklæret mig for radikal Socialdemokrat er ganske rigtig, da der ikke gives noget Socialdemokrati, som ikke er radikalt. Angaaende Hr. Brix og de Tilbud, som jeg fra ham har været Genstand for, da har jeg udtalt til Hr. Winther saavelsom til Andre, at den skandaløse og vilde Maade, som den nye Reformbevægelse er sat i Scene paa, saavel som anden personlig Upaalidelighed, ikke kunde friste mig til at opgive min Stilling ved de Blade, som jeg er ansat ved og naturligvis lever af. Saaledes forholder Sagen sig.

Hvad Udueligbed i mit Fag angaar, da er det en „Snovser" som man alletider faar, naar man kaster sig over en anden Virksomhed end den, som man er oplært til. Naar man imidlertid har levet ret godt af et Fag i 26 Aar, saa maa dog Dueligheden have været nogenlunde.

Fr. A. Hertz.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

Moder.

Løst af: Don Pedro; En gammel Sveder; A. A. Koben; Niels paa Loftet; Hjerter Es og Vilhelm.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Ravnen"s Redaktionskontor, Lille Regnegade 6, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Goos blev siddende.

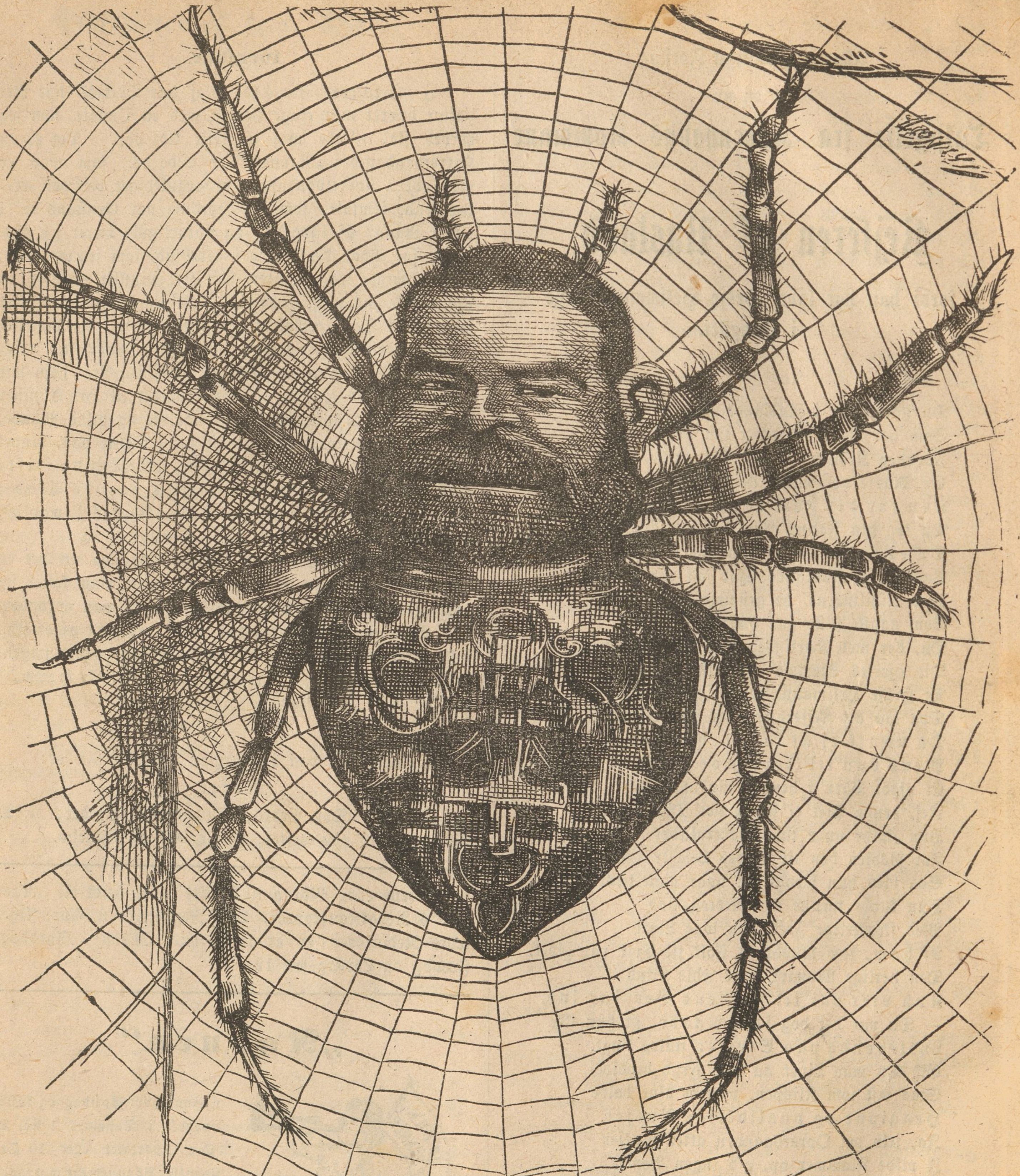

I femte Kreds's store Spindevæv
Goos hævdede sin Plads ved Højres Rænker
Nu sidder han og lurer som en Ræv,
Mens Arbejdsstanden sukker tungt i Lænker.
Den Edderkop en Gang vi fange maa,
Han maa, som Bille, ud af Nummer gaa.

A. Guldbrandsen's Tryk. Kjöbenhavn.
Redigeret af: Fr. A. Hertz.

Den fattige Forbryder og den rige Forbryder.

Nr. 35. | Söndag d. 5 Juni | 1881.

Grundlovsfesten.

Der har vi Sløvheds Højdepunkt,
Der har vi Reaktionens Jammer,
Det Grundlovstryk var dem for tungt,
De Herrer af et Landsthingskammer.
Der holdes ingen Grundlovsfest
Og Pinsefest er Skalkeskjulet.
Der fløj den sidste Frihedsrest —
I Støvet traadt af Adelshjulet.

Godsejer Adels-Despoti
Vor Grundlov vil de søndertræde,
Nu skal det være rent forbi,
Man tror maaske, at vi vil græde.
Nej! Grundlovsbrydere, kom an!
Kong Fredriks Gave her bevares.
Her samlet staar den fjerde Stand,
Her ej med Løgn og Uret fares.

Til Satan med et Kongeord,
Der svinder bort som Røg i Luften,
Men gamle Fredrik ærlig svor
Foruden Løgn og Smigerduften.
Han var en Mand med ærligt Sind
Og ingen Svindler-Vendekaabe.
Til Danmarks Frihed gik han ind,
Tvivl ej derom, lojale Taabe.

Vor Grundlov vi forsvare vil
Saalænge vi har Liv og Aande.
Vor Evne, Vilje slaar vel til,
Vi er ej stedt i Mismods Vaande.
Vor Grundlovsfest i Skovens Ly
Bevise skal, at Folket vaager,
Med Torden spreder vi den Sky
Og ler ad Reaktionens Taager.

Staa frem, du danske Frihedsmand
Kom Svensker, Tysker, giv os Haanden.
Vort store fælles Fædreland
Er hele Norden, fri er Aanden.
Frihed for os, for hver en Pris
Og Død og Skændsel for Tyranner,
Fra Sydens Ild til Nordens Is
Skal vaje Friheds røde Banner,

De Forsbergske Revolutionære fik deres revolutionære Standhaftighed sat paa Prøve i Onsdags Aftes, og de viste sig naturligvis ogsaa som nogle Allerhelvedeskarle — saalænge der intet Politi var. Da dette kom, fik de rigtignok Benene paa Nakken; 400 Mand løb for 10 Politibetjente. Det lader saaledes til at være et af den Slags revolutionære Partier, der kan fejes væk med en Sprøjte.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Snedkermester Duplair's Hus, i hvilket Robespjerre havde lejet sig en Lejlighed, saa godt ud og havde en rummelig Forstue og brede Trapper. Nede i Forstuen stod eller sad nogle Mænd med røde Huer og tykke Frakker, — ægte Sansculotter, der udgjorde Robespjerres Livgarde.

Angeliques Spørgsmaal, om Borger Robespjerre var hjemme, blev af disse Mænd besvaret bekræftende.

Angelique og hendes Ledsager gik op ad Trapperne, og da de kom til den mægtige Mands Lejlighed traf de en lignende Afdeling Sansculotter som nede i Forstuen. Dog stod Robespjerres Dør ikke uden videre aaben for Alle og Enhver. Da Angelique bankede paa, aabnedes Døren paa Klem af en ung Pige, en Datter af Duplair, som spurgte om deres Ærinde. Men da hun ret fik Øje paa Angelique, som hun kendte, aabnede hun Døren helt og lod dem træde ind.

I et Værelse af Mellemstørrelse paa første Sal modtog Robespjerre dem. Værelset var godt men ikke luksuriøst møbleret. Robespjerre sad henne ved Vinduet og hans Stilling syntes at vidne om, at han havde været i Begreb med at læse eller gruble over Noget. Da han fik Øje paa Angelique, nikkede han til hende og pegede paa en Stol. Af Robert, der traadte et Par Skridt frem, tog han foreløbig aldeles ingen Notits, og den unge Mand fik saaledes Tid til at betragte ham i Ro og Mag.

Robespjerre bar en simpel, tarvelig Dragt. Hans Ansigt forekom ikke Robert at vidne om nogen stor Begavelse og dets Udtryk var ærgerligt og fortrædeligt. Det lod til, at han var gnaven over, at han var bleven forstyrret. I hele hans Væsen laa der noget Koldt, som ikke egnede sig til at indgyde Tillid.

Angelique talte roligt og ugenert til ham, og meddelte ham Anledningen til hendes og Roberts Besøg.

Med Haanden under Kinden hørte Robespjerre paa hende, derpaa vendte han sig om og betragtede Robert.

I et halvt Minut mønstrede han ham med sine kolde Øjne, der havde et ejendommeligt grønligt Skær; derpaa sagde han til ham, at han ønskede at høre Roberts egen Meddelelse.

Nu fortalte Robert hvad han vidste, og forsikrede helligt og dyrt, at hans Fader var en trofast Tilhænger af Republiken.

„Der gives slette og gode Republikanere," sagde Robespjerre, „hvorfor er Du ikke Soldat, Borger?"

„Jeg er Soldat, — jeg har kæmpet med Vendéerne", svarede Robert. „Jeg har havt Permission paa seks Maaneder, for at hjælpe min Fader at dyrke Jorden. Republiken trænger til Brød. Men saasnart min Permission er udløben, gaar jeg med Glæde hvorhen man finder det hensigtsmæssigt at sende mig."

„Naa, jeg skal se, hvad jeg kan gøre;" sagde Robespjerre. „Men det siger jeg Dig forud, — hvis det ikke lykkes Din Fader aldeles at retfærdiggøre sig, saa kan jeg ikke frelse ham, — og har heller ingen Lyst til at gøre det. Medens der kæmper ti Armeer mod os paa Grænsen, kan vi ikke taale, at der findes Forrædere i det Indre af Landet. Jeg skal tale med Fauquier-Tinville om Sagen."

Robert takkede høfligt, men dog med en vis Tilbageholdenhed, der vidnede om, at han i Grunden helst vilde være fri for at takke denne Mand for Noget.

„Hvis Din Fader er uskyldig, saa byder simpel Retfærdighed os, at sætte ham i Frihed," svarede Robespjerre koldt. „Er han derimod skyldig, maa han dø!"

Efter disse Ord opstod der en pinlig Pause. — Robespjerre tog en Avis. Angelique reiste sig, og sagde, at Borger Duval ikke havde noget Kort, og bad Robespjerre om at give ham et.

„Jeg indestaar ikke gerne for Folk, som jeg ikke kender," indvendte Robespjerre med en vis Uvilje. „Dog, lad saa være, — paa Dit Ansvar, Borgerinde!"

Han skrev sit Navn under en trykt Seddel, Angelique takkede, tog den og gav den til Robert.

Robespjerre tog igen fat paa sin Avis. Angelique og den unge Mand gik.

„Hvilken Stokfisk!" hviskede Angelique, da de var komne ud paa Gaden. „Saa han ikke ud, som om han kunde forgive Rotter, blot ved at stirre paa dem med sine grønne Øjne? Men han er dog den Eneste, for hvem jeg endnu har nogen Respekt. Ham kan man ikke vikle om en Finger!"

„Nej, det lader rigtignok ikke til, at han bryder sig meget om et Par smukke Øjne," bemærkede Robert smilende.

„— O! — Borgerinde Lapalud var en meget smuk Kvinde," sagde Angelique, — „jeg mener hans Majtresse. Men siden Forholdet mellem dem hørte op, har man rigtignok ikke hørt noget om hans Elskovsintriger. Dog skal han ogsaa tidligere have elsket Lucile Desmoulins. Ikkedestomindre lod han hende henrette. Ak, — for disse Mennesker er vi ikke andet end et Legetøj, — en Fugl, som Katten bider Hovedet af, naar den længe nok har moret sig med den! Men vi vil hævne os, Robert. Jeg siger Dig det, — den Dag kommer nok, da vi kan vise disse Mænd, at vi dog er Noget Mere, end et Legetøi!"

(Fortsættes.)

Allernyeste Vise

om Ligbrænding, de Dødes Opstandelse m. m.

Mel. En Vise vil jeg skrive.

Saa mange Mænd i Staden
Nu samler Penge ind,
At de kan bygge Laden
Med Ild og Træk og Vind.
Hver en Død
Glødes rød,
Levnes Asken kun tilbage,
Tynd og fed,
Paa det Sted
Skaanes ej det mindste Led.
Langt bedre end at tæres
I Jordens dybe Skød,
Til Ovnen hen man bæres
Befriet for al Nød.
Brænd bare væk, er man død og mat,
Da evig Nat.

Hvis Gud vil sammenføje
Kadaveret igen,
Saa gør det ej saa nøje,
Til Skabelsen se hen:
Der af Jord
Blev en stor
Fatter Adam fiks og færdig,
Ser I det
Gik saa let.
— Hvis det Løgn er slet og ret —,
Saa vær dog ikke bange
For Eders kære Krop,
Ti der er saamæn mange,
Der aldrig kommer op
Til Paradis og til Jesu Favn
Fra Sorg og Savn.

Frygt ej for Præsteskaren,
Ti den har ingen Nød,
Den er beredt paa Faren,
De Folk ej let man snød.
Der kan tales
Og prales
Ved Kisten saasom altid,
Kastes Jord,
Smukke Ord,
Paa en Kæltring, nok saa stor.
Ligbrænding vil for Pesten
Befri vort gode Land,
Vi gøre vel mod Næsten
Ved dennehersens Brand.
I Ovnen med mig naar jeg er død,
Den Trøst er sød.

Sommerglæder.

1.
En Udflugt i det Grønne er saa dejlig rar,
Naar „Tilbehøret“ man i Orden har.

2.
Men Glæden kølnes, naar paa Vejen hjem
Man „vaskes“ af en Tordenbyge slem.

Naturligvis.

Fruen. Naa, lille Mand! Hvad forhandlede I saa henne i Ligbrænderforeningen?

Herren. Aa, min Pige, mind mig ikke om den skrækkelige Aften, jeg har den rædsomste Hovedpine endnu. Det var dog ogsaa en ravgal Ide, at holde Møde i saadan en Varme.

Fruen. Men det er jo ganske korrekt, synes jeg. Derved vænnes Medlemmerne jo til at døje — Heden.

Resultatet.

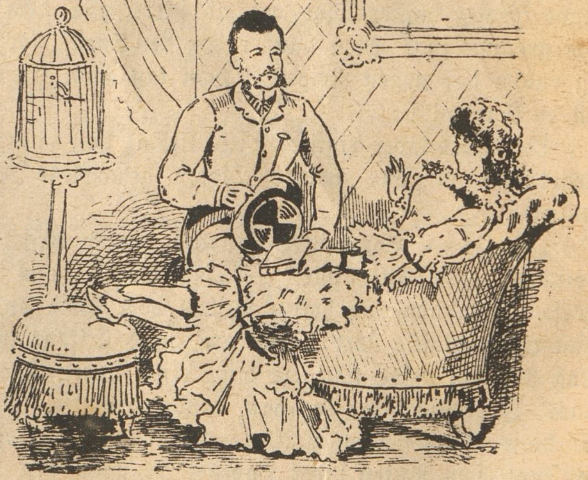

— Nu har De været min Læge i over to Maaneder, og endnu ved De ikke mere hvad jeg fejler, end jeg selv ved det; bedste Hr. Doktor, hvad skal det dog blive til?

— Min Frue, jeg tænker det skal blive til — en vakker Regning.

Allernyeste Vise

om Kattekrigen i Gothersgade Nr. . . . eller den grusomme Husvært, Hr. Partikulier Bahnson, der forbød samtlige Husbeboere at holde Katte, hvorfor Fru Mikkelsen straks flyttede paa Landet med sin Kat og den yngre Fru Brun gav Værten en ordenlig Lusfing.

Mel. Vi har sagt det saa tidt.

Han har sagt det, den Rad, og vi ved det saa godt, vi skal myres, hvis ej vi gaar væk,
Derfor pakker vi Ranslen, paa Vandring vi maa, men Tyrannen skal nok faa sit Knæk.

Alle Rotter og Mus holde Gilde og Knas, ti for os de befriede gaa,
Lad dem æde ham op, det forbandede Hus skal til Spot og Forskrækkelse staa.

Og Fru Mikkelsen bandte den nedrige Mand,
Som nu var hendes Mis til Fortræd.
„Jeg vil blæse Dem Noget, jeg flytter paa Stand
Til et andet og fredeligt Sted."

Men Fru Bruun hun blev gnaven og tindrende gal,
Hun gav Værten et ordenligt Klaps,
Og han trued med Retten, men da han blev fval,
Drev han Ærgrelsen bort med en Snaps.

Et lidet Kapitel af de Forryktes Begrædelsesbog.

1. Og det begav sig i de Dage, da Estrup regerede i Landet, og da der byggedes den ene Galeanstalt større end den anden, efterdi Mange af Folket ikke kunde blive klog paa hvor godt de levede, men bleve gale af Spekulation over, hvor det Gode monne være at finde, at en skikkelig Gaardmand i Jydernes Land tog en ung smuk Kvinde til sin Ægtehustru.

2. Og han havde meget Land og Fæ i Sæbys Egne, og han fik hende til sit Hus, og sagde: Sandelig siger jeg Dig, Alt dette skal være Dit, ti Du er mine Øjnes Lyst og min Sjæls Glæde!

3. Og se, Bruden rødmede og sagde: Du er en skikkelig Tyv, Mads Buk, vil Du ha'e mig, saa ta'e mig.

4. Og Mads Buk levede i Fryd og Glæde i Hvedebrødsdagenes Begyndelse, ti se, de havde deres egen Bagerovn, og der blev ikke sparet paa Smørret.

5. Og de havde det meget hedt.

6. Men inden det lakkede mod Enden af Hvedebrødsdagene, begyndte hans Ægtehustru at bliveked af de hjemmebagte Kager.

7. Ti der staar skrevet: Fremmed Mad smager bedst!

8. Og se, hun ginge ud i Skoven for at finde Træet med „den forbudne Frugt."

9. Som hun havde læst om i Biblen.

10. Og hun hvilede sig i Skoven, og drømte, at hun var Eva.

11. Og se, Slangen kom til hende, og fristede hende til at æde af den forbudne Frugt.

12. Men Slangen oplod sin sledske Røst og sagde: Paa det at Din Mand, det Fæ, ikke skal faa Ondt i Maven af den Frugt Du æder, skal Du ikke hver Aften ginge i Skoven.

13. Men jeg vil komme til Dig i Din Mands Hus, og jeg vil komme i en Proprietærs Skikkelse, og Du skal kalde mig Damstrup.

14. Og Du skal faa saa meget Frugt, Du gider æde.

15. Og se, det skete som han talede, og Damstrup ginge ind og ud hos Mads Buk, og især hos hans Ægtehustru.

16. Som holdt meget af at plukke Æbler i Pæretræerne.

17. Og Damstrup og Mads Buk spillede Hanrej om Kognakstodby, men se, Buk blev altid „Hanrej".

18. Ti han var ikke „med paa Noderne!"

19. Og det blev Sommer og det blev Vinter, og se, Mads Buk ginge om og kløede sig i Panden.

20. Ti det skete, at hans Ægtehustru og Damstrup ginge mere og mere paa Kommersen.

21. Men Mads Buk ginge ikke paa Kommersen, ti han var gnaven.

22. Men der han fornam, at Historien begyndte at blive for morsom, ginge han til Sæby, paa det han vilde klage sin Nød for Værten i Herberget, som var hans Ven.

23. Og se, Værten i Herberget trøstede hannem og sagde: Stat op, og gak hjem til Dit Hus, og naar Damstrup igen opvarter Din Kone med den forbudne Frugt, saa trakterer Du hannem med Bankekød efter Din egen Kogebog.

34. Men Mads Buk græd bitterligen og sagde, at det Stykke kunde ikke opføres, efterdi der vilde komme et „Nachspiel", i hvilket Mads Buk vilde blive lavet til Plukkefisk.

25. Men der Mads Buk kom hjem til sit Hus, fornam han at han var ikke selv hjemme, men nedsat i Ægtemændenes 2. Klasse, som er umyndige.

26. Og Damstrup spillede første Violin.

27. Men se, inden næste Nymaane, da skete der Tegn og underlige Gerninger.

28. Og Huslægen og Præsten, der de Begge var Spillebrødre og Drikkebrødre med Damstrup, formanede Mads Buk, at han skulde være manerlig og ikke gøre for meget Brøvl, ti ellers vilde Herrens Vrede komme over ham.

29. Men Mads Buk ginge ud i Stalden og tog sin store Kanepisk, og kløede dennem ordenlig igennem.

30. Men se, Præstens og Lægens Spaadom blev fuldkomment, og de sagde, at nu var Herrens Vrede kommet over Mads Buk.

31. Og i den ganske Gaard, i den ganske By, og i det ganske Land blev det kundgjort for al Folket, at Mads Buk var en gal Mand!

32. Og hans Galskab var den, at han var bleven klog paa, at Damstrup var en Slyngel, og hans egen Ægtefælle en Bedragerske.

33. Men det stod der ikke Noget om i Lægeattesten.

34. Og se, der Tidens Fylde var kommet, blev Mads Buk overanvordet til Anstalten ved Aarhus.

35. Og det begav sig, at i Anstalten traf han mange Lidelsesfæller, som sagdes at være galne over det, de var bleven klog paa.

36. Og var Mads Buk ikke gal forinden, saa blev han det nu.

37. Men Damstrup trøster den sørgende Ægtefalle, som er pænt af ham.

38. Ti se, han haver selv Hustru og Børn, og Mads Buks Galskab er endnu langt fra sin Ende.

Raket.

Jeg skulde bare ha' Lyst til aa spille Martyr (sagde Forsberg, da han havde været Dirigent i Onsdags Aftes), saa ha'de jeg bare sagt staa fast Kammerater! for saa ha'de den ble'en go'.

„Ravnen"s aarlige „Kunstudstilling".

I Aar var Udstillingen mere righoldig end sædvanlig. Historiemaleriets Perle var Estrups store Billede, fremstillende den danske Stats Tilstand i Aar. I Forgrunden ses en Del Folkerepræsentanter af begge Ting i ivrig Diskussion. Der er aabenbar stor Meningsforskel og en Del Forrædere mod Grundloven og Friheden skæve forventningsfulde til Præsidenterne, der sidder i Midten af Maleriet, hver forsynede med en russisk Knut af nyeste Konstruktion og beredte til — naar Forræderne give Stikordet — at jage Folkets Repræsentanter bort. For at antyde de forskellige Stemninger har Maleren ladet enkelte Personer forsyne med Standarter med Deviser. De „Radikale"s Devise er: Vi har nok Lyst, men vi tør ikke. De „Udtraadte"s Devise: Vi gaar og træder i en Oppositions-Donnert. De „Moderate"s Devise:

Jeg vil, nej! jeg vil ikke,
Hold op at friste mig.

Højres Devise er:

Dens Brød man æder,
Dens Vise man kvæder.

Landstingets Devise: Ret skal være Ret, men Uret skal ogsaa være Ret. Ministeriets Devise: Med Knut skal man Land bygge. Folket antydes ved forskellige Grupper i Salen. En Gruppe er dækket af en eneste stor Nathue, det er de gode Borgere. I en Gruppe er hver især forsynet med fuldskrevne Ark af Protester, Forslag, Synderegistre, Trusler og Attester for Hæderlighed, det er: Socialdemokraterne. Udenfor Vinduerne ses en Masse Personer med Jakobinerhuer paa, forfærdigede af Avispapir og svingende Træsabler samt stikkende noget ind ad Vinduerne, der, nærmere beset, viser sig at være Kosteskafter, det er de Revolutionære. Salen er aaben i Baggrunden, man ser op i Himlen, hvor af Guds Naade — et rigtig aristokratisk Hoved viser sig. Han ligner forresten en pensioneret „fordreven Slesviger". Hele Kompositionen viser Talent à la Bismarck, Tegningen er tydelig nok og Farverne spiller i gult, blaat og rødt à la blaat Øie.

Paa Genremaleriets Omraade haves et fortræffeligt Billede som fremstiller det Øjeblik, da nogle „Slægtninge", forklædte som Politibetjente, render med Harald Brix's Lig om Morgenen Klokken 4. I Forgrunden til højre ses en gammel Lurendrejer tagende en Skærv af en Herre med graa Bakkenbarter. I Baggrunden vælter en Masse Mennesker sig frem, førende røde Faner og med truende Gebærder. Kompositionen er ganske af samme Surdejg som Kunstnerens øvrige Arbejder. Tegningen er ikke ganske korrekt og Farverne er, mærkelig nok, blegnede siden Lørdag d. 28de f. M.

I Landskabsfaget forefindes et mærkeligt Maleri kaldet „Grundlovsfesten". Landskabet er øde, Gaderne er tomme og kun i Kirkerne sidder nogle halvsovende Individer, og i Værtshusene er Stemningen animeret. Fra Taarnene blæses den berømte gamle Koral: „Hvo ved, hvor nær mig er min Ende."

Dyrmaleriet repræsenteres af et Maleri fremstillende et Monstrum, nemlig en Mellemting af et Svin og en Abekat, der af Landsthinget er gjort til Statsrevisor. Maleriet er købt til den kongelige Malerisamling og ophængt i „Idiotsalen".

Af Billedhuggerarbejder findes en ganske fortrinlig udført Gruppe, fremstillende en Prinsesse klyngende sig til en despotisk Tyveknægt. Despoten ligner en af de gamle Slavesergenter, og Kvinden har yppige Former som var en bedre Skæbne værd.

Raket.

(A. kommmer ind fra Landet og besøger sin Ven B.)

B. Naa, Gamle! hvordan gaar det?

A. Aa Tak! godt! jeg lever stille og har rent slaaet mig fra Verden.

B. Ja, hver sin Lyst! Maa jeg byde Dig en lille Bajer?

A. Nej Tak! jeg nyder aldrig bajersk Øl.

B. En Cigar da?

A. Nej, mange Tak! jeg ryger aldrig.

B. Hvordan Pokker skal jeg da gøre Dig tilgode? Netop nu er min Kone ikke hjemme, for ellers . . .

A. Nej! Nej! kære Ven! jeg bryder mig saamæn heller ikke mere om Fruentimmer.

Logogryfen i Nr. 34 er endvidere rigtig løst af De to Snørestøvler.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Hr. Nellemanns Elefant.

Om vi just ikke vil sige, at man, som det hedder, gjorde „en Myg til en Elefant“, den Gang man gjorde Crone til Politidirektør i København, saa har vi dog adskillige bedrøvelige Eksempler paa, at er der Noget Crone til Gavns forstaar, da er det at „gøre en Myg til en Elefant!“ Nemesis hævner altid Sligt, og Hr. Etatsraaden maa derfor finde sig i, at vi for en Gangs Skyld gør ham til en Elefant. Det er, som sædvanlig, ham selv der giver Anledningen og saa at sige leverer Illustrationen fiks og færdig, saa kan vi da sagtens læse ham den Smule Tekst.

Der spirede et vildt Skud frem paa det socialistiske Træs Stamme. Naa, vilde Skud findes jo paa alle Træer; men for at fjerne et saadant behøver man da ikke at tage fat, som om hele Træet skulde rykkes op med Rod. Elefanten er nu alligevel „radikal“ paa sin Maner, til stor Skade for Jordbunden, hvoraf Træets hele Livskraft hentes, nemlig den personlige Frihed. Denne er for ømfindtlig til at den taaler, at der rodes op i den med en Elefantsnabel, og vi opfordrer derfor Elefantens „Oppasser“, Hr. Nellemann, til at paase, at hans Elefant bliver noget bedre dresseret i personlig Frihed, inden den atter optræder i sin „Specialitet“: at gøre Myg til Elefanter. Faar Uhyret Lov til at regere som det har begyndt, kunde det let skamfere sin smukke Snabel, saa at den bliver forvandlet til en latterlig lang — Næse.

A. Guldbrandsen's Tryk Kjöbenhavn. — Redigeret af Fr. A. Hertz.

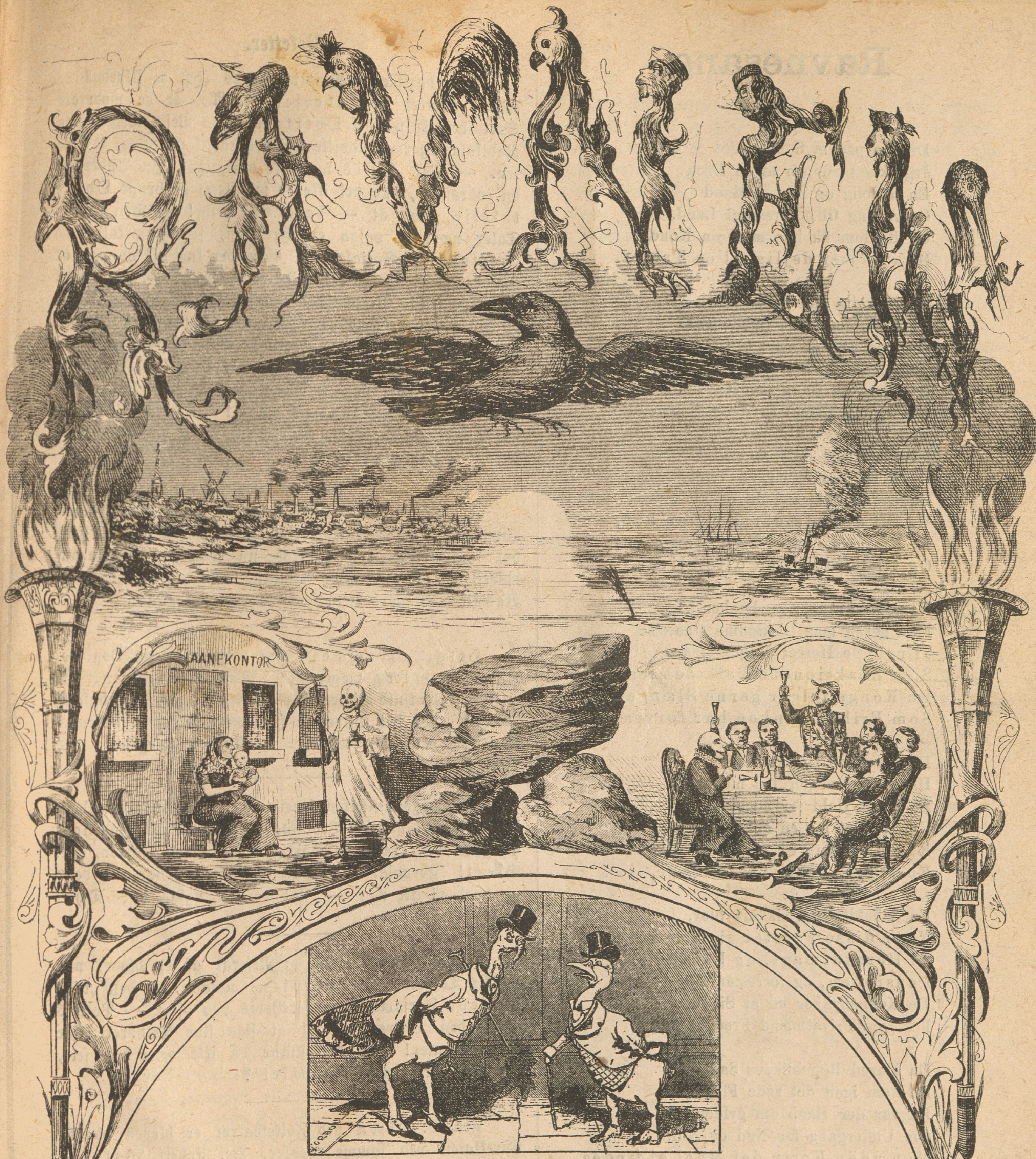

Kalkunen arrig er og Gaasen dum og dvask,
Grev Holstein og hans Søn er tiltænkt dette Dask.

Nr. 37. | Söndag d. 12 Juni. | 1881.

A. Schulenburgs Fotholithografi.

Ravnesang.

Derude paa et Sommerslot
Jeg skued Sønnen af en Drot,
En nydelig og proper Mand
Og Arving til et prægtigt Land,
Og Rigdom fik han med sin Kone.
Han passer dejlig til en Trone.

Saa folkelig han hilser paa
De Folk, som ham imøde gaa,
Og det er alt kun Godt man ved
Endnu om hans Durchlautighed;
Hvis han en Gang paa Tronen kommer,
Saa venter Mange Fryd og Sommer.

Men Kongeæt og Kongeslægt
I vor Tid har ej megen Vægt.
Det er en Skal saa fin og klar,
Værdi dog sjelden Kærnen har,
Ej Næring for et Folk den giver,
Og til Besvær den ofte bliver.

Naar Prinserne man haaber paa,
Man gerne maa tilskamme staa,
Ti naar de Herrer Magten faa,
Som Reaktionens Tolk de slaa.
En Konge følger gerne Slænget,
Som Frihedstanken har forvrænget.

Den arvelige Herskermagt
Har aldrig nogen Tid medbragt
Et varigt Held for noget Land,
Kun Forret for en enkelt Stand.
Et Kongehus er mest en Rede
For Tyranniets Trolde lede.

En Jubeldag det sikkert blev,
Naar disse Fyrster sig fraskrev
Al Herskermagt, og bare tog
Pensionen, og forresten slog
De Kongenykker ud af Sinde,
For som Privatmænd Fred at finde.

Da klared Republikens Sag,
Da kom igen det røde Flag,
Da var der Haab om gylden Tid,
Om Undergang for Nød og Nid.
Men uden Kamp det Maal ej findes
Og uden Kamp ej Drager bindes.

Raketter.

Ved de Social-Revolutionæres Fest i Ulvedalene, sagde Tømrer L. Andersen bl. A., at de moderate Socialdemokrater gik Overtalelsens Vej, medens de Radikale søger at udvikle Arbejderne til en Magt i Staten. — Nej, lad os nu være oprigtige, Hr. Andersen, og indrømme, at det ikke er saa slemt at bruge Overtalelse, som at — tale over sig! — Den samme Taler nævnede ogsaa en Fraktion, som han kaldte de „personlige Socialister“, dem der kun gik ud paa at faa det mest Mulige for deres Arbejde. — Hvor man kan tage fejl! Vi har ved „personlige Socialister“ tænkt os hin vildfarne Hob, der var Socialister af Navn, men som kun havde det Maal at være — personlige! — Saa talte Hr. Andersen om, at virkelige Fremskridt var kun at haabe ved en selvstændig Kraftfølelse forenet med Humanitet. — Aa ja! „Kraftfølelsen“ har Hr. Andersen aldrig lagt Skjul paa, det er sandt! Men, — Humaniteten?

I „Dagsavisen“ læses: „Den Herre, som Kristi Himmelfartsdag i Wiener-Cafeen tog en fladpullet Filthat fra Bodecker og efterlod sin egen rundpullede anmodes om etc.“ — Hvor smaaligt! Er det nu noget for Bodecker at gøre Brøvl om en gammel Hat!

Holger Drachmann har udgivet en ny Bog, betitlet: „Vildt og tæmmet“. Værket fortæller nok om en ung talentfuld Digter, der i sin første Virksomhed sang „vildt“, saa det skurrede i fornemme Øren, men senere blev „tæmmet“ med en aarlig „Digtergage“ paa 1000 Kroner!

Indenrigsministeren foreslaar, at Rigsdagsmændene fremtidig skal have et Vederlag af 4 Kr. daglig for hele Valgperioden (1460 Kr. aarlig). — Med Forlov, Hr. Skeel! Forudsat at Rigsdagsmændene „gaar paa den“ — hvad vi ikke tror — skal de saa ogsaa have Dyrtidstillæg!

I „Herolden“ læses et Referat af et Møde, paa hvilket Taleren, Tøppervien, udtalte, at den „tilpakkede Forsamling var et Bevis paa osv.“ — Pokkers Karl, den Tøppervien, til at sige sine Tilhørere fine Komplimenter! For det skulde da ikke være ham selv, der har været godt „tilpakket“?

Frk. D. Olsen ved Folketeatret er bleven viet til Direktøren ved samme Teater, Hr. Robert Watt. — Sød var hun i Forvejen; godt vatteret vil hun blive allerkæreste!

Slaget ved Østerlarsker paa Bornholm.

Mel. Danmark dejligst Vang osv.

Købmand Gull og Bonden Lave
Ud tilsammen drog,
Begge vilde Penge have,
Hver især var klog.
Handles skulde der med Tyre,
Men de tvende raske Fyre
Glemte hvad dem laa paa Sinde,
Blot for Strid at finde.

Ind til Ballegaard de kørte,
Der var Freden slut.
Købmand Gull sin Næve førte
Frem med Larm og Fut.
Bonden Laves ene Øje
Ramte han saa pokkers nøje,
Drev det med et Slag af Hulen,
Dertil en paa Mulen.

Ballegaardens noble Ejer
Rolig saa paa det,
Saa som han sædvanlig plejer,
Tog han Sagen let.
Lad dem slaas saa galt de ville,
Og da siden det blev stille,
Bød han Parterne til Sæde
For at faa lidt Bæde.

Bonden Lave var lidt gnaven,
Skreg paa Lov og Ret,
Over Gull han rask brød Staven,
Stempled ham som [illegible].
Men da Gull tohundred Kroner
Talte op, han sig forsoner
Med den [illegible] [illegible],
Den Akkord var værre.

Vi vil spørge Fatter Lave,
Som er saa human,
Hvad han næste Gang skal have,
Naar en anden Mand
Ham det andet Øje blinder,
Om han mulig sig affinder
For en mindre Sum i Penge?
Han vist haardt mon trænge.

Vagt i Gevær!

I Tivoli optræder i denne Tid en 8-aarig Klaverspillerske, Bianca Orsini, der siges at være en Niece af den Orsini, der blev bekendt ved sit Attentat paa Napoleon III., og efter hvem de oftere benyttede Orsinibomber har faaet Navn. — Men, godeste Hr. Politidirektør! Hvad synes De? Er det ikke mageløst frækt af Tivolis Direktion at engagere en saa farlig lille Person? — Der er maaske allerede lagt Miner under hele Koncertsalen, og en skøn Dag vil vi maaske opleve: „Ach, Du lieber Augustin! Alles ist weg!" — Alvorligt talt, Hr. Etatsraad! De som har beordret Fleron, Jørgensen og Olsen fængslet, De, som rolig har set paa, at et Lig paa en mystisk Maade blev bortført, De, som forbød Brix's Venner at vise hans jordiske Rester den sidste Tjeneste, kort sagt, De, som vover det Utroligste for at „frelse Samfundet," vil De nu værsgo' være konsekvent, og lade hele Tivolidirektionen, med samt Frk. Orsini, arrestere! Har De sagt A, maa De s'gu ogsaa sige B. Og det Sidste vil ikke være mere ravgalt end det Første!

Raketter.

Reaktionens Haandlangere i Politik og Presse indbyder Gambettas Ven, Republikaneren og Skuespilleren Coquelin til Fest i Tivoli! — Det vil sikkert være en stor Fornøielse for den republikanske Franskmand, at se Kongedømmets og Estrups lydige Lakajer producere sig som loyale Blaarædere og Kanonjøder derinde paa de Finoz og Flottes egen privilegerede Dyrehavsbakke!

Bismarck skal have udtalt sig mod de altfor hyppige Verdensudstillinger. Det er nok de sørgelige Erindringer fra Verdensudstillingen i Filadelfia, hvor den tyske Industri gik saa ynkelig i Vandet, der har affødt denne Uvilje. — „De er sure," sa'e Ræven om Rønnebærrene.

Man plejer at sige, at Forbrydere, der indsættes i Forbedringshuset, snarere blive værre end bedre under deres Ophold der. — Men kan man da vente Andet? Hvem kan siges at være bedre ved sin Udgang af Verden end ved sin Indgang? Verden, Samfundet, bygger Forbedringshusene.

Bidrag til Læren om Farverne.

(Særlig for Vaskeri-Ejere.)

De brogede Skjorter har den Fordel, at de holder sig længst hvide.

For at Linnedet kan faa et smukt hvidt Udseende blaaner man det!

Hvis —

Hint Æbletyveri i Edens Have
Er lavet til en stor Malør,
Den stakkels Eva Skyld skal have,
Den Dom har vundet svært Gehør.
Men havde Eva vidst, at denne Leg
Var vokset til en slem Forbrydelse,
Da havde sikkert hun servert med **Steg**,
„Bysladderen" til stor Fortrydelse;
Og al den Snak om **Syndefaldet**,
„**En bedre Middag**" vist blev kaldet.

Fra Carlsberg.

— Jeg skulde spørge fra min Mand, Værtshusholder Sørensen, hvorfor **vi** ikke kan faa Bajerskøl fra Carlsberg, lige saa godt som saa mange Andre?

— Kontoret hverken modtager eller besvarer slige simple Spørgsmaal. Vil De behage at henvende Dem til en af **Knægtene**.

— Ih! Jamen saa maa De jo være den, jeg skal henvende mig til, for min Mand sagde, at paa Kontoret traf jeg nok en eller anden — uforskammet **Knægt**.

Paa Jernbanestationen.

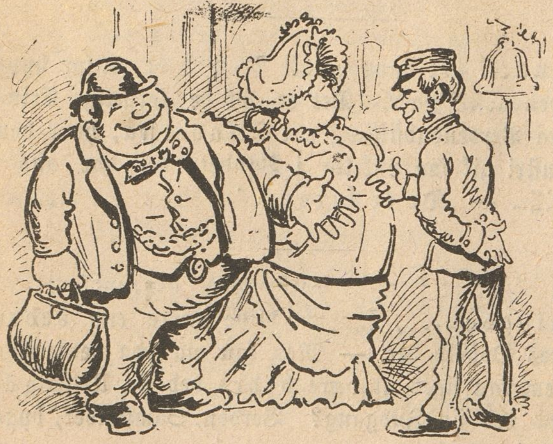

Konduktøren. Skal Herren og Fruen med **Korsør**-toget?

Herren. Nej, vi skal med Helsingørstoget. Vi vil lidt ned til Marienlyst og nyde Søluften.

Konduktøren. Aa, om Forladelse! Jeg troede, De og Fruen skulde til — **Fedeskue** i Slagelse.

En rar Ægtemand.

— Hvad vil Du dog med den store Melon, Abraham?

— Jo, jeg skal sige Dig, min Kone sagde i Morges at hun ikke kunde udstaa Meloner, og at hun vilde **krepere**, hvis hun bare spiste et ganske lille Stykke; — for en Sikkerheds Skyld har jeg nu købt hende en hel Melon af de **allerstørste**.

Det nyeste Ny eller Ægteskabskontoret i —gade.

Kontorchefen.

Numer Et er en tækkelig Enke,
Hvis Sorg er — at faa sig en Mand!
Numer To vil til Hjemmet Dem lænke
Med Guvernantens hele Forstand.
Numer Tre vil delikatere
Med hvad Kogekunsten formaar.
Den Fjerde kan kun kokettere,
Men det til Gavns hun forstaar.

Ægteskabskandidaten.

Jeg tror, jeg vil renoncere,
Til bedre „Numre" De faar.

Bismarck og Paven.

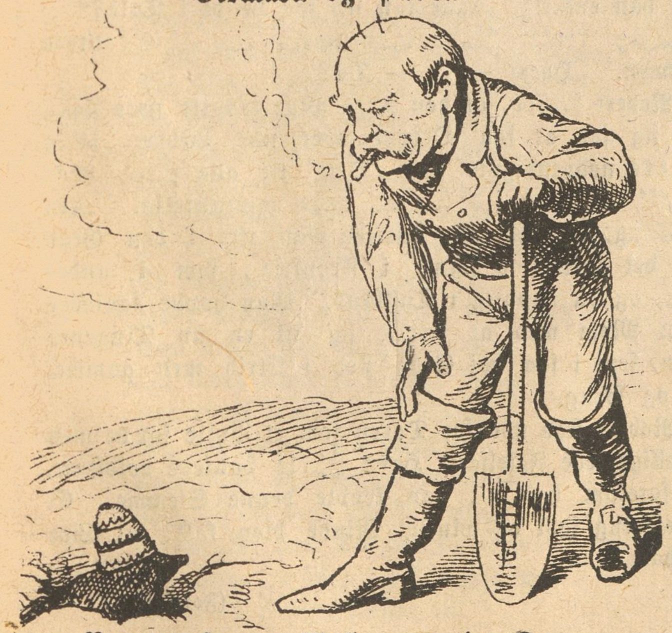

Nu atter som en Muldvarp roder Du
I Tysklands Jordbund, men Du er ej snu.
Jeg dine mørke Veje klart kan skue,
Jeg snart skal peltse Dig, saa Du skal grue.

For Retten.

Assessoren. Nu har Du været straffet 10 Gange for Tyveri; kan Du da ikke gøre Andet end stjæle?

Tiltalte. Jo jeg kan saamæn; Hr. Assessoren glemmer nok, at mit første Tyveri var forbundet med Ildspaasættelse og mit fjerde med en forfalsket Skudsmaalsbog.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Robert blev ganske forbavset, da han hørte en Kvinde, om hvem han havde troet, at hun var gaaet under i Lidenskabens Malstrøm, tale saaledes. Men saavel disse Ytringer, som Alt hvad han hørte og saa, var noget altfor Nyt for ham, til at han skulde indlade sig paa noget Svar.

Han fulgte Angelique til hendes Dør, og bad hende undskylde, at han nu først og fremmest maatte bestræbe sig for at faa noget at vide om sin Fader.

Angelique, der syntes at være fordybet i sine Tanker, rakte ham Haanden.

„Glem saa ikke at komme hen hos Borgerinde Sainte-Amaranthe," hviskede hun til Afsked.

Paa Hjørnet af Rue St. Honoré og Rue Richelieu tog Robert en Hyrevogn.

„Kør mig til Borger Fauquier-Tinville!" sagde han til Kusken, der bar Jakobinerhuen og den trefarvede Kokarde.

Robert traf ikke den offentlige Anklager hjemme. En Skriver meddelte ham, at Borger Duval sad arresteret i Luxembourg.

Robert haabede, ved Hjælp af det af Robespjerre egenhændigt underskrevne Sikkerhedskort, at faa Adgang til Luxembourg.

Han kørte altsaa derhen. Men skjøndt hans Kort bevirkede, at han blev behandlet med megen Opmærksomhed, kunde man dog ikke lade ham faa Adgang til Fængslet, eftersom Besøgstiden var forbi. Dog lovede Inspektøren den unge Mand, hvis Guldstykker han med den største Rolighed modtog, at han nok skulde skaffe Fangen alle mulige Bekvemmeligheder, samt underrette ham om, at hans Søn var kommen til Paris, men fremfor Alt lovede Inspektøren at sørge for, at den Anklagedes Navn blev strøget, hvis det endnu stod paa Listen over de Dødsdømte.

Den unge Mand forlod Luxembourg. — Han var dog langtfra beroliget, og det var hans faste Forsæt, at han den næste Morgen ganske tidlig vilde fortsætte sine Bestræbelser for at opnaa sin Faders Frigivelse.

Robert befandt sig nu i Nærheden af Rue de l'Ourt, og bestemte sig til at anstille et Forsøg paa at faa den Gabriele at se, der ved en tilfældig, men meget sørgelig Begivenhed var bleven anbefalet til hans Omsorg. Den nævnte Have grænser mod Vest op til en Del af Luxembourghaven.

Efter faa Minuters Forløb stod Robert udenfor Huset, hvis Udseende ikke var synderlig indbydende. Robert spurgte en Mand, der syntes at være en god Sansculot, om han ikke vidste, om der boede en Borgerinde Brown der i Huset.

„Jo," svarede Manden, „øverst oppe i Baghuset boer der en gammel Kone, hvis Navn nok er Brown, og som har en ganske ung Pige hos sig."

Robert skyndte sig at følge Anvisningen.

Baghuset var endnu tarveligere end Forhuset, — det var aabenbart kun beboet af meget fattige Folk.

Robert steg op ad de smalle Trapper. Allerøverst oppe var Navnet Brown anbragt paa en lille Porcelænsplade. Ovenover denne var der skrevet med Kridt: „Frihed, Lighed og Broderskab — eller Døden!"

De samme Ord var anbragt over de fleste Døre. Den unge Mand bankede paa Døren. Intet Svar. Dog forekom det ham, at han hørte en Raslen som af en Fruentimmerkjole. Han bankede endnu en Gang. Intet Svar. Vilde man da ikke lukke op? Hvad skulde han gribe til?

Han bankede atter, men ikke stærkt; — derved søgte han at antyde, at hans Besøg ikke havde noget truende ved sig.

Nu spurgte en blid kvindelig Stemme: „Hvem er det?"

Først nu faldt det Robert ind, at han jo ikke saadan uden videre kunde overbringe sit sørgelige Budskab. — Hvad skulde han svare? — Hvorledes skulde han introducere sig i Huset? Han havde haabet, at det skulde lykkes ham at træffe den gamle Dame. Hvad skulde han vel sige til den unge Pige, hvis hun virkelig var hin Gabriele, Marignys Barnebarn?

„Det lader til, at Madame Brown ikke er hjemme," sagde han endelig, „naar kan jeg faa hende i Tale?"

„Jeg venter hende hjem hvert Øieblik," svarede Stemmen. „Hvem — er — Du?"

Robert forstod, at den unge Pige maatte gøre Vold paa sig for at faa Ordene over sine Læber. Man maatte nødvendigvis sige „Du" til alle Folk, naar man ikke vilde ansees for at være mistænkelig. Men den Gang, ligesom nu, ruttede man ikke i den Grad med det fortrolige „Du" i Frankrig, som i andre Lande, og da navnlig i Tyskland. Man havde saaledes megen Møje med at vænne sig til en ny Tingenes Orden, som i saa høj Grad stod i Strid med gammel Skik og Brug.

Robert stod udenfor Døren som et Bytte for de mest forskelligartede Følelser. Hans Hjerte bankede voldsomt. Det forekom ham, at han kendte denne Stemme. Et paa engang sødt og pinligt Minde blev kaldt til Live hos ham.

(Fortsættes.)

Arbejder og Fabrikant.

Fabr. Naa! er Du glad for Grundlovsfest
Og for den lille Smule Rest
Af Eders Arbejdsmandighed?
Er Du ej snart af Sagen ked?
Og søger Ly i min Fabrik,
Naar alt det Andet slaar Dig klik.

Arb. Jeg aldrig før saa klarlig saa
Storborgerne tilbage gaa
Paa Reaktionens lumske Vej.
Nu skjuler I det længer ej,
At Frihed, Grundlov, Alt skal stryges,
Med Kongerøgelse udryges.
Selv Mindet om vort Grundlovsord
Som Snavs skal kastes over Bord.
Men tro Du mig, Storborgersjæl,
Vis Du kun frem din fejge Hæl,
Flygt kun for Friheds Kraft og Glans,
Det bliver snart din sidste Dans.

Fabr. Du altid har et herligt Haab
Og klarer Dig med vilde Raab
Om Hævnens Glød og Sejrens Sol
Fra Sydens Ild til Nordens Pol.
Se til vor Rigsdag, Venstres Splid
Ej varsler nogen gylden Tid.
Naar Estrup ret en Gang faar Lyst,
Saa vover han en afgjort Dyst
Og lader Thinget hjemad drage
For ej at komme mer tilbage.
Se, det Parti, Du hører til,
Kun slaas og skændes nu de vil,
Det splittet er i tvende Lejre,
Og hvilket tror Du der vil sejre?

Arb. Jeg tror, for Ret og Sandhed vil
Vel altid Sejren kunde til.
Hvo, som vor Grundlov tro vil blive,
Og ej med Vildskabs Strøm bortdrive,
Fodfæste tager paa en Grund,
Som aldrig glipper nogen Stund.
Frihedens Træ I fælder ej,
Ti ej paa aaben Landevej
Det staar, men i en Kreds af Venner,
Der Mod og Pligt og Retfærd kender,
Og som Kong Fredriks Gave vil
Forvare og forsvare til.
Lad Estrup kun lidt Bismarck spille,
Gaa frem med Overgreb og Snille,
Frisind og Retsind det er Klipper,
Hvorpaa hans Plan tilsidst dog glipper,
Og selv hans egne Folk omsider
Den Lænkehund i Nakken bider
Og jager ham derud paa Gaarden,
Den Sag er ganske i sin Orden.
Hr. Fabrikant! ærbødigst Tak!
Kom ej til mig med Løgn og Snak.

Raketter.

En Nihilist er bleven anholdt paa Grænsen mellem Rusland og Prøjsen. Da han havde overrakt Gendarmen sit Pas, vendte han sig om og skød sig en Kugle for Panden. — Pas paa! Nu fortæller de russiske Blade, at han egenlig vilde skyde — Gendarmen.

„Det er ikke for Svin at komme i Kancelliet", sa'e Festkomiteen for de franske Skuespillere, den indbød ikke danske Skuespillere til Festen. I Festkomiteen var Prof. R. Nielsen, Advokat Henrichsen m. Fl.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"'s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver **Søndag** og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Provindsabonnenterne, som modtage Bladet med Posten, erindres om at forny deres Abonnement inden den 26de ds., for at undgaa Standsning i Forsendelsen.

De vestindiske Bloddomme.

Negerdrengen.

For to Aar siden blev min Fader skudt,
Nu er min Moder ogsaa dømt til Døden,
Giv Moder fri, hun Intet har forbrudt,
O! frels dog lille Tom, saa dybt i Nøden.

Mutter Garde.

Min Blodbom godkendt blev af danske Ret,
Og uden Naade skal din Moder skydes.
Hver Neger regner jeg for bundløs slet,
Nu Hævnen af os Danske ret skal nydes.

Amerikaneren.

I danske Blodtyranner, Eders Tugt
Drev til Fortvivlelse de stakkels Sorte,
Med Eders Slaveaag jeg vel faar Bugt,
Naar helst jeg vil er Eders Vælde borte.

Redigeret af Fr. A. Hertz

A. Guldbrandsens Tryk Kjöbenhavn.

Nen Besked.

Si'er Di, at Anden ikke er fordærvet! hvad! gør Di! kan Di lugte, hvad! kan Di! Fruen skulde slet ikke befatte sig med at købe ind!

№ 38 | Søndag den 19 Juni | 1881.

Ravnesang.

Mens højt jeg flyver hvor jeg vil,
En Herregaard jeg kommer til,
Man lystig er derinde,
I Thinget skingred Grevens Røst,
Han dadled Venstres Larm og Brøst,
Som burde brat forsvinde.

Ved Sommertid enhver især
I Glædens blide Rosenskær
Sig ret vil vederkvæge.
Og Greven nok saa sjæleglad
Med herlig Vin og udsøgt Mad
Ved Bordet tager Sæde.

Den Politik han stoler paa,
Er ret i Estrups Fjed at gaa
Og elske Hoffets Lyster.
Og give Hver, som smigre vil,
Og sætte mange Penge til
Og drikke til han ryster.

Slig Praksis er den Greves Sag,
At leve, helst til Dommedag,
For Ære og for Penge.
Hver Nikkedukke være kan
En Statens Tjener ret som han,
Saa er i Danmark Gænge.

Saa styred jeg mit Ravnefjed
Hen til et fattigt, ensomt Sted,
Hvor Armod var at finde.
Der bandede man Estrups Navn,
Fordi han ej gør mindste Gavn
For fattig Mand og Kvinde.

Der haabed man paa Sandheds Ord
Som Frelsebudskab over Jord,
Med Ret for alle Svage.
At Hykleri og Maskespil
Med Kraft man aabenbare vil,
Af Land Despoter jage.

Man haabed paa hver Folkets Mand,
Som fri og myndig trindt om Land
Vejleder Folkets Sønner.
Guldkalven styrter han i Grus,
Med ham vi bygger op et Hus,
Hvis Hygge Flid belønner.

Et Foredrag „om en kold En"

holdt af Prof. Koldbrand for en koldsindig Tilhørerkreds paa Badeanstalten for kolde Bade ved Langebro.

Mine Herrer! Vi Mennesker er jo alle Brødre — i Svømmebukser! Og naar vi her gaar omkring for at afkøle os, saa ser vi egenlig først, hvad vi i Grunden er for „varme Fyre!" Men, mine Herrer, Skylden er ikke vor! Menneskeslægtens Tilbagegang, og denne Mangel paa Kraft i Rygraden og Ben i Næsen, som man saa ofte bebrejder os, den maa hverken tilskrives vore Fædre eller os, men den hele Skyld for vor forkvaklede, — jeg kunde fristes til at sige provisoriske — Tilstand, maa paahvile vor fælles Moder — Jorden!

Forresten vil jeg lige straks betro Dem, at vor kære Jord paa det Nærmeste har udspillet sin Rolle i Verdenssystemet!

Med hver Omdrejning formindskes Verdensildens Rotationsperiode, og ved denne Bevægelsens gradvise Aftagen fjærner vi os mere og mere fra Solen, og det i den Grad, at vi allerede i de sidste 20 Aar ikke har kunnet tilbringe en Aften i det Frie uden at blive belemret med en Snue af prima Sort, hvorfor Lommetørklæder er bleven en mere og mere „stærkt begært" Artikel, der endog undertiden ikke har været til at „opdrive — fordi de var noteret som „svømmende Ladning" hos Vaskerkonen!

Efter denne lille merkantile Bemarkning skal jeg slaa fast, at den nævnte tiltagende Kølighed har bevirket Mangel paa Varme og Energi i alle højere og „højre" Kredse, og samtidig fremkaldt Begær efter Spirituosa og andre „Varmeapparater" i alle baade højere og lavere Lag af Samfundet.

Men ikke nok med, at den naturlige Varme blirer ringere og ringere. Ogsaa Lyset tager af, medens Mørket breder sig mere og mere, uden at vi egenlig mærker det. Inden vi seer os om, vil vi være saa langt borte fra Solen, at den ikke yder os mere Lys end Maanen nu giver. Betragt engang Deres Narmeste, mine Herrer! Og De vil se, at allerede har omtrent hvert tredie Menneske kun en lille Maane at glæde sig ved! Hos Nogle er den vel endnu kun i „første Kvarter", men — den er der dog!

Mangel paa Lys fremkalder Kortsynethed. Dette Onde tiltager i en ganske forfærdelig Grad, og hersker formelig som Epidemi i Regeringen og hos Autoriteterne.

Det var Kortsynethed der hindrede Skeel i at opdage Arbejdsløsheden, og at han ikke kunde se Deputationen, skønt den stod lige for hans Øjne, havde ligeledes sin Grund i — Kortsynethed! Hvergang Crone har rendt sig en Vognstang i Maven, kan han takke sin uhyggelige Kortsynethed derfor. — Hvad hjælper saa alle

de dejlige „Politiøjne" i de blanke Guldknapper! Ja, jeg kunde nævne saa mange sørgelige Eksempler paa Kortsynethed og dens Følger, at jeg magelig kunde udfylde Kallebodstrand med dem, men for det Første vil jeg ikke gøre Attentat paa den Smule „Søbade", vi endnu ejer i Hovedstadens umiddelbare Nærhed, og for det Andet vil jeg ikke, at De skal antage mig for „Gründer" af et nyt „Udfyldningsprojekt!" Men, Apropos om Gründer! Endnu dette, at den letsindige Spekuleren i alle Slags mugne Aktieforetagender er en af de sørgeligste Følger af den hos Menneskeheden tiltagende Kortsynethed.

Verden, Jorden, bliver altsaa koldere og mørkere. Dens Haarvækst, Skovene, begynde at gaa ud, hvoraf følger, at den Dag nærmer sig, da Folk ikke kan gaa ud i Skoven. For Københavns Omegns Vedkommende gør de Krigsgale deres Bedste for at ødelægge Dyrehaven etc., ti faar de Befæstningssagen gennemført — saa Farvel, Skovtur! Jordens Bryst, Bjergene, er saa gennemboret af Tuneller, Jernbaner og Schakter, at det ikke er saa underligt, om den lider af en uhelbredelig Brysttæring.

Men naar den kære Jord ikke er mere værd end en sur Sild eller et Løfte om Dyrtidstillæg eller om Valgkredsenes Deling, hvor kan man da forlange, at vi, dens Børn, skal være bedre? Se hvorhen De vil, overalt vil De spore Blødagtighed og en almindelig Blødhed paa Hjernerne.

Se til Skolemødet i Roskilde, hvor **Lærer** Rønne-Olsen snakkede Sort om Overtro og kloge Koner som var det et Evangelium!

(Forts.)

Fra de Krigsgales Lejr.

Ved Forelæsningen.

Obersten: Svejts, som er det Land, mine Herrer om hvis Forsvarsevne jeg i Dag vil tale til Dem, er i og for sig en svag Stat, der ikke kan udrette stort til sit Forsvar, ti det er paa alle Sider omgivet af — Udlandet!

I Marken.

Generalen: Hr. Adjutant! For at bevæge Fjenden til Angreb, maa De straks lade Batteriet paa venstre Fløj affyre et Skud paa ham!

Adjutanten: Men Skytset kan endnu ikke naa Fjenden, Hr. General!

Generalen: Naa — ja kan ét Skud ikke naa ham, saa giv ham to!

Nyeste Øltapper-Vise eller Kampen mod Tuborg.

Mel. Jeg mærker allerede.

Fremad! I Brødre raske,
Som tapper Øl paa Flaske,
Mod Tuborg vil vi drage,
Der nytter ingen Klage,
Den Rede den skal knage
Og sløjfes uden Skaan.
:,: Hurra! Hurra! vi kan ej Tuborg ha'. :,:

Den Heymann har opfundet
At slagte Svin ved Sundet,
Men os han ej skal slagte,
Vi kan ham sagtens magte
Og rentud vi ham sagde:
Behold Du kun dit Pøjt.
:,: Hurra! Hurra! vi kan ej Tuborg ha'. :,:

At byde os en Øre
Pr. Flaske, naar vi køre
Omkring i Byens Gader,
Og tidt i Mudder vader,
Den Jøde sig tillader
Derfor skal han ha' Klin.
:,: Hurra! Hurra! vi kan ej Tuborg ha'. :,:

I denne Tuborg-Rede
Udklækkes Planer lede,
Der sidder de og tapper
Med deres griske Labber,
Profitten fra os snapper
Af bar Krakileri.
:,: Hurra! Hurra! vi kan ej Tuborg ha'. :,:

Nej! Heymann kan ej kue
En slig Øltapperskrue,
Ti Aldersro og Tvede
Og Svanholm straks er rede
Og ønsker han maa svede
Af Skræk paa Tuborg Slot.
:,: Hurra! Hurra! vi kan ej Tuborg ha'. :,:

Vor Enighed til Ære
En Bajer vil vi tære,
Paa den Maner vi henter
De lovlige Procenter
Og ganske rolig venter,
Til Tuborg giver Køb.
:,: Hurra! Hurra! vi kan ej Tuborg ha'. :,:

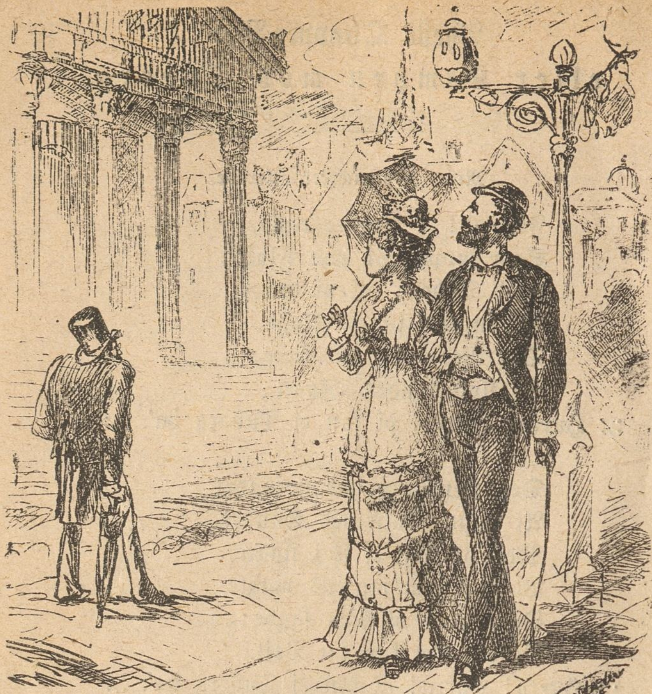

1.

Frøken Ludvigsen blev den 20de November f. A. forlovet med Malermester A. Den pukkelryggede Grosserer Lind kommer til hendes Forældre, han er meget rig og — Fanden farer i Tøsen. En Gang, ved Slotskirken, forbavser hun sin Forlovede ved at se efter det pukkelryggede Bæst.

2.

Frøkenen foretrækker den rige Abekat, hun hæver Forlovelsen med A., og den 1ste Maj blev hun i Fruekirke viet til Grossereren. Nogle Dage efter møder Parret hendes gamle Forlovede, som hun endnu elsker; Anger og Fortrydelse griber hende, og — i Søndags var hun forsvunden, meget fornuftig medtagende fine Sparepenge, 6000 Kr.

For den Rene osv.

Husværten. Undskyld, lille Madam Svendsen, men Husbeboerne klager stærkt over Deres Hund — De ved nok — saadan — paa Trapperne.

Md. Svendsen. Gud! Sikke Skarnsmennesker! Jeg forsikrer Dem, min Perle er det renligste Dyr paa Guds grønne Jord. Hvad den gør, tør jeg saamæn godt have paa min Samvittighed.

Husværten. Saa har De ialtfald ikke nogen — ren Samvittighed.

Morgenbetragtninger.

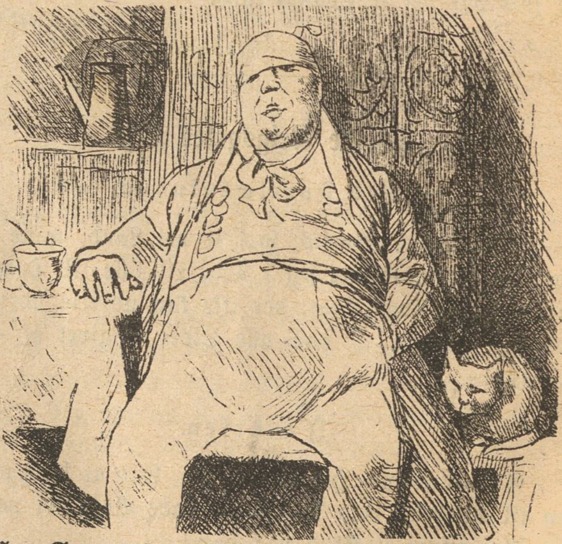

Hr. Sørensen: Nu begynder de igen at vrøvle om Opløsning af Folkethinget. — Hvad kommer det mig ved? Saa skal der være Valg igen, siger de. — Kommer heller ikke mig ved. Jeg gaar ikke af Stedet! Suspendere Forfatningen! Hm! Lad dem bare det! Saa bliver man da fri for alt det Vrøvl! — De vil ogsaa have, at man skal brændes, naar man er død, — sikke nogen Hedninger. — De under ikke et kristent Menneske den Smule Jord, som jeg selv har betalt for hundrede Aar. Men det skal blive Løgn! — Man giver dog ikke sine Penge ud for Ingenting!

Etatsraaden og hans Sporhunde.

Den Gang Hundegalskaben grasserede, sagde Folk, at det var mig, der var gal! Dum Snak! Er der Noget jeg har Forstand paa, saa er det gode Sporhunde! Se blot disse to herlige Bæster, Nr. 15 og Nr. 16! Jeg maa bruge alle mine Kræfter for at holde Styr paa dem. Og bare jeg siger: Aport! Snup mig en Socialist! Vips, saa tager Satan ved dem, og inden jeg faar tænkt over, hvad jeg egenlig vil med den Socialist, kommer de slæbende med en to, tre Stykker. Aa, sikke Næser de Sporhunde har! Akkurat ligesom jeg selv!

Den unge Husmoder.

Pigen. Frue, sikke dejlige Æg den nye Høne har lagt.

Fruen. Jamen hvorfor er de saa forfærdelig smaa? Sig til Ane, at hun maa sørge for, at Hønen ligger noget længere paa Æggene, for at de kan blive rigtig store.

Jødeforstand.

— Men Herregud, Isak! Hvad skal dog det Kniberi til? Giv mig nu de Penge, jeg skal bruge. — Er jeg ikke din egen Rebekkamo'er?

— Jo Gu' er Du min egen Rebekkamo'er! Derfor mener jeg jo, at jeg ikke behøver at rykke ud med Mønten til enhver Tid. Vil jeg bare betale og betale, saa kan jeg s'gu saagar faa Ministerens Agnes Cohen til at være min „egen Rebekkamo'er!"

O! Ægtestand!

Hun. Hvorlænge vil Du egenlig have, at jeg skal ligge her uden Lægehjælp?

Han. Men kæreste Kone! Jeg har jo rendt i to stive Timer uden at træffe en eneste Doktor hjemme! Men hør, der er en klog Kone, som engang har kureret mig for et baarligt Ho'de. Skal jeg hente hende?

Hun. Nej Tak! Forresten har din „kloge Kone" skilt sig meget slet fra den Kur, for Mage til Fæhoved som Du, eksisterer der vist ikke.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Om Forladelse," hviskede Robert med Munden tæt op til Døren, „er De Mademoiselle Gabriele?"

Der opstod en Pause. Endelig spurgte den samme Stemme let skælvende:

„Hvem er De?"

„Robert Duval fra Bretagne," svarede den unge Mand.

Døren blev aabnet. Paa Dørtærskelen stod en ung Pige; hun var bleg; hun skælvede; men — det var den Gabriele, han havde tænkt paa.

Hun havde en smuk Figur; hendes skønne Ansigts Udtryk var ubeskrivelig mildt; hendes Haar havde den blonde Farve, som Franskmændene kalder cendre, — og hendes store, blaa Øjne fæstede sig paa ham med et Udtryk af ængstelig Nysgerrighed. Hun var nu langt simplere klædt, end han nogensinde før havde set hende, men det var den samme Gabriele, som havde gjort et saa dybt Indtryk paa ham.

Efter at de i nogen Tid lige forbavsede havde betragtet hinanden, sagde Robert:

„Det er virkelig Dem, Mademoiselle?"

„Det er Dem, Monsieur Duval?" spurgte den unge Pige. „Hvorledes er De kommen herop?"

„Jeg ønskede at tale med Madame Brown," svarede han med skælvende Stemme. „Jeg er bleven anmodet om at meddele hende en Efterretning. Desuden antog jeg nok, at De var her, men — nej — jeg vidste ikke, at det var Dem, der boede hos Madame Brown, Mademoiselle."

„Ak, det var forgæves den Gang," sagde den unge Pige, der syntes at undertrykke en hæftig Bevægelse. „Ved Deres Bistand slap jeg bort fra Rennes, men jeg kunde ikke naa Kysten. Her venter jeg nu paa min Fader eller min Bedstefader, — dog nej, — jeg venter ikke mere paa dem; — jeg har opgivet alt Haab! Men da det er Dem, tør jeg nok anmode Dem om at komme nærmere. Jeg ved jo, at De mener mig det godt. Madame Brown maa ret snart komme hjem."

Hendes Stemme skælvede. Hun traadte ind i Værelset. Robert fulgte hende og lukkede Døren efter sig.

Det var et meget lille Kvistværelse, men det var lyst og hyggeligt og holdt i god Orden. Vinduerne vendte ud til Luxembourghaven. Fra dem havde man Udsigt ud over de næsten grønne Træer til Paladset, der nu gjorde Tjeneste som Fængsel. Robert tænkte paa, hvad han havde læst paa hint Blad Papir, som den gamle Marquis havde overladt til Vindens Barmhjertighed: „Maaske saa nær ved den elskede Gabriele — og nu for bestandig fjærnet fra hende!"

Gabriele havde vendt Ansigtet bort, nu tog hun Plads henne ved Vinduet og skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

Robert var kommen ind i et Sorgens Hus, — hvor kunde det være Andet? Hans Hjerte følte Alt med, — Alt! Og dog blandede der sig en hemmelig, men stor Glæde med hans Medfølelse. Det var hende, — det var den samme Gabriele, der saa ofte havde sysselsat hans Tanker, — som endnu i Dag havde sysselsat dem! — Dersom det var ham muligt, at yde hende nogen Assistance, saa vilde han ganske vist gøre det, — det svoer han i sit stille Sind.

„Hvad foretager Monsieur Leperdit sig? Hvorledes gaar det ham?" spurgte Gabriele, der var bleven noget roligere.

„Jeg har ikke været i Rennes, siden jeg forlod Byen sammen med Dem," svarede Robert. „Jeg har ladet mig fortælle, at han opfylder sin Pligt med samme mandige Fasthed som tidligere. Med den største Standhaftighed har han modsat sig Carriers og Pochales Fordringer, og Rennes er — idetmindste for en Del — bleven forskaanet for den Skæbne, der har ramt Vendee og de øvrige Dele af Bretagne. Leperdit er en Mand i Ordets videste Betydning, det viser han nu i sin Egenskab af Maire i Rennes."

„Jeg skylder ham den største Taknemmelighed," fralrede Gabriele. „Ikke destomindre paastaar man, at han er en lige saa ivrig Revolutionær som alle de Andre. Men han har dog vist, at han har et Hjerte."

„Jeg antager, at det samme gælder om de allerfleste af os, om end den Fare, hvori Fædrelandet svæver, undertiden gør os haarde, ja tilsyneladende aldeles hjerteløse," bemærkede Robert.

„Har man hørt Noget om La Roche-Jaquelin?" spurgte Gabriele videre.

„Jo. — I Forbindelse med Stofflet og Charette har han paany optaget Kampen imod Republiken," svarede den unge Mand.

Det bankede. Gabriele ilede hen til Døren. Det lod til, at hun kendte den udenfor staaende Persons Maade at banke paa, ti hun aabnede Døren uden Betænkning.

En aldrende, meget tarvelig klædt Kone traadte ind. Hun bar en Kurv med Brød og Oranger. Ganske forbauset stirrede hun paa Robert.

„Det er en Ven, kære Mama," skyndte Gabriele sig at sige, „det er Monsieur Robert Duval, der ledsagede mig fra Rennes til la Hourdianne. Husker Du ikke nok det? Jeg skylder ham megen Erkendtlighed."

(Fortsættes.)

Redningsløs fortabt.

Nutidsroman.

1ste Kapitel.

Vi er i København i en af Byens Hovedgader.

Stormen hylede frygtelig og fejede Sneen sammen i uhyre Bunker langs med Husene.

Ti det var Vinter.

Oppe paa et Loftskammer i Huset Nr. . . saa det skrækkeligt ud.

Der fandtes kun et eneste Tagvindue, som endda var utæt, saa at Sneen føg ind og spredte de fine Fnug omkring i Rummet.

De nøgne Tagsten grinede Beboeren afskrækkende imøde. Hu! der var Kulde og Elendighed.

Ingen Kakkelovn fandtes, intet Lys i den mørke Nat, ikke et ordenligt Stykke Bohave, kun noget gammelt Skrammel laa henne i en Krog.

Hun, den Ulykkelige, var alene, alene med sin Smerte og sin Kval, og i hvilken Tilstand?

En lignende mørk Nat, paa et ensomt Sted, kom et sort Uhyre til hende, først med en sagte hviskende Røst og siden med et djævelsk Raseri, hun skreg og jamrede, men — ak! . . .

Nu var just Tiden omme, da Frugten af hint ulykkelige Øjebliks Svaghed skulde se Lyset.

Hun var blottet for Alt; uden Venner, uden Penge, uden det Ringeste til at svøbe den Nyfødte i.

Hun var ej en Gang mægtig at kunne aabne Døren og tilkalde et barmhjertigt Væsen; forladt og dødstræt slæbte hun sig hen i en Krog, og der, paa nogle usle Pjalter, fødte hun sit Livs Frugt.

Ingen hørte hendes ynkelige Skrig og Klage, kun Stormen svarede hende hylende i den gamle Skorsten.

— — — — — — — — — — — —

2det Kapitel.

Det var Morgen og i det nærliggende Kirketaarn slog just Klokken 8.

Stormen havde lagt sig og Sneen føg ikke mere saa vildt, som om Natten.

Hendes Liv var — mærkværdig nok — ikke udslukt, hun laa sammenkrøben i sin Krog og omsluttede sine — ja, Læser! sine — ti, ak! der var tvende — ulykkelige Smaa og knugede dem tæt op til sit magre Legeme, for at dele sit Hjertes Varme med dem.

Da gik Døren op og en Mand traadte ind. Han var iført en blomstret Slobrok, havde Kalot paa Hovedet, Briller paa Næsen og lang Pibe i Munden.

Var det et Menneske, som kom for at øve en Barmhjertighedsgerning? Eller var det et Uhyre, som kom for at haane den Ulykkelige? Vi vilde se.

„Hvad Satan er det for et Spektakel, her har været i Nat? Aa! det er det Bæst, som ligger der, der har været paa Spil. Tøv lidt! jeg skal sørge for din Opdragelse!" sagde Skurken, idet han aabnede Døren og straks derpaa vendte sig om og ilede ned ad Trapperne.

Den Ulykkelige, som havde født, stirrede vildt efter den Bortgangne og krøb endmere fortvivlet sammen . . .

Kort efter aabnedes Døren atter og der viste sig et Individ, iført ulden Trøje, Træsko, et hvidt Forklæde for sig og en Stok i Haanden.

O Himmel! Med Stokken truede han den ulykkelige Moder, idet han udstødte skrækkelige Eder og Forbandelser.

Hun sprang op i Vildelse, styrtede ud af den aabne Dør, forbi Skurken og ned ad Trapperne.

Uhyret greb med djævelsk Voldsomhed begge de Nyfødte, tog dem i sit Forklæde, bar dem ned i Gaarden og — o Rædsel! druknede dem i et Kar fuldt af iskoldt Vand. — — — — — — — — — — —

Epilog.

„Aa, Moder!" sagde Kælderfolkenes lille Dreng, „Mortensens Kat har faaet Killinger i Nat oppe paa Loftet og nu var Niels nede i Gaarden for at drukne dem."

Ende.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"'s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Provindsabonnenterne, som modtage Bladet med Posten, erindres om at forny deres Abonnement inden den 26de ds., for at undgaa Standsning i Forsendelsen.

Frankrig og Gambetta.

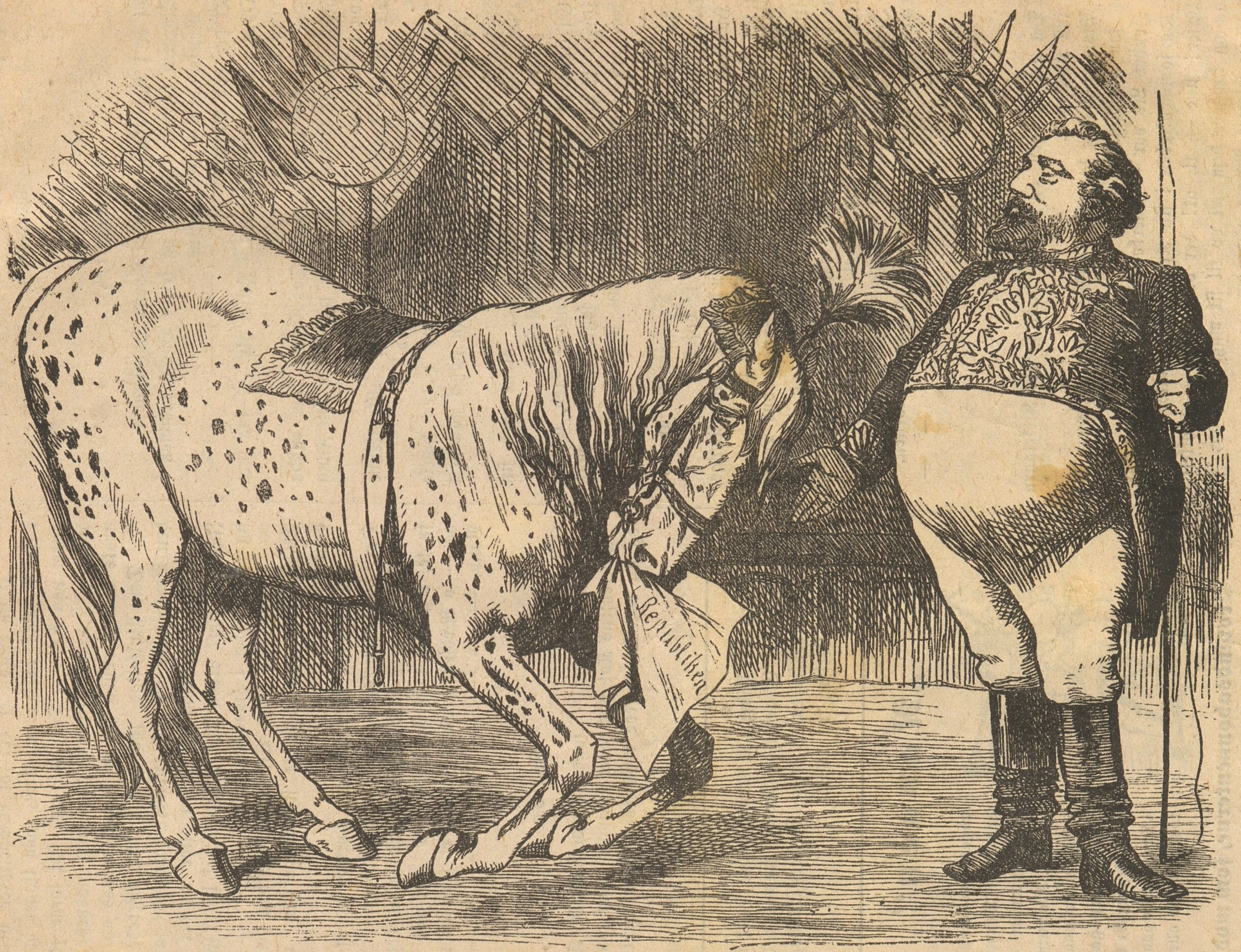

Som Hesten i Cirkus er den franske Republik
Dresseret til at neje for Gambetta,
Men Fanden skal ta' mig om det længe holder Stik,
De Hestekunster Frankrig snart er mæt a'.

Er det den 7de, Jomfru? godt! gid det var den 10de. Her kan man da drikke sig en ordenlig Vanille-Likør til 25 Øre, uden at være generet af Pøbelen.

№ 39 Søndag d 26 Juni. 1881.

A. Schulenburgs Fotholithografi.

Hjemmets Arne.

Har Du et Hjem med Ro og Hygge,
Et roligt, stille, kærligt Hjem?
Har Du et Sted, hvor Du kan bygge
Med Livets bedste Haab i Gem?
Hvor ej Foragt og Haan Dig møder,
Hvor ej Du slæber Dig ihjel,
Har Du et Hjem, hvor Hjerter gløder
For fælles Fryd og fælles Vel?

Da er Du lykkelig paa Jorden,
Sligt Held er kun de Færres Lod,
Og hindres af vor Samfundsorden
Med Nød og Urets hvasse Braad.
Hvis Du har Fred ved Hjemmets Arne
Og dagligt Brød ved stræbsom Flid,
Da ej Du fristes af den Harme.
Der gærer vildt just i vor Tid.

Hvert Armods Barn er forurettet,
Armod er ej Naturens Bud.
Før Armods tunge Kors er lettet,
Caar Verden ej af Krisen ud.
Thi først naar Hjemmets Arne vinker
Hver ærlig Mand til Hvilen sød,
Da først ej mere Lynet blinker,
Som mælder Kamp og Skrig og Død.

Al Rigdom er med Uret vundet,
Ved Træskheds Spil, ved Tyranni;
Endnu en Rigmand ej er fundet,
Der trolig stod sin Næste bi.
Saalænge Fattigfolk der findes,
Har Ingen Ret til Rigdoms Glans.
Mens Arbejdsfolk til Armod bindes,
Er Overflod en Helveddans.

Ved Hjemmets Arne vil Du hvile
I Rigdoms Overdaadighed,
Og stolt og rolig vil Du smile,
Se med Foragt paa Armod ned.
Men vogt Dig for den strenge Dommer,
Som blev Retfærdigheden kaldt.
Sent eller tidlig vel den kommer,
For den saa tidt Despoter faldt.

Velsignet være Hjemmets Arne,
Hvor ærlig Flid besejrer Nød.
Men gid Dæmoner true, larme,
Hvor Rigdom Pligt og Venskab brød.
Revolution! bryd over Lande!
Bryd Vej for Sandhed, Ret og Dyd!
Selv om Du blodbestænkt skal stande,
Bring os blot Sejrens Jubellyd!

Raketter.

Ved Behandlingen af Lovforslaget om forhøjede Diæter for Rigsdagsmændene, udtalte Berg, at han ikke havde følt sin „Grundlovssamvittighed“ besværet ved dette Lovforslag. — Med Forlov, Hr. Berg! Hvormange Slags Samvittighed har De egenlig?

Ploug fratræder Redaktionen af „Fædrelandet“, der er solgt til et Konsortium og skal ledes af Folkethingsmand, Grosserer C. Hage. — Det vil vist blive en dyr Histori, at faa den rumlende „gamle Kærre“ lavet om til en tidssvarende og flot Grosserer-Ekvipage!

I Paris optræder en norsk-amerikansk Kurstnerinde, en Frøken Grisvold. — Naa, Navnet gør jo Intet til Sagen, saa den næste Stjerne bliver vel en Frøken — Svineryg!

Man skal nu være paa det Rene med, at Grunden til Englændernes Nederlag overfor Boerne hidrørte fra den Omstændighed, at der midt under Slaget indløb et Telegram om, at nogle indbringende Embeder under Toldvæsnet skulde besættes. Øjeblikkelig gjorde samtlige Officerer omkring og hele Armeen fulgte deres Eksempel.

En fornem Tyrk var paa Rejse i England og besøgte bl. A. en stor Fabrik i Manschester. Fabrikejeren viste ham omkring, og førte ham da ogsaa til en stor Arbejdssal, hvor firehundrede Børn i Alderen fra 5—12 Aar var beskæftigede.

Tyrken betragtede forbavset denne Mængde Børn og udbrød: „Det er virkelig en meget antagelig Børneflok, De der har; men — hvormange Koner har De saa?“

Fra Gaden.

— Puh! Sikken en Hede! Man kan knapt drage Vejret i fri Luft, endsige hjemme i de Huller af Værelser, man bebor. Og jeg venter endda Besøg fra Jylland, hele fem Personer! Hvor Fanden skal jeg stuve dem hen? Bare jeg kunde blive fri for de Sommergæster!

— Det er en let Sag. Du telegraferer straks derover, at her er Kopper i Byen, saa — bliver de Fremmede s'gu nok hjemme!

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Jeg maa betragte Dem som en Ven, allerede af den Grund, at De har gjort Dem den Ulejlighed at forskaffe Dem Underretning om vort Ophold", sagde den gamle Dame, hvis blide, i højeste Grad godmodige Ansigt bar Præget af en dyb Bekymring. „Bringer De os Efterretninger?"

Ved disse Ord saa den gamle Kone ham stift i Øjnene.

Da Robert efter nogen Betænkning svarede Ja, saa hun paa Gabrielle, der stod med bøjet Hoved, men hvis Holdning og Væsen røbede den ængsteligste Forventning.

„Gode Efterretninger?" spurgte Madam Brown.

„Ja — gode Efterretninger", svarede Robert. — Han havde taget sin Beslutning. Hvorfor skulde han i den unge Piges Nærværelse omtale det, han i Dag havde oplevet? Hvorfor skulde han nu straks berøve hende ethvert Haab?

Han vedblev derfor:

„Monsiør de Marigny opholder sig i London. Den gamle Hr. Marquis er meget syg. Det er en ren Umulighed for dem begge for Øjeblikket at komme til Frankrig. Vi maa finde et eller andet Middel til at bringe Dem i Sikkerhed, Mademoiselle, d. v. s. saa dem ført over til England; — men det er ikke noget let Stykke Arbejde!"

„Ser Du, Gabrielle? Jeg har jo hele Tiden sagt, at vi blot skulde have Taalmodighed; — Alt vil endnu blive godt!" udbrød den gamle Kone, idet hun trykkede den unge Pige til sit Bryst. „Lad os blot ikke opgive Haabet! — Ah, Monsiør, De bringer os den første Lysstraale! I tre Maaneder — siden Januar — har vi været skjult her, og har levet i den ubeskriveligste Angst. Det var lovet os, at enten den gamle Marquis eller Mademoiselles Fader eller en eller anden Ven ret snart skulde gøre en Ende paa denne vor Nød og Elendighed; men nu havde vi næsten opgivet Haabet. O, det er ret en forfærdelig Tid vi lever i, en skammelig —"

„Kære Mama", afbrød Gabrielle hende blidt, „Monsiør Duval er Republikaner med Liv og Sjæl!"

„Ja, det kan gerne være, men jeg er dog overbevist om, at han har Hjertet paa rette Sted!" udbrød den gamle Kone hæftigt. „Men disse Mordere, disse Niddinger, som slæber ulykkelige Kvinder til Guillotinen, — Kvinder, som selv har hyldet hine Mænds Grundsætninger — som f. Eks. Madame Roland, der var gift med denne Camille Desmoulins, — hvor har man vel nogenside set Mage til Sligt? I England har man ganske vist i sin Tid dømt en Konge til Døden og virkelig ogsaa henrettet ham. Jeg vil hverken bryde Staven over denne Adfærd eller forsvare den, — jeg forstaar mig aldeles ikke paa denne blodtørstige Politik, og det er da heller ikke min Sag, kan jeg tænke. Men har man vel noget Eksempel paa, at Cromvell lod Kvinder dræbe? — At man henrettede Madame Dubarry, — naa ja, det siger jeg ikke Noget imod, thi hun var ganske vist en af Aarsagerne til dette Lands mangfoldige Ulykker. Men hvad har vi, hvad har dette stakkels Barn gjort, siden vi maa leve her, som i en Røverkule, ene og alene fordi dette ulykkelige Barn har en Marquis til Fader og en Marquis til Bedstefader? Hvorfor kan hun ikke faa Lov til at opsøge sin Fader og ile til ham? Er en gammel Kone og et Barn vel i Stand til at gøre Republiken nogen Fortræd?"

Meget bedrøvet tog Robert Ordet:

„Madame," sagde han, „den Regering der staar ved Roret, har aabent og ærligt vedkendt sig den Grundsætning, at den maa indjage Folk Skræk, for at ethvert Forræderi i det Indre af Riget kan blive kvalt i Fødselen, — og denne Grundsætning er bleven billiget — altsaa anerkendt som den ene rette. Republikens Eksistents staar nemlig paa Spil i Kampen mod Udlandet. Efterslægten maa fælde Dommen. Mit Hjerte billiger ikke Alt hvad der foregaar, men jeg er da heller ikke Statsmand, ialfald forstaar jeg mig ikke paa den saakaldte „højere Politik". Jeg er kun slet og ret Borger, jeg trænger ganske vist til Frihed og Fædreland, men jeg kan ikke indse, hvorfor jeg skulde kæmpe imod Kvinder. — Jeg har tilladt mig at aflægge Dem et Besøg, fordi jeg smigrede mig med det Haab, at jeg dog maaske kunde være Dem til Nytte."

„Ja, lad os ikke tale mere derom," sagde Madame Brown. „Min svage Haand kan dog ikke forandre Forholdene. — Gabriele, jeg kan se, at Du er ophidset; — lad os være et Øjeblik ene. Jeg vil tale med Monsjør Duval angaaende vore Planer. Du er i den senere Tid bleven meget svagelig, — Begivenhederne har taget stærkt paa Dig; — Du trænger til Hvile. Senere skal vi underrette Dig om vor Beslutning. Vi har nu en Ven hos os; — det var mere end vi endnu i Morges var berettiget til at vente."

Tavs og med bøjet Hoved gik Gabriele ind i Sideværelset.

Saasnart Døren havde lukket sig efter hende, ilede Madame Brown hen til Robert.

„Jeg har set Listen i Dag," sagde hun hviskende, „Marquien er død!"

„Ja, det er ham, — og her er hans Testamente," svarede Robert.

(Fortsættes.)

Den falske Gudfader.

Dyrehavs-Tidsbillede i 8 Tableauer.

I.

Hr. Møller, ogsaa kaldet Plade-Møller, har opdaget en Enke fra „Middelalderen“ med lidt Mønt og kun en eneste Søn. Ved Hjælp af sin Veltalenhed har Plade-Møller bevist Enken, at han er Gudfa'er til hendes kære Søn, hvis Uddannelse han anser det for sin Pligt at fuldende. Til Bestridelse af „foreløbige“ Udgifter har han rejst et „Laan“ hos Enken paa hundrede Kroner, og til Gengæld forærer han Gudsønnen sit nye Lommeuhr. Stor Glæde over den rare Gudfa'er.

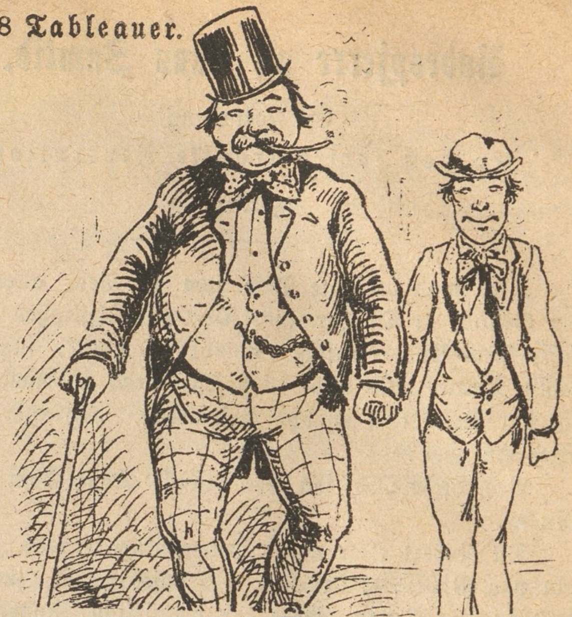

II.

Gudfa'er og Gudsøn — som endelig ikke maa forveksles med Gud Fader og Gud Søn — skal foretage en lille Udflugt. Peter har ikke været i Skoven siden han var der „med Skolen“, men da var han „Røver“ og var nær druknet i Mosen, men blev trukken op af Lærerne, og medens de Andre spiste og drak og legede, laa han „til Tørring“ i Skovløberhuset. — „Vær ikke bange, min Dreng!“ lo Plade-Møller listigt, „i Dag skal Du ikke være „Røver“!“

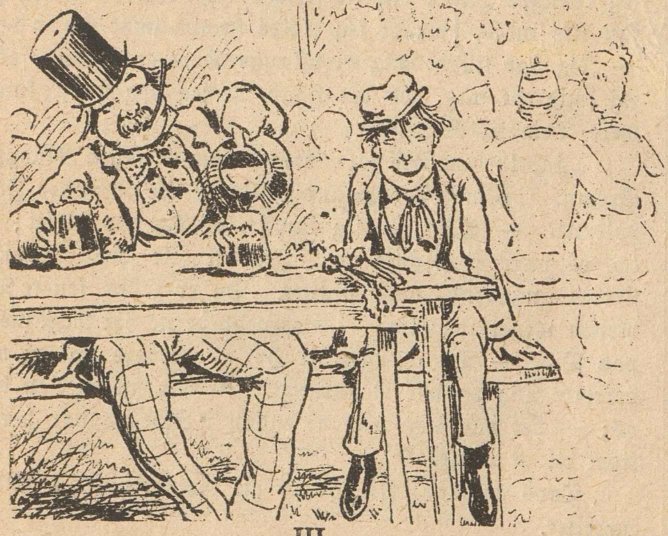

III.

Plade-Møller og Peter har indtaget en solid Frokost i det Grønne ved Eremitagen, og er omsider havnet paa „Bakken“, hvor man „forfrisker“ sig ved diverse Bajere. Peter er i en meget „løftet“ Stemning. De lokkende Toner fra Sangens Præstinder i de omliggende Telte frister stærkt hans unge Hjerte, men den samvittighedsfulde Gudfa'er advarer ham indtrængende mod at komme paa den Galej, hvor indbildte Glæder vil efterfølges af virkelige Sorger og anden Brandskade, og for at give sine Ord forøget Vægt, blander han „kold Arrak“ i Øllet. Peter er „grundmuret“ til Bænken.

IV.

Med nogen Anstrengelse har Gudfa'er faaet lodset Peter hen til Karuselbanen, hvor Peter med sand Dødsforagt er „gaaet i Gyngen“. Med en dampende „La Perla“ mellem Tænderne farer han rundt og rundt — Gud-Fa'er maa vide, hvor mange „Ture“ — undrende sig over den Masse smilende „Gudfa'ere“, som nikker til ham allevegne, og som synes at fare lige saa stærkt afsted som han, men staaende. Aldrig nogensinde før har Peter været saa fuldstændig overtydet om Rigtigheden af den Lære, at Jorden „løber rundt“ om sin Akse. Alt løb rund.

Den falske Gudfader.

Dyrehavs-Tidsbillede i 8 Tableauer.

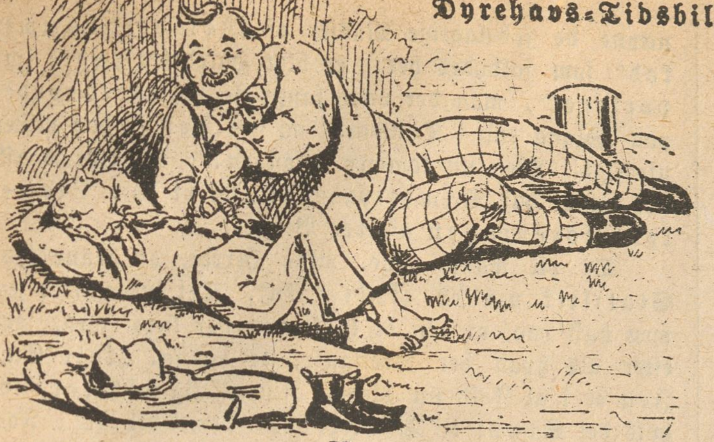

V.

Det var ganske naturlig, at vor Helt og hans Gudfa'er følte Trang til Hvile efter slige „Bedrifter". Nede i Ulvedalenes svale Skygger, nærved den Plet, hvor „Heroldisterne" nogle Dage forinden havde forbavset Verden — ved deres Faatallighed, fandt de en dejlig Plads, hvor de ret kunde hvile paa Laurbærrene, som Plade-Møller sagde. Medens Peter blidelig sleb sig en ordenlig Skraber, og snorkede omkap med Fuglekvidderen, vaagede Gudfa'er trolig ved hans Side. Øjeblikket var der, da han skulde høste Lønnen for al sin Umage. Nu skulde han til at „arbejde". Forsigtig listede han Uhret og Kæden fra Peter, og efter ligeledes at have taget hans Frakke, Hat og Støvler i Besiddelse, — for at ingen „Tyve" skulde redde dem! — forsvandt den „rare" Gudfa'er.

VI.

Aftenens stille, idylliske Ro hvilede over de yndige Ulvedale. Der, hvor paa Grundlovsdagen Tøppervien's skingrende Diskant lød som Nattergaletriller i de Troendes Øren, der hørtes nu kun en enlig Frøs melankolske Kvækken. To uniformerede Mænd med lange Sabler ved Siden nærmede sig listende den yndigt drømmende Peter. — „Forsigtig," hviskede den Ene, „lad os først faa Haandjernene frem! Det er vist en Nihilist!" — De nærmede sig krybende som Katte. „Du kan tro, det er Fleron, der har taget sig en Udgangsbillet!" sagde den Anden. „Bravo! Vi har ham! Det var et glimrende Kup. Vi deler Dusøren!" — —

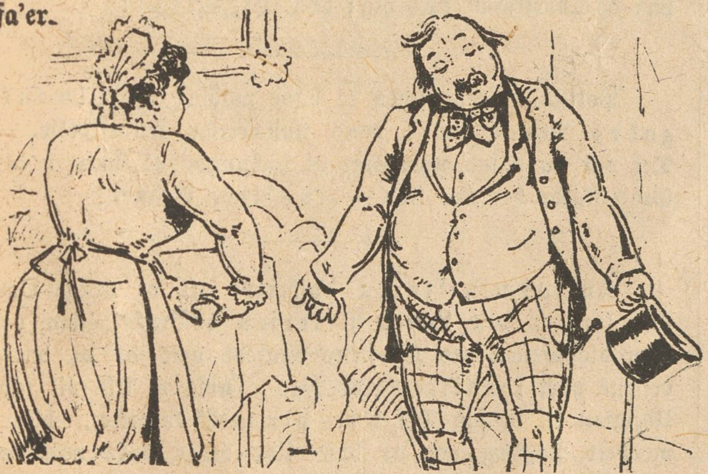

VII.

Medens Retfærdighedens Tjenere bemægtigede sig den intet Ondt anende Peter, og førte den „farlige Forbryder" og „Samfundsvælter" i sikker Forvaring, græd den falske Gudfa'er salte Krokodilletaarer hjemme hos den fortvivlede Moder, hvem han slog en frygtelig Plade om hvorlunde den slemme Peter var rendt fra ham, medens han drak et Privatglas med en gammel Ven. Plade-Møller havde været i hvert eneste Telt paa hele „Bakken" for at lede efter Peter, ti det var Gudfa'erens Formodning, at den Satans Dreng havde ladet sig „bortføre" af en af Nymferne derude; — ja, det var ganske tydeligt! — Nu kom han naturligvis hjem aldeles afklædt! Gudfa'er havde hørt saa meget af den Slags.

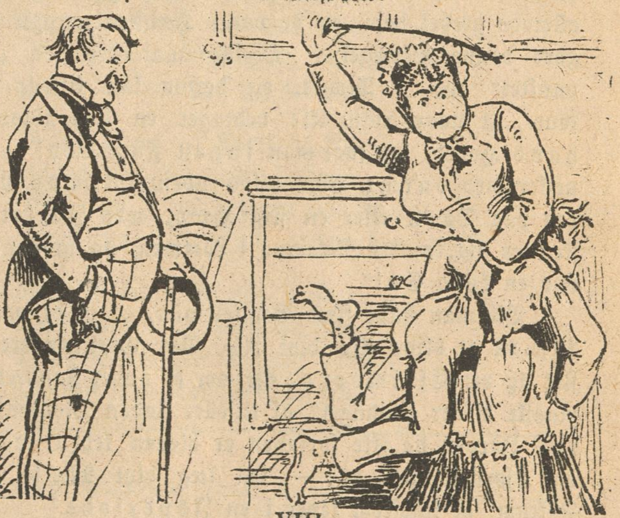

VIII.

Peter er „hjemsendt" af Politiet som funden afklædt i Dyrehaven. — Der har vi det! Gudfa'er havde Ret. — Nu kommer „Nachspielet", min rare Dreng! — Tschu! — Jeg skal lære Dig, at rende fra din Gudfa'er! — Tschu! — Jeg skal lære Dig, at rende efter Sangerinderne! din Hvalp! — Tschu! — Jeg skal lægge Dig paa Tallerkningen! — Tschu! — „Ja, det gør mig sandelig ondt for Dig, lille Peter, men Du skulde have fulgt din Gudfa'ers Advarsel!" — Peter forstod kun saameget af det Hele, at den Skovtur var værre, end da han selv legede „Røver".

Et Foredrag „om en kold En“

holdt af Prof. Koldbrand for en koldsindig Tilhørerkreds paa Badeanstalten for kolde Bade ved Langebro.

(Sluttet.)

Se til Borrepræsentationen, som ikke kunde faa sin Hjærne til at fatte Nødvendigheden af, at de Fattige fik deres Sengeklæder og Værktøj løst hjem, og næppe to Maaneder efter er den omtrent paa det Rene med, at den ikke kan være „bekendt“ (!) at give mindre end 1000 Kr. til — Skyttefester!

Behøves der noget bedre Bevis for, at Blødhed paa Hjernen hersker epidemisk blandt Borgerrepræsentanterne? —

Den tiltagende Kulde er og bliver dog det Fænomen, som giver størst Anledning til Bekymring.

Det er, som om hele Samfundet, hele Jorden lider af Koldfeber.

Temperaturen vil nødig drive det op til 8 Grader, men holder sig beskedent paa 7, ligesom det „8 Gr.“s Brændevin!

Folk krybe om med klaprende Tænder, dybt beklagende Savnet af deres Vinterfrakker, og dog fortæller Almanakken for ramme Alvor, at vi er midt i Juni!

I Politikken er der nok Nogle, der har Lyst til at vende det Laadne ud, men Febergysningerne har allerede grebet dem, og de valne Hænder mægter ikke at gøre denne Bevægelse. Derfor staar det paa „Frysepunktet“ oppe i Tinget, og derfor kan Estrup koldt svare, at naar man ikke vedtager en Finanslov efter hans Hoved, saa faar man ingen Finanslov! — Mennesker med varmt Blod vilde utvivl smide Ministeren paa Døren efter en slig Haan, men Folketinget skrutter sig, putter Næverne i Lommen, og hvisker: „Det var en kold En!“

Vil man have flere Beviser paa, at vi er paa gode Veje til at blive ikke blot Is- eller Grønlændere, men slet og ret Eskimoere, der om et andet hundrede Aar maaske bliver „opdaget“ af en eller anden „Nordenskjöld“, hvis Jorden da ikke forinden er bleven ked af at „løbe om Hjørnet“ med os! — saa læg blot Mærke til det Faktum, vi ligefrem lever i en Isperiode.

Vi har Is-Mejerier for ikke at tale om Koldvandsditto; vi har Is-Bajere, Is-Mælk, Smør paa Is, Is-Vand, (Selter og Soda saavel som det bare ditto) Is-Kager, Is-Vogne, Is-Værker, Is-Transporter, vi har Raa-Is (kogt Is kommer nok senere!). Ja, og saa har vi Is-Baade, Is-Bjerge og en — Is-Bjørn! Vi har Is-Kældere uden Islændere, og Kældere som ikke er Iskældere, men i hvilke der findes mange „Islændere“. For Fuldstændighedens Skyld vil jeg endnu nævne de fabelagtige Masser af „Islandsk Lammekød“ som falbydes her; er blot Halvdelen „ægte importeret“, maa der være langt flere Faarehoveder paa Island end i Danmark, og — det er dog næsten utroligt! Men nu kommer „Rosinen!“ De tror maaske ikke, at vi har Damer paa Is! Jo, vi har. Skøjteløberforeningen afgiver Beviset!

De vil maaske sige, mine Herrer, at denne Is-Statistik var en „kølig En“. Det indrømmer jeg, men husk paa, at den er lavet paa vor kære Jord, som, efter alt hvad der foreligger, er en sæl „kold En“. Jeg er i al Fald nu bleven tilstrækkelig afkølet, og hvis det Samme er Tilfældet med Dem, vil vi i Forening begive os ud paa „de Danskes Vej til Ros og Magt“, med andre Ord, vi vil gøre i Dag, som vi plejer at gøre, naar vi staar i Begreb med at forsøge os i „Stor-Bedrifter“: Vi vil „gaa i Vandet!“

(Almindelig „Vandgang“.)

Raketter.

En Røgter fra Farum døde i Usserød Sygehus, og det værdige Sogneraad lod da, i Mangel af Ligkapel, Kisten med Liget sætte ned i den aabne Grav, hvor det henstod i flere Dage, indtil det behagede de vedkommende humane Autoriteter at lade Liget endelig begrave. — Det er sgu mærkeligt, at Ingen har tænkt paa at „bortføre“ det Lig; hva' Hr. Crone!

Politidirektøren siges at have modsat sig Holmensgades Nedlæggelse i dens nuværende Anvendelse. — Det var da ogsaa urimeligt at forlange, at han i den Grad skulde bedrøve sine — russiske Venner!

Kultusministeren opfordres til at drage Omsorg for, at den Lærer Petersen i Bursø, som ved Grundlovsfesten ved Kærstrup vaasede om, at vi burde befæste vort jordiske Fædreland, hvis vi ikke vil tabe Udsigten til at faa Del i det himmelske ditto, bliver meddelt Paalæg om at læse lidt bedre over paa det 7de Bud!

En Patient, der forlængst var opgivet af sin Læge, præsenterede sig en Dag for ham, fuldstændig frisk.

„Hvad har De brugt?“

„Jeg har giftet mig!“

„Ja, min Ven! Havde jeg vist, at De vilde riskere en Hestekur, saa kunde jeg ogsaa have helbredet Dem.“

En ny og gemytlig Vise

om Brændevinsbrænder **Mortensen** i . . . . . stræde
og hans Meriter med Malkepigen Stine
og Karlen Johan.

Mel. Nu vil jeg synge om Maren.

Hr. Mortensen er nu saa nøje
I Nabolaget bekendt,
Hans Grovheder Mange maa døje,
Og det kan nu tidt være slemt.

Saa nærig som Spanjer han ligger
Og ruger paa alt sit Guld.
Men dog efter Tøser han kigger,
Især naar han er lidt fuld.

For Stine han gjorde Kredenser
Fra Morgen til Aftenstund,
Men aldrig hans Smisken hun ændser,
Og tappert hun brugte sin Mund.

Forresten saa var hun forlovet
Med Karlen Johan, den Gut,
Alligevel Mortensen voved,
At kure, thi han var jo skudt.

Hun mærkede tidt at han listed
Om Natten ved hendes Dør,
Tilsidst hendes Taalmod bristed,
Hvorover man undres ej bør.

Med Kæresten drøfted hun Sagen
Johan han tænkte sig om,
Saa skreg han: „Nu fanger vi Dragen
„Og gør ham saa inderlig from.

„I Nat skal Du lade ham træde
„Saa rolig i Kammeret ind,
„Og saa skal Du skrige og græde,
„Og saa kommer jeg som en Vind."

Hr. Mortensen aned ej Snaren,
Da Klokken ved Nat var To
Tren ganske rigtig det Skaren
Derind i den Tilbedtes Bo.

Men da han til Sengen sig nærmed,
Skreg Pigen i vilden Sky,
Dog godt hun sig vidste beskarmet
Af Kæresten ilter og kry.

Fra Krogen paa Gangen han iled
Hug Kloen i Mortensens Krop,
Og dygtig i Synet ham kiled
Til Synderen tiggede „Stop!"

„Nu burde for Voldtægt Du „sættes",
Udbryder Johan med Fynd,
„**For tohundred Kroner udslettes**
„**Dog mulig din grove Synd.**

„Og begge saa ville vi drage
„Imorgen fra Dig, din Rad!"
Hr. Mortensen loved med Klage
Det Hele og tilmed var glad.

Den næste Dag kunde man skue
Hans Hoved indbundet i Tøj,
Han sad i en Krog i sin Stue,
Men Kors hvor det Asen dog løj.

Han sagde til Frue og Datter
Og Andre, som kom ham nær:
„Anstændighed højlig jeg skatter,
„Moralen den har jeg saa kær.

„Naar Piger og Karle de krænke
„Guds Bud og dertil er fræk,
„Saa kan I vel sogtens nok tænke,
„**Jeg slaar dem og jager dem væk!"**

De Elskende rejste paa Landet,
Snart Mand og Kone de blev,
Mens Mortensen inderlig bandede
Den Brynde som ham henrev.

Med nærværende Numer af „Ravnen" vil Bladets hidtidige ydre Skikkelse være forsaavidt afsluttet som der er komponeret et nyt og smukt Titelblad.

Grunden til at denne Forandring sker er den, at dels var det hidtilværende Titelblad endel forslidt, dels eksisterer der her i Byen et andet Blad, der i det Ydre er vort noget ligt, og da der begrundet heri ofte skete Forvekslinger, som vi formene ikke at kunne være tjent med, have vi besluttet os til denne Forandring.

Bladet vil endvidere fra Juli Kvartals Begyndelse hver Uge blive ledsaget af **et firesidet (tospaltet) Romanark som gratis Følgeblad, med de bedste Værker af de mest populære og frisindede Forfattere.**

I Haab om at vore Abonnenter vil modtage denne vor Plan med Velvillie, lover vi at gøre Alt muligt for at gøre Bladet saa indholdsrigt og interessant som muligt, saavel med Hensyn til Tekst som Illustrationer.

Prisen bliver som hidtil 10 Øre pr. Nr., 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Udg.

Vil han klare Pynten!

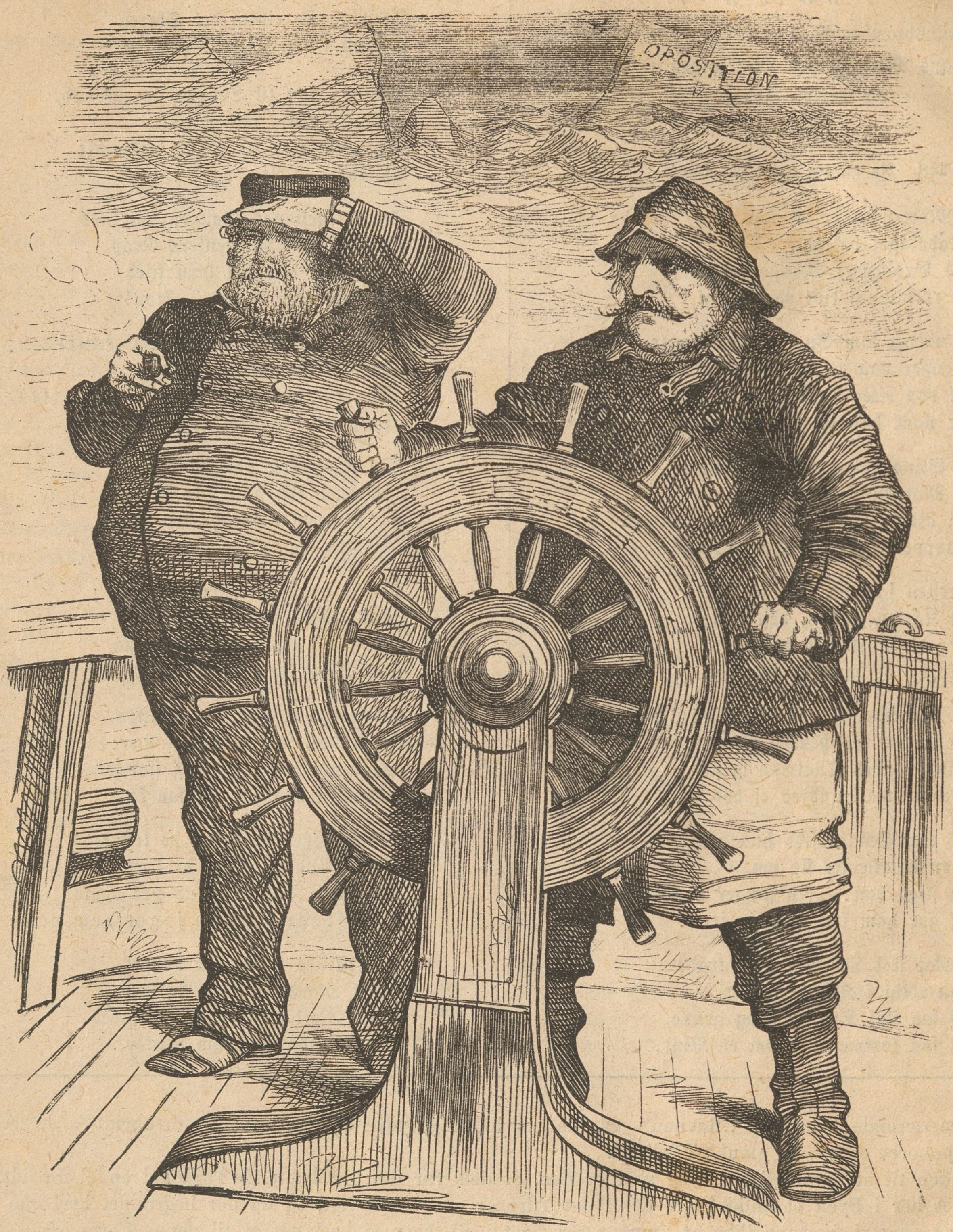

Estrup (Styrmand). Den gaar! Den gaar! Jævnt Styrbord (Højre) saa klarer vi Pynten og saa opløser vi Folkethinget saa ofte, indtil det giver efter.

Berg. Giver Du Dig ud for Styrmand? Du skulde hellere lade en af dine Gæster tage Roret. Du styrer ad Helvede til. I Djævlens Skind og Ben, Bagbord med Roret. Tager Du ikke mod Venstres moderate Mægling, saa sejler Skuden, min Salighed, lige lukt ud i Revolutionens Malstrøm.

Redigeret af Fr. A. Hertz

A. Guldbrandsens Tryk Kjöbenhavn.

RAVNEN

№ 40. | Söndag den 3 Juli. | 1881.

Ravneduet.

1ste Ravn:
Jeg er fra gamle Dage og spøger, som Du ser,
Og jeg har lidt studeret hvad nu i Danmark sker.
Jeg synes, Land og Folket er ej saa ilde stædt,
At Klage er nødvendig — i Lyn og Torden klædt.

2den Ravn:
Du er en gammel Gubbe fra første Kristians Tid,
Lidt blindet paa dit Øje, lidt sløvet paa dit Vid.
Det Slaveregimente, som Du oplevet har,
Forvirrer end din Tanke, at let Du bliver Nar.

1ste Ravn:
Trælbunden humped Bonden bagved sin plumpe Plov,
Som Hund han maatte springe, naar „Herren" raabte Hov!
Sin Fæstemø han gerne modtog af „Herrens" Haand,
Naar først hun var beskæmmet, blev knyttet Ægtebaand.

2den Ravn:
Nu „ugleser" man Bonden, naar han som Talsmand staar
For Jævninge og lovlig til Folkethinget gaar.
Det „Fæstegods", som Herrer i fordums Tider stjal,
For Penge maa han købe igen, den Sag er gal.

1ste Ravn:
Paa Træhest som en Dukke red Bonden mangen Gang,
Mens Ladefogdens Svøbe om Ørene ham svang.
I „Hundehullet" sukked han mangen Time bort,
Naar han med Røverskatten var kommen lidt forkort.

2den Ravn:
For Prygl nu slipper Bonden, det nægter jeg Dig ej,
Men dagligdags Chikaner han møder paa sin Vej.
Naar fattig Bonde bygger paa Herregaardens Grund,
Endnu han bliver hundset og truet hver en Stund.

1ste Ravn:
Krumbøjet Borgermanden af Vejen gik paa Stand,
For hver en guldbroderet, storsnudet Embedsmand.
Som Guddom han betragted hver Krag og Juel og Vind,
Hans Valgsprog var bestandig: „Vi stikker Piben ind."

2den Ravn:
Storborgere nu har vi, som sluttet har en Pagt
Med Adelen og andet Rak og det er deres Agt,
At kue og at snyde vor gode Arbejdsstand,
Se, derfor staar vi væbnet til Kampen alle Mand.

1ste Ravn:
Selv Adelsmanden slæbte sin Fjederhat saa fin
Ærbødig op ad Kongens de blanke Trappetrin,
Og vred sig som en Slange for purpurklædt Monark,
Der naadigst ham tildelte et Haandtryk eller — Spark.

2den Ravn:
Se Dig dog om, min Broder, i dette Herrens Aar,
Om ej det helt nøjagtigt endnu saaledes gaar.
For Ordenstegn, for Embed, for Gunst og Guld og Smil
En hel Armé af Junkere gør Kur i nyest Stil.

1ste Ravn:
Ja, Kongen selv paa Thronen var kun det bare Vand
Mod Paven hist i Roma, hans Tøffel og hans Ban,
Og Kongens Skriftefader, som kendte Kongens Brøst,
Var ofte Statens Leder og hævdede sin Røst.

2den Ravn:
O! Præsterne regerer endnu tilgavns, min Ven,
Til dem vi haardt maa skatte og taale deres Skænd,
Og jeg en Konge kender, som lystrer paa en Prik
En gammel muggen Biskop, som til Besvær man fik.

1ste Ravn:
Men Munk og Pave bukked ej, de grinte lumsk i Skæg
Og maled Helgenbilleder paa hver en Mur og Væg,
Og mumled: „Se, vi holder Alverden i vor Haand,
Vær takket Du almægtige Uvidenhedens Aand."

2den Ravn:
Nu maler de os Fanden paa Væggen som en Mis,
Men deres sidste Time og Undergang er vis.
Uvidenhed afløses af Kundskab, som er Magt,
Og Løgn og Præstehumbug afvises med Foragt.

Den gamle Arbejder tror, at Gud er god og giver ham det daglige Brød. Sagen er den, at han maa slæbe som et Dyr ovre i Fabriken, og blive ved dermed, indtil han styrter. Det var en net Godhed! Lad Idioter takke for den.

Fruen og hendes Datter er meget fromme og priser Guds Godhed. Sagen er den, at Fruens Mand var Aagerkarl og ved det nedrigste Blodsugeri skrabede saa mange Penge sammen, at Enken nu kan leve sorgfrit. Hun burde hellere takke Fanden.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Robert vedblev: „Tilfældet eller Forsynets Haand, jeg velsigner Begge, har brogt dette Stykke Papir i min Haand. De kan stole paa mig. — Alt hvad jeg er i Stand til at gøre for Dem, skal blive gjort!"

„Og vi trænger virkelig til Bistand," sagde den gamle Kone, idet hun tørrede de Taarer bort, som randt ned ad hendes Kinder. „Vi staa ganske alene her i Paris; — vi har ingen Hjælpekilder — ingen Udvej — og, hvad der er det allerværste, jeg har Grund til at tro, at vi er røbede eller opdagede. Jeg har set Jacquard udenfor Huset — ja endog inde i Gaarden, og jeg er meget bange for, at det er os, hans hyppige Besøg gælder. Han har uden Tvivl genkendt mig."

„Jacquard?" afbrød Robert hende. „Han var jo i sin Tid en trofast Tjener."

„Ja, det var han, men nu raser han imod Alle," svarede Madame Brown. „Har De ikke set Listen? Det er jo netop ham, der har forraadt Markien. Og han vil ogsaa forraade os, — derom føler jeg mig overbevist, naar jeg betragter hans forstyrrede Ansigtstræk og hans Øjne, der funkler med en forfærdelig Glans. Jeg kan ikke mere være rolig et eneste Øjeblik. Min stakkels Gabriele!"

„Men hvad kan have bevæget Jacquard til et saa skændigt Angiveri?" spurgte Robert.

„Ja, det ved jeg ikke, — men det lader jo til, at de allerfleste Mennesker er gaaet fra Forstanden," svarede Madame Brown.

I dette Øjeblik bankedes der voldsomt paa Døren ud til Gangen.

Den gamle Kone foer sammen.

„Hvem er det?" spurgte hun skælvende.

„En Bekendt! Luk De kun op, Madame Brown!" svarede en dyb Stemme.

„Min Gud! . . . Jeg kender denne Stemme," hviskede den gamle Kone. „Men jeg maa have Vished. Hvem er det?" spurgte hun derpaa højt.

„Jacquard!" svarede Stemmen. „Jacquard! — De kender mig fra La Hourdianna."

Madame Brown blev bleg og vaklede; Robert maatte holde hende oprejst.

„De maa lukke op," hviskede Robert. „De maa vise Mod og Fasthed, men benægte, at Mademoiselle er her."

Madame Brown fattede sig og gik hen for at aabne Døren.

Samtidig gik Robert hen til Sideværelsets Dør og sagde, saa kun Gabriele kunde høre ham:

„Mademoiselle, De maa under ingen Omstændigheder vise Dem! Har De forstaaet mig?"

„Ja," svarede Gabrieles Stemme.

Roberts Hjerte bankede voldsomt. Han følte, at dette Møde ogsaa kunde blive skæbnesvangert for ham, dersom Jacquard virkelig var bleven en Fanatiker, og af hans Opførsel imod den gamle Marki kunde man jo ikke drage nogen anden Slutning.

At beskytte en Datter af en Marki, det var paa den Tid en meget stor Forbrydelse. Og desuden sad hans Fader jo i Fængsel, anklaget for en lignende Forbrydelse!

„Naa," tænkte Robert, „vi faar at se! — Man maa være modig; — maaske er det Hele dog ikke saa galt, som det ser ud til."

Jacquard traadte nu ind i Stuen. Det var en temmelig lille, men næsten herkulisk bygget Mand; hans blege Ansigt og stærkt markerede Træk syntes at vidne om Lidelser eller Udsvævelser. Hans mørke Overskæg hang aldeles vildt ned over Munden. Paa det mørke, krøllede Haar bar han Jakobinerhuen; paa Fødderne havde han Træsko. Hans smudsige og tildels iturevne Dragt, hans vilde og mørke Mine gjorde hans Ydre højst uhyggeligt. Han havde vistnok drukket meget; — idetmindste saa han ud, som om han var vant til at søge Mod og Glemsel paa Bunden af Flasken.

Ganske overrasket blev han staaende paa Dørtrinet og stirrede paa den unge Mand.

„For Fanden, Robert Duval, hvad foretager Du Dig her?" udbrød han endelig.

„Jeg vilde se, hvorledes det gik mine Landsmænd," svarede Robert, idet han gjorde Vold paa sig for at være rolig. „Hvorledes har Du det, Borger Jacquard?"

„Godt, Borger, — og Du?" spurgte Jacquard.

„Selv har jeg det godt nok," svarede den unge Mand, „men jeg er egenlig kommen til Paris for at opsøge min Fader og imødegaa de Beskyldninger, som en eller anden løgnagtig Skurk har rejst imod ham."

Robert betjente sig med Forsæt af disse djærve Ord, da han vidste, at han talte med en Mand, der hørte til Samfundets Bærme. Jacquards Ansigt antog straks et mørkt og lurende Udtryk.

„En løgnagtig Skurk?" gentog han. „Hvem siger Dig, at den Paagældende har løjet?"

„Min Overbevisning," svarede Robert. „Det skulde da vel ikke være Dig, der har anklaget ham?"

„Og hvis det nu virkelig var mig, Borger Duval?" spurgte Jacquard med funklende Øjne, idet han traadte et Par Skridt frem.

(Fortsættes.)

Total Afhold.

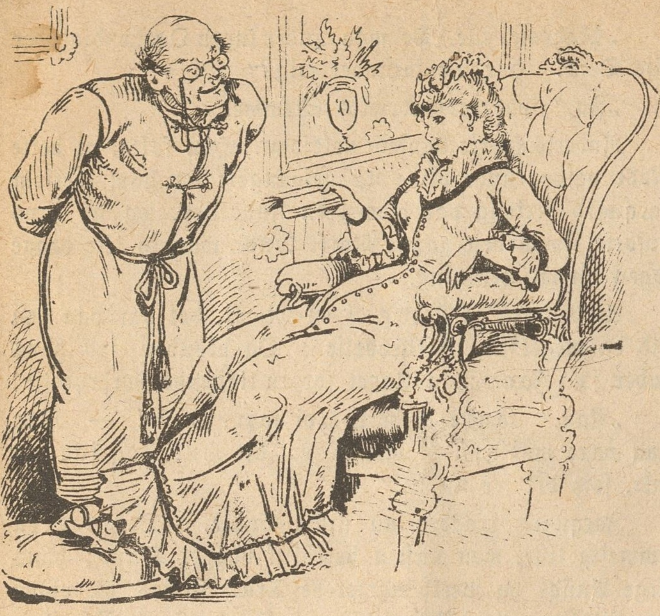

Herren. God Morgen, lille Kone — naa, kommer Du ikke med mit Morgenkys?

Fruen. Det kan ikke gaa an, lille Mand! jeg har indmældt mig i Totalafholdsklubben; ingen Vin, ingen Kødspiser og ingen Sandselighed — i Ægteskabet!

Hastværk.

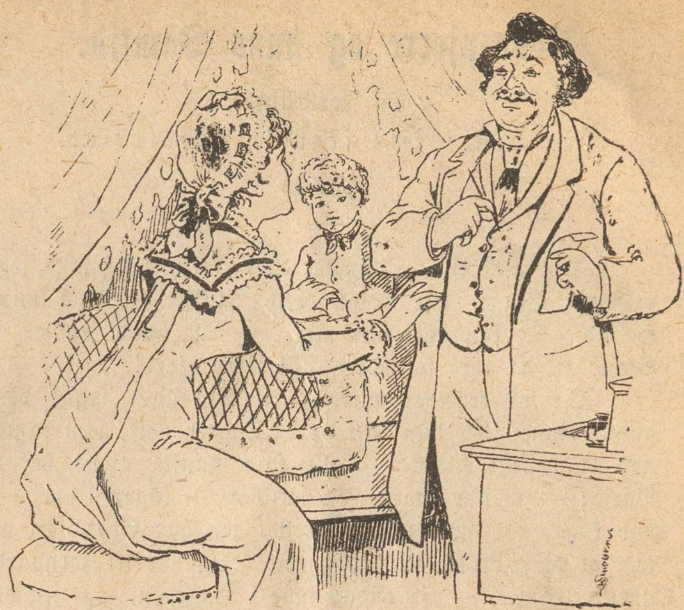

Huslægen. Hurtig, Frue! lad øjeblikkelig Pigen hente Medicinen paa Apotheket.

Fruen. For Guds Skyld, Hr. Doktor! er Barnet haardt angrebet?

Lægen. Nej, nej, men jeg er bange for, at Barnet kommer sig førend Pigen arriverer med Miksturen.

Da den revnede.

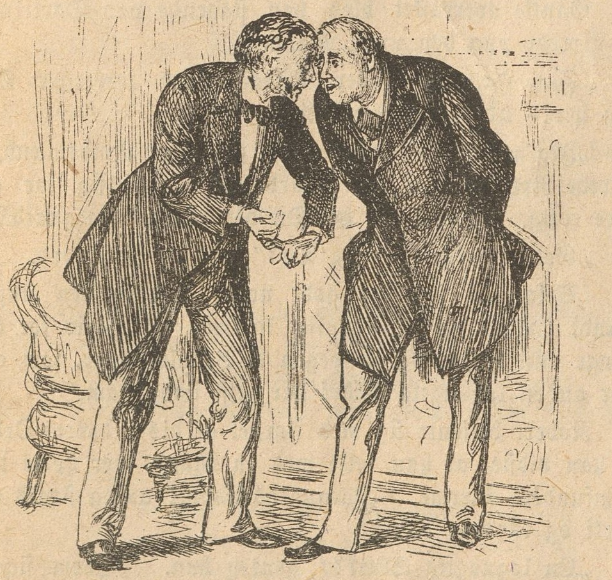

Brown Hvem Fanden skulde tro, at den raadne Kasse skulde blive en Pind til min Ligkiste?

Den Døve. Ja, Gu' var det en „Ligkiste".

Brown. Nej, jeg mener, at Skibet lige saa godt kunde være gaaet i Dybet væk.

Den Døve. Tænk, siger Folk, at De er en Tyveknægt?

Brown. For Fanden! Kan De ikke forstaa, at saadan en fordømt Sag volder baade Skam og Tab og Tidsspilde? Og bare fordi det Par Planker gik løse.

Den Døve. Ja — bare De slipper med Bridsløse.

Skuffede Forhaabninger.

— Hør, Du Kammerjunker, det bliver en forbandet Historie, hvis den svenske Kronprins' Giftermaal gaar op i Røg.

— Det er de Satans Normænds Skyld! Det er f'gu ogsaa en dejlig Redelighed, at han skal spørge det Rak om han maa gifte sig. Jeg bliver snydt for en Orden ved den Historie, det er klart.

— Blæse med din Orden! Men jeg havde lovet min Skræder nogen Mønt, i den Tro, at jeg skulde faa en eller anden Mission i den Anledning, og nu faar vi Allesammen — Lamperøg!

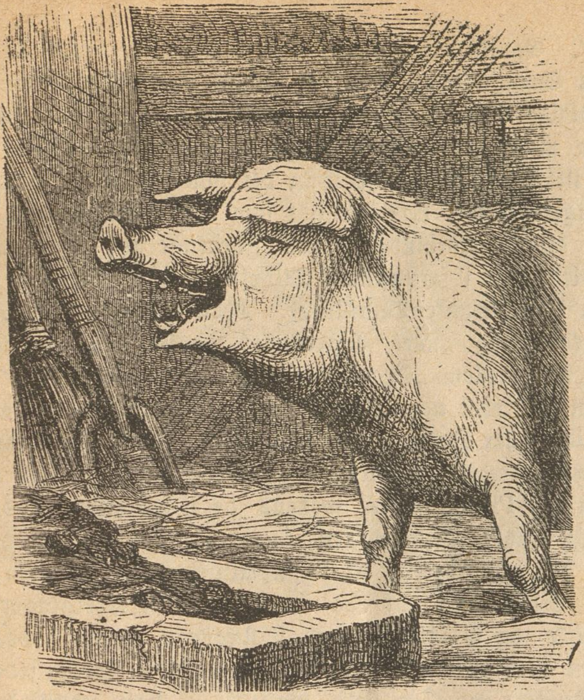

1.
Han brød sin Bane med loyale Taler,
Til „Højres" Pris i vilden Sky han galer.
I Thinget bestialsk han hørtes brøle,
Sin egen Stand i Smuds han vilde søle.

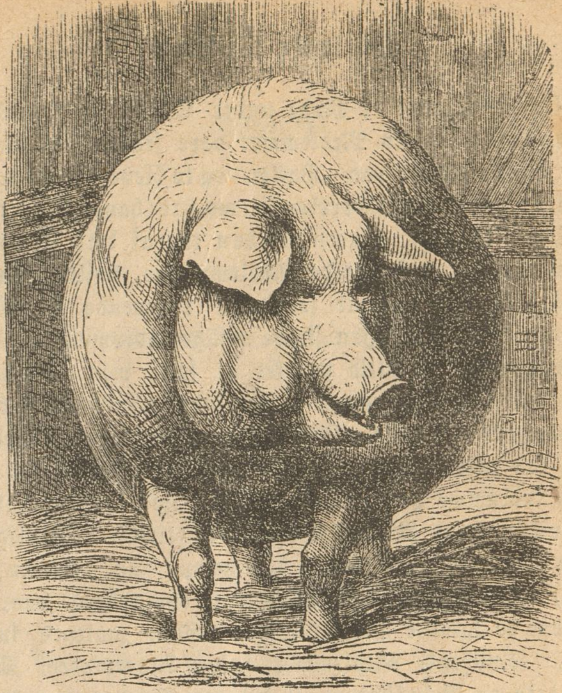

2.
Venskabelig han grynted for Ministre,
Og gav dem storlig Ret naar de var bistre.
Som Abekat og Fjols de ham betragted
Og brugte ham, imens de ham foragted.

3.
Et Ekstrafo'r de maatte give Bæstet,
Og saa blev han som Statsrevisor fæstet.
I Stalden tren han med alvorlig Mine,
Og for sig selv han brandgult monne grine.

4.
Den Tid vel komme maa, da sligt et Høved
Kan blive al den falske Stads berøvet,
Og vrælende af Stalden blive jaget;
Om saa det skete, ej jeg det beklaged.

„Den lærde Øl-Klub"

afholdt i Forgaars et Møde under Ledelse af Præsident Hovenstrup. To Medlemmer vare fraværende formedelst Sysselsættelse paa „Bakken" og to bleve ekskluderede, fordi de vare blevne overbeviste om at have solgt Kæterøl fra Tuborg. Præsidenten tog af dette Eksempel Anledning til at foreholde Medlemmerne, hvilken Salighedssag det var kun at forhandle rettroende Carlsbergere og Valbyere. Han skulde villigt indrømme, at det rettroende Øl ikke altid var let at faa; men Vejen til Livet var saa ofte trang, — det lærte baade Præster og Jordemødre —, og Carlsbergernes videnskabelige Betydning laa netop gemt i Vanskelighederne. Hvem der ikke vilde indrømme dette, kunde lige saa godt tilstaa, at de ikke vidste, hvad Videnskab var; men til den Yderlighed vilde Klubbens Medlemmer dog næppe gaa. (Stort Bifald.) For Resten vilde han gøre opmærksom paa, at ligesom de katolske Præster solgte Aflad, saaledes kunde ogsaa Klubbens Medlemmer sælge Aldersroere, Marstrandere og Rabeshavere, ti det var Synder, som kunde forlades; ja, man kunde endog spæde alle rettroende Artikler med Vand, naar man blot sørgede for at bøde derpaa med et passende Kvantum Bruspulver, som jo nu kunde faas billigt hos Materialisterne. At sælge Brusøl fra Tuborg kunde derimod ikke tilgives, i alt Fald ikke saalænge man fik det paa Flasker, hvorpaa der kun var lidt at tjene (nyt Bifald).

Sekretær Butterup oplæste derefter Protokollen fra forrige Møde og meddelte, at der var fremkommet to Besvarelser af Klubbens Prisopgave: „Bestemmelse af Begreberne „Aagerkarl" og „Menneskeven" samt Paavisning af Forholdet mellem begge og sammes mulige Indflydelse paa Ølbrygning, Byggespekulation og Byraadsvalg." Den ene Forfatter, der skrev under Mærket „Uden Malt og Humle", urgerede at de paagældende Begreber vare ubestemte og ubestemmelige, idet Betegnelserne saavel i legal som i vulgær Sprogbrug benyttedes omvekslende. Efter at have slaaet dette fast ved Hjælp af talrige Citater fra „Juridisk Ugeskrift" og „Rigsdagstidende", erklærede han det for absurd at dvæle ved det mellemliggende Forhold og gik straks over til Opgavens sidste Led. Den heri forudsatte Mulighed var efter Forfatterens Mening en positiv Virkelighed, ti da Aagerkarle eller Menneskevenner bragte deres Klienter fra Dynen og i Halmen og derefter ind under Fattigvæsnet, hvorved de tabte Valgretten, saa v r Indflydelsen klar nok: Jo mere Aagreriet florerede, jo mindre blev der at fortjene for Bryggere og Byggespekulanter og jo lettere havde den herskende Klikke ved at kommandere Byraadsvalgene.

Den anden Forfatter udviklede, at Begreberne „Aagerkarl" og „Menneskeven" forholdt sig til hinanden paa samme Maade som Begreberne „Grosserer" og „Detaillist". Ganske vist havde man Aagerkarle, som kun omsatte Smaasummer, men det samme var Tilfældet med mangfoldige Grossister, og det var efter hans Mening ikke saa meget de omsatte Partiers Størrelse som Forholdet til Forbrugerne, hvorpaa det kom an. Den egenlige Aagerkarl kom lige saa lidt som den egenlige Grosserer i direkte Forbindelse med Forbrugerne; der var Mellemled, som i førstnævnte Tilfælde kaldtes Menneskevenner, i sidstnævnte Detaillister. Man skælnede mellem „Aagerkarle" og „store Aagerkarle" ganske paa samme Maade som mellem „Grosserere" og „store Grosserere". Forekom Begrebet uden Tillægsord, galdt det Mænd, som ejede Lidet eller Intet, men som havde flotte Kontorer og udstrakt Kredit. Aagerkarle af denne Rang kaldtes i Folkesproget Procuratores, medens de tilsvarende Grossister gik under Benævnelsen Agenter. Om de Førstnævnte hed det officielt, at de administrerede Formuer, om de Sidstnævnte at de drev Agenturforretninger. Aagerkarle og Grosserere med Tillægsord foran havde gerne en eller anden Titel og bleve undertiden korsfæstede (paa Brystet) en eller flere Gange. — Han udviklede derefter, hvorledes Menneskevennerne traadte i Forbindelse med Forbrugerne for i mindre Summer at omsætte de Kapitaler, Aagerkarlene havde paa Haanden, ligesom Detaillisterne i mindre Kvantiteter omsatte de Varer, de fik fra Grossererne. Han erkendte, at Sammenligningen paa dette Punkt ikke passede fuldstændig, idet Menneskevennerne sjældent havde Omsætningsgenstanden disponibel saaledes som Detaillisterne, hvilket havde til Følge, at Forbrugerne maatte løbe frem og tilbage flere Gange, inden Forretningen kunde afsluttes. Men Avancen var i Reglen den samme, 25 à 50 pCt., hvorimod Aagerkarlen og Grossereren lod sig nøje med 8 á 12 pCt.

Hvad Opgavens sidste Led angik, da indrømmede Forf. sit Ukendskab til Ølbrygning og sin deraf flydende Inkompetense overfor Spørgsmaalet om Aagerkarles Indflydelse paa Øllets Beskaffenhed. Derimod paaviste han gennem en udførlig Beskrivelse af Rhabárberlandet, at Aagerkarle og Menneskevenner havde en yderst skadelig Indflydelse saavel paa Bygninger som paa Bygherrer, idet mangfoldige af de Førstnævnte var utætte og usolide og Flertallet af de sidstnævnte kvalificerede til Fattigvæsnet. Endelig bemærkede han angaaende Byraadsvalgene, at en større Aagerkarl med hele det Apparat af Menneskevenner og afhængige Klienter, hvorover han raadede, sandsynligvis maatte kunne skaffe Flertal for en hvilken som helst maskeret Kandidat, men næppe for en, som fremtraadte med aaben Pande, da en saadan vilde allarmere Lejren.

Denne Forfatter blev med alle Stemmer imod én (Haløjmand) indstillet til Prisen, en Tønde bajersk Øl fra Svanholm.

Ledig Tjeneste.

Kasserer-Posten ved Stevns Herreds Skyttekreds er ledig. Vedkommende erholder ingen Løn; men hvis der skulde blive en Underballance paa 100 Kr., bliver de ikke at tilbagebetale. NB. En, der har været frivillig i Krigen, har Fortrinsret. Ansøgninger, stilede til Hr. Blakenstrup, Stevns, modtages inden næste Valgdag.

Fra Gaden.

— Du, Krisfian, nu er det ikke nok med Patin til at smøre paa Ligtorne, men nu er der ogsaa kommet Noget, som hedder Piptin. Hvad mon det er godt for?

— Det er natyrlig til at kurere dem, som har — „Pip!"

Paa høje Tid.

Kelneren (banker paa en Rejsendes Dør). Vil De med, Herre, saa er det paa høje Tid; Toget er allerede kørt.

Servilitet.

Kammerherreinden. De har virkelig drømt om mig, Fru Overkammerherreinde? Hvilken Naade! Det var jo egenlig min Pligt, at drømme om Fru Overkammerherreinden.

Hvem der sminker sine Kinder, sminker ogsaa sin Sjæl.

Logogryf.

1 2 3 4 5 6
Det faar de Herrer Rigsdagsmænd.
1 2 5
Det faar ej nogen Smedesvend.
2 1 5
For saadan en man tidt er bar.
3 1 5
Et Skrog er glad, naar Sligt det har.
3 6 5
Den kosted mangen Sværmer Livet.
3 6 4
Den fylder lidt i Orlogsskibet.
4 2 5
Hvis Du kan det tilgavns, til Lykke!
4 2 1
Den bringer Sorg og Sundheds Smykke.
4 3 5 6
At mangle dem er meget slemt.
4 5
At nytte den er ganske nemt.
4 6 5
Sæt Kroner til, gener Dig ej.
6 2 1 5
Du kan, selv paa den smalle Vej.
6 3 1
Vær aldrig det i Farens Stund.
6 5 2 5 6
Kan puttes i din lille Mund.
6 5 4
Det kan Du saamæn ofte have.
6 5 1 5
Kan ses i Hus, i Skov og Grave.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen.

Idet vi med nærværende Numer presenterer „RAVNEN" i sin nye Skikkelse, haaber vi, at vore ærede Abonnenter og Læsere vil modtage Bladet med samme Velvillie som hidtil, og at de tillige vil virke for dets Udbredelse hver i sin Kreds. Fra Udgiverens og Redaktionens Side vil der, som hidtil, blive sørget for gode Illustrationer og for en til Bladets Aand og Tendens svarende Tekst.

„RAVNEN" vil fremdeles anse det for sin første Opgave, at lade Satirens Svøbe ramme hver den, Avtoriteter saavelsom Embedsmænd og Arbejdsgivere, der benytter deres Stilling til at underkue og forurette Arbejderen, den Fattige og Fortrykte, og samtidig vil vi lade Humorens spillende Lys blotte de saakaldte „Stores" Latterligheder og Svagheder.

Som underholdende Tekst vil den begyndte Roman „Robespierre og hans Samtid", som har vundet saa stort Bifald, blive fortsat i hvert Numer og blive efterfulgt af et andet interessant Værk.

Den bebudede Roman, om hvis Overdragelse der endnu føres Underhandlinger med vedkommende Forlægger, vil muligvis først blive omdelt i Løbet af Kvartalet.

Prisen bliver som hidtil 10 Øre pr. Nr., 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Forhandlere og Udsalgssteder antages til høj Provision.

Udg.

Krig paa Kniven.

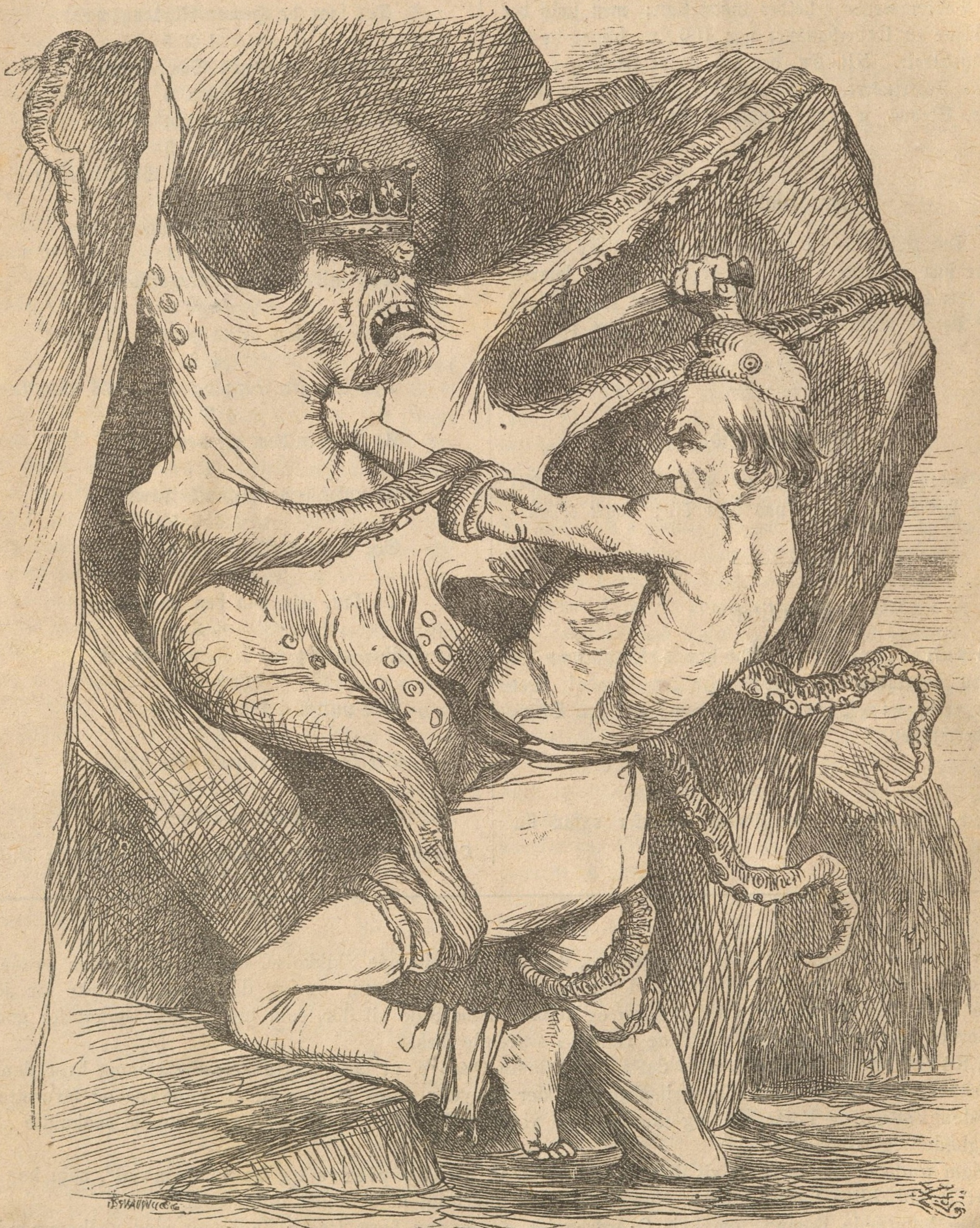

Ethvert barbarisk Regiment, som Land og Folket piner,
Som truer al Kultur og Ret med Blodbad og Ruiner,
Hin Djævleskikkelse maaske dog snart maa bukke under;
Naar Friheds djærve Mænd staa frem der vanker Dødsens
Vunder.

Redigeret af Fr. A. Hertz.

RAVNEN

Nº 41.	Söndag d. 10 Juli	1881.

A. Shulunburg f. Fotolith.

Sommerbetragtning.

O! skøn er Du Danmark, min Fosterjord,
Hvor Gøgen kukker og Egen gror,
Hvor Blomsterne nikke i Enge;
Hvor Fuglene kvidre paa Gren med Lyst,
Og Kilden risler i Skovbunden tyst,
Mens muntert den flyr over Vænge.

O ja, jeg vil flygte fra Byens Larm,
At hvile ud i Naturens Arm
I Ly af de løvrige Bøge.
Derude, hvor Sangfuglen løfter sin Røst,
Og Friheden anslaar hver Streng i mit Bryst,
Et Tilflugtssted vil jeg mig søge.

Først derude rigtig faar Hjertet Luft
Ved Solens Varme og Blomsternes Duft
Ved kornrige Marker og Vange.
Der Sangens Tone saa mild og sød
Kan bringe Liv hvor der før var Død,
Og mildne de Kaar saa trange.

Men ak! kan en Arbejder bringe det til,
At sværme og drømme, naar helst han vil,
Som fri, — uafhængig af Nøden? —
Det aldrig han kan, trods sit Slæb og Slid;
Men Slave han er kun sin hele Tid,
Indtil han afhentes af Døden.

Dog jo, det er muligt, er Folket i Nød,
Tænd Frihedens, Lighedens, Broderskabs Glød,
Og — hurtig den vokser til Lue;
Og trods Reaktionens de hæse Brøl
Den slukkes ej af nogen Mudderpøl,
Den Flamme ej lader sig kue.

Nej! ret vil den lutre vor Arbejderhær,
Og meget er vundet, naar hver især
Just faar hvad hans Arbejd indbringer.
Og saa vil der være fuldtop til hver Mand,
Og ikke som nu vil man prise den Stand,
De Folk, som ej rører en Finger.

Ja, da vil vor Stræben indbringe os nok,
Og ikke en privilegeret Flok
Er ene om Livets Glæder.
Og da ville Alle faa Del deri,
Og Flid vil da give vor Alderdom fri
Fra Sorger for Føde og Klæder.

M. M.

Fra Keglebanen.

Paa den politiske Keglebane blev der pludselig Røre forleden Dag, da en halv eller hel gal Eventyrer slog „venstre Forhjørne", hvilket „Slag" fremkaldte berettiget Harme blandt Amerikanerne, for hvem han spolerede hele Spillet. Det synes at være bleven moderne, at ramme „Forhjørnerne", siden Nihilisterne i Marts slog „højre Forhjørne" med en saadan Kraft, at „Kongen" i Berlin faldt om og blev daarlig, og havde Keglerejser Bismarck ikke faaet den gamle „Kegle" paa Benene igen, ja — saa havde „Potten været ude!" — for hans Vedkommende.

Om det under Spillets videre Gang igen vil gaa løs paa „Forhjørnerne", lader sig ikke beregne, da Kuglerne, som bruges paa denne Bane, er af meget forskellig Kaliber, alt efter Spillernes Smag og Behag. Det kan lige saa let træffe, at der næste Gang mældes: „Tre Lange!" eller endnu bedre: „Seks Skæve!" Hu, ha, det vil rydde ordenlig op i „Potten". Men naar et saadant „Slag" omtrent vil kunne sætte det ganske Evropien paa den anden Ende, hvilken Ballade vil der da ikke blive, naar der en skøn Dag mældes:

„Alle Ni!"

Raketter.

Fredericia-Slagets Aarsdag den 6te Juli fejredes af Ministeriet Estrup med en Opløsning af Folkethinget. Det er ikke at antage, at Venstre strækker Gevær efter Estrups fortvivlede Udfald fra den reaktionære Skanse, der nærmest maa betragtes som et daarligt Indfald. Men har Estrup paa sin Vis mindet Fredericia-Slaget med et Slag — i Luften, efter fattig Evne, saa vil hele Demokratiet nok gøre Gengæld ved at overraske ham med en varm Istedbag, den 25de eller 26de Juli.

Da Hermann Bang gjorde Turen med „Thingvalla" til Kristiania for at studere Udvandrerliv ombord, vil „Dags-Av." have bemærket, at Bangs Rejsetøj var mærket med en „Grevekrone". Hvis der er mere Hold i den Historie, end der var i Fablen om Sangerinden, der løb til Sverig med Franskmanden, og som „Dags-Av." nok ogsaa var løbet om med, ja — saa er der ingen Tvivl om, at „Grev" Hermann Bang er et vildt Skud paa de „Haabløse Slægters" hule Stamtræ.

Den nuværende Samfundsorden bestaar i, at de „Store" æder de „Smaa", ja, de æder endog de Smuler, som de Smaa har hugget i sig.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Robert saa paa Jacquard og svarede derpaa roligt: „Saa havde Du løjet, Borger, og det skulde jeg bevise."

Jacquard tog en Stol, satte sig ned, tog Huen af og glattede sit uredte Haar.

„Nej," svarede han derpaa, „Duvals behøver ikke at være bange for mig; dem vil jeg ikke gøre nogen Fortræd; det er skikkelige Folk. Men Fanden i Vold med alle de Andre! — Hvad foretager Du Dig her — i denne Aristokratrede?"

„Kalder Du den gamle Kone der for en Aristokrat?" spurgte Robert, idet han lod som om han blev meget overrasket.

„Ja, hvis hun ikke er en af disse fordømte Aristokrater, hvem skulde saa være det?" udbrød Jacquard, idet han brast i Latter.

Derpaa vendte han sig til den gamle Kone og sagde med et yderst haanligt Smil:

„Du venter forgæves, Borgerinde!"

Madame Brown foer sammen.

„Paa hvem?" spurgte hun.

„Paa denne Cidevant Marki de Marigny," svarede Jacquard.

Disse Ord udtalte han i en triumferende Tone og med funklende Øjne.

Madame Brown tog ganske rolig til Orde:

„Jeg kan desværre ikke vente, at saa Markien at se saa meget snart. Efter hvad jeg har bragt i Erfaring, opholder han sig for Tiden i London. Men, hvis jeg nu virkelig ventede ham — hvorfor skulde jeg saa vente forgæves?"

„Af den simple Grund, at han er bleven guillotineret i Dag," svarede Jacquard.

Og idet han udtalte disse forfærdelige Ord, strøg han sit mægtige Overskæg med et Smil, der vidnede om, at han var overordenlig tilfreds med sig selv.

Madame Brown skælvede ved Tanken om, at Gabriele umuligt kunde undgaa at høre, hvad Jacquard havde sagt.

Ogsaa Robert frygtede for, at den ulykkelige Piges Overraskelse og Smerte skulde give sig Luft i et gennemtrængende Skrig, der vilde tildrage sig Jacquards Opmærksomhed.

Men ingen Lyd lod sig høre fra Gabrieles Skjulested.

Endelig sagde Madame Brown:

„Fred være med ham! Han var et godt Menneske."

„Et godt Menneske?" udbrød Jacquard haanligt. „Ja, det siger alle disse Folk om sig selv; — formodenlig fordi ingen Andre vil! Nej, Sandheden er den, at alle disse Individer er nogle fordømte Aristokrater, nogle elendige Libertinere, der slaar om sig med det jordiske Gods, de i rigt Maal har afpresset os, Folkets Børn, og som saa finder det baade besynderligt og skammeligt, at vi, Folkets Børn, ikke længere vil kaste os ned i Skarnet, for at disse „høje" Herrer kan danse paa vore Rygstykker! — Men derfor maa de ogsaa nu danse en saa rivende pas de deux med Moder Guillotine, at Hovederne gaar fløjten med det Samme!"

„Jeg kan ikke begribe, Jacquard," sagde Robert med tiltvungen Ro, „af hvilken Grund Du netop er saa rasende forbitret paa Markien. Saavidt jeg mindes, omtalte Du ham tidligere paa en meget anerkendende Maade, og jeg tror ogsaa, at han ikke hørte til de Slemme. Han skal i sine unge Dage have ført et temmelig vildt Liv og gjort en Del dumme Streger, men dersom alle de, om hvem man med Føje kan sige det Samme, skulde guillotineres, saa vilde der ikke blive saamange Mænd tilbage i Frankrig, at de vilde være tilstrækkelige til at dømme og henrette hine. Markien er mig fuldstændig ligegyldig og at jeg befinder mig her, har alene sin Grund i, at jeg mødte Madame Brown paa Gaden og fulgte saa hjem med hende for at faa at vide, hvorledes det gik hende i Paris."

„Mig gaar det akkurat ligesaa," svarede Jacquard noget haanligt. „Jeg saa Borgerinden gaa ind her i Huset, og antager, at hun boer her sammen med Borgerinde Gabriele. Saa vilde jeg ogsaa blot høre, hvorledes det stod til."

„Det undrer mig ikke," bemærkede Robert, „Du har jo tidligere staaet paa en god Fod med Familien. Men destomere undrer det mig naturligvis, at Du har bragt Markien paa Skafottet."

„Det skal vel være en ganske forfærdelig Misgerning?" spurgte Jacquard med et lurende Blik.

„Derom fælder jeg ingen Dom," sagde den unge Mand, „ti jeg ved ikke, i hvilken Henseende Markien har forsyndet sig. Hvad har Marigny egenlig forbrudt imod Republiken?"

„Hvad han han forbrudt? Han levede jo, og at en slig aristokratisk Hund lever, er jo en Forbrydelse imod Republiken, mod Borgerne, mod os Smaafolk!" udbrød Jacquard mere og mere hidsig. „Af hvilken Grund kom han vel til Paris, dersom det ikke var hans Hensigt at udlevere os til Pitt og Koburg?"

Disse to Navne: den engelske Minister Pitt og Anføreren for de prøjsiske Tropper, Hertugen af Sachsen-Koburg, svævede paa den Tid paa Alles Læber.

(Fortsættes.)

Ved Udvisningen i Leipzig.

Bebel. Vent lidt, Hr. Politimester! Jeg maa endnu sende en Afskedshilsen til min Familie og mit Hjem.

Politimesteren. Nej, nu maa De s'gu skynde Dem at komme afsted! Tiden er omme! Husk paa: De kan let risikere „Knappen"!

Bebel. Pokker heller! De glemmer nok, at jeg selv er Drejer. Hils De Bismarck fra mig, at om han end drejer nok saa mange Knapper for Folket, saa er jeg Mand for at kassere dem allesammen.

Fadersorger.

— Hvorfor er Du dog i saa daarligt Humør, lille Mand?

— Det er den fordømte Præsts Skyld! Saadan som han stod og hakkede og stammede i den Smule Ligprækken over Petersens Kone, — ja, det var skrækkeligt at høre paa!

— Kom nu og faa din Bajer, og lad saa Præsten være glemt.

— Glemme ham? Nej — naar jeg tænker paa, hvad vor Søn allerede har kostet os i Studeringer, og saa bliver han maaske ligesaa stort et Fæ! — Uh!

Et Universalmiddel.

— Hør, ved De hvad, Petersen? De skulde s'gu prøve dennehersens Brama-Livs-Elixir for Deres daarlige Mave.

— Nej, Vorherre bevare mig! Tror De jeg vil begaa Selvmord?

— Den er udmærket, siger jeg Dem. Kan De huske forleden, da Mansfeldt-Büllner blev Ridder af Rumæniens Stjerne, og fjorten Dage efter var Fyrsten af Rumænien Konge. Kan De stikke den?

Paa Skovballet.

Kavaleren. I Forgaars vilde Frøkenen næppe stille mig i Udsigt, at De vilde danse den femte Dans med mig i Dag, og nu skænker De mig allerede den første Kvadrille. Frøken! De gør mig overmaade lykkelig!

Damen. Jeg skal sige Dem, Hr. Baron! det er mig saa velgørende at vide, — at det Værste er overstaaet!

Redigeret af H. A. Hertz

Hr. Petersens Eventyr.

Prolog.

Hr. Petersen havde et godt Hjem i København, men han vilde dog gerne være rig og derfor tog han til Sydamerika, men ved Skibets Havari kom han og Medrejsende i Land paa en vild Kyst.

1. En Dag havde han fjernet sig bort fra de Andre, og medens han var ifærd med at bade sig blev han overfaldet af en Bøffel og en Panter, og kun ved Svømning og Flugt undgik han Døden.

2. Paa et ensomt Sted ved Amazonfloden kom han i Selskab med en godmodig Bavian, hvilken antog Hr. Petersen for en egen Art Abe og desaarsag behandlede ham som saadan.

3. Med Møje krøb Hr. Petersen op i et stort Træ, og Bavianen, endmere bestyrket i sin Mening, ilede afsted for at samle Frugter i en Kurv, den engang havde funden i Skoven.

4. Nu gik Maaltidet for sig. Hr. Petersen følte sig lidt generet, men. Nød bryder Love, og han maatte tage tiltakke med Anretningen.

5. Bavianen, som bl. A. havde nydt af en Frugt, der bringer Beruselse, vilde senere med Vold og Magt lege „Tagfat" med sin Gæst i Grenene. Endelig dumpede den ned og faldt i Søvn i Græsset.

6. Aftenen kom, og, o Rædsel! et Utal af Skorpioner samledes paa hans Legeme; kun med yderste Besvær lykkedes det ham at fordrive det skrækkelige Kryb.

8. Hr Petersen søgte snarest mulig at komme hjem, men Ak! der stod det sørgeligt til. Hans Kone var flyttet med hele Grejen og skyldte endda et halvt Aars Husleje. Den Ulykkelige havde ikke en Øre, Værtinden skældte og Værten gloede saa galt til Petersen, at han saa meget værre ud end Bavianen i Sydamerika.

7. Hr. Petersen rev sig fortvivlet i den Smule Haar, han havde tilovers paa Hovedet, og endelig blev han befriet, idet hans Venner fandt ham og samtidig fangede Aben.

Syls allernyeste Betragtninger.

Har jeg ikke sagt det nu saa tidt,
At tilsidst det vilde gaa os skidt.
Nu Kometen vi paa Halsen har,
Omendskøndt den ej er rigtig klar.
Jeg har nu min egen Tanke om,
Hvorfor den herop til Danmark kom,
Den betyder, at vi straffes maa,
Blot fordi vi fejl i Byen gaa.

Gal er den Regering som vi har,
Folkethinget er for den til Nar.
Naar Ministrene de ej kan faa
Al den Mønt, som de gør Fordring paa,
Jages Thinget straks af Salen ud,
Estrup brøler som en Fedestud:
„Vi Ministre trodser Folkets Mænd,
„Vi har Kongens Tillid, stik os den."

Siden Dagmar fik den Russer-Czar,
Svært med Russer-Sympati vi har.
Hof og Øvrighed de kappes om,
At forfølge hver med Lov og Dom,
Som ej tror paa Czarens Kærlighed
Til sit Folk, som just er Løgn, vi ved,
Den Despot saa let os takke kan
Med at sluge op vort lille Land.

Tænk engang paa Kongens Nytorv snart
Faar vi Badehus, det bliver rart.
Dybt i Jorden, i en Kule sval
Vand fra Sundet daglig komme skal.
Men tilligemed I maa ej tro,
Mudderpølen hist ved Langebro
Bliver renset, nej, Kommunen ved:
Det er kun de Simples Badested.

Holmensgade kan man ej faa væk,
Skøndt den tiltænkt var et Jesuknæk.
Crone synes, at de Buler smaa
Skal ha' Lov til evig Tid at staa,
Og han ved ej hvor han gøre skal
Af de Pigebørn i Hobetal,
Smide dem paa en Kaserne ind,
Synes han er Synd, det gode Skind.

Hist i Rømersgade gives der
Lørdag Aften Knas for en og hver.
Politiet spiller offenlig
En Komedie, paa Morskab rig.
Og „Herolden" samler stadigvæk
Kroner ind og liver ej af Skræk.
Hu! ha! hele Verden er konfus,
Vogt Jeg bare for Kometens Blus.

Ravnens Sommerudstilling

af Antikviteter og sjældne Sager
er bleven forøget med følgende nye Numere:

1. En nyrøget Landtunge.
2. Et Slør til „Nattens Øje", Maanen.
3. Et Forhæng til en Flodseng.
4. Et Ærme til en Havarm.
5. En Handske til Retfærdighedens Haand.
6. Titelbladet til „Naturens Bog".
7. Et Par Tøfler til svage Versfødder.
8. En Blomsterpotte til Ansigtsrosen.
9. Lidt Nips til at hænge ved en Bjergkæde.
10. Et Jernbaand til et Skriftemaal.
11. Et Spænde til Storebælt.
12. Et Glas Mælk fra Mælkevejen.
13. En Stump af Tidens Tand.
14. En „Børste" fra „Svineryggen".
15. En Pind fra „Ligkisten".
16. Et Foderal til Holger Danskes „Briller".
17. Et Etui til Allerhøjstsammes „Ske".
18. Et Par Sporer til en Vekselrytter.
19. Et Nav af Tidens Hjul.
20. En Stage til Sandhedens Lys.
21. En Snor til en Løgnepose.
22. Nogle „Lodder" til Retfærdighedens Vægtskaal.

(Nye Bidrag til Samlingen modtages fremdeles.)

Fra Gaden.

— Du, Fernant, hva' ve' de' si'e, at der staar paa saa mange Gadedøre: „Klokke til Lægen"?

— De' æ vist saadan en Spydighed te Damerne, som gaa med „fodfri" Skørter og Kjoler, for saa ka Klokken natyrlig inte være længere end te Læggen.

Raketter.

Der er ansat en Assistent i Magistraten, ved Navn A. Juhre. Den velvise Magistrat mener, at der maa gøres Noget, for at det kan se ud, som om den er a jour med Forretningerne.

Fanden var løs i Staden Brünn, hed det forleden. Da Gaaden løstes, forvandledes Fanden til en stakkels Djævel af en armenisk Præst, der var lidt sortere i Ansigtet end Præster plejer at være udvendig, og som havde besøgt Kirken. — Vi kender forresten adskillige Præster, som minder stærkt om, hvad man tænker sig ved en skinbarlig Fanden.

Redigeret af Fr. A. Hertz.

Det bedste Middel mod Hoste.

Det bedste og ufejlbarligste Middel mod Hoste er nu fundet!

Dette for Menneskeheden uvurderlige Middel faas i enhver Kirke!

Gennem talrige Jagttagelser er det nemlig godtgjort, at Meddelelser fra Prækestolen, de saakaldte „Tillysninger“ til Ægteskab, formaar at stanse den mest haardnakkede Hoste.

Medens den ganske Menighed gør fortvivlede Attentater mod Præsten for at „hoste ham væk“, behøver han blot at gøre Mine til at aabne den lille Bog, hvori Tillysningerne findes, og — straks stanser Hosten!

Da nu mange hostende Patienter af forskellige Aarsager ikke kan søge Kirken, og da det nævnte Universalmiddel kun anvendes der hver Søn- og Helligdag, medens der jo ogsaa forekommer Hverdagshoste, saa agter Opfinderen at ansøge Kirke- og Undervisningsministeren om, at Tillysninger fremtidig maa bekendtgøres i Teatre, i Tivoli, ved offenlige Møder, kortsagt, hvorsomhelst og naarsomhelst pludselig og hæftig Hoste optræder epidemisk hvor et større Antal Mennesker er forsamlede.

Saasnart Ministeriets forventede Tilladelse er meddelt, vil fornøden Bekendtgørelse udgaa, til lindrende Underetning for den hostende Menneskehed.

Ærbødigst
Ravn,
Dr. satir. & hum.

Torvet i Storeheddinge.

En Idyl.

O Torv! saa skøn som Paradisets Have,
Beklædt med Græs og tusind Blomster smaa.
O! hvis beruset om Du skulde rave,
En Hvileplads Du sikkert der kan faa.

En Gedebuk med sine spinkle Fødder
Paa knudret Stenbro lystig springer om.
Ved Nattetid de nydeligste Rødder
Der i en munter Holmgang ofte kom.

Kommunen nænner ej at offre Guldet
For Græs og Blomster at faa revet op,
Nej! nej! en herlig Ko bevarer Huldet
Og æder Græsset i sin trinde Krop.

Omgiven af ærværdig gamle Huse
Smiler idylisk der den Torveplads.
Hvo, som didhen ad Dampens Vej vil bruse,
I denne Tid just kommer ret tilpas.

Samtale.

— Prof. Fr. Nielsen sagde forleden i et Foredrag, at om end Venstre havde sine Svagheder, saa troede de dog paa Gud, „ligesom vi Andre“, men Socialisterne vilde endog tage Himlen fra os! — Hvad siger Du om den?

— Jeg siger, at Professoren er et utaknemmelig Skarn, „ligesom de Andre“, ti han skønner ikke paa, at berøver vi ham og hans Slæng Himlen, saa — frier vi dem ogsaa fra Helvede!

Et Kvintin Selvfølelse hjælper undertiden hurtigere til Maalet, end et helt Centner Videnskab.

Logogryf.

1 2 3 4
Det hvisked mangen en forelsket Frier.
1 2 3 4
Den bringer Rædsler, hvorom her jeg tier.
1 2 3 4
Den mer end lange Taler ofte siger.
1 2 3 4
Det siger Moderen til søde Piger,
Naar Fremmede omtaler dem med Smiger.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:
„Diæter.“

Løst af: Baron Holtzbein; N. A. Høj; Ravnepeter; En Smedesvend, som ikke faar Die; Grovfilen fra Adelgade.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“'s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Damp, Kul, Elektricitet.

Kong „Damp".
Se! Ungen der i Vuggen vor Magt den true vil,
Træd den ihjel med Foden, jeg raader Dig dertil.

Kong „Kul".
Vé mig! jeg kan det ikke, jeg prøved nys derpaa.
Den Unge har den Evne, med Lamhed mig at slaa.
Vi ej formaar at stanse dens Vækst, jeg ser det grant.
Naturen maa vi lystre, selv om vor Magt den bandt.

·Redigeret·af·Fr·A·Hertz·
A. Guldbrandsen's Tryk Kjöbenhavn.
Redigeret af Fr A Hertz

RAVNEN

№ 42. · Söndag d. 17 Juli · 1881.

Kometens Farvel.

Farvel! Du Danmarks Hovedstad,
Jeg iler ud i Rummet.
Du lystig var, men ogsaa lad,
Det har jeg vel fornummet.
Jeg haaber, Du forbedrer Dig,
Indtil igen jeg nærmer mig
— Om femtenhundred Aar.

I toogtredve lange Aar
Ni Højre-Lededukker
For Dig som Tolk til Thinge gaar,
Og Ingen af dem mukker
Mod Reaktionens Rænkespil.
Slig Tort vel nok afhjælpes vil
— Om femtenhundred Aar.

Jert Landsthing er Parykkers Hjem
Og Junkere Ministre,
Og Præster hykle dem kun frem,
Krigsgale, saa de gnistre.
Alt dette bliver vel forbi
Ved et solidt Demokrati
— Om femtenhundred Aar.

Hr. Sørensen! Du lader gaa,
Selv om en Borgermester
En Kæltring er og dog kan staa
Med Ærligheds-Attester.
Bliv Friheds-Mand, læg streng din Haand,
Selv paa en Pjalt med Ordensbaand
— Om femtenhundred Aar.

Heroppe fra min høje Stol
Jeg saa de grønne Bure,
Hvor Eders Magistrat befol
Et Haremskorps at lure.
Et lovbeskyttet Horeri
Jeg haaber være vil forbi
— Om femtenhundred Aar.

At Dannemark sig puster op
Som Frøen til den revner,
Og harniskklædt fra Taa til Top
Mod Syd med Hovmod stævner,
Det falder væk, stol bare paa:
Befæstningsrusen vil forgaa
— Om femtenhundred Aar.

Raketter.

I Middelfart og dens Landsogn er der ifølge Byens Avis i Juni Maaned ikke indtruffet et eneste Dødsfald. Bladet tilføjer: En Mand, der var saa enfoldig at ville hænge sig, kom sig naturligvis igen, efter at være skaaren ned i nogenlunde god Tid! — Men Bladet glemmer at meddele, at den Ulykkelige, der i sin Fortvivlelse gjorde Attentat paa Selvmord, var Byens — Ligkistesnedker!

Som en lille Prøve paa, hvad et Blad, der vil gaa for at være politisk Dagblad, vover at byde sine Læsere, præsenterer vi undtagelsesvis følgende Buket fra „Herolden"'s journalistiske Drivhus:

„Korrespondance. R. G. Deres, vistnok velmente Raad til mig om, istedetfor at blive ved at ligge i Proces med Hørdum, da at give ham et Par rigtig gode danske Lussinger, vil jeg ikke følge. Endskøndt jeg er en Tilhænger af den hurtige Retsforfølgning, ynder jeg dog ikke at behandle mine Modstandere paa denne Maade, og desuden, jo mere man rører ved Skidt, jo mere lugter det.

A. Winther."

— Hvis Nogen nærer Bekymring for, at den københavnske Journalistik skal lide Tab ved Plougs Bortgang, da kan de trøste sig med, at Snedker A. Winther efter Evne vil erstatte det. Viljen har han, som man ser, og det anførte, om at „røre ved Skidt" etc., vidner tilstrækkelig om, at han ogsaa besidder den fornødne Erfaring til at tale med om Tingene!

Påa „Heroldisternes" Møde forrige Torsdag fremsatte en Taler bl. A. den Paastand, at skulde Arbejderne repræsenteres i Landets lovgivende Forsamling, maatte det være af „en Arbejderkandidat i Ordets fuldeste Betydning". — Vilde den ærede Taler bare være saa god, at give et Billede af, hvorledes en Arbejderkandidat i „fuldeste Betydning" ser ud!

Den Gang Arveprinsesse Caroline døde, ankom hun til Himmeriges Port og bankede paa; St. Peter aabnede Døren paaklem, og spurgte hvad hun vilde. — „Jo," sagde Caroline, „jeg vilde gerne tale med Ferdinand." — „Ja," svarede St. Peter, „nu skal jeg se, om jeg kan finde ham;" han lukker Døren igen og kommer straks efter tilbage med En, som idet St. Peter lukker Døren op stikker Hovedet ud og raaber: „Ho! ho! Caveline! er det Dig, min gamle Tøs?" — Tableau! Det var Tyrolerferdinand, St. Peter havde faaet fat i.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Man saa i disse to Mænd Republikens værste Fjender. Den allerringeste Mistanke om, at man stod i nogensomhelst Forbindelse med dem, eller endog blot sympatiserede med dem, var tilstrækkelig til at fremkalde en Dødsdom over Vedkommende. Republiken kæmpede med Fortvivlelsens Vaaben for sin Eksistens.

„Det ligger dog nær at antage, at en saa gammel Mand kan være kommen til Paris i rent personlige Øjemed", mente Robert. „Jeg har aldrig betragtet Marfien som en Mand, der kunde blive farlig for en Republik!"

„Den, hvis Tænkemaade er saa letsindig, maa være en slet Borger!" raabte Jaquard næsten truende. „Tag Dig i Agt, Borger Duval! Jeg kender Dig som en ivrig og kæk Modstonder af Vendéerne og Chauanerne, — men dersom Du svigter Kulør!" . . .

„Vær kun rolig", afbrød Robert ham, „her ser Du mit Sikkerhedskort. Den, hvem Robespjerre selv giver et saadant, hans Tænkemaade maa dog være nogenlunde paalidelig. Men man kan godt være en god Borger, uden derfor at se Spøgelser over alt, eller være bange!"

„Bange!" udbrød Jacquard. „Bah! Jeg for mit Vedkommende er ikke bange for Fremtiden. Hvad der bliver af Frankrig, det maa Andre sørge for; mig kommer den Sag ikke ved! Men der gives en Fortid, som maa hævnes, Borger Duval, — en skændselsfuld, med Smuds og Synd bedækket Fortid, — og Jacquard skal altid være den Første, naar det gælder om at knuse en Aristokrat, som bilder sig ind, at han kan vedblive at træde os paa Nakken, som tidligere!"

Jacquard havde været en af Familien Marignys mest trofaste Tjenere; naar han nu udtalte sig som han gjorde maatte det være af Vigtighed for Robert at faa opklaret, i hvilken Hensigt, Jacquard havde opsøgt Md. Brown.

„Det er dog mærkeligt", begyndte Robert, „at Du aldrig med et eneste Ord har omtalt, at Du blev slet behandlet, min kære Borger Jacquard! Skal jeg dømme efter Din Fortid, havde jeg mere Grund til at betragte Dig som en Tilhænger af Chauanerne, — og altsaa som en Fjende af Republiken!"

Jacquard blev aldeles vild ved disse Ord. Med knyttet Haand slog han sig paa Knæet, og udbrød:

„Det har jeg ogsaa været! Jeg lægger ikke Dølgsmaal derpaa! Hvis Alverden spørger mig derom, saa svarer jeg jeg frit: „Ja vel, jeg har været Chauan, — jeg har søgt Tilhold hos Aristokraterne!" — Men netop derfor vil jeg bestræbe mig for at raade Bod paa min Dumhed ved for mit Vedkommende at sørge for, at hundrede Aristokrater mister deres Hoveder under Guillotinen.

Bedraget er jeg bleven af dem, taget ved Næsen, mishandlet, krænket, — det er, kortsagt, ikke gaaet mig et Haar bedre, end hele det øvrige Frankrig. Men der staar den paa Revolutionspladsen, den hellige Guillotine, som hæver os Alle, og den skal blive staaende, indtil den sidste Aristokrat skælvende og bævende har søgt Ly i sin Hundestald, og der er omkommen paa en ynkelig Maade!"

Der opstod en lang Pavse, efterat Jacquard i en Tone og med en Mine, der røbede det mest glødende Had, havde udtalt disse vilde Ord. Med funklende Øjne mønstrede Republikaneren snart den alvorlige Robert, snart den gamle Kone, der stod foran ham med foldede Hænder, og maaske pintes mere af den ængstelige Stemme i hendes Indre, der tilhviskede hende Trusler om forfærdelige Farer for hendes og Gabrieles Fremtid, end af Jacquards hæftige Ord.

„I kan jo faa at vide, hvorledes det er gaaet mig!" vedblev Jacquard med et haanligt Smil. „Saa kan I jo selv dømme om, hvorledes jeg maa være tilmode. I er gamle nok til at høre Sligt, — og hvis her endnu er en tredie Person i Nærheden, som maaske staar paa Lur, saa lad kun denne tredie Person lukke sine Øren op, for at Personen kan faa at vide, hvorledes de Folk, der staar den nærmest er beskafne!"

„Ja, Borger Jacquard, det er maaske ikke af Vejen, at Du fortæller mig det Hele", sagde Robert. „Kom, — lad os drikke et Glas Vin sammen! Du sagde nylig, at Du havde Noget at tale om med Borgerinden der, — tal altsaa med hende, og lad saa os To følges ad!"

„Jeg har ikke Noget at tale med hende om; jeg vilde kun lade hende og den unge Pige, der bor hos hende, vide, at jeg endnu er til", svarede Jacquard. „Det er ikke min Maner at gaa lumsk og krybende til Værks. Jeg viser Alverden hvad jeg fører i mit Skjold. Ve den, som jeg vil ramme! Ti om jeg end gaar aabent og ærligt frem, rammer jeg ham dog! Og desuden vil jeg netop fortælle hende Noget, som Du ogsaa gerne kan faa at høre. Du skal lære at indse, at Jacquard ikke mere er nogen Chauan, og hun skal vide, af hvilken Grund jeg ikke alene har bragt den gamle Cidevant Markis med det graa Haar og svage Hoved paa Skafottet, men ogsaa med den største Glæde vil bringe Enhver, der kalder sig Marigny, den samme Vej!"

(Fortsættes.)

Valgstemning.

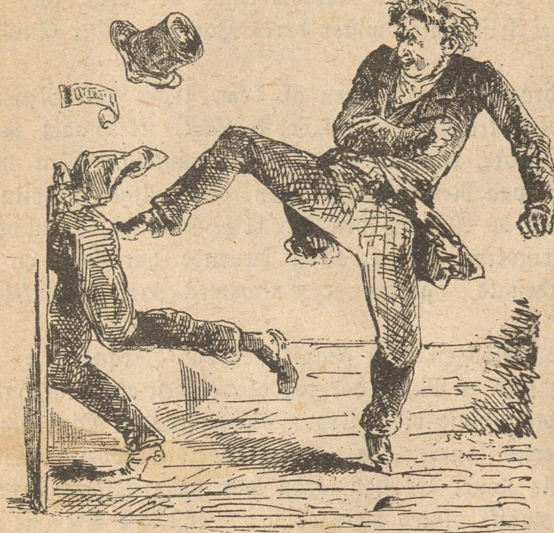

— Om jeg vil være Stemmekvæg for Estrup? Jo, det passer udmærket! — Jeg er i en ganske ypperlig Stemning for Øjeblikket. Vent bare til Valgdagen, saa skal Højrekandidaten nok faa min Stemme, — det vil sige min Kæft at høre! Midlertidig beder jeg Dem medtage dette — træffende Bevis paa, hvad jeg føler for Hr. Estrup og hele hans Kompagni!

I Vandet!

— Kom kun, Peter! Vandet er dejligt i Dag. — Du skal slet ikke være bange! — Kan Du se det store Skib der langt ude? Det er Kongens Dampskib „Dannebrog“. Bare vi havde vore Hatte paa, saa kunde vi svømme ud og raabe Hurra for Kongen. Han er saadan en rar Mand. Lad mig se, Peter, at Du altid gaar fremad for Kongen og Fædrelandet! — Saadan! — Inte bange! bare holde Fa'er fast i Haanden!

Fra Skodsborg.

— Hør, Kellner! Har De Difteritis her?

— Hvormange Portioner ønsker De?

— Er De gal, Menneske! Jeg mener, om den ondartede Halssyge grasserer her.

— Den halssyge Grosserer! Ja, han ligger der inde paa Nr. 48. De kan godt gaa ind til ham. Han fejler s'gu Ingenting! Men der er nogle Veksler, som forfalder i disse Dage, og for at blive fri for alt det Ekskusionsvrøvl, saa spiller han Difteritispatjent! Den gaar udmærket!

„Stærkt dalende!“

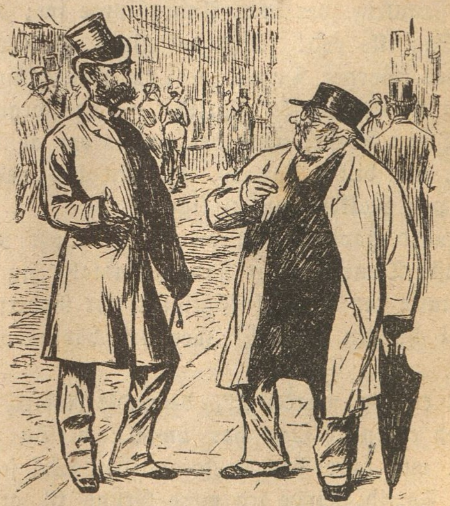

— De er min sidste Tilflugt, Hr. Grosserer! Hvor kan De dog nænne, at afslaa min Bøn om at laane mig den Ubetydelighed af 200 Kroner? Jeg har nu saa bestemt sat min Lid til, at De vilde være saa god — —

— God? Ja, jeg er vist god nok, men Ulykken er, at det er Dem, der ikke er „god!“ — De er „daarligt Papir“, forstaar De? — Saadan rigtig „svovlsur“!

Redigeret af F. A. Hertz.

Læst og paaskrevet.

Proprietær Bondrup — som agter at stille sig til Rigsdagsvalg — sidder rolig i sin Have.

Ude paa Vejen vandrer Gaardmand N. Villumsen samt en gammel Omgangsven.

Villumsen: Jeg risikerer Intet ved at stille mig mod Proprietæren, den Karl er saa berygtet, at Højre umulig kan trumfe ham igennem.

Vennen: Berygtet?

Villumsen: Er Du den Eneste, som ikke véd, at han har sat 16 Maaneder i Forbedringshuset for Vekselfalsk, og at det er Kammerherren, som har rejst ham igen, fordi Bondrup giftede sig med Kammerherrens aflagde . . . . . . naa!

Vennen: Ja saa! Saa er det vel derfor at Kammerherren endnu saa ofte kommer til „Carolinelyst" for at bese Væksthuset? — — —

Hos Kongen.

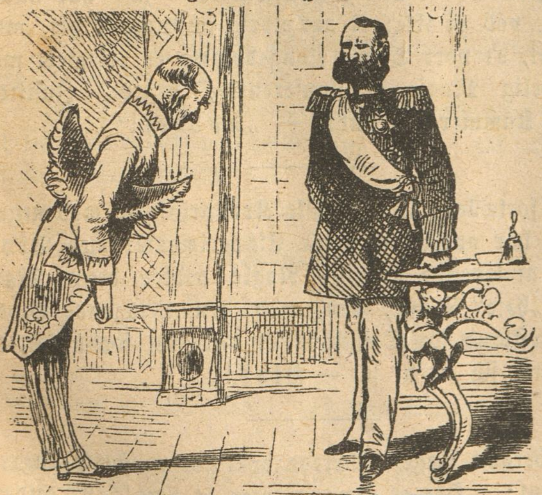

Ministeren: Deres Majestæt! det var denne Forestilling.

Kongen: Bliv mig fra Livet med Deres Forestillinger, kan De forestille Dem at jeg tilsidst kommer til at forestille et Skivebillede, hvor Alle skal skyde mod, at jeg bliver ligesaa uglesét som Bismarck eller „alte Wilhelm?"

Efter Tolv.

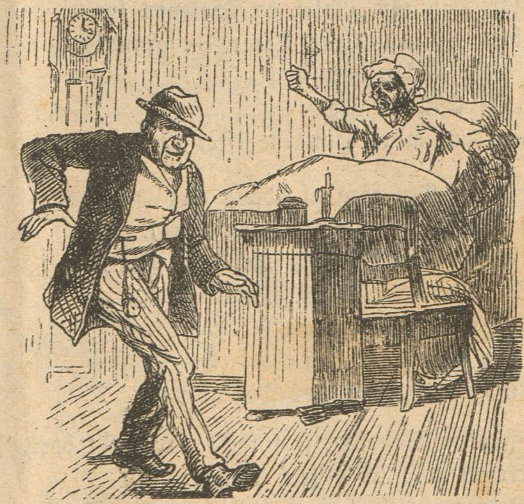

Konen (i Sengen): Du lister, Svinebæst! Natugle! er Du en Mand? — Du har været til Generalforsamling? til Kl. 2 om Natten, ikke sandt! jo! Du er en net General-Drivert, baade Du og alle dine Svirebrødre. Kalder Du det Socialisme, at behandle Din Kone saa slet, hu! hu! hu!

Anton og Claudine eller „Mesalliance“.

En frækkelig, men i Enden glædelig Vise om den sorte Grev Hendrik til Monstrup Gaard paa Fyn, som ikke vilde give sin Datter til en Maler af borgerlig Stand, og hvorledes de Unge bleve lykkelige.

Mel.: Vi alle dig elske, livsalige Fred.

I Fjor, just i Sommerens dejligste Tid,
Saa sendte Greven Budskab til Byen,
Og derpaa en Kunstmaler hurtig kom did
Til Herregaarden Monstrup paa Fyn.
At male med Flid
Den Frøken saa blid,
Og det var for ham ret en herlig Tid.

Men alt som han malte og alt som han saa,
Forelsket han blev i Claudine.
Og hun meget snart fandt til Anton Attraa,
Og begge længtes efter den Time,
Da de kunne bo
I Fred og i Ro
Tilsammen forened ved Lov og Tro.

En Aften de sadde bag Lysthusets Gren,
Saa lumskelig dem Greven belured.
Men ganske forsigtig han for dem ej tren,
Skønt Panden var af Hævntørsten fured.
Hans Adel, hans Skjold
Var truet med Vold;
Han bandede Maleren tusindfold.

Betænk, hvad den nedrige Skurk hitted' paa,
Da næste Dag i Haven han vandred';
Saasnart han den Maler og Frøkenen saa,
Han blev — som til en Tiger — forandred';
Med Pisken han slog
Og Elskoven jog
Af Gaarden, mens Hundene efter drog.

Det var en Genistreg af adelig Art
(Forbandet hver en Adelsmand være),
Men Anton han søgte sin Ret i en Fart,
Til Øvrighed han Tvivl ej mon nære.
Han tænkte ej paa:
En Greve kan faa
En By'oged til, som Per Tot at staa.

Men Frøken Claudine, som fluks vár sendt bort,
Var trofast mod sin elskede Maler;
Saa skrev hun til Anton: „lad fare den Tort —
„Kom hid til mig, din Pige befaler,
„I Mailand, min Ven,
„Vi mødes igen,
„Og kærlig til Dig jeg mig giver hen.“

Den Maler han hopped' af Glæde og Lyst,
Snart stod han ved den Elskedes Side
Og fik for al Modgang den dejligste Trøst,
Mens Greven, til sin Harm, fik at vide:
Hans Datter saa prud
Var viet som Brud,
Og blevet katolsk, det saa farligt ud.

Offentlig Erklæring.

I Anledning af det skammelige Attentat i Washington, har jeg gjort den Opdagelse, at det er min Pligt at beklage, at jeg i sin Tid opdagede Amerika.

Christopher Columbus.
Opdager.

N. B. Ikke paa Crones Observatorium.

Raketter.

Umiddelbart efter „Opløsningen“ og den „Allerunderdanigste Forestilling“, er Ministrene Ravn og Scavenius blevne dekorerede med henholdsvis Storkorset og Kommandørkorset af Danebroge. — Det bliver mere og mere almindeligt, at feterede Skuespillere efter endt „Forestilling“ kaldes op i den „kongelige Loge“ for at dekoreres med Ordenstegn. Coquelin f. Eks. blev paa den Maade „slaaet til Ridder“, under sit Ophold her.

Ved en Folkefest i Guldborg Lystskov udtalte en Præst Isjaj bl. A., at „Kongedømmet har dybe Rødder i danske Hjerter.“ — Om disse „Rødder“ just har naaet Hjerterne, véd vi ikke; vi har aldrig fornummet det, men vist er det, at vort Smule Kongedømme er belemret med en urimelig Masse af Konferents-, Etats-, Justits-, Kanceli-, Kammer- og andre — „Rødder!“

Det fortælles, at den tyske Kronprinsesse med megen Interesse har overværet nogle Eksperimenter med Vivisektion af levende Dyr. — Nogle dadler denne Mani hos den „høje“ Dame, men, med den tiltagende Bevægelse i Tyskland for Øje, kan det være ret fornuftigt, at hun vænner sig til at se — Blod!

En berømt Læge erklærede over for en stærkt angrebet Patient: „Her er Intet mere at gøre!“ En anden tilstedeværende Læge udtalte derimod den Mening, at der endnu var Noget at gøre. „De har Ret, Hr. Kollega!“ svarede den Første, „endnu kan der gøres — Testamente!

København.

Mel. Aa køre Vatten, aa køre Ved.

Der er saa rart i København,
Saa hyggeligt paa alle Steder.
Der er nu ej det mindste Savn,
Men nok af allehaande Glæder.
Hvor dejligt straaler ej St. Anna=Plads?
Ret som et Pakhus fyldt med al Slags Bras,
Det Roderi
Vort Politi
Saa venlig er at lade ligge.

Og naaer man til Rabarberland,
Et Syn for Guder da man nyder.
Om Vinteren staar det under Vand
Som alle Gadedrenge fryder.
Ved Sommer fyger det med Skidt og Sand,
At knap man Syn og Sans beholde kan.
Godt nok til dem,
Som søger hjem
I Sligt et Stedbarn af Kommunen.

Og vil Du trætte dine Ben,
Da Kristianshavn Du helst benytter.
Der findes Top paa hver en Sten
Og Vogne rumle om som Bøtter,
Og i Kanalerne man har Kloak,
Og Folk i Huler boer, jeg siger Tak!
Tak! for din Daad,
Velvise Raad,
Som sidder sovende paa Nytorv.

Fra Gaden.

— Naa, sikken Topsø gik hen og døde, ligesom Valgkampen skulde begynde forfra.

— Ja, han har naturligvis af Ærgrelse over Estrup skaffet sig en Sygdom paa Halsen, og saa — gik „Jason" ud af sit „gyldne Skind"!

Logogryf.

1 2 3 4 5 6 7
Jeg haaber, Du har været glad ved denne.
1 2 3
Paa dem at koste Mønt, det maa Du nænne.
1 3
Den er til Nytte og ej meget sjelden.
1 2 6 7
Sligt ønsker tidt Soldaten under Felten.
1 6 7
Det er en daglig Spise undertiden.
1 6 5
Slig Tingest fik Du nok mens Du var liden.
2 6 7
Naar man gør det, saa er man lidt beruset.
2 7 3
Et Sted, hvor Borger, Bonde tidt har snuset.
4 3 2 1
Skomageren kan ikke det undvære.
5 3 4
Kan selv den Klogeste blandt Folk besnære.
5 3 7 1 2
Udsat for Vold af Mennesker og Dyr.
5 7 3
Det sjelden er en ung Balladefyr.
6 7
Det kan ej koges mørt i bare Vand.
7 3 4
Det spørges sjeldent i vort eget Land.
7 3 2
Kun sjeldent findes den i vore Huse.
7 6 1
En Aarsag, hvorfor unge Mandfolk bluse.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:
„Mine."

Rigtig løst af: A. A. Koben.

Fejlagtig løst som „Snak" af En Snakkesalig; som „Aa ja" af Grovfilen fra Adelgade.

Logogryfen i Nr. 40 er endvidere rigtig løst af: Lundby; F. C.; de Fontenay.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Estrup som Taskenspiller.

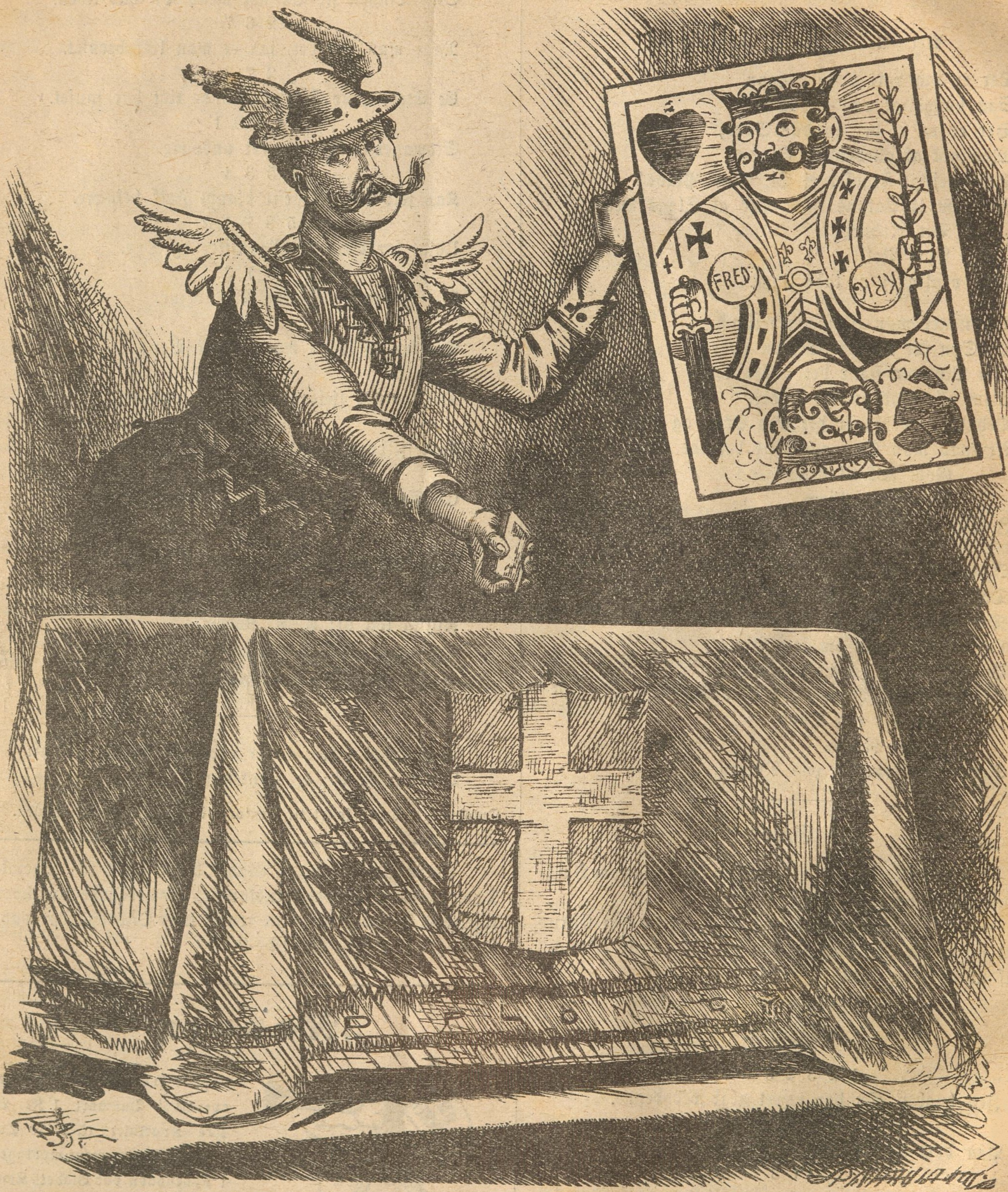

Værsartig! mine Herrer og Damer, vil de behage at se, jeg udtrækker af Stammen et Kort, det er Hjerter-konge, det betyder: Lovlighed og Omsorg for Statens Vel — Alons! spatzier! ein! zwei! drei! værsartig: — — — Knutski! svupski! herutski og opløsningsski til I bliver fromski.

Redigeret af Fr. A. Hertz.
A. Guldbrandsens Tryk Kjøbenhavn.

Redigeret af Fr. A. Hertz

№ 44. | Söndag den 31 Juli. | 1881.

Ravnesang.

Jeg ønsker til Lykke! ti Sejrens Dag
Nys oprandt for Vælgerfolket.
Trods Junkervælde med List og Brag
Blev Sandhed og Retfærd tolket.

Jeg ønsker til Lykke! Enhver, som tog
Til Vaaben mod Frihedens Fjender,
Som Oplysning elsker i Ord og Bog,
Som Løgnen til Skampæl binder.

Jeg ønsker til Lykke! Alle som En,
Der kæk med Raad og Eksempel
Vil fæstne om blot en eneste Sten
Til Sandhedens stolte Tempel.

Jeg ønsker til Lykke! Enhver, som tror
Paa Demokratiets Principer,
Og ej naar Faren er nær og stor,
Letsindig atter dem slipper.

Jeg ønsker til Lykke! Enhver, som ej
Bedaares af Hovmods Magter,
Men vandrer Frihedens aabne Vej
Og aldrig de Smaa foragter.

Jeg ønsker til Lykke! Enhver, som kæk
I Kamp mod Uret vil træde,
Selv om den breder sig nok saa fræk
Som Dommer paa Retfærds Sæde.

Jeg ønsker til Lykke! Enhver, som vil
Den kuede Arbejder støtte,
Naar Junker-Lømler med haanligt Smil
Paa Smaafolk vover at spytte.

Jeg ønsker til Lykke! Enhver, som streng
Vil Rigdommens Misbrug dæmpe,
Og ej som en dum og trodsig Dreng
Mod almen Velfærd vil kæmpe.

Jeg ønsker til Lykke! hver en Mand,
Som svor til Frihedens Banner,
Og tro og dristig vil holde Stand
I Kamp mod Verdens Tyranner.

Jeg ønsker til Lykke! hver Talsmand god,
Som Folket det Hverv har givet:
Vor Grundlov at værne med Kraft og Mod,
Til Bedste for Folkelivet.

Raketter.

Efter at Grev Holstejn Holstejnborg faldt igennem med Glans, agter han efter Forlydende med Assistance af sin unge, smukke Kone, at aabne en billig „Beverding" for trængende Embedsmænd paa 3000 Kr. aarlig Gage og som paa Grund af denne knappe Lønning ikke kan faa deres „varme Mad" mere end to Gange om Ugen!

Højrefolket raabte svært „Leve", da Kongen var i Tivoli. Mon de sámme Folk er ligesaa „Leve"-dygtige, naar Kongen omgiver sig med et Venstreministerium?

I en af „Heroldens" sidste „Ledere" betegnes Lørdag Aften som „Koneaften". — „For den Rene er Alting rent!"

Fra Gaden.

Første. Du, Carl, min Fa'er ta'r aldrig Hatten a' for Kongen.
Anden. Sikke Sludder, hvorfor gør han inte det?
Første. Næ, for han har altid Kasket paa.

Totalafholdenhed.

(I Butikken.)

En Tjenestepige. Er De ikke bange for Halssygen, Hr. Petersen?

Butikssvenden. Skulde jeg være bange, som kan skylle Halsen med Kognak fra Morgen til Aften? Nej, men jeg er bedrøvet, rædsomt bedrøvet, søde Mille.

Pigen. Det er nu ikke sandt. Hvorfor?

Svenden. Fordi man ikke tør stjæle et eneste Kys fra Pigerne, af Frygt for Smitten; tænk, ikke en Gang min egen Forlovede tør jeg kysse.

Pigen. Stakkels Petersen! Bare jeg kunde hjælpe Dem! men — jeg tør heller ikke!

Paa Kafeen.

— Hvordan gaar det med Fortjenesten?
— Saa la la, men „Krummer er ogsaa Brød".
— Ja vel; — jeg troede ellers Du vilde paastaa, at Krummer er — Oksesteg.

Redigeret af P. A. Hertz

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

I Bretagne begyndte Uafhængighedsaanden ganske vist nu og da at gøre sig gældende. Vi begyndte lidt efter lidt at indse, at Revolutionen maatte være noget ganske overordenligt, ti de store og mægtige Herrer begyndte at hænge med Hovederne, da der blev Tale om den. Men det kunde vi hverken forstaa eller billige.

Det ærgrede os, at vore Herrer bleve alvorlige og fortrædelige — fordi de var bange. Om Dans og Fornøjelser var der slet ikke mere Tale. Kosten blev desuden mere knap end tilforn, ti det hed sig, at man maatte tage sin Tilflugt til Besparelsessystemet, da adskillige Indtægtsposter ikke eksisterede mere, — og da man desuden ikke vidste, „hvad der kunde komme!"

Vi Tjenestefolk saa derfor noget surt til de nye syvhundrede Herrer i Paris, og naar vi saa os nødsaget til at klinke med et halvt Glas Cider, istedetfor, som tidligere, med et helt, saa sagde vi højt og lydeligt: „Gid Fanden tage Revolutionen!" Og Markien og de højbaarne Herrer, der var hans Gæster, smilede naadigt til os, men sagde dog venligt: „Stille Børn!" — Og ganske sagte tilføjede de: „Blot en Smule Taalmodighed!"

Saa kom Republiken og Kongens Henrettelse, og i Vendee og Bretagne stak Folk Hovederne sammen og smuglede Vaaben ind. Det hed sig, at Brødet vilde komme til at koste dobbelt saa meget som før, — ja, at man ikke engang vilde kunne opdrive det for Penge! — At enhver ung Mand skulde være Soldat, det vil sige: lide Sult og fryse. Mange af Adelsmændene rejste bort i Stilhed. — Dog, jeg vil kun sige, at vi af vort ganske Hjerte forbandede Republiken og med den inderligste Længsel ventede paa Englænderne og Prøjserne.

I denne Periode giftede jeg mig. Jeg ægtede Louison, en Datter af en ikke synderlig velhavende Forpagter i Nærheden af la Hourdianna. Louison var smuk og tillige god. Jeg havde kendt hende i lang Tid, og hun elskede mig, det ved jeg, ellers havde hendes Fader ikke givet sit Samtykke til, at hun giftede sig med mig, ti naar Alt kom til Alt, saa var jeg dog ikke Andet end — Lakaj!

Og jeg elskede ogsaa Louison. Jeg elskede hende højere end mit Liv; det kan jeg gøre min Ed paa. Intet, — Intet under Solen var mig mere dyrebart, end hun! Jeg var nærved at gaa fra Forstanden af Glæde og Lykke i de første Uger efter vort Bryllup.

Det var i Septembermaaned. Opstanden i Vendee havde allerede for lang Tid siden taget sin Begyndelse. Oppe i Bretagne greb vi først senere til Vaaben. I Almindelighed foretog vi os kun smaa Udflugter. Vi slog en eller anden Afdeling af „de Blaa" (Republikens Tropper), om hvilken vi havde faaet at vide, at den nærmede sig, — og saa vendte vi igen tilbage til la Hourdianna, hvor vi spredtes i alle Retninger.

„De Blaa" var endnu ikke trængt frem imod os med hele deres Styrke. Vi betragtede os følgelig som Sejrherrer og smigrede os med det Haab, at det vilde vedblive at gaa saaledes, indtil Englænderne fik Lejlighed til at komme, — og kom de, var det jo hævet over enhver Tvivl, at Sagen vilde faa det Udfald, som vi ventede og ønskede.

Men snart blev Sagen alvorligere. I Vendee fik Royalisterne dygtige Prygl af „de Blaa". Der kom en Mængde Flygtninge til os. En Del af dem rejste straks videre, men Adskillige blev i flere Uger hos os.

Blandt disse Sidste befandt der sig en vis Greve de la Tour-Henan. Han havde kæmpet tappert i Vendee og nød den største Anseelse blandt Aristokraterne. Og det var i sin Orden, — det lærte jeg snart at indse, ti Greven var en forvoven, dumdristig Krabat, og tillige Aristokrat med Liv og Sjæl, og dertil saa snu og grusom, at selve Djævelen vistnok med Glæde vilde have anerkendt ham som sin Overherre. En af „de Blaa" skænkede han aldrig Pardon.

Denne Greve kom til os. Han skulde organisere og lede Opstanden mod Republiken i vor Egn, og uden at Nogen vidste det, boede han hos os. Min Herre, Markien, galdt vel den Gang for mistænkelig, men dog ikke for en erklæret Fjende af Republiken. Klog som han var, og maaske tillige fejg, havde han aldrig taget Del i vore krigeriske Foretagender. Bestandig havde han holdt sig tilbage. Han havde nok været med til at gyde Olie paa Ilden, men han havde aldrig indladt sig paa at anføre os, skønt dette syntes nærmest at tilkomme ham.

Vi undskyldte ham, idet vi anstillede den Betragtning, at han sikkert havde mange Hensyn at tage. Man havde jo vænnet sig til at undskylde Alt hos de høje Herrer. De havde bestandig deres gode Grunde, og for Folk, der har en stærk Tro, er enhver Grund tilstrækkelig. Grev de la Tour-Henan kunde altsaa i al Hemmelighed bo hos os. Undertiden foretog han smaa Udflugter. „De Blaa" var lige saa bange for ham som for Djævelen i egen høje Person. Hans blotte Navn var lige saa meget værd, som tusind Mand.

Jeg var den Eneste af Tjenerne som vidste, at han opholdt sig paa Slottet, og havde lovet, at jeg ikke vilde sige et Ord derom til noget Menneske. Vi holdt ham skjult i et Værelse, hvis Dør ikke var til at opdage.

(Fortsættes.)

Den uheldige Lysttur.

Peter Mortensen er ude paa en dejlig Udflugt med sin Forlovede og dennes Familie. Peter Mortensen har „opdaget" en yndigt beliggende lille Ø, hvor Selskabet vil spise Frokost, og efter at have gjort Landgang der, har Familien lejret sig i Græsset, medens Peter og Adolfine, hans Forlovede, foretager en lille idylisk Sejlads over til Holdepladsen for at hente Madkurven. Men, o Rædsel! Da de vil bringe Madkurven i Baaden, angribes de af nogle meget kamplystne og lækkersultne Svaner, der absolut vil erobre Madkurven. Tvungne til et hurtigt Tilbagetog, maa de lade Baaden i Stikken, og redde med stort Besvær Kurven, hvis Indhold de ene maa fortære oppe i Vognen, medens Familien lider Sultens Kvaler paa den øde Ø. Tableau!

Paa Valgdagen.

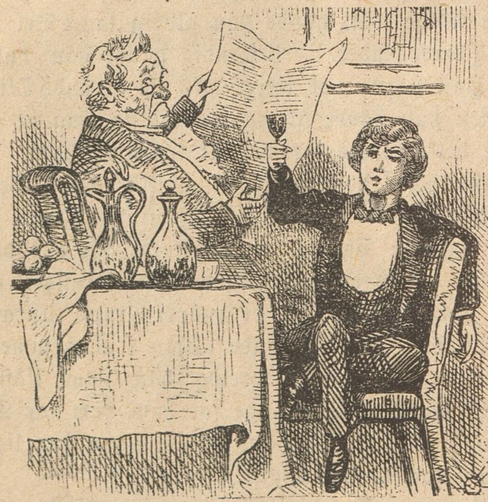

Den Unge. Hør, Bedstefa'er! Du siger altid, at i 48 og senere, naar det galdt at bevare Friheden, saa var det Enhvers Pligt at værne om den, og navnlig skulde man vise sit Frihedssind paa Valgdagen. Stemme kan jeg ikke endnu, men stemme i kan jeg:

„Og dette skal være vor Frihed til Ære! Hurra!"

Den Gamle. Plager Fanden Dig, Dreng? Husk paa, vi hører til Højre!

Den Unge. Blæse med Højre og Hvemsomhelst, der ikke vil være med til at værne om Friheden! De er nogle Slyngler Allesammen.

Fra Norge.

Crone (arbejdervenlig). Naa, det kan jeg lide, at den norske Arbejder har Andet at tage vare, end at befatte sig med socialistiske Demonstrationer.

Arbejderen. Dersom Statsraaden var Politimester her, saa vilde De Fa'n hakke mig snart faa en anden Mening. Lægges der os for mange Sten ivejen, saa fylder vi dem i Autoriteternes tomme Pandeskaller!

Feriemorskab.

De søde smaa Unger har læst saa meget om de spanske Tyrefægtninger, at de er komne overens om at betragte Gedebukken som en Tyr og saa stikke til den og irritere den paa alle mulige Maader.

Gedebukken, som ellers er det frommeste Dyr af Verden, bliver dog tilsidst ked af den Leg, den bliver rasende, og en panisk Skræk griber Ungerne, som derved faa en sand Afsky for Tyrefægtning.

Hvad en En-tout-cas kan bruges til.

Som det saa ofte gaar i de saakaldte „højere Stænder" har Mægler W.s Frue faaet sig en Galan, en Husarløjtnant og Kammerjunker J., og denne Don Juan er saa fræk at passere lige forbi det spadserende Ægtepar og putter en Billet i Damens En-tout-cas. Noget Omløb har Skarnet dog i Panden.

„Mød mig ved Leddet Kl. 9," saaledes lød „Billetten". Parret traf meget rigtig sammen, og atter her gjorde En-tout-cas'en fortræffelig Nytte. Der er saadan en adelig Lømmel paa sin rette Hylde; om Aftenen gøre Ægtemænd til Hanrej og om Dagen tyrannisere Folkets Sønner under „Øvelserne".

Arbejder og Fabrikant.

Fabr. Naa, Gamle, Alting gik jo godt —
Du kom til Vælgermøde,
Kun Et der manglede nu blot,
At en af Eders Røde
Var bleven valgt i femte Kreds,
Men — Skæbnen vilde Andet.
Du bliver vel en Gang tilfreds,
Naar Du til Gavns har bandet.

Arb. Stor Skade, at en Mand som Du,
Og Andre, dine Lige,
Just lever paa en Tid som nu,
Ti hvad I efter hige
Er dog den gode gamle Tid,
I Fredrik Sætes Dage
Da havde I en Ro saa blid,
Ti Ingen turde klage,
Naar Mester eller Fabrikant
Var sine Folk paa Nakken.
En Arbejdsmand ej Medhold fandt,
Men furet ned ad Trappen
Han blev af hver en Redaktør,
Hvis Blad han vilde nytte,
I Klasse sat med Svin og Kør,
Var — hele hans Udbytte.
Ej sandt? den Tid Du prise vil,
Da Rigsdagsmænd ej fandtes,
Og Kongen bare lod staa til,
Af Loven han ej bandtes.
Om Kongen var det største Skarn,
En Drukkenbolt, en Spiller,
Opblæst og dum som noget Barn,
Til Pris for sledske Friller,
Man dog i Støvet for ham krøb,
Som en „Gudssøn" ham hyldede.
Og blev han smigret, gav han Køb,
Saa blev hver Pjalt forgyldet.
Ministrene naturligvis
Af Adel maatte være,
Med Part og Del i Lov og Pris,
Da — Kniven kunde skære.
Der skulde Estrup været med,
Der kunde Mønten rulle,
Der fandt ej mindste Mukken Sted,
Med Pungen op man skulde.

Fabr. Du siger sandt, saa fuld Du er,
Den Tid var ej saa ilde.
Men vent, maaske den Dag er nær,
Da vi en Trumf kan spille,
Saa Grundlov, Frihed, Rigsdagsmænd,
Tilsammen gaar i Vasken. —

Arb. Saa møder vi med Sværd ved Lænd,
Skynd Jer, at kaste Masken.
Kom aabent frem med Grundlovsbrud,
Men nej, det tør I ikke,
Jer Svig skal se retfærdig ud,
I os om Munden slikke
Med Smiger og med Løfte om
At fremme Arbejdssagen, —
Nej! Nej! for tidt med Løgn I kom,
Vi blev for tidt bedragen.

Raket.

Det synes, at Borgerrepræsentanterne særlig more sig med den Leg, at „gætte Gader", eller ogsaa maa der findes meget stærke Gendøbertendenser mellem Stadens vise Mænd. Efter Springgade kom Turen til Store og Lille Helliggejststræde, der skal bære Navn efter to gamle Fyre, der rimeligvis har kendt lige saa lidt til disse to Gader, som Borgerrepræsentationens Formand kender til Springgade. Nutiden gider naturligvis ikke være over, at søge nogen fornuftig Grund til Magistratens meningsløse Omdøbermani, men Efterverdenen vil forgæves spekulere paa, hvad der kan have bevæget vor Tids „ledende" Mænd til at vildlede deres Medborgere ved nye Gadenavne uden fornuftig Motivering, og bebyrde dem med Udgifter, Bryderier og Misforstaaelser med nye Adresser etc. — Vil man et Øjeblik gaa ind paa Galskaben, saa maa man først og fremmest forlange, at Gadens nye Navn vælges med mere Skønsomhed. Vi vil nu ikke fordre, at Kommunalbestyrelsen skulde være saa fornuftig, at vælge Navne som „Sparekassegade" og „Posthusgade", hvorved de tillige paapegede Sparekassens og Posthusets Beliggenhed, men vi synes dog, at de Mænd, der har „opfundet" Borgermester Fenger og Middagsgilderne paa Bistrup, kunde have foreviget saavel „Samfundsstøtten" som „Samfundsopgaven" ved at benævne de to Gader: Fengers- og Bistrupsgade.

Raketter.

Ved Landbrugsmødet og Industriudstillingen i Malmø blev der i den første Uge alene paa Kramers Hotel blandt andre herlige Sager fortæret: 3,150 Kyllinger, 98 røgede Skinker, 56 Lam, 280 Laks, 350 Pd. Kalvekotelet, 700 Pd. Bøfsteg, for 1700 Kr. Hummer, 1600 Pd. Jordbær, 10,000 Fl. Sodavand og 9000 Fl. bajersk Øl. Og endda lød den almindelige Klage, at Folk ikke kunde opdrive Noget at spise. — Det Resultat maa da ret have været efter „Kramers Regnebog"!

En Indsender i „Dags Av." beklager sig over, at Bekendtgørelsen om Folkethingsvalgenes Afholdelse foregik i Valby paa den Maade, at der kimedes med Brandklokken, hvilket efter hans Mening vakte utilbørlig Forstyrrelse, eftersom Folk troede, at der var Ildløs. — Herregud, Mand! Sognefogden har naturligvis betragtet Valgene som et „brændende Spørgsmaal"!

„Det er ikke Alting, man skal svare paa," sa'e Rimestad, han vilde ikke komme til Vælgermøder.

En tysk Fabrikant leverer en ny Vogn til Kongen af Danmark, og samtidig faar Vognfabrikant J. Fife i København Prædikat af „Kgl. Hof-Vogn-Fabrikant". — Den stakkels tyske Fabrikant maa sande det gamle Ord: „Den Ene Arbejdet, den Anden Lønnen!"

Avertissementer i Bladene underrettede Publikum om, at Resultatet af Folkethingsvalgene vilde paa Valgdagen indløbe til Kafe „Vildmanden". — Det kan man da kalde, at lække Folk paa „en Vildmand".

Efter at Estrup i Tirsdags Aftes havde faaet Folkets Stemme at høre, — et ganske respektabelt Kor paa 79,647 Stemmer! — gik Kongen om Onsdagen i Tivoli for at høre Miss Thursby. — Der er ingen Tvivl om, at Kongen har moret sig bedre, end Hr. Estrup.

„Heroldens" Læsere smægte endnu forgæves efter at blive gjort bekendt med, hvormange Stemmer der ved den skriftlige Afstemning i 5te Kreds faldt paa L. Andersen. Formodenlig tillader Bladets indskrænkede Plads ikke en saadan Ødselhed, som det vilde være at anføre de famøse 88!

Endelig fik Estrup da en Gang Belønning efter Fortjeneste. — Han fik — „27"!

Logogryf.

1 2 3 4 5
Har været der, hvor aldrig Du vil komme.
1 2 3 4 5
Benyttes af Frivole som af Fromme
Just der, hvor Saligheder ses af Somme.
1 2 3 4 5
Som saadan nævnes tidt en fornem Herre.
1 2 3 4 5
Har Sligt Du i dit Hus, saa er den værre.
1 3 2
Har voldet mange Mennesker Fortræd.
2 3 1
Er russisk Knut, anvendt paa følsomt Sted.
4 3 1
Det har Enhver især paa Flyttedagen.
5 3 1
Er tidt for Rejselystne Hovedsagen.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er: „Norge".

Rigtig løst af: Baron Holtzbein; Lundby; Madam Spark; A. A. Koben.

Logogryfen i Nr. 42 er endvidere rigtig løst af: Grosserer Thomsen; Madam Spark; N. A. Høj.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen, senest Onsdag Aften.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Estrups Forherligelse.

Hvad er det vel egenlig Manden vil?
Hvad sigter hans Tjenesteiver til?
Mon ej et personligt Maal han har?
Pas paa om ej „Grevekronen“ han ta'r.

Mon Sørensen vaagner en skønne Dag
Og ser Hr. Estrup i Ro og Mag
Iført en passende Narredragt
At prøve sin nye Grevepragt.

Som „lille Bismarck“ engang at staa
Hr. Estrup vilde saa gerne naa,
Men — bare ikke det bliver Sludder,
Saa Manden ender i Pøl og Mudder.

Redigeret af Fr. A. Hertz.

A. Guldbrandsens Tryk Kjöbenhavn.

Redigeret af Fr. A. Hertz

No. 45 | Söndag den 7de August | 1881.

Folkets Repræsentanter samles.

Nu flink til Arbejd, Folkets Tillidsmænd,
Det gælder nu vort Frihedsbrev at værne,
Alt Reaktionens skumle Lejesvend
Har naaet at gnave paa den sunde Kærne.

Hvis ej I ønsker gammel Trældomstid,
Men glædes kun ved Friheds lyse Morgen,
Sæt til Jert Valg, til os, til Retfærd Lid,
Og tal da djærve Ord i Kongeborgen.

De gamle Junkernykker kommer frem
Som Fandens Horn hos Grever og Baroner,
Slaa dem til Jorden da med Fynd og Klem,
Med sligt Komplot kun Skælmer sig forsoner.

Drag kun til Minde Skipper Clement kæk,
Som førte Jyderne mod Adelshorden.
Vel sandt, I har kun Ord og Pen og Blæk,
Men Utøj renses ud ved Ro og Orden.

Lad Folket se, at ej I svigte vil
De Ord, som I paa Valgtribunen talte.
Forventningsfulde ville vi se til,
Som vi paa Pletten mødte, da I kaldte.

I har forhandlet nok med Estrups Hær,
Nu ej en Tøddel maa I give efter.
Nu Fjendens Fald maa sikkert være nær,
For Folkets Sejr som Folkets Mænd I hæfter.

Raketter.

I en By i Schlesien er samtlige Katte pludselig blevne gale og maa holdes indespærrede. Sikken en „Katzenjammer" der maa være! Der skal herske et farligt Leben, idet Rotter og Mus truer med at tage Raadhuset med Storm, jage Magistraten i et Musehul og æde Politiet. Et Regiment Rottejægere er i Anmarsch for at redde den ulykkelige By, hvor de firbenede Oprørere har bemægtiget sig samtlige Fælder, saa at de stakkels Beboere er „lige til Rotterne"!

Panserbatteriet „Helgoland" rendte forleden Dag Værftsbroen i Stykker paa en Strækning af nogle og tyve Alen. — Kom nu og sig, at vore Krigsskibe og Marineofficerer ikke duer til Noget!

Skibsefterretninger.

Gale-asen „Estrup", hjemmehørende i Danmark, bestemt til „Reaktionens Land" med en Ladning Fæstningsprojekter, Junkerplaner, Opløsningsapparater og fede Embeder, ligger for Tiden under Havari ved Kap „Uden Haab".

Ved Valg-Orkanen den 26de Juli blev alt det Opstaaende dels ramponeret og dels skyllet overbord, og Skroget har i den Grad taget Skade, at det neppe duer til Andet end at ophugges.

En Del af Mandskabet er skyllet overbord, saasom: Matroserne Holstein fra Skjelskør, Steffensen fra Nakskov, Lund fra Maribo, Christiansen fra Nyborg, Martensen fra Ærø og Bay fra Vonsild.

Skibet tørnede mod Venstrebankerne samt mod et meget farligt lille spidst Rev, kaldet „Socialdemokratiet". Kaptejnen lod affyre Forestillings-Nødskud, hvorpaa Panserfregatten „Suveræniteten" kom til og bugserede Havaristen ind i „den lumske Bugt".

Under Manøvreringen viste forøvrigt en stor Del af Mandskabet en høj Grad af Mangel paa Sømandsskab, idet ikke mindre end 43*) Matroser aldeles ikke udrettede deres Tjeneste tilfredsstillende.

Det var et rørende Syn at se Skibshunden „Ploug" løbe hylende omkring og slikke Angstens Sved af Officerernes Hænder.

Topgasten „Berlingske" havde flere Gange varskoet, at der var Skibe, førende russisk Flag, i Sigte, men Sligt maa have beroet paa en Vision, ti alle de russiske Skibe er for Tiden i Færd med at opsøge nogle Pirater, udrustede af Nihilisterne.

Det er meget tvivlsomt, om Havaristen kan blive underkastet en tilstrækkelig Reparation paa det derværende Værft, som ejes af Landsthinget & Komp., eftersom de der beroende Materialier er noget gammelt, af den offenlige Mening konfiskeret Smuglergods, og Arbejdsfolkene noget udueligt sammenløbet Pak.

*) De 43 faldne Højrekandidater.

Fra Gaden.

— Goddag, Gamle! Naa, hvordan gaar det med Helbreden i denne karbolduftende Tid?

— Skidt, rent Skidt, Du. Men det kan jo ikke være Andet, med saadan en Svinedoktor, som jeg har.

Redigeret af H A Hertz

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Rygtet om at Greven opholdt sig i la Hourdianna maatte vistnok være naaet til „de Blaa", ti de anstillede en Husundersøgelse. Denne førte dog ikke til det ønskede Resultat, da de ikke var i Stand til at finde den omtalte Dør.

Tilligemed de la Tour-Henan var der kommen en Paarørende af Markien til os; han hed ligeledes Marigny, men hørte til en Sidelinie. Han havde kæmpet sammen med de la Tour-Henan i Vendee, og var en smuk, ung, letsindig og tapper Fyr, der lod Fem være lige . . . . ret en ægte Kavaler fra Versailles. — Gud lønne ham efter Fortjeneste! — Han boede ogsaa paa Slottet. Hans Navn var Henri Vikomte de Marigny. Det lod til, at han godt kunde lide mig, ti han kom ofte ned til min ringe Bolig.

Jeg ansaa ham for den mest nedladende af alle fornemme Kavalerer, og vilde med Glæde have ofret Livet for ham. „Min gode Jacquard! — Min brave Knøs! — Min gamle Ven!" — Det var den Maade, paa hvilken han altid tiltalte mig. Louison sagde, at hun ordentlig blev ganske stolt af mig, og kom til at holde endnu mere af mig end før, naar hun saa, at den smukke unge Kavaler ret fortrolig lagde Haanden paa min Skulder. Kort sagt — han var af den rette Sort.

Nu hændte der os en stor Ulykke; — idetmindste ansaa vi den Gang Alle den Begivenhed, jeg sigter til, for en stor Ulykke. Grev de la Tour-Henan kom en Nat syg hjem fra en af sine Udflugter, og lagde sig til at dø. Slottets Beboere hengav sig til den største Bedrøvelse, og jeg Dumrian var lige saa bedrøvet som alle de Andre. Greven blev begravet nede i Haven, og vi blev enige om, at kun hans allerfortroligste Venner skulde underrettes om, at han var afgaaet ved Døden; forøvrigt skulde denne Begivenhed holdes aldeles hemmelig, for at den ikke skulde gøre Chouanerne modløse og fremkalde stormende Jubel blandt „de Blaa".

Saaledes skete det ogsaa.

De, for hvem Efterretningen om Grevens Død vilde være en Hjobspost, og de, for hvem den vilde være et Evangelium, fik som sagt med enkelte Undtagelser ikke Noget at vide om hin Begivenhed, og de allerfleste troede, at Greven endnu var i Live. I hans Navn blev der ogsaa affendt en Mængde vigtige Budskaber rundt om i Bretagne og til Vendee.

Midt i November Maaned fik jeg det Hverv af Markien, at bringe nogle vigtige Breve, hvis Indhold maatte holdes hemmeligt, til Rennes. Jeg skulde vente der indtil de alle var blevne besvarede, og derpaa skulde jeg saa hurtigt som det var mig muligt vende tilbage til la Hourdianna.

Vinteren havde det Aar meget tidlig gjort sit Herredømme gældende; snart regnede det, snart sneede det, og min Vandring var forbunden med betydelige Vanskeligheder og Ubehageligheder. Alligevel faldt det mig ikke en eneste Gang ind, at jeg pinte og plagede mig til Fordel for Folk, som paa vor Bekostning søgte at genoprette det gamle Regimente, ti naar man nu en Gang er Æsel, saa bliver man glad, naar man endda er saa heldig at træffe paa Tidsler. Man falder ikke paa at opkaste det Spørgsmaal, om der dog ikke et Sted i Næ̈rheden skulde kunne opdrives bedre og mere nærende Føde end Tidsler, men man æder dem med Velbehag og er som sagt tilfreds med, at man har havt det Held at træffe paa dem.

Det Eneste der forekom mig ubehageligt, meget ubehageligt, var at jeg maatte lade Louison blive alene tilbage. Den Gang havde jeg nemlig endnu ikke været gift i ti Uger; — det maa Du endelig ikke glemme, Borgerinde, — ikke en Gang i ti Uger! — —

I Rennes maatte jeg i længere Tid vente efter Svar paa Brevene. Vejret blev værre og værre. Paa Tilbagevejen kunde jeg meget godt sætte mig ind i den Situation, i hvilken Prøjserne — som den Gang endnu var mine gode Venner — havde maattet befinde sig, da de i Champagne blev overfalden af et meget stærkt Regnvejr.

Omtrent Klokken Elleve om Aftenen nærmede jeg mig la Hourdianna. Jeg havde en Nøgle til Havedøren hos mig, for at jeg ubemærket kunde komme ind i Gaarden, dersom det ikke skulde forekomme mig raadeligt at gaa igennem Hovedindgangen.

Den Dag havde det kun regnet lidt, men det var meget koldt, og den Isskorpe med hvilken Jorden var bedækket, knagede og bragede under mine Fødder. Jeg var meget ilde tilmode, ti den Dag havde jeg kun faaet meget Lidet at spise og drikke. Alle de Landsbyer, jeg var kommen igennem, var nemlig besatte af „de Blaa", og da jeg havde vigtige Brevskaber hos mig, kunde jeg altsaa ikke opholde mig ret længe paa disse Steder.

Med en Længsel, som ikke er til at beskrive, tænkte jeg paa Louisons bløde Arme, paa mit varme Værelse og paa et godt Aftensmaaltid. Gud skal være mit Vidne til, at det ikke et eneste Øjeblik faldt mig ind, at Alt kunde være anderledes, end det burde være. Mit Hjerte anede ikke Svig, — det kendte ikke til Mistillid. — Det er saadanne Hjerter, Aristokraterne trænger til!

(Fortsættes.)

Fra Sønderdinge.

En Vælger. Hvad er der i Stykker, Søren Kjær? Jeg tror saamæn De græder!

S. Kjær. Ja, det er dog ligegodt haardt, at man nu hverken kommer til København, eller i Teatret, eller i Tivoli, eller til Taffels, men det fik nu at være, naar jeg dog ikke var bleven til Grin, men nu siger Folk inde i København, at Søren Kjær paa sine gamle Dage maatte „gaa til Præsten“, men blev „vist ned“!

Vælgeren. Sikke Snak! Der er Ingen som vil nægte, at Frimenighedspræst Holck har ordenlig „konfirmeret“ Dem.

Fra Aarhus.

Tiggeren. Naa, se god Dag! Der har vi jo vores Rigsdagsmand.

Ingerslev. Deres Rigsdagsmand? Hvad vil det sige?

Tiggeren. Ih, kan De ikke kende mig igen?

Ingerslev. Nej.

Tiggeren. Ja, jeg forlanger nu ikke, at De skal kende døde Folk, men de Levende maa De da kunne huske. I Gaar syntes De godt om min Stemme, og allerede i Dag har De glemt baade den og mig. Det er nok fornemt at have en daarlig Hukommelse.

Paa Udstillingen i Malmø

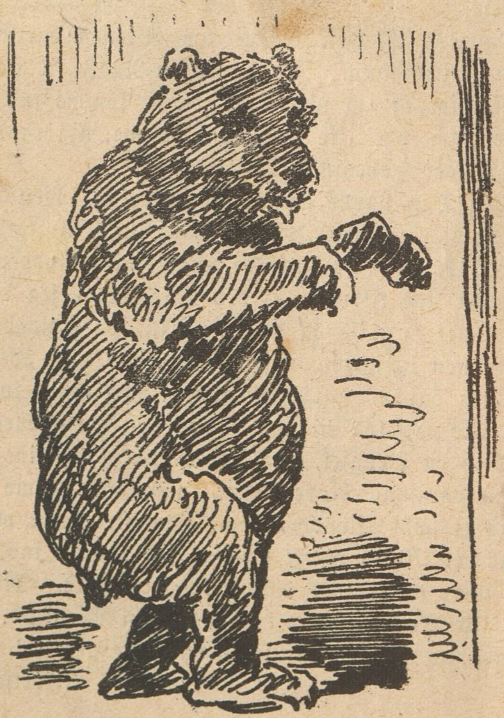

fandt de Besøgende mange interessante „Numere“, skøndt det „vejledende“ Katalog nok var mere vildledende, hvilket beredte adskillige Overraskelser, men hvad der „overraskede“ de Fleste, var ovenstaaende unumererede „Udstillingsgenstand“, som gjorde et saa stærkt Indtryk paa Alle, der kom i Lav med den, at de næppe kunde forvinde det Dagen efter.

Jakob Davidsen (synger):

Alt det Brøvl om Friheds Goder
Snarlig vist en Ende ta'er.
Alle disse kloge Ho'eder
Estrup sikkert springe la'er!
Denne Grundlov maa s'gu væk,
Ellers faar vi vores Knæk.

Herre! Hvad skal Enden blive,
Hvis nu Venstre Sejer faar?
Tænk, hvis „Den Konservative“
Ynkelig til Grunde gaar,
Saa er jeg s'gu rent kaput!
Frels os! Frels os! O, Sankt — Knut!

Paa Malmø Skibsbro.

(Gruppen tilvenstre). Herren. Törs jag hoppas, att fröken endast en gång måste behaga att gästa utställningen?
Damen. Jeg ved ikke; Moder siger, at dersom ikke den svenske Herre, som var saa forekommende imod os, enten selv besøger os i København eller skriver inden 14 Dage, saa skal vi forsøge det endnu en Gang — —.
(Gruppen i Midten). Herren (tilhøjre). Jag hade minsjäl inte trott, att den der danska fabrikören hade uppnåt medalj för sin punsch, som torde vara vår specialitet.
2den Herre. Aa! vis vas med Medaljer, det gaar altsammen med Lodder. Havde vor Punsch ikke baaret Navnet „Kronprins Frederiks Punsch", saa var den saamæn ikke bleven taget i Betragtning. Svenskerne vil gøre lidt „fjäsk" for deres Svigersøn.

Hønsekræmmeren i Gentofte.

Hønsekræmmeren. Naa, saa De frier til min Datter? Ja, men De er Kapellan og jeg er bare saadan lidt Handelsmand.

Kapellanen. Jeg forsikrer Dem, Hr. Nielsen, at jeg nærer den inderligste Kærlighed til Deres Datter, og om virkelig ikke hun var eneste Barn og De rig, saa vilde jeg dog skatte mig lykkelig ved at besidde hende.

Nielsen. Det er saamæn sjælden at Nogen er saa uegennyttig, og det træffer meget heldigt, for jeg har netop tænkt paa at testamentere hele min Formue til Gentofte Fattighus.

Kapellanen. Men bedste Hr. Nielsen, husk paa, at jeg er en Herrens Tjener og at Herren siger i Luc. 8, 12: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, hvadsomhelst I haver gjort mod en af mine mindste Brødre, det haver I gjort mod mig."

Nielsen. Det forandrer Sagen, saa bliver jeg jo Vorherres Svigerfa'er.

Fra Kasernen.

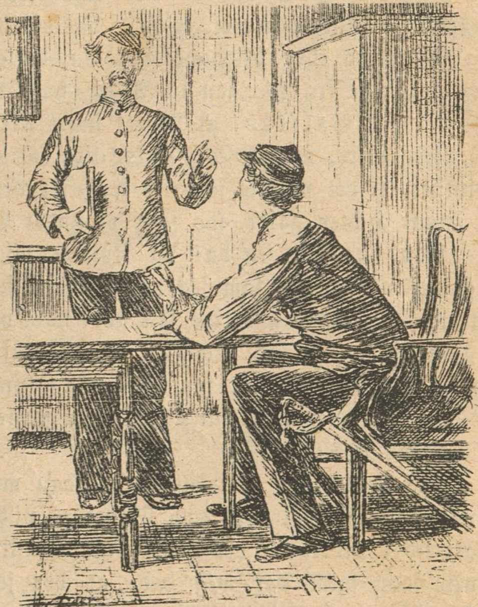

Løjtnant Bruus. Naa, Christensen, lad os saa blive færdig med den Rapport; Deres Kone har gjort Skandale paa Kasernen og slaaet Oversergent Bagges Kone. Hvad anfører hun til sit Forsvar?

Serg. Christensen. Hr. Løjtnant, jeg ved ikke, om det kan kaldes for Forsvar, at min Kone skældte Md. Bagge ud for en L....., da hun havde set Md. Bagge komme ud om Natten Kl. 2 fra Hr. Løjtnantens Værelse?

Løjtnanten. Satan i Vold med alle disse Fruentimmerhistorier, jeg vil slet ikke have med den Sag at bestille. Gaa, Christensen! lad det Brøvl fare.

Fjerkræ-Udstillingen i „Kongens Have".

(Fra vor specielle Korrespondent.)

Hr. Redaktør!

De kan tro, det er en hel Svir for saadan en gammel Ravneunge som Undertegnede, at gaa her inde paa Udstillingen og gøre Haneben til alle disse nydelige Hønsefrøkener og vevre Gaasetøse og Jomfruænder. Men jeg maa alligevel være meget tilbageholdende, for de respektive Hanefædre og yngre Kavalerer er yderst jaloux og bliver røde i Kammen, saasnart man nærmer sig Damerne. En mægtig kalkunsk Hane var lige ved at flyve i Toppen paa mig og brasede op ligesom Kaptejn Braem, da han rendte Værftsbroen i Stykker, bare fordi jeg tillod mig en uskyldig Kompliment til dens kalkunske Halvdel. Ja, De kan tænke Dem, at en gammel gnaven Andrik, saadan en rigtig krakilsk Kriminalretsassessor, erklærede i et væk, at jeg fortjente et ordenlig „Rap" for min Næsvished. Men afset fra slige smaa Ulemper er her meget morsomt.

Da jeg løser Billet ved Indgangen, siger jeg til Billetkassereren: „Maa jeg bede om en Billet til Galeriet!"

„Det kan De ikke faa," siger han, „for her er intet Galleri, det er jo en Udstilling."

Jeg forklarede ham, at jeg mente, at hele Stadsen bestod mest af Haner, der var nær ved at gøre alle Beboerne i Nabokvarteret gale, da de hverken kunde faa Morgenro eller Middagssøvn, da disse Herrer redblev at gale fra Morgen til Aften, hvilket bl. A. havde medført den Galskab, at Vejret snart ikke vidste, hvad det vilde være, men skiftede Kulør lige saa ofte som Axel Winther, ti det maatte jo rette sig efter den gamle Skik, at „naar Hanen galer, saa faar vi andet Vejr." —

Naa, ind slap jeg da, og skyndte mig hen til Udrugningsmaskinerne, som jeg nok havde Lyst til at se arbejde. Men jeg kunde lige saa godt have ventet til Rigsdagssamlingen og saa gaaet op og se et af Folkethingets Udvalg i Virksomhed, for mere sort kunde der ikke se ud end her, hvor haabefulde Kyllinger første Gang skulde se Dagens Lys.

Jeg tænkte ved mig selv, at saadan maatte Reaktionens rænkefulde Planer mod Friheden vist ogsaa blive ruget ud i Mørke og ved hemmelige Kunster. Mens jeg tænkte saa, faldt det mig ind, at der jo ogsaa skulde være udstillet „kunstige Mødre", der dog ved nærmere Eftersyn lignede en Høne saa lidt som Scavenius ligner en Undervisningsminister. Man kunde mere betegnende have kaldet disse Indretninger „unaturlige Mødre", og saa kunde man med største Lethed have supleret dem med nogle Eksemplarer af de bekendte unaturlige Mødre, der stadig gør Reklame i Aviserne med deres „Præmier" fra Plejeforeningen!

Saa righoldig end Udstillingen er, findes her dog ikke et eneste Eksemplar af de tidligere saa berømte „Køgehøns", ligesom „Hanen paa St. Petri" glimrede ved sin Fraværelse; den er maaske af samme Mening som Rimestad, at „man skal ikke reflektere paa Opfordringer fra enhver Kreds af Vælgere!"

Jeg kan ikke undlade at henlede Totalafholdernes Opmærksomhed paa det Mistænkelige i, at Udstillingskomiteen har lagt særligt an paa at udstille Drikkekar for Fjerkræ. Paa en Tid, hvor der gøres saa meget for at faa Menneskene paa det Tørre og lede dem bort fra de vaade Veje, er det virkelig upassende at give Fjerkræet Drikkekar. De Vaklende og Svage vil naturligvis straks indvende, at det er en daarlig Praksis at nægte dem en lille Snaps og samtidig sætte et fyldt Kar for Fjerkræet. Det forekommer mig iøvrigt at hele dette Drikkekarsystem er aldeles overflødigt, og tillige altfor bekosteligt. Man vilde slippe baade nemmere og billigere naar man overlod denne Del af Fjerkræets Pasning og Forplejning til den Mængde af ærede Samtidige, der viser særlig Anlæg og Tilbøjelighed til baade tidlig og sent at „vande Høns"!

I Restavrationslokalet havde d'Hrr. Petersen og Mohr udstillet stegte Kyllinger, ditto Duer samt nogle smukke brune Eksemplarer af den almindelig yndede „Kvart-And". En fortrinlig Samling Røræg vakte særlig og fortjent Opmærksomhed.

Tivolis Lænkehund.

En vis Mauritzen, som nok er ansat ved Tivolis Indgang, gjorde sig paa Valgdagen den 26de f. M. bekendt ved uafladelig at rende omkring og raabe: „Ned med Socialisten!" og „Op med Rimestad!" Slige Lænkehundetræk er heldigvis sjeldnere i den senere Tid, og er forøvrigt kun et Slags Gadebrengestreger, der mest skader den man tilsigter at gavne.

Raketter.

Ved Branden paa Kristineberg Brødfabriker blev der bogstavelig talt 10 a 12 Brødløse ɔ: Bagerovnene.

---

13 Mand meddeler Bismarck i et „Trusselsbrev", at de er bleven enige om „at sla' ham ihjel". — Men hvis nu Bismarck opdager dem, saa kan de med Sandhed sige: „Gud hjælpe os alle Tretten!"

?

Tyrolermelodi.

Hvorfor ej Ministrene vil vige,
Kunde jeg dog muligvis Dem sige,
Magt og Ære ganske vist dem lokker,
Ti de kommanderes af en — —
Af en myg og føjelig Person.

Nu staar aabne for dem fyldte Kasser,
Hver især kan bygge dem Paladser.
Provisorisk kan de Alt forvalte,
Og hvis Nogen kalder dem for — —
Kalder dem for Retten, le de kun.

Som „Opløsningsmænd“ at dominere,
Fryder dem saavelsom mange flere.
Bygge Panserskibe over Evne,
Som kan gaa paa Grund og siden — —
Siden ruste op og raadne hen.

Nu de kan saa rart forvende Retten,
Ramme Opponenterne i Pletten,
Hædre Folk, som deres Spyt vil slikke,
Dem berige, skøndt en dygtig — —
Dygtig Snøvser netop var tilpas.

Nu Ministrene som Guder troner,
Ret som Danmarks Frelser og Forsoner.
Falder de, saa blottes deres Blussel,
Hele Verden ser hvor flov og — —
Flov og flad den hele Farce var.

Logogryf.

1 2 3 4 5 6 7 8 9
En By, regn ud om Du kan finde den.
1 5 3 4 2 6
Den yder Du dog allerhelst en Ven.
1 8 9
En meget gammel, god og nyttig Plante.
1 8 9
Det raabte tidt i Vildelse en Fjante.
2 6 7
Den giver sommetider stort Udbytte.
3 2
Er baade til din Morskab og til Nytte.
3 2 5 9
At være der med Tvang har Mange bandet.
3 5 4 2
Et Navn, især almindeligt paa Landet.
3 8 7
Husmoderen har ofte Brug for dette.
4 2 6 7
Den er Dig sikkert kær, naa! kan Du gætte?
4 8 2 6
Ved den kan tjenes Mønt og tabes Alt.
4 8 9 2 6
Det hed saa Mange, som i Krigen faldt.
5 7 3 2
For saadan en Du helst vil være fri.
5 4
Paa denne gives nu ej Vej og Sti.
6 5 3 2 6
Et Vand, hvori det farligt er at svømme.
6 5 4 4 2 6
Bekendt fra Eventyr og andre Drømme.
7 9 8 6
Er mangen Urt, som Lægedom kan give.
8 9
Tag Dig i Agt, det kan Du tidsnok blive.
9 8 7
Det Skab kan rent forstyrre os vor Ro.
9 5 4
Et Redskab, ført af mangen kraftig Klo.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

„Svamp“.

Rigtig løst af: Md. Spark; og paa Vers af Fasanslugerens Efterfølger.

Fejlagtig løst som „Krone“ af Grovfilen i Adelgade.

Logogryfen i Nr. 43 er endvidere rigtig løst af:

Grovfilen i Adelgade; De lystige Skomagere i Strandgade.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen, senest Onsdag Aften.

Korrespondance.

A. W. C. Vi skriver helst vore Logogryfer selv, og vi har endnu ikke tænkt paa at forbinde Præmier med Løsningen af dem.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Hr. Sørensen paa Rejser.

Hr. Sørensen, dette elendige Skind,
Han rejser til fremmede Lande,
Det kvæger saa rart hans loyale Sind,
Sit Fædrelands Uro at bande.

Først styrer til Kumberland han sin Fart,
At hilse paa Thyra, den søde,
Og siden han synes det var saa rart,
Hos Czaren af Rusland at møde.

En Æressabel højtidelig
Han rækker Despoten ærbødig,
Brug den, kære Ven, i den hellige Krig,
Slaa om Dig, Du har det vist nødig.

I Danmark vi ej Nihilister har,
Men Venstre og Socialister.
Jeg haaber Du gi'er mig en Haand til Forsvar,
Naar Talmajestæten bli'r bister.

·Redigeret·af·Fr·A·Hertz·

A. Guldbrandsen's Tryk Kjöbenhavn.

Redigeret·af·Fr·A·Hertz

№ 46. Söndag den 14 August 1881.

Politisk Sommersang.

Nu alle Højresprøjter, de store som de smaa,
Med stille Uro skotte til hverandre,
Med gamle slidte Fraser de daglig om sig slaa,
Omkring i Morads de Alle vandre.

Hver lille Højresprøjte Fa'er Estrup har saa kær —
De sultne Kroppe føder han og klæder.
Scavenius, hans Fætter, han allermest har kær,
Han Taaren bortslikker naar han græder.

For fire Aar tilbage omtrent som nu vi laa,
Da Provisoriet var rask i Gænge.
Triumf og Sejer venter Hr. Estrup nu at faa,
Og Ære og Guld fra Hoffets Enge.

Den stolte Potentat er en Folkefjende stor,
I Reaktionens Sold han bruger Armen.
Som fattig Aspirant har han vandret paa Jord,
Med „Judas" forborgen dybt i Barmen.

Vor Frihed og vor Grundlov, som tog i Favn de Smaa,
Vi ville værne Dig imod Forliset,
For Dig med Sandhedssværdet vi kraftig ville slaa,
Af Dannemarks Folk Du være priset.

Raketter.

„Nattidende" har optaget en meget fornuftig Klage fra en Familiefader, der er vred paa Avtoriteterne fordi de ikke forbyder de Handlende at sælge Børnegeværer og andet Legetøj, som er forsynet med det saakaldte „Knaldsølv", der er en meget farlig eksploderende Sats, som aarlig kræver sine Ofre. Men saa kommer „Herolden" og siger, at dette Knaldsølv er „Noget for Politiet at stikke Næsen i!" Nej hør, ved De hvad, lille „Herold", den gaar s'gu ikke. Politiets Næse er ikke meget fin i Forvejen, og skal den nu oven i Købet spoleres med Knaldsølv, saa — Godnat, Crone

---

I et San Francisco Blad læses: „Pigen N. N., 19 Aar gl., er af Dommer Wallace idømt en Bøde af 5 Doll. for at have gaaet „paa Træk" om Aftenen.

— I en vis anden By, som vi godt kender, er det Dommerne der gaar „paa Træk" efter de unge Piger, men de glemmer at dømme sig selv.

I Bibelhistorien kaldes Kristus Forløseren. Estrup vil i Danmarkshistorien blive benævnet — Opløseren.

Epidemisk Natjonalgalskab i Tivoli.

Balduin Dahl, eller slet og ret „Baldakin", som Tivolipublikumet kalde deres Kæledægge, har været uartig forleden Aften. Det paastaar idetmindste hele den vigtige natjonale, pæne Højrepresse. Feltmarskal Moltke var i Tivoli for at hilse paa sin Kollega, den anden „stærke Mand", Jagendorfer, og saa gik Hr. Moltke ind i Koncertsalen for at høre lidt paa Musikken med det Samme.

Balduin Dahl blev saa stolt af det fornemme Besøg, at han lod Orkestret spille „Heil Dir im Siegeskranz", og Publikum syntes at „den var af Kragelund", hvorfor de forlangte Numeret da capo.

Næste Morgen fik Balduin en slem Anmærkning i Karakterbogen af ovennævnte Blade, og Onsdag Aften mødte Bladenes lydige kjøbenhavnske Publikum i Tivoli, og i et „mordeiligt Krigshumør".

Udpibning, Spektakler, Slagsmaal, saaledes lød Programmet. Hvad hjalp det, at den forskrækkede Balduin søgte at forsone de vrede Guder, ved at spille de „øndigste" Natjonalsange? Ingenting! Balduin havde krænket den danske Natjonalfølelse, og derfor skulde han straffes!

Ja, man skulde næsten tro, at „De havde sat dem i Ho'edet, at de vilde sla' ham ihjel!" kan man synge med en lille Variatjon.

Men desværre. Der er ingen Grund til at synge. Situatjonen er alvorlig. Balduin er falden i Unaade. Tivolis Publikum, alias de glade Kjøbenhavnere, er bleven gale, rigtig natjonalgale! Og det er en slem Sygdom. Især nu midt i Hundedagene! Først Difteritis, og nu Natjonalgalskab! Og begge Epidemier begynder i „den fine Ende". „Herre, hvad skal Enden blive!" — Politiet holdt sig absolut passivt overfor hele denne Skandaleforestilling, siger „Dags-Av."

Naturligtvis! Det var jo ogsaa den „fine Pøbel", der gjorde Spektakler! For „simple" Folk har man en anden Kur. De slæbes til Statjonen, hvor de saa bankes møre! — Men saadan kan man da ikke behandle sine Venner, som man er „sammenspist" med, som man kører i Skoven med, som man spiller „L'hombre" med, og som man drikker med!

Dog, skal Epidemien i Koncertsalen vedvare, som „Dags-Av." mener, i „flere Aftener", burde der oprettes en Forbindelse mellem Tivoli og Crones Tivoli, der maa optage de „Gale" til „Observation". Befordringen har man jo lige for Haanden. Lad spænde for „Salatfadet". Saa komme de Natjonalgale pænt op at køre!

Redigeret af Fr. A. Hertz

Hr. Sørensens Morgenbetragtninger.

Hr. Sørensen stiger af Reden ud,
Det Skrog han er saa bevæget.
Nu bliver der voldsomt, Du milde Gud!
Mod Ministeriet præket.

Hans Hænder folder sig smukt til Bøn,
Han har vist Noget paa Hjerte,
Han vil paalæsse den Himlens Søn
Lidt af sin Kummer og Smerte.

Jehova! Du kunde vist hjelpe mig,
Naar bare Du rigtig vilde.
I Kortheb jeg vil betro mig til Dig,
For ikke din Tid at spilde.

At store Folk have stort Begær
Og ikke paa Smaafolk tænker,
Det ligger, o Herre! saa ganske nær,
Det hines Ære ej krænker.

Giv hver en Stormand en duelig Kok
Og Tøndesække med Penge,
Ti, kære Herre! Du husker jo nok,
At Tiderne ere saa strenge.

Lad ogsaa Ministre et Tillæg faa,
Til Held for den fine Tone.
Lad Krabbe kun Taburetten naa,
Og Estrup en Grevekrone.

Venstre lade Du Skrupler faa
Og Næb og Kløerne miste.
Lad bare Alting „med Lodder" gaa,
Lad Hastværk ej Nogen friste.

Præsterne kunde Du gerne gi' Lov,
At blive fra Kirkegaarde,
Samt dobbelt Indtægt til Husbehov —
Ak! Tiderne ere saa haarde.

Naar alle Store er rigtig mæt
Og spækket er hver en Lomme,
Giv saa den Arme en stakket Net
Til at røre den store Tromme.

Saa hør hans Klage af Kærlighed —
Indrøm ham lidt flere Krummer.
Han har sine Grunde, som bedst Du ved,
Naar sommetider han brummer.

Men løs ej ganske hans Lænkebaand,
Ti faar han først frie Hænder:
Mod Konge og Øvrighed løfter han Haand,
Ja, selv han mod Dig sig vender.

Saa vil han hævnes, straffe i Flæng
De Store, som skummed Fløden.
O Herre! bevar mig min lune Seng
Og frels alle Stormænd fra Nøden.

Raketter.

En lille Uting, der kalder sig „Stevns Avis", er gaaet forkert i Byen med en Historie om, at en Venstremand ved en Folkefest skulde have udtalt det Ønske, at Kultusminister Scavenius „maatte brække sine Ben".

Det er senere oplyst, at Vedkommende kun har udtalt, at han ønskede at bemeldte Scavenius som Politiker maatte falde over sine egne Ben. Følgelig har den sladdervorne „Stevns Avis" maattet sluge Benene i sig igen, ikke brækkede men ganske hele.

Sæt nu, at den ulykkelige Redaktør faar Scavenius' Ben forkert i Halsen, saa er det kun Løn som forskyldt, fordi han vilde koge Rumlesuppe paa — Ministerskanke.

Nyhed (a la „Aftenposten"). En Mand, der i Tirsdags Eftermiddag midt under det stærke Tordenvejr gik over Nørrefælled, blev næsten blændet af Lynet, der foer forbi tæt foran ham, dog uden at gøre ham videre Skade. Derimod tilføjede Tordenskraldet ham et stort Hul i Ryggen.

„Dagbladets" nye Redaktør skal nok være en Højesteretssagfører Strøm. — Først en Topsø og nu en Strøm; — hvis nu bare denne Strøm kan rive Abonnenterne med sig, for ellers kommer Skuden jo paa Grund.

I de Tider, da Kongerne endnu ikke holdt „Kammerherrer" og „Kammerjunkere", men slet og ret Hofnarre, hvilke sidste havde betydeligt mere Omløb i Hovedet end de første, spurgte en Konge en Dag sin Hofnar, om det kunde antages at være Sandhed hvad en Nar sagde.

„Det ved jeg ikke," svarede Narren, „men jeg ved, at Den er en Nar som siger Sandhed."

En net Fyr.

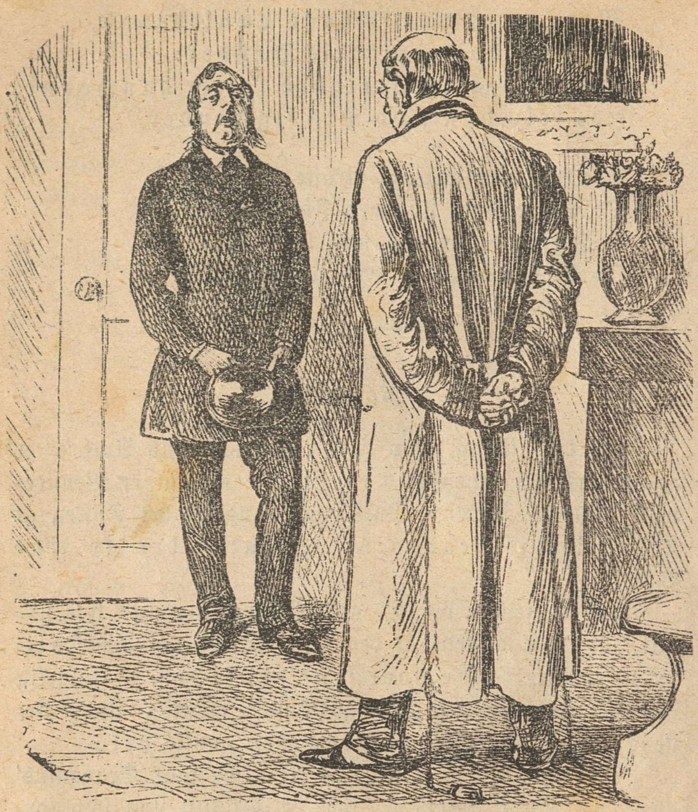

Etatsraad M. Jo, De er en net Fyr; her gi'er man Dem et Par Hundrede Kroner for at hverve Stemmer for vor Højrekandidat, og saa sidder De blot omkring i Kroerne og drikker tilpægls med Kreti og Pleti.

S. (Raadstuetjener i N.) Jeg forsikrer Hr. Etatsraaden, at jeg agiterede alt hvad jeg kunde, for af alle de Personer, som lod sig traktere af mig med Øl og Punsch, var der ikke en eneste uden at han lovede mig at stemme tilhøjre.

Etatsr. Dumrian! De har gjort baade Dem selv og hele Partiet til Nar.

Reserven.

Datteren. Kæreste Fader, tag Dig det ikke saa nær, at den flove Fabrikant B. ikke bed paa; vel var han rig, men — jeg vil nu betro Dig min Hemmelighed — nu kommer Reserven, jeg har kun at vælge. Vor Huslæge er min ene hemmelige Tilbeder, og han ejer omtrent hele V.... vej, og den unge Urtekræmmer O. er den Anden, og han er — naar den Gamle døer — god for 200,000 Kr. — Frisk Mod.

Familieliv.

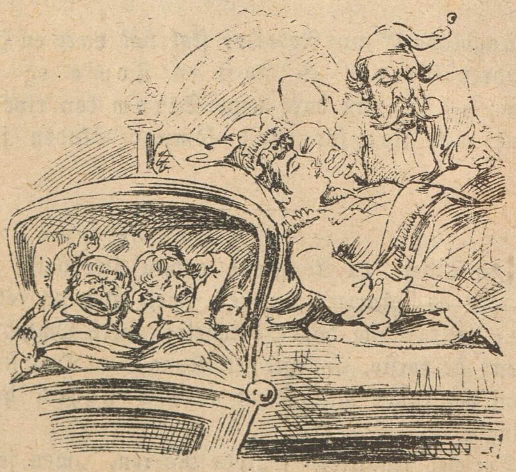

Fatter Estrup. Mutter, de Unger er ikke til at stoppe Munden paa. Se dog at faa dem til Ro.

Mutter Danmark. Du kan tro nej, min Ven! Pas Du selv dine Misfostre af Opløsningsunger, som Du fylder Huset med. Det vil jeg sige Dig, at kommer der flere af den Slags Plejebørn, saa ansøger jeg straks om Skilsmisse.

I Moskau.

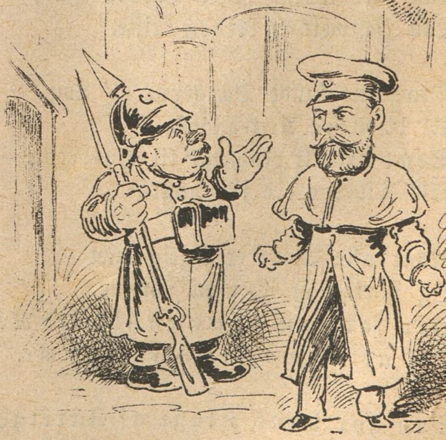

Czaren. For Fanden! Hvorfor gør Du ikke Honnør? Jeg er jo Czaren.

Skildvagten. Tilgivelse, allernaadigste Majestæt! Men hvorledes skulde jeg kunne kende Dem? Nu har jeg lagt i Garnison i Gatschina og i Peterhof i 5 Maaneder, og i al den Tid har jeg ikke set Deres Majestæt førend i dette hellige Øjeblik.

Redigeret af P. A. Hertz

Misforstaaelse.

Nevøen. Jo Tak! Fa'er har det godt; det vilde ikke gaa med Auktionerne, saa blev han Spækhøker.

Tanten. Herre Gud! Det vilde ikke gaa med Mormonerne og saa blev han Gendøber. Ja men kommer det ikke ud paa et, og kan det betale sig?

Nevøen. Nej, Tante,. han er Spækhøker.

Tanten. Naa saadan! Ja saa handler vel alle Gendøberne hos ham?

Den sidste Udflugt.

Lægen. Holdt! Behold dog Overfrakken paa, De sveder jo i Spandevis; vil De maaske blive dødsyg?

Herren. Netop, jeg kommer for at bede Dem gøre mig syg, dygtig syg — det er min sidste Udflugt. Jeg har ødelagt 2000 Kr., som Fader havde betroet mig til at indsætte i Bikuben; jeg har skrevet til ham, at jeg var dødsyg, og kun i en slig Forfatning kan jeg vente hans Tilgivelse.

Lægen. Er De gal? Forøvrigt kan jeg s'gu nemmere gøre Folk syge, end jeg kan gøre dem raske.

Kong Kalikaua i Tivoli.

(NB. Naar han kommer.)

Kong Kalikaua. Undskyld, Hr. Københavner, jeg lader ganske som jeg er hjemme og gi'er Partiet som Turist. Men hvis De sætter Pris paa det, saa skal jeg gerne tage Krone og Septer og hele Stadsen paa. Kan De se, jeg har alle Dikkedarene i Orden, ligesom de andre Konger og Kejsere.

Københavneren. Gør Dem bare ingen Ulejlighed, Deres Majestæt! Forresten synes jeg, at De gjorde bedre i at blive hjemme og holde Styr paa de Slyngler, der tyranniserer skikkelige Arbejdere, som de har narret derover paa Sandwichsøerne.

En ny Salomons-Dom.

Bondekonen. Aa, Hr. Pastor, sæt dog lidt Skik paa min Mand. Han skælder og smælder fra Morgen til Aften.

Præsten. Det kommer ikke mig ved.

Bondekonen. Jamen, naar han saa har skældt mig ud længe nok, saa skælder han Dem ud for det Allerværste.

Præsten. Det kommer ikke Dig ved.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Tilsidst gik jeg ikke mere, vedblev Jacquard, — jeg løb! Jeg kunde nok indse, at Louison med Længsel ventede paa mig, ti jeg var bleven længere borte, end jeg havde forudset. Saa sent paa Aftenen at lade mig mælde hos Markien, fandt jeg hverken passende eller nødvendigt.

Jeg besluttede derfor at gaa igennem Havedøren ind i Haven og derfra ud i Gaarden. Jeg talte Minutterne. Om fem Minutter maatte jeg banke paa Louisons Vindu. Mit Hjerte bankede voldsomt. Jeg havde jo endnu ikke været gift i ti Uger, og min Kærlighed til min Kone var saa stor, at den vilde have kunnet holde ud i ti Tusinde Uger.

Jeg aabnede Havedøren, traadte ind og lukkede den efter mig. I samme Øjeblik blev jeg greben af en Mængde stærke Arme, og en Stemme sagde:

„Hvem er Du, lille Ven? Og hvor skal Du hen?"

Denne Overraskelse var mig i højeste Grad ubehagelig. Ikke blot fordi jeg blev modtaget af disse alt andet end bløde Arme, i Stedet for af Louisons, men ogsaa fordi jeg havde de omtalte Breve til Markien hos mig, og fordi jeg straks indsaa, at kun „de Blaa" kunde modtage mig paa denne Maade.

Jeg gjorde Forsøg paa at sætte mig til Modværge, men straks fik jeg et saa voldsomt Slag i Hovedet, at jeg blev tam. Jeg blev derpaa ført hen til Slottet. Dette var aldeles oplyst, og jeg saa en Mængde Mennesker bevæge sig op og ned ad Trapperne.

Jeg gættede mig straks til, at det var en ny Husundersøgelse, der blev foretaget, og nu grublede jeg over hvad jeg skulde gribe til, og tænkte paa, om det ikke var det Bedste, at jeg ved den første gunstige Lejlighed der tilbød sig, passede mit Snit til at blive Brevene kvit.

Her gjorde Jacquard en Pavse.

Hidtil havde han talt i en meget rolig Tone. Kun en Gang imellem havde hans Stemme antaget et haanligt eller ironisk Udtryk, navnlig da han udtalte Ønsket om at Gud vilde lønne den unge Vikomte Henri de Marigny efter Fortjeneste.

Nu saa han sig om i Værelset og fortsatte derpaa sin Fortælling i kortere Sætninger og undertiden i en Tone, som om det faldt ham vanskeligt at trække Vejret.

„Jeg ser endnu Alt tydeligt for mig som det var, da jeg traadte ind i den store Sal, i hvilken man trang mig til at træde ind. I Kaminen blussede et mægtigt Baal. Oven over Kaminen var der anbragt en Masse tændte Lys, men som dog ikke kunde oplyse hele Salen, der var meget stor.

Paa den ene Side af Kaminen stod der en Anfører for „de Blaa". Han var halvt Soldat og halvt Politiembedsmand, og han var omgiven af en halv Snes „Blaa", der alle var forsynet med Vaaben.

Paa den anden Side af Kaminen stod Markien, Intendanten, nogle Fremmede, der tilfældig befandt sig paa Slottet, og en Del af Tjenerne. Alle disse Mennesker stod kun meget let paaklædte. Jeg kunde ikke nære Tvivl om, at man havde jaget dem lige ud af Sengen. Nogle af Republikens stærkt bevæbnede Soldater kom nu ind med en Del skælvende og bævende Tjenestefolk, hvis Nattero de aabenbart havde forstyrret, — og derpaa gik de igen deres Vej.

Hele Slottet var opfyldt af den vildeste Larm. Dog hørde man tydeligt de tunge Trin ude paa Trapperne, i Korridorerne og i Værelserne ovenpaa, ti i selve Salen herskede der den dybeste Stilhed; — kun en Gang imellem knagede og bragede det fugtige Brænde i Kaminen.

Da jeg blev ført ind i Salen, mønstrede Republikens Kommissær — jeg fik senere at vide, at han hed Benoit — mig med et langt og gennemtrængende Blik. Derpaa henvendte han sig paany til Markien. „De benægter altsaa", sagde han, „at den ci-devant Greve de la Tour-Henan befinder sig i dette Hus? — Ved De nu ogsaa, hvilken Straf der venter Dem, dersom vi alligevel finde ham her i Huset, og det saaledes viser sig, at De har ført Republiken bag Lyset?"

„Nej, det ved jeg rigtignok ikke", svarede Markien ganske rolig, „men selv om det er Dødsstraffen, De truer mig med, maa jeg alligevel fastholde min Paastand. Jeg kan kun anmode Dem om at søge efter ham. I mit Hus vil De ganske vist finde nogle Paarørende, nogle Venner og nogle Vaaben; — disse sidste er man jo ligefrem nødt til at forsyne sig med i vore Tider, for at man kan værge sig imod Angreb af Marodører. Andet vil De ikke finde!"

Jeg undrede mig noget over den Rolighed, med hvilken Markien udtalte disse Ord; ti jeg havde jo bestandig anset ham for en Kujon, — og det havde han selv Skyld i. Hvorledes gik det da til, at han var saa rolig i dette afgjørende Øjeblik?

„De ved altsaa slet ikke noget om, hvor Borger de la Tour, — hvor Borger Tour", rettede han sig selv, — „for Øjeblikket er henne?" spurgte Benoit.

„Kun Gud ved, hvor han nu er henne!" svarede Markien med den samme uforstyrrelige Rolighed.

Og han sagde jo Sandhed, — om ikke hele Sandheden, ikke den rene Sandhed. Derfor undrede det mig jo netop, at han kunde være saa rolig, som han var.

(Fortsættes.)

Bekendtgørelse.

(Gammel Ramse.)

Herved har jeg offentlig at bekendtgøre for det ærede Publikum, at jeg er bleven findet paa ved offenlig Auktion at bortsalge min Hovedgaard, Sultenborg kaldet, som er beliggende mellem Snoghøj og Aalborg i i Luften, hvilken i Alt er takseret for 712 Hamburger Alen, og Skovskylden 3 Tønder mindre end 24 Skæpper og Mølleskylden 1/3 Pagl. Jordbunden er af meget god Bonditet, vel dyrket og gødet med Flintesten og Timian næsten overalt til Skuldrene. Paa Gaarden kan der aarlig avles 40—50 Sække Hø samt 20 Tønder Kalk, desuden 10 Tønder Krudt og 5—6 Tønder Pebernødder. I Gaardsrummet græsser aarlig over 40 Vædbere og 7 Bukke, desuden er der ogsaa et betydeligt Hollænderi; ti der er over 163 Gæs, som malkes 3 Gange daglig, saa at et anseeligt Krantum Smør og Ost bliver samlet af den meget overflødige Gaasemælk. Bøndergodset er i en udmærket daarlig Stand, saa at Bønderne ere færdige at spise hinanden. Der findes ogsaa en smukt onlagt Have paa Loftet og et Springvand paa Ladefogdens Ryg, samt en Vejrmølle i Skorstenen. Alle Værelser ere prydede med sort Pølseskind. Derefter bliver ogsaa bortsolgt adskillige rare og fede kostbare Boskaber, Tjæretønder, Skødskind, Kløpinde, Bikuber, Piskeparykker og et Lommeur af Hattefilt samt Rotter og Mus og andre Smaating. Auktionen tager sin Begyndelse den 32te August om Formiddagen Kl. 13. Liebhavere ville altsaa behage at indfinde sig paa Gaarden og være forsynet med tilbørlig Kaution. Auktionen afholdes paa Propdreierens Ryg med lystig Krabask. Auktionspengene betales ikkun 3 Uger før Auktionens Begyndelse, enten til mig selv eller til min Foged, der ligger i Barselseng paa Vandkunsten.

Sultenborg den 31te Febr. 18003.

Mads Torenskade.

Udenfor en Landsbykirke.

(Efter Gudstjenesten.)

Præsten: Jeg synes, at her hver Søndag kommer saa mange Folk fra det andet Sogn. Synes I saa godt om min Prædiken, kære Venner?

En Bonde (fra det andet Sogn): Nej, Hr. Pastor, men det Brændevin hjemme i vor Kro, er ikke saa godt som det, vi faar hos Kromanden her i Byen, og Glassene er desuden meget større!

— Bismarck vejer, efter foretagen Prøve — 227 Pund. — Om ham gælder det altsaa ikke: „Du er vejet og funden for let!“

Logogryf.

1 2 3 4 5 6 7 8 9
De flere Gange har gjort Underværker
Og raset vildt som nordiske Berserker.
1 2 3
En Egenskab ved Duer, Sko og Handsker.
1 2 5
Passeres kan af Tysker som af Dansker.
1 2 3 6 7 9
Kan sommetider frelse Dig for Dask.
Det sker ved Hoffet som i hver en Snask.
1 9 8
Med den man næsten Heksekunster mægter,
Den uundværlig er for alle Slægter.
1 4 8 9
Det vil jeg ikke ønske noget Væsen.
2 3 8 6 8
Kom bare ikke den for nær med Næsen.
3 2 1
Det giver man til Drenge, Heste, Hunde.
3 4 5
Og faar man det, kan man ej rigtig blunde.
3 2 7
Det er Du, hvis min Logogryf Du gætter.
3 2 8 9
Sligt Mandens Ære altetider pletter.
5 1 2 3 6
At gøre dette sjelden man fortryder.
8 2 3
Ham min Respekt jeg meget nødig yder.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

„Helsingør.“

Rigtig løst af: De fortvivlede Skomagere i Strandgade; En Smedesvend; Pe. Wælling fra Aalborg; William Hansen; En Kruppsk Kanon; Lundberg; Kildebakke; Den Lille paa Øen; 2 Røde paa Postgaarden; Nahoj; O. S.; Det fortabte Faar; A. A. Koben; Md. Spark.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Nømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Estrups Klagesang.

Mel. En Pige gik ved blanken Sø.

O lyt dog til min Klagesang,
Jeg er i svarlig Nød,
Ti min Finanslov, favnelang,
Ej Folkets Bifald nød.
Nu har jeg gjort hvad jeg formaar,
Og hvis nu flere Hug jeg faar,
Saa maa jeg løbe fluks min Vej,
Den Tort jeg døjer ej.

·Redigeret·af·Fr·A·Hertz·

A Guldbrandsen's Tryk Kjöbenhavn.

Redigeret·af·Fr·A·Hertz

RAVNEN

·№ 47· | ·Söndag d. 21 August· | ·1881·

Ravnesang.

Paa mine stærke sorte Ravnevinger
Jeg svang mig i det dybe, dunkle Blaa,
Og nu jeg Eder sikkert Budskab bringer
Om hvad jeg fra mit høje Standpunkt saa.

Imellem Hav og Bjerges dybe Rifter
Laa store Riger udbredt for mit Blik,
Mens Løgn og Sandhed, Trældom og Bedrifter
Ej nogen Stund mit skarpe Syn undgik.

Der saa jeg Skurke vandre purpurklædte
Hen over Blod og Lig, med Smil paa Kind.
Der saa jeg Præster, skumle og forædte,
Som bildte Folk de værste Løgne ind.

Der saa jeg Daarer bugte sig i Skarnet
Foran en Røverchef med Krone paa,
Og hist i Vuggen sprælled Pattebarnet,
Til Drot udkaaret før det kunde gaa.

Jeg saa en Masse ordenssmykte Fyre,
Som haanligt saa paa Folkets Masse ned,
Og raabte: allerbedst man dem kan styre,
Naar de gaa om i mørk Uvidenhed.

Jeg saa Despoter søndertræde Folket,
Indsnørte i Ministres Ledebaand,
Og Loven blev af Had og Ondskab tolket,
Og Retfærds Sværd laa i Partiskheds Haand.

Jeg saa, at Sandheds Lys og Videnskaber
Omstyrted Dogmer uden stort Besvær,
Og Troen paa Miraklerne sig taber,
Trods Frækhed hos den sorte Hyklerhær.

Jeg saa, at Troner kun er Pindebrænde,
Naar Folket rejse vil den lade Krop,
At Suveræner ogsaa kunne ende
Paa et Skafot, naar Folket siger: Stop!

Jeg saa en Uro, hørte Larm og Bragen
I alle Samfunds undertrykte Lag,
Jeg saa, at rask vi nærmer os mod Dagen,
Paa hvilken Folket slaar et Kæmpeslag.

I Danmark Reaktionens Bannerfører
Jeg saa paa en Ministertaburet,
Mens Tusinde Forbandelser jeg hører
Mod dem, som styred Danmarks Rige slet.

Jeg saa en Folkehær, som endte Spliden,
Som knuste Afgudsstøtten uden Skaan,
I Pagt med Sandhed, Lyset og med Tiden
Kan kvæles Nutidsdjævlens Trods og Haan.

Fra Badeanstalten i Landemærket.

1.

Forleden Dag kom en ældre Mand og mældte sig til Badning. Manden gaar daarligt paa Benene og er tarveligt klædt, og han blev — uvist af hvilke Grunde — bortvist af en af Badebetjentene.

2.

Manden sætter sig ganske taalmodig udenfor paa Bænken; kort efter kommer Inspektøren, klapper den Gamle paa Skulderen og siger: „De er bleven urigtig behandlet, Sagen er mig forebragt, vær saa god, De skal komme allerførst ind til Badning.

3.

Badebetjenten fik en ordenlig „Snøvser" og den Gamle blev nu behandlet med al mulig Høflighed.

Moral.
Hovmod og lavest Kryberi
Som Brødre staa hinanden bi.

Brev fra København til „Ravnen".

En af de frækkeste Personer i København er en følle Værtshusholder, som tillige er Fæstemand og Aagerkarl. Naar han som Fæstemand har skaffet En eller Anden Arbejde, lader han sig betale saa ublu, at selv den Modigste vilde gyse derved. Som Aagerkarl driver han Forretningen med det frækkeste Blodsugeri. Naar han udlaaner Penge, vil han alletider have et Pant, som er mindst tre Gange saa meget værd som Pengene han udlaaner. Og dermed vil han ikke lade sig nøje, han tager tillige 40—50 pCt. pr. Maaned.

Ærbødigst
En Indvaaner.

NB. Hvis denne frække Person ikke vil forbedre sig, bliver han ved bedre Lejlighed taget nærmere under Behandling.

Fra Tivoli.

— Uf! man kan næsten ikke røre bekendt at se paa de Danserinder. Deres Skørter er virkelig altfor korte.

— De tager fejl, Frøken, det er Benene, der er for lange.

Etatsraaden er kommen hjem.

Velkommen tilbage til Nordens Athen,
Vi Stakler har savnet Dig længe.
Hvis ret Du ved Badet har vadsket Dig ren,
Det kosted vist voldsomt med Penge.

Men da kan Du nok være inderlig glad,
Ved saadan en Tukkert at tage.
Naar saadan de Skidne kan bære sig ad,
Saa har de ej Grund til at klage.

Du var vel saa syg og saa anstrengt og mat,
Da Havet ved Norge Du søgte.
Dit Kald var saa strengt jo ved Dag og ved Nat,
Nu maatte en Anden det røgte.

Ak! vi Socialdemokrater kan ej
Faa Løn for at ligge og bade,
Saa kan med det samme vi rejse vor Vej,
Og det er nu Jammer og Skade.

Og bliver vi syge saa siger en Stud:
„Paa Grødslottet for at kureres“,
Og har vi ej Mønten saa skrives vi ud
Og Valgretten fluks suspenderes.

Og var en besmittet af Dit og af Dat,
Som under Justisen har hjemme, —
God Morgen! med Badning, nej, man tog ham fat,
For ham i „Tivoli“ at gemme.

Men sig, Hr. Etatsraad, det gik jo saa godt,
Imens Du var borte fra Pladsen,
Om Du for bestandig var bleven „Udtraadt“,
Det var vist det Bedste for Massen.

Ti uden din Bistand det prægtigt kan gaa
Og bedre kan styres Ballonen.
Lidt mer i dit Knaphul Du kunde jo faa
Og dertil „i Naade“ Pensionen.

Da fjernt fra vor fæle, urolige Stad
Igen Du i Havet kan pjaske,
Og tage det rette „Genfødelsens Bad“
Og aflagge Storhedens Maske.

Vi Socialister med Sang og Musik
Da skulle paa Vejen Dig følge,
Velsigne det salige Øjeblik,
Da Du er forsvunden i Bølge.

Raketter.

Tivolis Direktion er vred paa Balduin Dahl for hans „Umtriebe“ med Moltke, og har allernaadigst forvist ham til Rosenvold hos hans Slægtning, Grev Rantzau. Men Direktionen er ogsaa vred paa C. C. Møller, fordi han spiller altfor mange Nationalnumre! Bare Direktionen nu ikke forviser ham til — Lindenau.

Københavns Brændevinsbrændere vilde „brænde den a'“ for Tietgen, der er interesseret i det ny Spritkompagni. Saa telegraferede de til Spritfabrikerne i Provinserne for at lave en Sammensværgelse. Men den holdt ikke sine Grader, for Tietgen opdagede den og inviterede Direktørerne for Provinsselskaberne til en „bedre Middag“ i Tivoli, hvor han i den Grad bedaarede dem med sin Esprit og berusede dem med sin Sprit, at de hverken kunde se eller høre. De var døddrukne — af Begejstring over at komme i „Kompagni“ med Tietgen. — Men baade de og Brændevinsbrænderne kommer vist til at synge: „Tivoli, Tivoli, aldrig, aldrig glemme vi.“

I Anledning af Pibekoncerterne i Tivoli har den offenlige Politiret slaaet en „Erindringsmedalje“, som er tildelt de dygtigste Deltagere, mod en Kendelse af — 15 Kroner!

Blandt Sommerrevuen „Haabløse Slægter“s mange Figurer var ogsaa en Munk, som spilledes af Hr. Engel. Politiet har forbudt denne Fremstilling, hvilket i Grunden maa beklages, ti naar en Engel bliver — Munk, saa har man en selvskreven Repræsentant for „Haabløse Slægter“!

I „Herolden“ for Lørdag den 13de August læses:

„Af Trang ser en Arbejder sig nødsaget til at sælge et nyt Sølv-Cylinderur, som har kostet 32 Kr. Uret staar paa Assistentshuset, og Sedlen er indlagt tilsalgs paa „Herolden“s Kontor. 25 pCt. af det, som ved eventuelt Salg indkommer, skænkes Bladet „Herolden“.“

— Hvis Nogen ønsker en Grademaaler for „Herolden“s Arbejdervenlighed, saa vil de 25 pCt., som Bladet modtager af en Arbejder, der sælger sit Ur af Trang, ganske vist kunne yde udmærket Tjeneste.

Valgtryk.

Skovfoged Jørgensen. Hvor kunde det falde Dig ind at stemme paa Niels Nielsen?

Arbejderen. Fordi jeg mente, at det var rigtigt.

Jørgensen (fortørnet). Har Du nogen Mening? Jeg har ikke en Gang nogen Mening, uagtet mit Hoved er meget større end dit.

Arbejderen. Ganske rigtig er mit Hoved mindre, men jeg drikker heller ikke saa mange Bajere.

Jørgensen (mere fortørnet). Jeg betaler selv mine Bajere.

Arbejderen. Det er en anden Sag; jeg troede, at Graatop (Godsforvalteren) maatte betale Gildet.

Jørgensen (opbragt). Du faar aldrig Arbejde her i Skoven mere.

I Tivolis Koncertsal
(under den Balduinske Krig.)

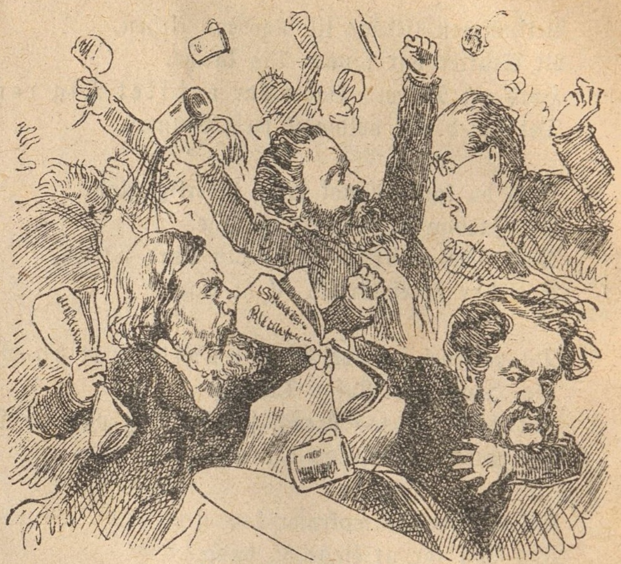

Mel. O, Du min Valdemar.

Nationalgale.	Væk, væk med Balduin.
Balduinere.	Nej, han leve højt.
Nationalgale.	Hvad siger Du? Dit Svin.
Balduinere.	Det er s'gu for drøjt.
Nationalgale.	Nu skal Du s'gu ha'e Klin.
Balduinere.	Du skal have Børst.
Nationalgale.	Ned, ned med Balduin.
Balduinere.	Jamen Du skal først.
Alle i Kor.	Tschu! Tschu! Tschu! Tschu! Tschu!

Russisk Familieliv.

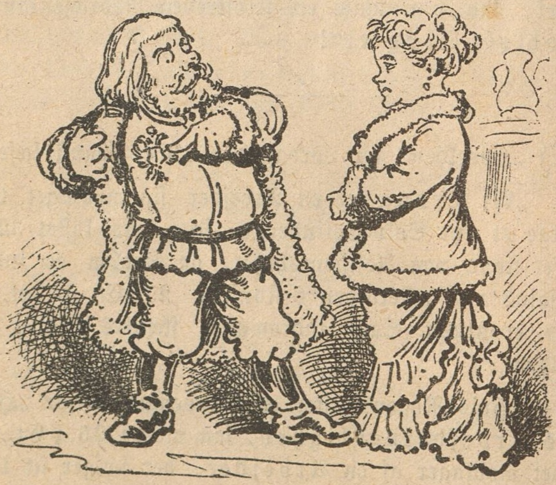

I.

Manden. Hør, Kone, din Opførsel har i den senere Tid forekommet mig noget mistænkelig. Jeg vil bare raade Dig til at holde Dig i Skindet, for skulde jeg mærke, at der er Noget der pusler, saa vil det gaa Dig ilde. Jeg vil lade Dig vide, at jeg som loyal Borger er frivilligt Medlem af Politiet.

II.

Konen (Dagen efter). Se saa, Gamle! Nu kan Du mælde Dig! Jeg har ligesom Du begyndt at interessere mig for det almene Vel. Du kan tro, at nu skal jeg nok komme efter dine Lurendrejerier; for ser Du, jeg er — hemmelig Politiagent.

Landliv.

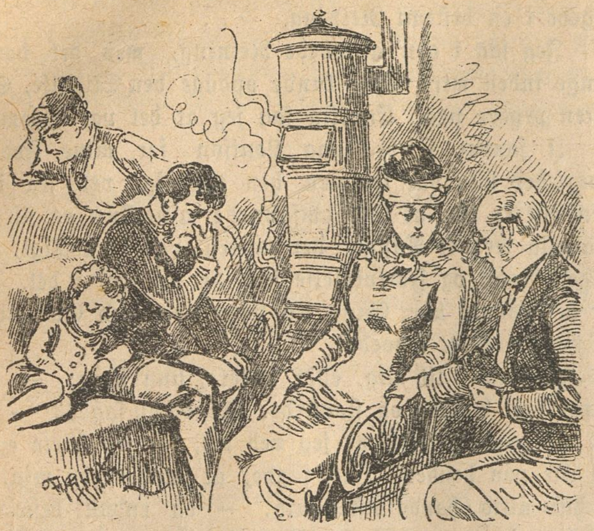

Lægen. Naa, hvordan staar det til? De er nok Skidtmads alle Mand synes jeg.

Fruen. Aa, det er rædsomt, Hr. Doktor! Først flyttede vi ind for Halssygen, saa flyttede vi ud igen, og nu ligger vi her med Snue, Hoste, Gigt og Kakkelovnsrøg og Gud hjælpe os! Det regner jo, saa man maa græde Taarer ved det.

Lægen. Ja, Frue, det er ikke anderledes her i — Taarbæk.

Beskedent Ønske.

Etatsraaden. Naa, min Dreng, din nye Guvernante er jo meget tilfreds med dine Kundskaber i Begyndelsesgrundene, men nu skulde Du rigtig for Alvor til at lære Noget. Du er jo en sød lille videbegærlig Dreng; sig mig en Gang, hvad ønsker Du nu i Grunden allerførst at lære?

Ungen. Det ved jeg godt, Fader, jeg ønsker først at lære at spille —

Etatsr. Bravo! Du skal faa dit eget splinterny Fortepiano.

Ungen. Nej, Fader, jeg mener at spille Billard og Whist ligesom Du gør.

Paa Jagt.

Jægeren. Nu har jeg rendt over halvanden Mil omkring uden at kunne faa den fordømte Ræv paa Skud.

Drengen. Den sidder derinde i Kulen; den smut ind straks førend Herren kom, for den blev bange for mig.

Jægeren. Bange for Dig, saadan en lurvet Purk, nej, det er mig den er bleven bange for, ellers havde den vel ikke rendt Skoven rundt hele Dagen.

Adelsnykker.

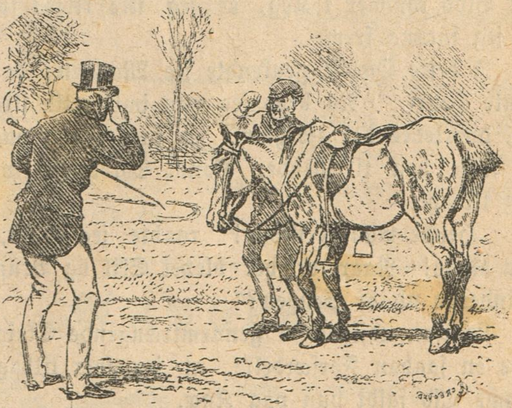

Gamle Baron B. Er det Dig, Hans Jensen? Naa, skal Du ud at ride paa den Rallike?

H. J. Rallike? Det kan Baronen selv være. De har jo været gjort umyndig al Deres Tid.

Baronen. Uforskammede Karl! Har Du ikke i mange Aar nydt Godt af Godset.

H. J. Nydt Godt, nej, jeg har holdt min Fæstegaard og hjulpet til at føre Dig og de andre Gavtyve i Administrationen.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Paa samme Tid tilkastede han mig et betydningsfuldt Blik. Jeg forstod det meget godt, — jeg skulde tie stille og være forsigtig. I mit stille Sind lovede jeg, at jeg vilde tie stille; — ja, det gjorde jeg. Det var det sidste Øjeblik, i hvilket jeg hengav mig til min hundeagtige Troskab.

„Jeg vilde ønske, at Deres Angivelser maa bekræfte sig," sagde Kommissæren koldt.

I dette Øjeblik blev Døren i den modsatte Ende af Salen aabnet og to Personer traadte ind: en Mand, der var indhyllet i en let Natklædning, og et Fruentimmer, som aabenbart i al Hast havde kastet en Kjole over sig; ti hendes Skuldre var blottede og Haaret hang i Uorden ned over dem. Jeg har allerede bemærket, at den Del af Salen kun var svagt oplyst. Jeg genkendte som Følge deraf ej hine to Personer.

„Hvem er det? Lad dem komme nærmere!" sagde Republikens Kommissær. „Hurtigt! — Hurtigt!"

Manden traadte frem. Fruentimmeret bugtede sig som en Slange og skjulte sit Ansigt i sine Hænder. Soldaterne greb hende ved Skuldrene. Det var som om Blodet blev til Is i mine Aarer; ti jeg troede at genkende Louison. Jeg vilde styrte løs paa Soldaterne. Hvor turde Nogen vove at gøre Louison Fortræd? Man havde efter al Sandsynlighed med raa Latter trukket hende ud af Sengen; — jeg knyttede Hænderne; — naar mit Blod kommer i Kog, er jeg ikke til at spøge med; — jeg sprang frem.

I dette Øjeblik genkendte jeg Manden; det var Vicomte Henri. Nu brød jeg mig imidlertid ikke en Døjt om, hvorledes det gik ham; jeg tænkte kun paa Louison og ilede hen til hende, skøndt Soldaterne vilde holde mig tilbage.

„Hende maa I slippe!" raabte jeg vildt, „det er min Kone! Naar er det blevet Skik og Brug at rive Kvinderne ud af Sengen?"

Louison udstødte et gennemtrængende Skrig, der røbede en saadan Forfærdelse, at jeg foer tilbage. Paa samme Tid faldt hun paa Knæ.

„Din Kone?" sagde en af Soldaterne. „Det vilde maaske have været Dig kærere, om vi havde ladet hende blive oppe hos ham der? Naa, det kan man da kalde en mønsterværdig Lakaj — og Ægtemand!"

Disse Ord fremkaldte en haanlig Latter. Jeg blev staaende stille. Det forekom mig, som et Lynglimt var faret forbi mine Øjne og havde gjort mig blind.

„Hos hvem? Oppe hos hvem?" stammede jeg endelig.

„Ih, — hos ham der!" svarede Soldaten, idet han pegede i en bestemt Retning.

Jeg saa i den antydede Retning, men det varede længe inden mine Øjne kunde opdage den Skikkelse, Soldaten pegede paa. Endelig saa jeg at det var Vicomten.

I samme Øjeblik laa Louison for mine Fødder. Hvorledes hun var kommen hen til mig, ved jeg ikke; men vist er det, at hun omfavnede mine Knæ og stirrede paa mig med et Ansigt, der næsten var ukendeligt, saa megen Angst og Fortvivlelse stod der at læse i det. Jeg ser det paany, hver Gang jeg staar nede ved Guillotinen og der falder et Hoved.

Hun talte til mig, eller rettere, hun skreg; — hun græd, hun hulkede og stønnede. Hvad hun sagde? — Ja, det er mærkeligt nok, at jeg ved det, for jeg hørte egenlig ikke paa hende. Hun sagde, at hun elskede mig, — at hun altid havde elsket mig, — og endnu bestandig elskede mig, — at hun ikke vilde have lyttet til ham, dersom jeg havde været hos hende, — at hans søde Smigrerier havde gjort hende fortumlet i Hovedet, — at hun tilsidst ikke havde set sig istand til at gøre Modstand, — at han i sine Arme havde baaret hende op paa sit Værelse, — i Aften for første Gang, — at hun vilde ønske jeg vilde dræbe hende, da hun ikke kunde udholde at leve længere, — og meget mere, som saadanne taabelige, letsindige, smukke Lakajkoner kan falde paa at sige, naar de overraskes af deres Ægtemænd.

Jeg lod hende tale; — jeg var tilmode som om Hjertet skulde briste i Livet paa mig; — jeg skælvede, og dog følte jeg mig i Besiddelse af Kæmpekræfter, da jeg greb Louison og kastede hende langt hen i en Krog, hvor hun blev liggende med Ansigtet vendt nedad og med udstrakte Arme. Soldaterne sagde senere til mig, at jeg i hint Øjeblik havde været ligbleg, og at mine Øjne havde funklet med en sælsom Glands, som om jeg var gaaet fra Forstanden. — Jeg tror det gerne.

Nu gik jeg hen til Vicomten. Han var meget bleg og betragtede mig med rynket Pande og med et besynderligt Blik. Hovmod og Frygt strebes om Herredømmet i hans gustne Aasyn. Jeg sagde ikke et eneste Ord, — jeg kunde ikke tale. Ordet „Skurk", som jeg hvislede frem, kunde han vist ikke høre, — men derimod kunde han ganske bestemt føle, at jeg spyttede ham i Ansigtet.

Han løftede Armene i Vejret, — men ikke synderlig højt. Han havde vist nok Lyst til at slaa mig, men det var da ikke saa besynderligt, at han opgav den Ide, da han saa paa mit Ansigt, — ti det saa vist forfærdeligt ud. Desuden ilede nu Soldaterne hen til ham, greb ham og førte ham bort fra mig.

(Fortsættes.)

Raketter.

„Dags-Avisen" har en Notits om de begyndte Teaterprøver, i hvilken det hedder: „Paa Kasino har Hr. Pio allerede begyndt at prøve paa „Tambu:majorens Datter"." — Det er alligevel en stor Skælm, den lille „Dasavis".

Fra Smørhandelen i Larslejstræde 4 averteres: „Atter udsælges et Parti friske (mindre) Æg til 70 Øre Snesen." — Hvem der nu bare vidste, om Parantesbemærkningen „mindre" gælder Æggenes Friskhed eller deres Størrelse. Sandheden ligger jo gerne i Midten, siger man, og „mindre" kan derfor passe paa begge Egenskaber.

200 glade Københavnere gik forleden Mandag Morgen ombord i det tyske Dampskib „Kronprinz Friederich Wilhelm", for at foretage en „Lysttur" til Møen, under Hr. Jm. Rees Ledelse. Foruden alle Ulemperne ved en Rejse over Køgebugt i Storm, Søgang og en øsende Regn, foruden alle Ubehagelighederne ved Søsyge, daarlig Forplejning etc. maatte de „Lystrejsende" oven i Købet døje den tyske Kaptejns og hans tyske Besætnings mindre venlige Opførsel, og de maatte finde sig i, som en Deltager beretter, at blive hjemsøgt af en halv Snes tyske Bønderdrenge, der spillede falsk Musik og lod Tallerkenen gaa rundt hvert Øjeblik. Under saadanne Omstændigheder er det ikke en Gang værd at nævne, at Størstedelen af de „Lystrejsende" ikke kom i Land paa Møen, paa Grund af Stormen. Om disse stakkels Københavnere havde forglemt sig selv og et Øjeblik ladet deres Harme gaa ud over den lidet imødekommende tyske Kaptejn, saa havde der vel egenlig ikke været Grund til at gøre dem Bebrejdelser. Men de havde saalidt tilfælles med deres rasende Byesbørn fra Tivolis Koncertsal, at de hverken gjorde Spektakler eller yppede Klammeri men taalmodige som de Lam, der forsendes med andre Dampskibe, fandt de sig i Alt. — De opførte sig som ægte Københavnere, ti de ægte Københavnere gør aldrig Vrøvl, naar ikke deres dominerende Organer i Pressen forleder dem dertil. Naar „Dagbladet", „Dagens Nyheder", „Nattidende" og „Dagstelegrafen" tier, saa tror Københavneren at det maa være rigtigt, og saa siger han ikke et Muk, men synger: „Ske hvad der vil, jeg ser til!" —

Ved Finanslovens 2den Behandling paastod Estrup, at det var en konstitutionel Uting, at Folketinget ikke vil bøje sig for Regering og Landsting. — „En konstitutionel Uting" — det kan De selv være, Hr. Estrup.

Logogryf.

1 2 3 4 5
For Søfolk er det temmelig nødvendigt.
1 2 3
At lave det af Ondskab, det er skændigt.
1 2 3
Et Ord, som kan med Rette chikanere.
1 2 3
Den findes her som og i Lande flere.
1 2 3
Naar dette lød, det tidt saa farligt ud.
1 2
Det siges om en rød og svampet Tud.
3 2 4
En Mand, som er berømt i Danmarks Rige.
3 2 5 5 4 3
En slig gaar ej paa Jord, det maa man sige.
5 2 3
Den er jeg bange for som selve Fanden.
5 2 4
Der lever Kvinden glad og tryg med Manden.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:
„Pariserne."

Rigtig løst af: Kristian Berentsen; En Smedesvend; A. A. Koben; Md. Spark; De tørstige Skomagere i Strandgade; En Rød paa Postgaarden; Th. Gørløse; Johannes og Villiam Hansen; Klara Tut; Basse fra Aalborg; De to grinagtige Laasesmede paa Frydsvej; Lundby; Det fortabte Faar.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen, senest Onsdag Aften.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"'s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Fra Irland.

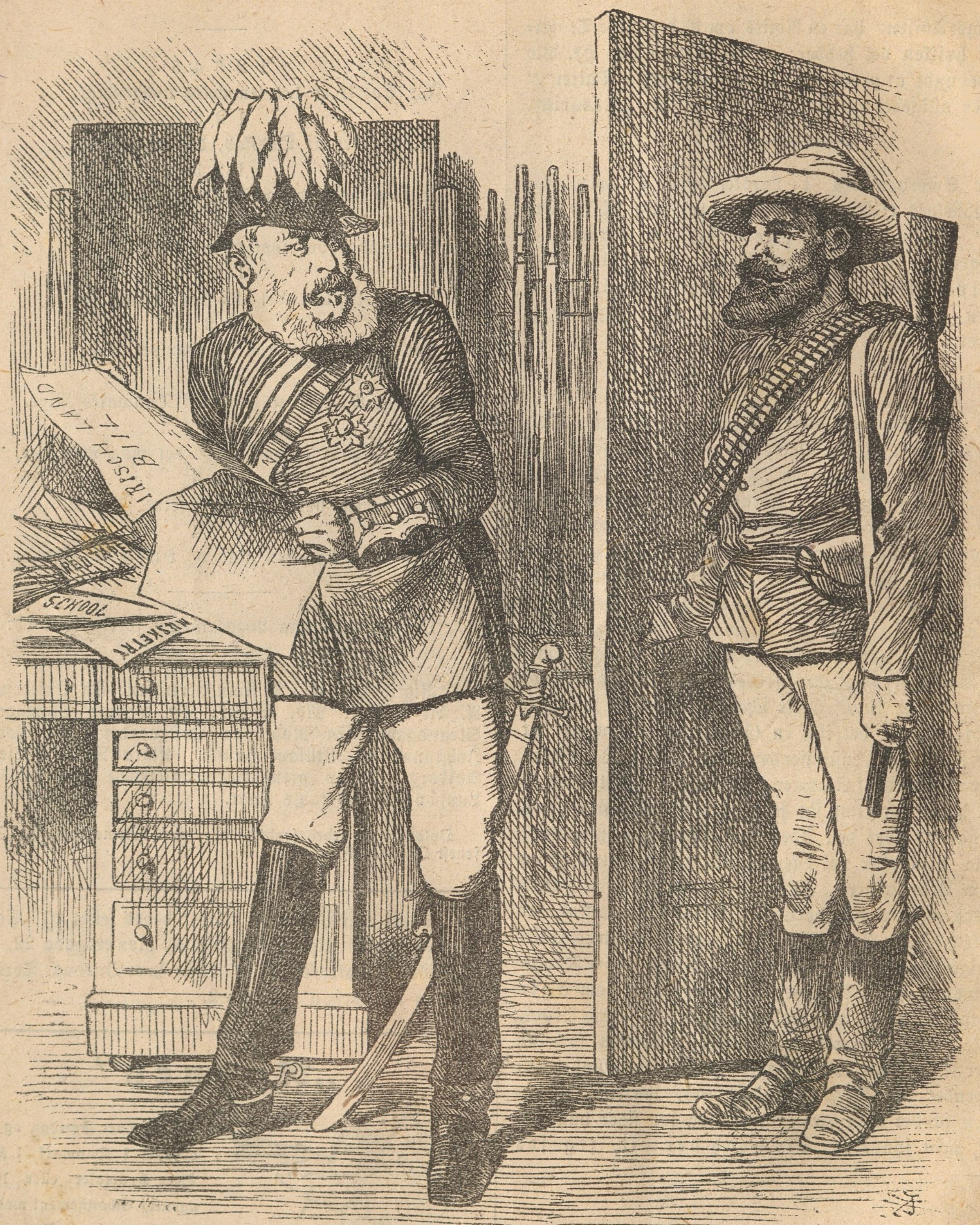

Vicekongen. Hvem der?
Irischmand. Deres Herlighed skal saamæn ikke vente paa Landbillen, vi kommer den i Forkøbet. Om 3 Uger staar 10,000 Mand af Landligaen rede til at udjage baade Deres Herlighed og det hele engelske Tyranni.

A. Guldbrandsens Tryk Kjöbenhavn. — Redigeret af Fr. A. Hertz.

RAVNEN

№ 48 | Söndag d. 28 August | 1881.

A·SHULENBURG·FOTOLIT.

Krigsmanien.

Den Plet af Jord, man kalder Fædreland,
Og hvorom med fanatisk Iver fredes,
Er samlet sammen under Mord og Brand
Naar alle Krigsdæmoner vildt tilbedes.

Kanoner, Sabler, Kugler, Krudt og Blod
Dermed staar Landets Grænsepæle præget,
Man ofrer Alt i Krigens Slagterbod,
Af Helvedondskab Hjertet er bevæget.

Hvor er den rette Grænse for vort Land?
Ak! Fortid har af slige haft saa mange,
Som af den Stærkeste blev bragt i Stand,
Og under Skjaldes mørke Vanvidssange.

Ved Magt kun Ret, er Krigsgudindens Segl,
Dog dyrkes hun med Lidenskab og Varme,
Og Biblen dømmer ikke Sligt som Fejl,
Se, derfor vildt de Forsvarsgale larme.

Forbandet være dette Oldsystem,
Ved Folkets Blod at lave Fædrelande,
Nej, hele Verden er vort fælles Hjem,
Vort Fædreland gaar over Bjerg og Vande.

Forbandet være hver en Religion,
Der kalder helligt, hvad ved Sværdet vindes.
Hver Krigens Gud er Djævelens Person,
Hver blodig Sejr jeg kun med Afsky mindes.

Hvert Despoti med purpurklædt Regent,
Er skabt fra fjerne Old af Røverbander,
Og Krig, Soldater er som vel bekendt,
En anden Form for Mord og Morddrabanter.

Fornuft og Kærlighed sig slutter til
— Med Afsky for Kanoner, Bajonetter —
Den Politik, der intet Forsvar vil,
Fordi man mer ad Fredens Vej udretter.

Ej ændses burde mer Despoters Skraal,
Saasnart de Folk lod kalde til Soldater,
Et Nej! saa haardt og fast som Sten og Staal,
Der burde tordnes ud i alle Stater.

Da vilde studse hver Krigsmatador,
Mest ved paa Rang og Levebrød at tænke,
Tænk, at en Fyrstevillie ej formaar,
At trække Folk til Krigens Slagterbænke.

Det blev dog i et Land for mange vel,
At føre bort som Daarekistegale,
Og lade hele Folket slaa ihjel,
Ej nogen Statsmand vilde anbefale.

Blot Enigheden i et lille Land
Fik frem det store Folke-Nej mod Krigen,
Snart midt i Fjendens Rækker Menigmand
Eksemplet fulgte under Venskabs Higen.

Snart vilde banlyst vorde disse Ord:
„Krig er dog et nødvendigt Samfundsonde.“
Mens Krigens Drage segnede til Jord,
Og Venskabs Balsam dulmede hver Vunde.

Naar Freden da grundfæstet var paa Jord
Og Krigstrompeten mer ej hørtes blæse,
Man i Historien med strenge Ord
Da vilde Dommen over Krigen læse.

Og i Museer vilde blive gemt
For Efterslægten Krigens mørke Minder,
Hvert Folk for milde Glæder være stemt,
Naar alle Spor af Barbari forsvinder.

Med Jubel vilde Verden bryde ud:
O, evigt Held! den Tid er ikke mere!
Forlængst hendøde Krigens Brøl og Skud,
Som og de mange Suk fra Hjemmets Kære.

Raketter.

En Hr. Hertz, som var en af de yngste „førende Ekspedienter“, er bleven udnævnt til Formand for det fynske Postbureau. — Han maa alligevel have været „godt førende“, den unge Mand.

Som Følge af Difteritisepidemiens stadige Aftagen paa Strandvejen, er de trufne Forholdsregler ophævede, og de Funktioner, der var opdraget Epidemilægen Dr. Mygge, er ophørte. — Uheldigvis kan det samme ikke siges om — Myggestikkene!

Med Iltoget.

En Passager (raaber ud af Vinduet). Hr. Togfører! Hvad er dette for noget Smøleri? Er det et Iltog? Nu har vi holdt her et stivt Kvarter, uden at komme af Pletten!

Togføreren. Hvem der ikke har Tid til at vente kan jo staa af og gaa.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Den Lakaj har dog endnu nogen Ære i Livet," sagde en af Soldaterne. „Ham kan der endnu blive Noget af."

Da jeg hørte disse Ord, vendte jeg om og gik med faste Skridt hen til Republikens Kommissær. I Forbigaaende kastede jeg et Blik paa Markien. Han havde rynket Panden og slaaet Øjnene ned; men da jeg kom forbi ham, saa han paa mig og hviskede:

„Jacquard! — Henri er en letsindig Krabat; — han skal nok blive straffet!"

Jeg lo højt og gik hen til Kommissæren, der ganske rolig ventede paa mig og fæstede et gennemborende Blik paa mig.

„Borger," sagde jeg, „De (den Gang var det endnu ikke Brug at sige Du) — De vil vide, hvor Grev de la Tour-Henan nu er henne? Det skal jeg sige Dem. Lad nogle Soldater gaa med mig, saa skal jeg vise dem hvor Greven er."

Kommissæren nikkede, kaldte paa nogle Soldater og sagde:

„I følger med Borger Jacquard!".

Jeg førte Soldaterne ned ad Trappen, ud i Haven og hen til det Sted, hvor Greven laa begravet. De havde taget en Lygte med. Pludselig udbrød jeg:

„Her ligger han!"

„De undersøgte Jorden paa det af mig antydede Sted; men da de hverken kunde opdage nogen Falddør eller nogetsomhelst Kendetegn, der vidnede om, at der kunde være skjult et levende Menneske der, rystede de paa Hovedet og begyndte ganske højt at tale om, at jeg vistnok maatte være fra Forstanden af Sorg og Harme, — hvad de forøvrigt bemærkede, at de fandt ganske naturligt. Mit Hoved havde imidlertid aldrig været klarere, — jeg havde ingensinde tænkt roligere, end netop i dette Øjeblik, — jeg vidste meget godt, hvad jeg vilde, — jeg vilde hævne mig. Jeg forklarede dem altsaa med faa Ord, at Greven var død og af hvilke Grunde man havde holdt hans Død hemmelig.

Dette syntes de endelig at kunne forstaa.

De begyndte nu at grave i Jorden og fandt da Liget tilligemed en Del Klenodier, som vi havde givet ham med i Graven og som hævede det over enhver Tvivl, at det virkelig var Greven, der laa begravet her. Derpaa leverede jeg dem de Papirer, som man i Rennes havde betroet mig, for at jeg skulde bringe Markien dem, — og vi vendte nu tilbage til Salen.

Markien og Vikomten stod ved Siden af hinanden og talte ganske sagte sammen. Den førstnævnte tilkastede mig et mørkt Blik; Vikomten saa slet ikke paa mig. Det var mig aldeles ligegyldigt, hvad de to Personer foretog sig. I den svagtoplyste Del af Salen laa Louisons Skikkelse endnu bestandig ganske ubevægelig. Ogsaa hende tilkastede jeg kun et flygtigt Blik. Det forekom mig, at jeg aldrig havde haft nogen Hustru, — og at jeg pludselig havde faaet en Sten i Livet i Stedet for Hjerte. I det Mindste faldt det mig noget vanskeligt at trække Vejret. Jeg gik nu atter hen til Kommissæren.

„Borger Kommissær," sagde jeg til ham, „vil De tro mig paa mit Ord, naar jeg siger Dem, at jeg fra nu af vil være en god Republikaner?"

„Ja, Borger Jacquard," svarede han, „jeg er fast overbevist om, at Republiken for Fremtiden vil eje en trofast Borger i Dem."

„Jeg takker Dem," udbrød jeg med Begejstring. „Republiken leve! — Ned med Aristokraterne!"

Dette Udbrud istemte Republikens Soldater, og kappedes om at veksle Haandtryk med mig. — Dagen efter drog jeg ud med dem og hjalp dem med at opsnuse og tilintetgøre Chouanerne, hvis Smuthuller var mig godt bekendte.

De forhaandenværende Medlemmer af Familien Marigny blev den Gang arresterede, men det lykkedes dem at slippe ud af Fængslet. Ja, desværre, det lykkedes dem! Men det skulde gaa besynderligt til, om det ikke skulde lykkes mig at faa dem opsporede! Om Louison har jeg senere ikke bekymret mig det allerringeste; — jeg vendte ikke mere tilbage til la Hourdienne. — Ja, gamle Kone, — ja, Borger Robert, — saaledes gik det til, at jeg blev Republikaner! Og jeg forsikrer Eder, at jeg endnu skal bringe enhver Marigny paa Skafottet, — lige saa vist, som det allerede er lykkedes mig, at føre den gamle ci-devant Markis ind paa den rette Vej til det Maal, som han, lige saa fuldt som alle de øvrige Medlemmer af den Familie, har fortjent at naa!" —

Hermed sluttede Jacquard sin Beretning.

I det Hele taget havde han talt temmelig roligt. Kun da han skildrede Optrinet med Louison, havde hans Stemme mere tilfælles med en Døendes Rallen eller en Bjørns Brummen, end med en kraftig Mands Røst.

Idet han udtalte de sidste Ord, tilkastede han Md. Brown og Robert et mørkt, truende Blik. Derpaa blev han siddende taus og ubevægelig, med bøjet Hoved og Armene korslagte; — kun af og til trak han Vejret dybt.

Hverken Englænderinden eller Robert fandt sig foranlediget til at afbryde den indtraadte Pavse.

(Fortsættes.)

Paa Vildspor eller Anders Sællænder er greben.

Sommerrevü i mange Afdelinger og lige saa mange Tableauer, som allesammen er ens.

I.

Politiassistenten. Se saa, min gode Anders Sællænder, nu er Du 'en! Du har pudset Politiet alle andre Steder, men os skal Du ikke narre. Marsch! I Forhør, din Slyngel, og bagefter i Hullet!

II.

Anholdte. Jeg kan bevise, hvem jeg er. Jeg er Handelsreisende fra København, og befandt mig paa Rejsen til Kallundborg, da Deres Tølper af en Assistent anholdt mig og i det Hele opførte sig meget brutalt.

Politimesteren. Naa, saa De er heller ikke Anders Sællænder! Ja, hvem Fanden kan vide det! — Hm! Det var forbandet! Assistenten var saa sikker paa, at det var Dem. Ja, ja, min gode Ven, saa gaa De kun. — De kan s'gu i Grunden være meget glad ved, at — vi tog fejl!

En Redaktionsændring.

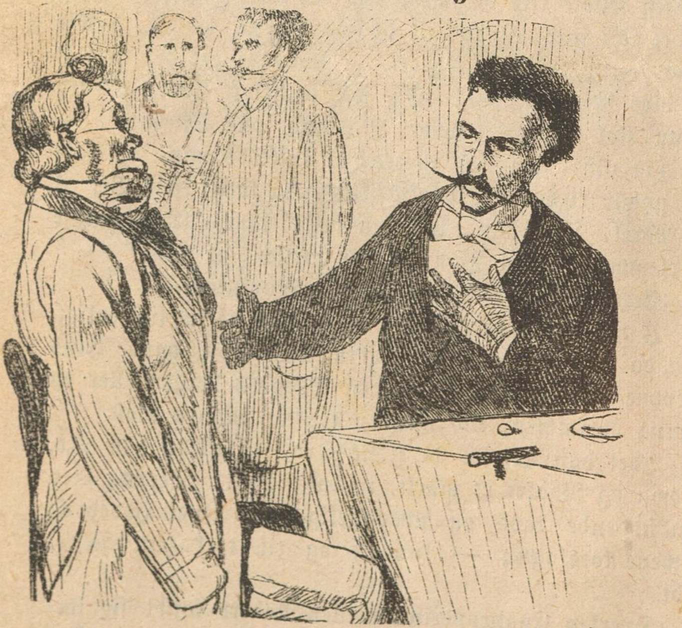

— Det er dog Pokkers, som Du har ladet dit Haar klippe nær, min gode Ven! Man kan rigtignok sige, at det har blæst!

— Jeg vil gøre Dig opmærksom paa, at siden Aaleskindsfabrikant Blæsberg har gjort den store Opdagelse, at Menneskets Hovedhaar kan bruges til Vanter og Dækkener og Ankertoug, saa hedder det ikke mere, naar man er klippet, at „det har blæst", men derimod: „Blæsberg har været der!"

Naturligvis.

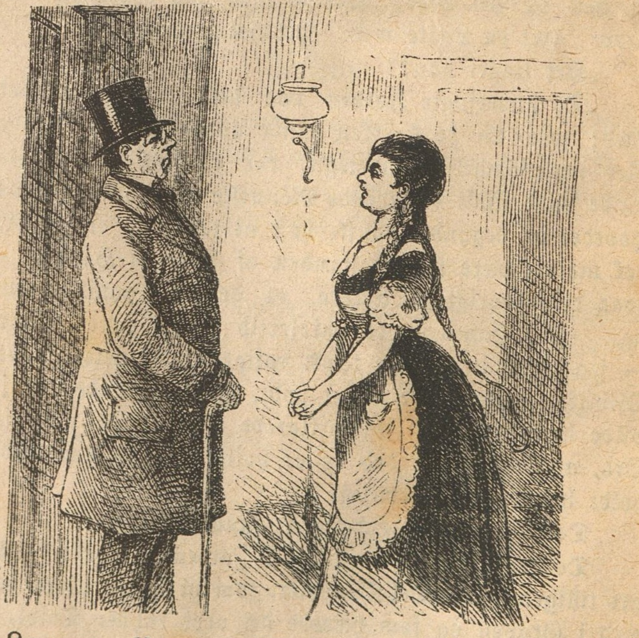

Lægen. Naa, mit Barn, fik Deres Moder saa den Medicin, som jeg ordinerede?

Datteren. Ak nej, Hr. Doktor! Hun siger, at hun kan slet ikke faa den ned, og det er jo grueligt, for saa kan den jo ikke hjælpe, og al den Medicin løber jo rædsomt op.

Lægen. Naturligvis! Naar Medicinen ikke maa løbe ned, saa er den s'gu nødt til at løbe op!

Væddeløb.

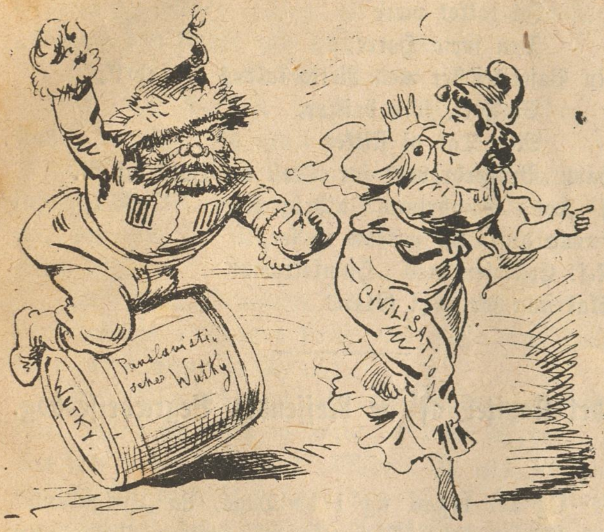

I Rusland den gamle despotiske Aand
Vil fastere snære de grusomme Baand,
Mens Frihedens Genius lynsnar fremiler
I Væddeløbskampen ad Daarerne smiler.

Mislykket.

Fuldmægtigen paa Livsassurancekontoret. Meget vel! De ønsker at tegnes for 20,000 Kr.; De ser jo særdeles sund ud; hvor boer De?

Herren. For Tiden i Taarbæk; men —

Fuldm. Nej! gaa, gaa, min Herre! Vi tegner Ingen fra den Kant; jeg synes ogsaa jeg kan se, at De har lidt Hævelse i Halsen.

Betænksomhed.

Fru Levy. Er det ikke rædsomt, Fatter? hør bare hvad Jakob siger: han vil være Kristen.

Mægler Levy. Kristen! Gud straffe Dig, Knægt, vil Du være Kristen? Hvorfor?

Jakob. Jo, Fader, de forfølger nu Jøderne allevegne, og om jeg ogsaa er Kristen, kan jeg derfor ligegodt gøre Forretninger som en Jøde.

Berettiget Protest.

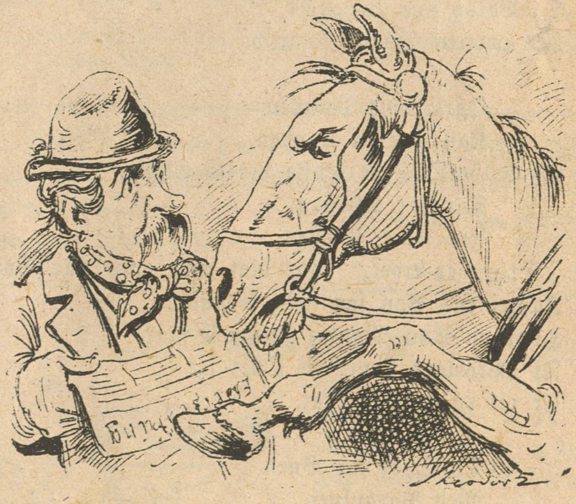

Droskehesten. Gamle Tyran! Der staar Du og glæder Dig over at dit Navn er kommen i Avisen og at Du har faaet Præmie for din kærlige Behandling af mig. Lurendrejer! Maa jeg ikke baade sulte og tørste, og naar jeg holder ved „Figaro", maa jeg hele Natten køre sagte Ture og alligevel stille næste Morgen Kl. 6.

Vognmand Baggesen. Hold Kæft, Krabbe! Du kan tro, jeg skal mule Dig i Nat.

En ny og rask Vise

om den gemytlige Pastor Evaldsen, der som en tro Herrens Tjener har udøst sin Velsignelse over det nye Valby-Bajersk-Øl-Kæfert-Bryggeri, og som ved dettes Indvielse holdt en køn og trøsterig Tale. Altsammen til Trøst og Opbyggelse for alle tørstige Sjæle, som skulle nyde Godt af det prægtige nye Bryggeri.

Sammenskreven af den gamle lystige Øl-Petersen, til Melodi af den verdensberømte Fædrelandssang

Aa, hør I Piger, o. s. v.

Nu kan I komme
Med tykke Vomme
Og bælge Øllet fra Valby nye Bryggeri.
Lad Karlsberg være,
I ej begære
Kaptejnens Pøjte — hans Roes den er forbi.
Nej! Valby Øl velsignet blev,
Da Præsten ud til Festen drev,
Nu kan man dyrke kønt sin Gud
Naar Glasset drikkes ud.

De Afholds-Narre
Kan ej sig klare,
At pimpe Bajer kan aldrig være nogen Synd;
Man har Beviset,
At her og hisset
For Dyd skal lønnes hver Dranker tyk og tynd.
Den gamle Sludder er forslidt,
At man har Ondt af Beg og Sprit,
Og Valby nye Bryggeri
Nu Herrens Haand staar bi.

Og Brama-Manden
Kan gaa til Fanden,
Ti Valby-Øllet er bedste Livets Elixir,
Det har Attesten
Fra selve Præsten,
„Forlænger Livet," naar blot man gaar paa Svir.
Kaptejnens Søn saa godt forstaar,
Hvordan man Mønt i Lommen faar,
Ti „Præstens Bøn" til Øllet sat
Er ret en gylden Skat.

Til Spot for Byen
Med Paraplyen
De Tuborg-Kasser nu kører Gade op og ned.
Den Valby „Knude",
Man faar derude,
En hel Pot „Tuborg" kan veje op vi ved.
Og Aldersro og Svanholm med
Og kortsagt hvert et Bryggersted,
Som Præsten ej har konfirmert,
I Byen gaar forkert.

Ja takket være
Den sorte Herre,
Nu Bajersk-Øllet med Rette kaldes Gudedrik,
Vi Folk, som drikker,
Med Tak vi skikker
Ham „Broderbrevet" for Trøst og Haab vi fik.
I „Kong Gambrinus" aldrig mer
En værdig Skytspatron vi ser,
Nej! Evaldsen med „Humlekrans"
Skal staa for os i Glans.

Et lidet Kapitel af de Rejsendes Begrædelsesbog.

---

1. Og det begav sig i de Dage, da „Helgoland" prøvede Kræfter med Elefantbroen, hvilken Brydekamp kostede Statskassen 12,000 Kroner i Bropenge, at „Zampa" lagde til ved Kvæsthusbroen uden at fejle den i Mas.

2. Ti Kaptejnen er en rask Sømand og ikke i Familie med Marineofficererne.

3. Men han kan ikke lide Bybudene.

4. Og se, der slipper før en Venstremand ind i Estrups Ministerium, end der slipper et Bybud ombord paa Kaptejnens Skibsdæk.

5. Men det skete, at en Rejsende sagde „Pst!"

6. Men Bybudet rystede paa Hovedet og sagde: „Herre, forlad mig, men jeg gaar ikke paa en „Vildmand"."

7. Se, da vrededes den Rejsende saare og sagde: „Er jeg ikke Herre over mit eget Gods, og kan jeg ikke lade det besørge af hvem jeg lyster?"

8. Men Bybudet oplod sin Røst og talede saaledes: „Som Rejsende kan De befale Kaptejnen, at sætte Deres Rejsetøj i Land, men hvis jeg kommer ombord, saa pudser Kaptejnen Politiet paa mig.

9. Og saa er jeg lige til Rotterne."

10. Men den Rejsende undrede sig saare og spurgte, om Kaptejnen kommanderede Politiet, medens Crone gik i Vandet i Norge.

11. Men Bybudet svarede, at det stod der ikke Noget om i Reglementet.

12. Da ginge den Rejsende længere frem paa Dækket og raabt: „Bybud! Dersom De ikke straks kommer ombord og tager mit Tøj, saa malder jeg Dem til Politiet!"

13. Men Bybudet foldede sine Hænder og sagde: „Herre, i dine Hænder befaler jeg mit Skilt og min Frakke, men Du maa kalde mig for Scavenius eller for Anders Sællænder, lige som Du selv vil, dersom Du faar mig til at gaa ombord."

14. Og se, den Rejsende slog sig for sit Bryst og sagde: „Nu har jeg aldrig kendt Mage.“

15. Men en Medrejsende lagde sin Haand paa hans Skulder og talede: „Tag dit Tøj og gak ombord paa „Gylfe“, som ligger ved Havnegade.

16. Ti der gaar det muntert til.

17. Og Du vil sande, at Kaptejnen der, er en Engel, det siger jeg uden Pral.

18. Ti se, han omfavner Bybudene naar de ginge ind paa Dækket, og han bærer dem i Land paa sine Arme, paa det de ikke skal støde deres Fod paa nogen Sten.

19. Men Dragerne befoel han, at bære Tøjet i Land, efterdi Bybudene skulle ikke slæbe sig ihjel, men have deres magelige Dage.“

20. Men det skete, at den Rejsende, som først havde talet, oplod sin Røst og sagde: „Kære Broder i Kristo! Du som haver sejlet med „Gylfe“, sig mig, hvorlunde en stakkels Rejsende skal finge Ret til at have Raadighed over sit eget Tøj, og lade det bringe i Land af hvem hannem lyster?“

21. Men den Medrejsende ynkedes saare og sagde: „Sandelig jeg siger Dig, at Du maa i det Mindste være Borgerrepræsentant eller Borgmester, om Dig skulde vederfares den Naade, at være myndig over din Vadsæk, din Kuffert, din Hatæske, dit Rejsetæppe og hele dit Habengut, hvis det da ikke blev Løgn alligevel, for det er kun et gammelt Sagn, at en Borgmesters Bybud slap igennem Skærsilden.“

22. Men den Rejsende ginge i Land og var saare bedrøvet.

23. Og se, Dragerne tog hans Tøj og gik.

24. Men der alle de Rejsende ginge i Land, sang de med deres Munds Røst:

Med de Kaptejner vil vi ikke sejle mer!
Sejle mer!
De er ikke til at komme nær,
Komme nær!
Vil man ha' et Bybud til sit Tøj,
Til sit Tøj!
Kaptejnen straks da gør et morderligt Halløj!
Ja! Halløj!

I Skolen.

Peter (læser). „Naar Nogen slaar Dig paa den højre Kind, skal Du vende den venstre til.“ Hr. Lehre!

Læreren. Hvad er der, Dreng?

Peter. Men naar man nu allerede har faaet en Lussing paa venstre Kind, skal man saa vende den til anden Gang?

Et kildent Spørgsmaal.

Kan Nogen ægte sin Enkes Søster?

Logogryf.

1 2 3 4 5 6
Der gives Folk, som gerne det vil være,
Men efter Prøven Afsky for det nære.
1 2 3
Det ej undværes kan i Skanderborg.
1 2 3 4
Kan være morsomt, men kan bringe Sorg.
1 2 3 4
Spørg Urtekræmmerne hvad de benytter.
1 2 4 5
Man ofte Sligt maa bruge før man flytter.
1 6 5 3 4
Den giver rigtignok en fimset Lugt.
1 6 5 4
En saadan findes Nord for Køgebugt.
1 6 2 3
Nødvendig i et Hus, stol Du paa dette.
1 2
Den er skam ej saa ganske let at lette.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

„Fyret.“

Løst af: A. A. Koben; Md. Spark; Det fortable Faar; En Rød paa Postgaarden.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen, senest Onsdag Aften.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“'s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Paa den politiske Keglebane.

·1·
Etatsraaden staar som forstenet af Skræk,
Af Harme han dirrer, Humøret er væk,
Ti Bonden slaar Otte om Kongen.

·2·
Før Bønderne maatte som Trælle og Dyr
Knæfalde for hver en højadelig Fyr,
Men nu slaar de Otte om Kongen.

·3·
Etatsraaden kalder sin Trop i Gevær,
Men den bliver opslugt af Bøndernes Hær,
For de kan slaa Otte om Kongen.

·4·
Nu Demokratiet paa Landet har Rod,
Og Bønderne mangler ej Kundskab og Mod,
De sikkert slaar Otte om Kongen.

Redigeret af: Fr·A·Herzt.
A·GULDBRANDSEN·TRYK.

RAVNEN

Nº 49 | Söndag d. 4 September | 1881

A·SHULENBURG·FOTOLIT.

Folkeaanden.

Fra Tidernes urgamle Klipper den flød,
— En Kilde af sprudlende Vande,
Foryngelsens Kræfter den bar i sit Skød,
Saa vide om Jorden sin Bane den brød,
Fra Syden til Nordenlands Strande.

Snart svulmer dens Bølger i rivende Fart
Gennem tunge og giftige Taager.
Snart rolig den strømmer, saa venlig og klar,
I Spejlet de sejlende Skyer den har,
— Dog Kraften i Dybet end vaager.

Hin Vidunderkilde at nævne jeg ved,
Jeg Folkeaanden den kalder,
Skøndt mægtig til Kampen, den varsler nu Fred
For kommende Slægter i tusinde Led,
Naar Folkedespoterne falder.

Til Vældet en Arbejder sneg sig iblandt —
Krumbøjet og træt af at leve.
For Tørst efter Frelse en Lindring han fandt,
Og da Morgenens Dæmring i Østen oprandt —
For Lyset og Livet han bæved.

Han skjuler sig først, men det venlige Lys
Ham vinker med straalende Arme.
I Øst og i Vest og fra Pol og til Pol
Spredes Mørket af Livets og Frihedens Sol,
— Den Arbejder føler dens Varme.

Han rejser sit Hoved, til Strømmen han gaar,
At lutres og renses i Badet,
Hans Fjed nu at standse ej Nogen formaar,
Skøndt Frihedens Fjender fuldtallige staar,
Kæk trodser han Voldsdaad og Hadet.

Grosserer Petersen er til Barnedaab hos en god Ven paa Landet, og skriver desangaaende til sin Kone:

„Kære Lotte!

Jeg iler med at underrette Dig om, at Hansens lille Dreng blev døbt Kl. 11 og spistes derefter ved en udmærket kold Anretning. Fra Omegnen kommer en Del fede Bønder, som vi skal have til Middag. Det er svært som Landluften har hjulpet paa min Appetit.

Din hengivne
Petersen."

Raketter.

Magikeren Roman, bekendt fra sin tidligere Optræden her, vil til Efteraaret give Forestillinger paa Hofteatret. Han skal være en „ualmindelig stor Troldmand", siger udenlandske Blade. — Død og Kridt! Bare han vilde komme lidt snart. Han kunde maaske udføre det Kunststykke, som Venstre ikke kan magte, nemlig faa Estrup til at — forsvinde!

I nogle Bemærkninger i „Dags-Avisen" om Juristmødet og dets Fester, siger Hr. Sganarel, at Juristerne aldrig kan blive enige. — Spørg bare Klienterne, Hr. Sganarel, de er Alle enige om, at Juristerne er enige om at — flaa dem.

„Den juridiske Teori duer kun til at bringe højst uheldige Forstyrrelser ind i den juridiske Praksis," sagde en Taler ved Klampenborgfesten. — Det er af Børn osv., man skal høre Sandheden, siger et gammelt Ord.

„Det er Juristmødernes store Betydning, at de viser Verden hvad der er Ret, hvad der er humant," sagde den finske Professor Montgommery ved samme Lejlighed. — Dommerne i Højesteret reflekterer ikke paa — Juristmøder!

Overretsassessor Linde hævdede Kvindens Selvstændighed og vilde absolut have „en sød lille Pige til — Justitsminister!" — Det gaar s'gu ikke an, Hr. Assessor. Vi sætter nu bare, at Scavenius — saadan, De ved nok, — naa, sikken et Brøvl der vilde blive i Statsraadet! — Ikke at tale om, at en vis Mand slet ikke fik Lov at gaa i Statsraad, naar hans Kone fik at vide, at Justitsministeren var „en sød lille Pige".

Den bekendte væmmelige Aagerkarl Spegelund, der er ligesaa berygtet for sin Gerrighed som for sin Mangel paa Tilbøjelighed til at opfylde sine Forpligtelser, lader sig en Dag mælde hos en Læge, hvem han vil spørge tilraads i et Sygdomstilfælde. Spegelund bliver ført ind i Lægens Studereværelse, hvor han bliver anvist Plads i en Lænestol. Pludselig faar han Øje paa et Skelet, der staar i et Hjørne af Værelset.

„Ah, De har der en Benrad, Hr. Doktor."

„Ja," svarede Lægen, „det er Skelettet af en af mine Patienter, som ikke vilde betale mig mit Honorar, saa overlod Familien mig Raden."

„Jeg tror hellere, jeg vil komme igen; Farvel, Hr. Professor!" stønnede Spegelund og gik.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling

fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Den i og for sig simple Hverdagshistorie havde ikke undladt at gøre et dybt Indtryk paa de to ædle, for de bedste og reneste Følelser tilgængelige Hjerter. Madam Brown kendte uden al Tvivl den aristokratiske Verden, og selv om hun havde villet fremkomme med Indvendinger mod det af Jacquard Fremførte, vilde hun dog ikke have kunnet gøre det. Robert derimod saa klart, at der her igen forelaa en af de talrige Aarsager til den fremkaldte Revolution, Aarsager, der havde gjort ham selv til dens Tilhænger og Forsvarer.

Men medens de havde lyttet til denne Skildring, opstod den Tanke hos dem Begge: Hvorfor er Jacquard egenlig kommen her i Dag?

Var det hans Hensigt, ogsaa at bringe Gabriele de Marigny paa Skafottet?

Han maatte jo dog vide, at hun var blid, god og medlidende.

Dog, Had og Lidenskab er blinde. Blod beruser; — det vidste Robert kun altfor godt.

Var det blot muligt, at faa Jacquard til at gaa sin Vej i Dag, saa kunde der næres Haab om, at de to Kvinder kunde slippe bort og finde et mere sikkert Asyl.

Disse Tanker beskæftigede Robert og Md. Brown, medens de iagttog den i sine mørke Tanker grublende Jacquard.

Det var meget heldigt, at Jacquard over Erindringen om Fortiden aldeles syntes at have glemt, hvorfor han egenlig var kommen. Fortællingen havde udtømt en Del af hans Kræfter. Som alle Mennesker, der har et stærkt Legeme, men ikke er vant til aandelig Anstrengelse, var han bleven udmattet af denne Ophidselse, og for Øjeblikket var hans Had bleven dysset i Søvn.

Pludselig rejste han sig, som om han vaagnede op af en Drøm.

„Naa, nu vil jeg sige Dig Farvel, Borger Duval!“ sagde han. „Hvor boer Du? Jeg kunde nok lide, at Du skulde fortælle mig lidt om Bretagne; — men i Dag gider jeg ikke tænke derpaa. Jeg vil komme op til Dig en anden Dag.“

Robert svarede, at Jacquard hos Papirhandler Renault, Gaden de la Latorna, vilde kunne faa at vide, hvor han kom til at bo.

„Og hvad din Fader angaar, skal vi se, hvad vi kan gøre, — hvis han virkelig er uskyldig,“ sagde Jacquard. „Nu gaar jeg hen til Jakobinerne.“

Han nikkede og forlod Værelset.

Døren blev staaende aaben og de kunde Begge høre hans tunge Skridt paa Trapperne.

„Gud være lovet,“ udbrød Md. Brown, idet hun skyndte sig at lukke Døren. „For denne Gang er Ulykken overstaaet. Men hvad skal Enden blive? Dette Menneske har ikke for bestandig glemt, at der her findes et Medlem af Familien Marigny; — hans Had vaagner snart igen med forøget Styrke. Hvor skal vi finde et Tilflugtssted? O, min Gud! Hr. Duval, — jeg taber tilsidst Modet over al denne Forvirring og Elendighed; — vi er alene her; — vi øjner ingen Udsigt til Hjælp!“

„Ih, — er jeg da ikke her, Madame?“ sagde Robert blidt. „Jeg har lovet mig selv, at jeg vil fuldbyrde Markiens sidste Villie, — og det Løfte vil jeg holde. Tag nu foreløbig disse Penge. Min Gud! lad dog ikke taabelige Hensyn afholde Dem fra at modtage dem. Det er blot et Laan; — jeg ved jo nok, at jeg ikke tør vove at tilbyde Dem en Foræring. — I Morgen tidlig skal jeg være hos Dem. Nu maa De træffe alle fornødne Foranstaltninger til at forlade dette Hus; — jeg skal nok se at finde en anden Lejlighed til Dem. Men fremfor Alt maa De trøste Frøkenen. I denne Tid maa man ikke tabe Modet og Haabet. Ogsaa mig opfylder dette Paris med Afsky. Men De ser det, — Fædrenes Skyld bliver hjemsøgt paa Børnene.“

Md. Brown gjorde Vold paa sin Bevægelse og modtog de Guldstykker, som Robert rakte hende.

„Saalænge der endnu findes Mennesker med Hjertet paa det rette Sted, maa vi ikke fortvivle; — det er min Overbevisning,“ bemærkede hun. „I Morgen tidlig venter jeg Dem altsaa.“

„Men dersom et eller andet Uheld skulde forhindre mig fra at komme? — Hvis De bliver nødt til at forlade dette Hus førend jeg kommer igen?“ spurgte Robert ængsteligt.

„Saa vil De finde vor Adresse i en Revne i Gulvet ude paa Gangen,“ svarede Md. Brown. „Ak, Hr. Duval, det ligger altfor meget i vor egen Interesse, ikke at miste en saadan Ven.“

„Og Frøken Gabriele?“ spurgte Robert sagte, „mon hun har hørt Alt?“

„Jeg frygter for det,“ svarede den gamle Kone. „Men hun er stærk, skøndt hun rigtignok ikke ser ud til det; — hun vil ogsaa kunne udholde dette Slag.“

Robert betænkte sig endnu paa at gaa. Vilde han gerne se Gabriele endnu en Gang? — Maaske gættede Md. Brown hans Ønske. Hun gik hen til Døren til Sideværelset, aabnede den sagte og saa derind; derpaa lagde hun Pegefingeren paa Munden og gav Robert et Vink, at han skulde komme nærmere.

(Fortsættes.)

Optaget.

— Folk raaber altid paa, at jeg ingenting bestiller. Ja, de skulde bare vide det! Jeg har saamæn nok at gøre fra Morgen til Aften. Hele Formiddagen har jeg travlt med at trøste mine Kreditorer med Haabet om bedre Tider, og om Eftermiddagen maa jeg løbe fra Herodes til Pilatus for at laane et Par usle Kroner til at leve for næste Dag.

„Længe leve!“

— Hm! Det er forbandet kedeligt at sidde ved den nederste Bordende, naar man er til Gilde. Man kan aldrig rigtig høre Talerne! — Hør! — nu raaber de Leve igen! Hvem mon det er for? „Længe leve!“ raaber de. Men hvem er Længe? — Den Skaal drikker jeg ikke. Jeg kender ikke nogen Hr. Længe!

I Præstens Havestue.

(Fra Vestkysten af Jylland.)

Bonden (til sin Kone, medens han beundrer Guldfiskene). Nej der ska Do bare se! Kig en Gang, Maren, a tøkkes, te de her Grumslinger er levende røgede Sild!

Bag Kulisserne.

(Fra Provinsen.)

Skuespilleren (gnider sine smudskede Trikots ind med Kridt). Det Kridt er dog en mageløs Opfindelse! Kan De sige mig, Hr. Frisør, hvem har egenlig opfundet Kridtet?

Teaterfrisøren. Det har en Værtshusholder. Han opfandt Kridtet samme Aar som den første Skuespiller blev født.

Fra Herregaarden Kamstrup.

1. Kammerherre B. fejrer sin 58aarige Fødselsdag. Han er af yderste Højre og vil gerne gaa for at være en Folkeven. Desaarsag har han indbudt adskillige af Godsets Bønder til Festen. Da Sognefoged Dines Persen er den eneste Højremand, som har nogen Indflydelse, saa har Tjeneren Befaling til at indbyde hin Bonde til at drikke et privat Glas med Kammerherren i dennes Kabinet.

2. Dines' Brodersøn H er Tjener hos Kammerherren, og da Farbror er lukket ind til Herren, lurer han ved Døren og hører da Kammerherren ytre følgende kønne Ord: „Som jeg siger Dig, Dines, det er Oprør; Oprøret er min Salighed i fuld Gang i Venstre. Rører man ikke op i alle vort Partis tidligere Gerninger og Udtalelser? Er det ikke oprørende, at en Hob Bønder og Lærere tør vove at kimse ad Kongens Ministre? (Hvisker.) — Valgretten — — væk — — Statskoup — — hvad saa — — **ham** — — rolig — — fra Rusland.

Konsul Nielsens Historie.

(Sacramento i Kalifornien.)

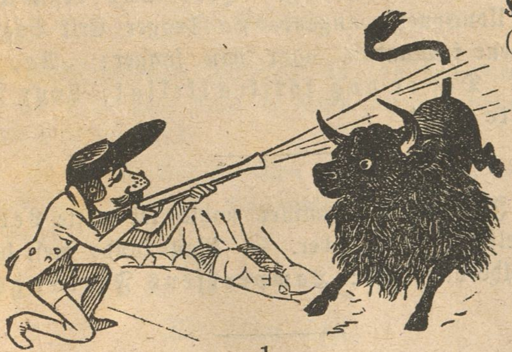

1.

En Dag gik jeg ud i Prærien for at skyde noget Vildt. Jeg traf en Bøffel, men traf den uheldig (jeg afskød Halen), og Bæstet styrtede efter mig.

2.

Fortvivlet smed jeg Bøssen og rendte som en Besat.

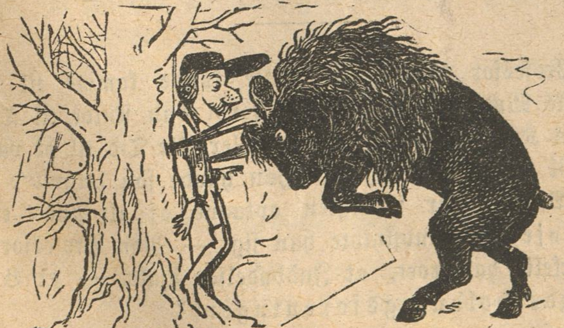

3.

Jeg søgte Dækning bag et Træ, men Uhyret kom farende med et Brøl, og — Bums! — borede den Hornene ind i Stammen.

4.

Det hjalp paa Gavtyven; nu gjorde den Dikkedarer for mig, men jeg — jeg nænnede ikke at dræbe den. — „Pas Dig selv," tænkte jeg og gik min Vej.

(Hr. „Grosserer" Nielsen i K . . . gade, var det ikke saaledes, at han fortalte den.)

En ny Vise

om Formand Ole Hansen, som ved sine uforskammede Drillerier, Voldsomheder og Spytslikkerier har foranlediget, at 150 Skibstømrere maatte forlade deres Arbejde paa Pladserne og gaa ledige nu paa 6te Uge.

Mel. Peter Schjødt.

Den Gang Ole Hansen slæbte
Som en anden Tømmermand,
Efter bedre Kaar han stræbte
For sin hæderlige Stand,
Men da han Kvartermand blev,
Al Slags Ondskab han bedrev.

Sine Kammerater kørte
Han omkring som Kreatur,
Og naar Nogen Klage førte,
Straks de fik af Hansen Fur.
Denne Tamp han var saa fejg,
Men forresten dygtig fejg.

Som en Hund han krøb for Mester,
Og for Direktøren med.
Slige Krybdyr rent forpester
Hvert et heldigt Arbejdssted.
At han ej blev slaaet flad,
Var Skam heldigt for den Nad.

Endelig tilsidst da brister
Tømrernes Taalmodighed,
Direktionen den blev bister,
Da den fik saa ren Besked:
„Ej et Slag paa Pladsen mer,
„Før vi Hansen fjernet ser."

Hvorfor vil man dog ej fjerne
Denne grove Formands-Stud.
Tømmermænd arbejder gerne,
Gaar med Lyst paa Pladsen ud,
Væk med Ole Hansen blot,
Saa er Alting meget godt.

Tømmermændene har givet
Et Eksempel for hvert Fag,
Aldrig vrøvlet, aldrig kivet,
Men gjort ærlig fælles Sag,
Og de sejrer ganske vist,
Hansen faar et Spark tilsidst.

Samtale.

Første. Hvad kan man sige om den Mand, som i et øjende Regnvejr gaar med et Par Rugbrød under Armen?

Anden. Han er paa Vand og Brød.

Første. Nej, han har ikke det tørre Brød.

Spørgsmaal: Hvad Forskel er der paa Tøppervien og en rigtig Bager?

Svar: Der er den Forskel, at i sin Bod sælger han „Brøvl" i Pundevis, som andre Bagere, men paa Heroldisternes Møder deler han det gratis ud i Lispundevis.

A. Ja, det kan nu alligevel ikke nægtes, at „Herolden" uddeler drøje Rap til Undertrykkerne.

B. Men desværre rammer Lussingen altid — Bogtrykkerne.

Raketter.

Posten som Censor ved Nationalteatret er givet til — Erik Bøgh! — „Mester Oles Prædiken" gjorde omsider sin Virkning. Hvad ellers denne mærkværdige Udnævnelse angaar, da lægger Erik Bøgh os selv Ordene i Munden, naar han synger: „Aa, aa, aa, aa! Det er dog forskrækkeligt, hvor Folk kan hitte paa!"

En Isenkræmmer udstiller nogle ret nette Led til Forlængelse af Lampekæder. — Man kunde mest betegnende kalde disse Led: Lampevejens Forlængelse.

Den indre Mission holdt i Tirsdags et Møde i — Ulvedalene. — Der skal ikke have været Mangel paa „Ulve i Faareklæder".

Professor Goos, som ikke kunde komme til det politiske Møde forrige Fredag, fordi han skulde til Taffel hos Kronprinsregenten, fik heller ikke Tid til at være med til Mødet i Onsdags. Han havde saa „travlt", og hans Aftener var i Reglen optagne af alt Andet end Fornøjelser, undskyldte han sig. — Mon Professoren da virkelig har troet, at Indbydelsen gjaldt — et Bal i „Underholdningsforeningen"?

Vor Kamp.

Vor Kamp er viet Pligt og Ret,
Mod Ligheds Maal vi stræber,
Hver Dag som gaar
Vor Sæd vi saar
Og Løgnens Ukrudt dræber.

Vi kæmper strengt mod Dorskheds Aand,
Som ej vil fremad ile.
Vi gaar i Slag
For Friheds Sag —
Kun Sejren giver Hvile.

Vor Kamp er viet Broderskab,
At Brødre ej vi svige.
Den Enes Brød
Ej Andens Nød
Vort Løsen er tillige.

Vi kæmper mod alt Tyranni,
Som og mod Slangesmiger.
Med frejdigt Blik,
Med ærlig Skik
For Magt vi aldrig viger.

Fra Kolding.

— Hvorledes kan Stadslæge Bojsen sige paa Lægemødet, at i de store Byer er Prostitutionen nødvendig, men ikke i de mindre?

— Jo, for de mindre Byer har jo — „Skovballer“ om Sommeren, og om Vinteren har de — „Kantusseballer“.

Tre smaa Fejl.

Onklen. Men hvad i Herrens Navn vil det sige, at Du aldrig bliver færdig med din Eksamen?

Nevøen (gammel Student). Kære Onkel, det kommer af, at jeg har tre smaa Fejl, som det falder mig meget svært at vænne mig af med.

Onklen. Ja saa, hvad er det for tre „smaa“ Fejl?

Nevøen. Jeg sover forlænge, drikker formeget og læser forlidt.

Naar Munden løber.

Urtekræmmer A. (hidsig til sin Lærling). Hvor Fanden kan Du dog finde paa slige Drengestreger? Husk dog paa, at Du næsten er lige saa stor en Lømmel som jeg.

Fra Valby.

— Synes Du ikke, at Pastor Evaldsen har gjort i Nælderne med den Indvielsestale for Bryggeriet?

— Nej, Præsten har ganske naturligt holdt sig til den gamle Regel, at „hvor man drikker sit Øl, skal man spilde sin Værme!“

Logogryf.

1 2 3 4 5
Den ses med Velbehag af Smaa og Store.
1 2
Tilpas naar man skal sove eller fore.
2 3
Kan bringe Døden, tag Dig blot ivare.
3 5 2 1
Kan ligesaa, samt redde Dig fra Fare.
3 5 4
Den findes, snurrigt nok, i varme Lande.
5 4 1 2
Ham har man Aarsag nok til at forbande.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:
„Soldat.“

Løst af: En Smedesvend; 60 Kr.; Hestmis; A. A. Koben; Md. Spark; Harry Jensen; Det billige Udsalg, Vesterbrogade 20; Et Skvaderhoved; Den Lille paa Øen.

Logogryfen i Nr. 47 er endvidere løst af: Den Lille paa Øen.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen, senest Onsdag Aften.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten“'s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22,** og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

En dansk Demokrat.

Det danske Vælgerfolk har sagt sit Nej
Til Estrups Reaktion og falske Vej,
Og **Berg,** som Fører for Demokratiet,
Frihedens Frelse har sit Liv indviet.

A·GULDBRANDSEN·TRYK

·Redigeret af: Fr·A·Herzt·

No 50 | Söndag d. 11 September | 1881

A. SHULENBURG · FOTOLIT

De Fromme.

De Fromme tror paa Ministeriets Vrøvl
Og synger til Krigsgudens Ære,
De jubler naar vore Rekrutter faar Høvl,
Ti saaledes bør det jo være.

De tænker, hver Gang der forøves et Mord,
Ja, det er dog bare en Prøve
Paa, hvordan paa denne velsignede Jord
Krigsgalskabens Sport man skal øve.

De Fromme saa nødig vil være parat,
At rive det mystiske Tæppe
Af fornemme Skurke, som snyder vor Stat,
Ti ak! det betaler sig næppe.

De Fromme vil slet ikke blande sig i
De sortklædte Hykleres Løgne.
„Gud indsatte Crone og hans Politi,“
De sang med fordrejede Øjne.

En tronet Monark ej begaar nogen Fejl,
Han er ren som en Lilje paa Stængel,
Og hvis blot Hr. Estrup vil se sig i Spejl,
Han ligner skinbarlig en Engel.

Hr. Ploug han er sletikke Storborgerven,
Men ret den upartiske Dommer.
Og aldrig vor Øvrighed kunde gaa hen
Og strø Guld i Forræderes Lommer.

Et Arbejderblad er dog fjollet, javist!
Naar op det vil røre i Sager,
Hvor Retten dog tilkendes Skurken tilsidst,
Slig Raaddenskab ikke det rager.

De Fromme kun priser vor Lov og vor Ret,
I Verden den har ej sin Mage,
Og Oppositionen er skrækkelig slet,
Paa Porten bør Estrup den jage.

Lad bare de Fattige undvære Brød,
Ved Armod af „Herren“ de adles.
Man dyrker sin Gud naar man ret lider Nød
Og rigtig forbaanes og dadles.

Hvis blot nu dog Baalet og Hekseproces
Kun atter blev indført i Landet,
Da kom just de Fromme ret i deres Es,
Det kunde ej godt være Andet.

Salomon Scavenius' Højsang.

1. Og det begav sig i de Dage, der ikke alene Alverden gik rundt i en grøn Kasse-Ring og lod Fem være lige, men der ligervis den københavnske Alverden løb rundt for at se Ring løbe rundt om Plænen i Tivoli, at desformedelst 50-Ørerne løb saa stærkt i Tivolis Kasse, at hele Bestyrelsen og alle Aktionærerne havde hver sin „50-Øre-Butik“ ved Indgangen, og se, der var stor Glæde i det ganske Tivolien over den rare Ring, der var en sand „Kasse-Ring“.

2. Men der Salomon Scavenius fornam, at Publikum var i Tivolihumør, lod han Teatrets Øverste kalde til sig og talede saaledes til hannem:

3. Sandelig, jeg siger Dig, at vi, som Samfundets Støtter og Smagens Beherskere over det ganske Land, kan ikke lade hin Hurtigløber rende os sønder og sammen, ti se, det lakker mod Enden med Sommeren, og vi maa have Grunker i Kassen.

4. Men Follesen kyssede Fligen af Salomon Scavenius' Slobrok og sagde: Befal, Herre, og din Slave adlyder! Skal jeg ginge til den nye Censor og laane „Kalifen paa Eventyr“?

5. Se, da vrededes Salomon Scavenius, og hans Øjne spruttede som Tændstikker, der ikke vil brænde, medens han sagde: Er det ikke nok, at Bladene spotter mig og ligner mig ved den dumme Kalif? — Men paa det at Du skal vide, at „Kalifen“s Forfatter nok kan bruges til at feje kasserede Manuskripter i Papirkurven, men at hans Muse aldrig vil komme til at betræde den kongelige Scene, lige saa lidt som Julius Strandbergs Muse eller som Rantzaus „Døgnfluer“, saa skal Du ginge hjem til Teatret og opføre „En Valkyrie“.

6. Ti se, det er et Stykke med Krigshumør, og der vil komme en morderlig Begejstring over det ganske Publikum naar det hører „Landsoldaten“, og naar Folk ser Danebrogsfanerne i bengalsk Belysning, ligesom i Tivoli, vil de strømme ud i store Skarer over det ganske Land og holde Foredrag om Befæstningssagen, og se, de vil give Bønderne „slaaende Beviser“ for, at Hovedstaden maa omgives af en Mur, som er syvfold stærkere end Jerikos.

7. Og den vil blive meget værre end i Otteogfyrre.

8. Men Teatrets Øverste gjorde som Salomon Scavenius havde sagt, og se, Teatrets Lappeskræder finge meget travlt.

9. Ti alle de gamle Uniformer fra Otteogfyrre skulde vendes og pudses og bankes og børstes, paa det at de kunde blive gode en Gang endnu fra Onsdag til Lørdag.

10. Og Skuespillerne og Skuespillerinderne ginge op og ned og kvidrede „den tapre Landsoldat“, som de allesammen kendte fra Barnsben.

11. Men som var gangen i Glemmebogen.

12. Ti se, dens „Duft" var væk, ligesom Hertugdømmerne og de Nationalliberale.

13. Men der det rygtedes over den ganske Stad, at Salomon Scavenius havde antaget „En Valkyrie", undredes man saare.

14. Men Secher sad paa „Dags-Avisen"'s Kontor og begik den ene — „Leder" efter den anden.

15. Ti se, han var saare gnaven i Ansigtet.

16. Og han var gnaven fordi Estrup havde været krakilsk nok til at sende hannem hjem som Returgods, der ikke kunde tilkomme „Befordring", og „Dags-Avisen" maatte beholde hannem til evig Tid.

17. Hvorfor Caën ginge sig en Tur af bare Ærgrelse.

18. Men se, den saare gnavne Secher skældte dem ud allesammen, baade dem i Ministeriet og dem i Magistraten.

19. Og de finge „rent paa" hver Dag.

20. Ti der staar skrevet: Saadan skal de ha'e det, de Smørtyve.

21. Som regerer med „midlertidige" og holder til med Økonomiforvalteren.

22. Og se, Secher skaanede Ingen, ti han var gnaven paa alle Mennesker.

23. Ti det skete i de Dage, der han finge Lyst til „En Børneforlovelse", blev den „For Alvor".

24. Og se, der var „Bryllup i Udsigt".

25. Og han ginge om og troede, at han skulde debutere som „En fornem Svigersøn".

26. Men det begav sig, at der kom „Rød Plakat" paa „De Forlovede" og det blev til „Humbug".

27. Og han meldte sig ind i de „Gamle Ungkarle"'s Fagforening.

28. Men der Salomon Scavenius fornam, at „Dags-Avisen ikke vilde holde inde med Skydningen, lod han Teatrets Øverste kalde for sig.

29. Og han talede saaledes til hannem:

30. Du skal tage Fribilletten fra „Dags-Avisen" og give dennem en „Udgangsbillet", som de ikke kan komme ind paa.

31. Og det skete altsammen som Salomon Scavenius havde sagt.

32. Men der „En Valkyrie" ginge over Scenen, blev Publikum saare urolig.

33. Og se, Nogle finge den Ide, at „En Valkyrie" var en Dame, som Fallesen havde truffet i „Valkyrien".

34. Ti hun er morderlig gelassen til at sla's.

35. Men der hun vil have, at alt Krigsfolket bare skal lade sig myre, tog det ganske Publikum sig et billigt Grin.

36. Og alt Folket undrede sig saare over Salomon Scavenius' Visdom.

37. Som var uransagelig.

38. Men se, der Salomon Scavenius fornam, at hans Hævn over Secher blev til Grin, og at hans „Valkyrie" blev til Grin, ginge han ind i sit Lønkammer og sukkede: Hvo ved, hvor nær mig er min Ende?

39. Men det vil han nok finge Besked paa, naar han annammer Højsangens

Ende.

Manuduktion.

Cand. jur. Drivenberg. Det var altsaa Kapitlet om Servituterne. Har Du forstaaet det?

Stud. art. Gnisberg. Nej.

Drivenberg. Jeg heller ikke. Saa gaar vi altsaa over til Kapitlet om Panteretten.

Et virksomt Middel.

Lægen. Naa, Hansen, den Kloroform, som Deres Søn fik, kunde den gøre Ende paa Tandsmerterne?

Hansen. Ja, og paa Drengen med!

Vil og skal.

Jeg vil! det Ord med Styrke mig forlener,
Jeg skal! den Ordre den er værre!
Det Ene hvisker mangen Tjener,
Det Andet tordner vredt hans Herre.

Naar vil og skal til Et en Gang er vorden,
Der bliver Glæde under Himlens Hal,
Ti se, den største Lykke her paa Jorden,
Er jo at ville hvad man skal.

Tankesprog.

Hvem der frygter Aander, besidder ingen Aand.

Kærlighed gør blind, derfor begaar Forelskede saa let — Fejltrin!

Efter Smigeren kommer Begæringen, ligesom Tordenen følger paa Lynet.

Krudtets Opfinder har gjort sig udødelig ved en Opfindelse, som har forkortet Millioner Menneskeliv.

Frøens Eventyr.

1.

Naar Vejret er en Smule klart,
Spadserer Frøen nok saa rart.

2.

Bli'er Solens Straaler altfor slemme,
Man kan sig under Skærmen gemme.

3.

Men Madro kan man ikke ha'e, —
Den Hvespe vil det Hele ta'e.

4.

En dejlig Snegl! — Naa, kom lidt snart!
Vi skal Dig spise i en Fart.

5

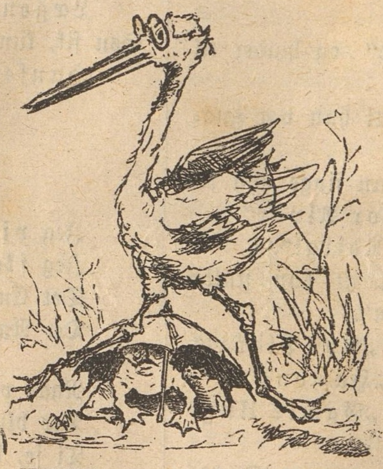

Hr. Stork har Briller, som er gode —
Men ser ej Frøerne, — det Ho'ede!

6.

Af Glæde danser de Kankan,
De frelste Livet denne Gang.

7.

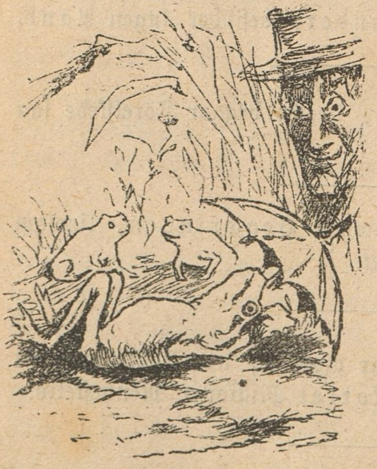

Men som man Middagsluren faar,
En rædsom Skikkelse fremstaar.

8.

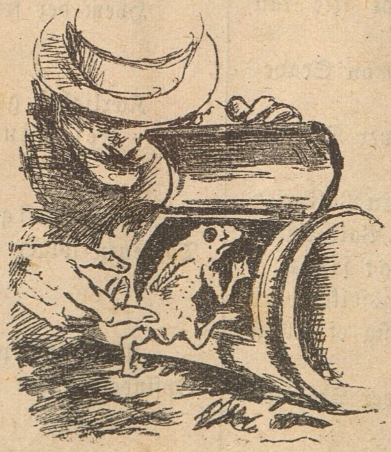

Se nu, Hr. Frø, vil jeg Dem gemme,
Træd ind og lad som De er hjemme.

9.

Som Vejrprofet den hævner sig, og spaar
Om Solskin, naar vi — Regnvejr faar.

Ufejlbar.

Professor T. Som jeg siger, skriv De ganske rolig: tørt over de skandinaviske Lande.

Referenten. Men Hr. Professor, det øsregner jo.

Prof. Passiar! De er kommen her for at erfare de videnskabelige Jagttagelser; hvad angaar mig slige Ekscentriciteter i Naturen? Meteorologien kan ikke fejle.

Fra Nordsælland.

H. M. Men min gode Mand, kan De da ikke indse, at det kun er som en Fader eller Ven, at jeg interesserer mig for Deres Datter.

Murmesteren. Jo, jeg kender nok de Stores Interesse for Pigebørn. Min Datter trænger ikke til Deres Venskab, og hun skal S.... æ.. og f...... mig aldrig blive Deres L....., er De med paa den, D. M.?

Paa Morgenpromenaden.

Herren. Brillant med disse Spejlkugler! de hverken smigrer eller driller, hvad Kone?

Fruen. Nej, den driller ikke, den viser blot dit tykke Hoved endnu meget tykkere, og saa gør den det Øvrige til bar Mave. Et meget træffende Billede.

Fra Kontoret.

Ministeren. Jeg forsikrer Dem til, Hr. Departementschef, at Bladenes Vrøvl er mig aldeles ligegyldig. Lad dem kalde mig en Nar, en Svirebroder, et Fæ, et Hofkryb, lad dem kun dundre løs, jeg er som limet fast til Taburetten. Jeg kender mine Foresatte, de er mine Aandsfrænder i Et og Alt.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Den unge Mand nærmede sig forsigtig Døren. Han saa Gabriele ligge paa Knæ ved Siden af en simpel Seng. Hendes Hoved var — af Smerte eller Udmattelse — sunket ned paa en Stol og hvilede paa hendes foldede Hænder.

Hun var den personificerede Smerte, Resignation, Renhed og Fromhed.

Robert troede at se ind i et indviet Værelse, i en hellig Celle.

„Saaledes kæmper hun med sig selv og vinder Sejr," hviskede Md. Brown med Taarer i Øjnene. „Hun er stærkere end vi."

Skøndt den gamle Kone talte ganske sagte, hørte Gabriele hende dog. Hun løftede Hovedet og saa paa dem Begge. Der viste sig ikke det ringeste Spor af Overraskelse i hendes Aasyn, der bar Præget af en heftig, men overstaaet Kamp; det var som forklaret.

„Farvel, Hr. Robert!" sagde hun. „Jeg takker Dem, — De er en god Ven! Naar de forlader os, til hvem vi er knyttede med Blodets Baand, maa vi slutte os til dem, hvis Hjerter er beslægtede med vore. Farvel! Jeg ved, at De vil gøre Alt for os, hvad der staar i Deres Magt; — men kun Gud ved, hvad Enden skal blive paa alt dette."

Robert var altfor bevæget til at tale. Gabriele havde knælende rakt ham Haanden.

Han trykkede den og hviskede:

„Vi ses igen!"

Derpaa forlod han Kvistværelset.

Idet han langsomt gik ned ad Trapperne, kom en mørk Skikkelse ham imøde. Det var en Kvinde. Hun var aldeles sortklædt og hendes Ansigt var skjult af et sort Slør; — men det forekom Robert, at det var den samme Kvinde, ved Synet af hvem Angelique Caron om Eftermiddagen var bleven saa forskrækket. — Som en spøgelseagtig Skygge gled hun langsomt og lydløst forbi ham; — det var et sælsomt, et uhyggeligt Fænomen.

Robert begav sig nu til Cite.

I de brede Gader var det endnu temmelig lyst; i de smallere herskede Mørket allerede. Kun nogle faa Lygter var tændte; de fleste var ituslaaede. Paa en af dem hang en Strikke; — maaske et sørgeligt Mindetegn.

Hans Tanker vendte stadig tilbage til Gabriele. Efter Gensynet i Dag mindedes han saameget mere levende deres første Møde. Havde hun ikke — ligesom han — tænkt paa dette med en vis Inderlighed?

Medens Robert var optaget af Minderne om hint Møde, naaede han det lille, men nette og hyggelige Hus, ovenover hvis Dør Ordene „Philippe Renault, Papirhandler," stod at læse.

Igjennem Vinduesskodbernes Revner kunde han se, at der var Lys indenfor. Han ringede paa Klokken, og da en ungdommelig Kvindestemme spurgte hvem det var, nævnede han sit Navn. Et Udbrud af Glæde overbeviste ham om, at hans Komme ikke var ubehageligt.

Døren blev straks aabnet, og en ung Pige modtog ham med et Lys i Haanden. Det var hans Kusine, Cecilie. Han havde ikke set hende i flere Aar, — ikke siden hun var Barn. Nu stod hun for ham som en fuldt udviklet Jomfru. Cecilie var ikke nogen glimrende Skønhed, men hendes Ansigts alvorlige, tankefulde Udtryk, og hendes brune Øjne, der røbede en dyb Lidenskab, gjorde et behageligt Indtryk.

„Robert! kære Fætter, er det endelig Dig?" udbrød hun, idet hun rakte ham Haanden. „Du kommer virkelig som Du var kaldet! — Kom nærmere! — Hvorledes har Onkel det?"

Robert traadte ind. Renault var ikke hjemme, forklarede Cecilie, medens hun skyndte sig at dække Aftensbordet, hvis gode Sager Robert lod vederfares al Retfærdighed; ti han var omtrent fastende endnu. Men skøndt den lækre Anretning tiltalte hans gode Appetit i høj Grad, kunde han dog ikke undlade at lægge Mærke til, at Cecilie trods sin Glæde af og til betoges af en mærkelig Uro, som om hun ventede Nogen. — „Hvem kan det være?" tænkte Robert.

Uden at røbe sin Forundring, meddelte han Cecilie Et og Andet om sin Rejse; at han var kommen til Paris for at frelse sin Fader, der var fængslet som mistænkelig.

Kusinen blegnede.

„Min Gud!" sagde hun halvhøjt, „det er slemt — meget slemt! Du ved maaske ikke, hvorledes det gaar til her? At blive mistænkt er omtrent det Samme som at maatte lide Døden. Vi lever her, som om der bestandig hang et Sværd over Hovedet paa os. Du maa handle energisk, Robert, — Du maa gaa hurtigt, meget hurtigt tilværks! Nu til Dags er fire og tyve Timer en hel Evighed her i Paris; — de indeslutte Liv og Død i sig."

Robert meddelte hende hvilke Skridt han havde foretaget til Fordel for Faderen, og hvad han fremdeles agtede at gøre.

Idet han derefter skød Tallerkenen fra sig, var han ligesom besluttet paa at komme efter, hvad der var Aarsag til den Uro, som Cecilie ikke længere kunde skjule.

(Fortsættes.)

Hymne til Mester Erik.

Me'. Al mulig Ære osv. (Sang Nr. 1 af „Nytaarsnat 1869").

Slet ingen Ære
Er og skal være
Erik Vendekaabes Part — klart.
Knap man tør sige,
At som din Lige
Noget andet Fedte=Faar staar.
Man har godt noteret,
Hvad der er passeret
Mens Du redigered',
Du har ekspederet
Mangen Grovhed til Adels=Skab,
Skofet mangen Ministerflab,
Du mod Kongen opslog dit Gab,
Og stræbte at paaføre „Grevinden" Ærestab.

Grever Du priser,
Og skøndt de fniser,
Staar Du deres Roderi bi.
Had og Malice
Stadig at vise,
Du som Reaktionens Mand kan,
Som en lapset Junker
Din Gongong Du dunker,
Maner Krigens Funker,
Tjener Judas=Grunker.
Ved Teatret din Censor=Magt
Hvert Talent vise vil Foragt,
Du, som før haaned' Hoffets Pragt,
Er nu som en Nævesaks for den frie Stræben lagt.

Før har Du moret,
Naar Du tog Ordet,
Du med Fynd gav Tidens Brøvl Høvl.
Nu midt i Sumpen,
Falmet og skrumpen,
Du besmittet har dit Ry — fy!
Naar man husker bare
Paa de mange rare
Digte Du har lavet
Og igen begravet,
Bli'er dit Fald ufortrydelig,
Sagen er uomstødelig,
Du ej hensover sødelig,
Og det er som en jammerlig Overløber at Du gør Dig udødelig.

Logogryf.

---

1 2 3 4 5 6
De tildeles Nogle, som sjelden er Helte,
Men ogsaa de bruges at male paa Skildte.
1 3 4 5
En slig er tilpas i et hyggeligt Hjem.
1 2 3 5 6
I Danmark der findes ret mange af dem.
2 3 5 6
I Stalden, paa Skibe saa vigtig en Ting.
2 3 1
Uden Menneskehaand kan den drejes omkring.
1 4 3
Mod Jern eller Sten Du anvende den ej.
1 3
Den med Ro som en So gaar sin traurige Vej.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:
„Rosen".

Løst af: De fyrige Svende i H. C. Andersensgade; Gamle Niels og en Ven til Manden i Rosenborggade; Det billige Udsalg, Vesterbrogade 20; P. Frederiksen.

Logogryfen i Nr. 48 er endvidere løst af: Gorilla=Direktørens Morbroder; En Mørkerød paa Postgaarden; Gamle Niels og en Ven til Manden i Rosenborggade.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen, senest Onsdag Aften.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social=Demokraten"'s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Provindsabonnenterne, som modtage Bladet med Posten, erindres om at forny deres Abonnement inden den 26de ds., for at undgaa Standsning i Forsendelsen.

Liv eller Død.

Valgurnen ret benyttet kan bringe Landet Held,
Den blive kan vor Fremtids oplivende Væld.
Men Fyrste, Du betænke, hvis ej den agtet blev,
Hvis den i Kroge skjultes, som og vort Frihedsbrev,

Gravurne da den bliver, hvor sidste Frihedsrest
Begravet er, men Liget, tro mig, vil volde Pest.
Friheden vil i Døden sig hævne paa den Slægt,
Som vil i Tiden segne for Folkeviljens Vægt.

A·GULDBRANDSEN·TRYK KIÖBENHAVN. ·Redigeret af: Fr·A·Herzt·

No 51. | Söndag d. 18 September | 1881.

Til Styrmanden.

Du, som har Æresplads ved Statens Styr,
Til Dig man Tillid altid burde nære,
Selv om din Gerning var os lovlig dyr,
Var Du blot brav, tilfreds vi vilde være.

Men var Du end en Fristats-Præsident,
Og Du, med Ret, vor Tillid maatte miste,
Da var dit Hverv i samme Time endt,
Og de Fortabtes Lod Du maatte friste.

Hvad Tillid kan vel ydes slige Mænd,
Der først paa Rigets Grundlov ilsomt sværger,
Men, naar det gjaldt tilgavns at følge den,
Med falske Ord og snedig Prent sig værger.

Du, som ej agter Frihedsgavens Værd,
Kan vi af Dig modtage nye Love?
Bør Du vel føre Retfærds blanke Sværd?
Staa frem som Dommer, tør Du dette vove?

Selv har Du løst de inderlige Baand,
Den Frihedspagt, som bandt os til hverandre,
Du har fremmanet Tvedragts fule Aand,
For din Skyld Kampens Tornevej vi vandre.

Den Gang da Folket gav Dig Retten til,
At styre Landet paa en lovlig Maade,
Det aned ej, hvad nu saa klart Du vil —
Nu vil Du prøve paa, med Magt at raade.

Vel sandt, at Folkeaanden var for sløv
Og blind for egen Ret og Fremtidslykke,
For Varselsskriget var den længe døv
Og Folkeviljen gik med Kæp og Krykke.

Vi vaagned op og Faren grant vi saa,
At hist og her vort Frihedshegn var fældet.
Saa ønsked vi en **Cromwell** snart at faa —
Den Leg med Kroner bliver ej forældet.

Saa tænkte vi paa Frankrigs faldne Drot,
Som sin og Slægtens Brøde maatte sone.
Saa svag en Fæstning er et Kongeslot, —
Let sløjfes kan den bedst forgyldte Trone.

Og derfor, Styrmand! prøv kun ikke paa,
Vort Frihedsskib til Undergang at føre,
Kan vi med Dig ej rolig Havnen naa,
Saa skal din strenge Dom Du faa at høre.

„Kongen kommer!"

Det var i Tirsdags Eftermiddags, at Københavns Publikum blev glædet med den overraskende Nyhed, at en Festforestilling skulde gives og „Kongen kommer!" opføres i ny Indstudering. Diplomati, Politi og en Slump skikkelige Københavnere styrtede afsted for at faa „første Plads". — Spændt Forventning. — Det varer længe. — Mon „Overturen" ikke snart begynder? Crone, der har bodet sig i Norge, længes efter at blive opvarmet af Naadens Straaler. Clausen øver sig i at gøre militær Honnør. — Hvilken Skuffelse! Der kom Kontraplakat — det er man nu saa vant til fra „det Kongelige" — og i Stedet for „Kongen kommer!" fik man „Aprilsnar" og „Plader".

Publikum traskede hjem i slet Humør. Man havde slet ikke moret sig.

Endelig kom Onsdagen, da man aldeles bestemt skulde faa at se: „Kongen kommer!"

Hvad der var nødt til at krybe i Gallatøjet, mødte. Publikum var bleven mistænksomt, eller maaske gnavent. Publikum blev hjemme. Københavnerne har nu en Gang ingen Smag for at gaa paa Komedie fra Morgenstunden. Forestillingen gjorde ingen Lykke. Stemningen flau, som det hedder i Markedsberetningerne. Begejstring ikke noteret. Hurraraab stærkt begærte, men ikke til at opdrive. — Det Hele var en Landgang, som havde en forbavsende Lighed med en — „Vandgang".

Alpe-Urte-Mave-Bitter.

(I Provins-Apoteket.)

En Mand fra Landet. Jeg vilde gerne have en Flaske af dette — hvad er det nu — dette Alpebitterurtemave — nej, Mavealpebitterurter — Bittermaveurtealper — for Fanden! nej — Mavekravebittermitter — nej, nu kan jeg slet ikke finde ud af det!

Apotekeren. Aa, jeg ved meget godt, hvad De mener. De ønsker en Flaske af de berømte Alpemavebitterurter — nej, Bitterulpealpe — Bitteralpeurtemave — nej, — Urtemavebitteralper — Mavealpemitter — Alpekrave — Ulpe — Alpe — Kralpe — aa, gaa Pokker i Vold!

Fortalelse.

En Bonde havde længe kaldt paa sin Karl, uden at faa noget Svar, da Karlen endelig kommer løbende, raaber Bonden ham derfor imøde:

„Naar jeg kalder dit Asen, skal Du svare dit Bæst."

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

„Nu, Cecilie," sagde Robert, „maa Du sige mig, hvorfor jeg kom som jeg var kaldet. Du har bestemt Noget paa Hjertet, kære Kusine."

Den unge Pige rødmøde og syntes at betænke sig, — men pludselig tog hun en kæk Beslutning, tog en Stol og satte sig tæt ved ham og lagde den ene Haand paa hans Arm.

„Ja, Robert," sagde hun, „jeg blev meget glad over at Du kom, og især over, at Du kom medens jeg var alene. Jeg ved, at min Fader sætter megen Pris paa Dig, og det gør jeg ogsaa, — ja, Fætter, jeg holder overordenlig meget af Dig og agter Dig højt. Du maa hjælpe mig, kære Robert, — Du maa gøre mig en stor Tjeneste."

„Ja, — tal blot," sagde Robert, da hun gjorde en Pavse og med iøjenfaldende Forvirring saa paa ham, idet hun foldede Hænderne og hendes brune Øjne antog et bønligt Udtryk. „Naturligvis vil jeg hjælpe Dig! Hvorfor skulde man vel have en saa smuk Kusine, naar man ikke skulde være rede til at gøre hende en Tjeneste."

„Smuk, Robert! Nej, det er jeg ikke," svarede hun smilende, idet hun rystede paa Hovedet. „Men det gør jo Intet til Sagen! Det er jo tilstrækkeligt, at man træffer en Eneste, hvem man behager, — og saa heldig har jeg været. — Det var netop derom, jeg ønskede at tale med Dig."

Robert lod som om han blev overrasket paa en højst ubehagelig Maade. Han havde sin Maade at skæmte paa, — en rolig, venlig Maade, der plejer at være ejendommelig for Mennesker, der af Naturen er alvorlige, men tillige venlige og blide.

„Og det siger Du til mig, Cecilie?" udbrød han. „Og netop i det Øjeblik, da jeg kommer for at — —"

„O, Du afskyelige Løgnhals!" afbrød Cecilie ham leende, „hvis Du var kommen hertil for min Skyld, maatte Du være kommen tidligere! I det Mindste maa Du da undskylde, at jeg ikke har ventet paa Dig, men taget den Første den Bedste, der kom til mig, ti jeg kunde da ikke komme til Dig. Dog, Spøg tilside! Jeg elsker en ung Mand, og han elsker ogsaa mig, Robert. Men min Fader vil ikke give sit Samtykke til vor Forbindelse; — derfor er det, at jeg vil tale med Dig. Du maa tale med Fader; — Du maa se at bringe ham til Ræson."

„Og støde mig selv Dolken i Brystet!" udbrød Robert smilende. Men da han saa, at hun tog Sagen meget alvorligt, greb han begge hendes Hænder, trykkede dem blidt og sagde: „Nej, Cecilie, nu skal jeg ikke skæmte mere! Jeg skal hjælpe Dig, hvis det blot staar i min Magt! Jeg skal gøre for Dig, hvad jeg kan, — det giver jeg Dig mit Æresord paa! Men hvad forlanger Du af mig?"

„Det kan jeg forklare Dig med nogle faa Ord," svarede den unge Pige. „Sagen er let at fatte. Theodore nedstammer fra en adelig Familie, — vistnok fra en gammel og fornem, — men alligevel er han en god Republikaner. Og hvorfor skulde han ikke være det? Hans Hjerte er saa ædelt og modtageligt for alt Godt. Han gjorde Tjeneste i Armeen, men tog sin Afsked, fordi man paa Grund af hans aristokratiske Herkomst nærede Mistillid til ham. Han er fattig, — men ikke hvad Hjerte og Aand angaar. Naar vi en Gang faar roligere Tider, vil han snart svinge sig til Vejrs. Men hvorledes skulde han vel nu kunne udmærke sig? Hvorledes skulde han kunne sikre sig en Eksistens, da man jo har tvunget ham til at træde ud af Armeen?

Ak, Robert! — Du kender min Fader! Han elsker mig højt; — jeg er hans Øjesten. Men netop derfor vil han ikke give sit Samtykke, siger han. Han paastaar, at han kun kan lægge min Skæbne i Hænderne paa en Mand, der har forstaaet at bane sig en Vej, og med Hensyn til hvem han kan være overbevist om, at han ikke vil udsætte mig for at lide Nød. Som om jeg nogensinde vilde kunne komme til at lide Nød ved Theodors Side, selv om vi blev fattige!

Saaledes staar Sagerne nu.

Min Fader ved, at vi elske hinanden, men Theodore kommer aldrig herhen, fordi Fader ikke kan lide ham, og fordi han er for stolt til at paatrænge Nogen sit Selskab. Du kan hjælpe mig, Robert! Jeg ved, hvormegen Pris min Fader sætter paa Dig. Nu Du lærer Theodore at kende, — naar Du forsikrer min Fader, at Theodore er en brav Mand, som Du maa agte, saa vil han tro Dig, — men ogsaa kun Dig! Vil Du love mig det, kære Robert?"

„Jeg lover det, Cecilie," svarede den unge Mand. „Jeg hører just ikke til de syv Vise, men jeg mener dog, at jeg nok forstaar at bedømme, hvilken Mand Du kan være tjent med. Jeg skal opbyde hele min Færdighed i at overtale, — hvad jeg kan udrette i saa Henseende, ved jeg rigtignok ikke, men jeg skal dog anstille Forsøget, — og Din Fader maatte ikke være den gode, gemytlige, gamle Fader Renault, hvis han ikke giver efter."

Den unge Piges Øjne funklede af Glæde og Taknemlighed, da hun hørte disse hjertelige Ord. Hun greb hans Haand og trykkede den kærligt.

(Fortsættes.)

Svar paa Tiltale.

Haandværkssvenden. Tør jeg anmode Hr. Pastoren om en lille Skærv? Jeg er rejsende Haandværkssvend.

Pastor Volf. Har De Anbefalingsbog?

Haandværkssv. Nej.

Pastor Volf. Saa er De uværdig til at nyde Hjælp! Men vil Andre give Dem Noget, skal jeg ikke forarges derover; ti Vorherre lader ogsaa de Uværdige leve, i Haab om Bedring.

Haandværkssv. Ja, saa vil jeg ønske Hr. Pastoren et langt Liv og — „god Bedring!"

Ved Dagværket.

— Jeg har min Sæl og Salighed aldrig kendt Mage til Dumheder! Der gaar Folk hen og danner Komiteer for at bespise de rejsende Svende med varm Mad. — De skal ha'e Fanden, skal de! Saadan nogle Vagabonder! Nej, de skal i Brummen og tære Vand og Brød! — Ah! Det er s'gu en dejlig fed And! — Men vent bare til vi har holdt Møde igen, — saa skal de faa deres „varme Mad!"

Paa Gæstgivergaarden.

— Jeg kan oprigtig talt ikke begribe, hvorfor Estrup ikke gaar af.

— Det er han s'gu fri for; han kan ikke gaa af.

— Hvorfor?

— Fordi han er ligesom en daarlig „Kineser", af dem Drengene leger med paa Gaden; — der er ingen Fut i ham.

Et Tidsbillede.

Hun. Ak, søde Adolf! det er dog et skrækkeligt Vejr. Bare vi dog havde faaet en Paraply med, — vi bliver jo aldeles gennemblødte.

Han. Det kunde s'gu være det samme, naar bare Du havde ladet dit dejlige Haar — blive hjemme! — Husk paa, at det har kostet 25 Kroner!

Skaal!

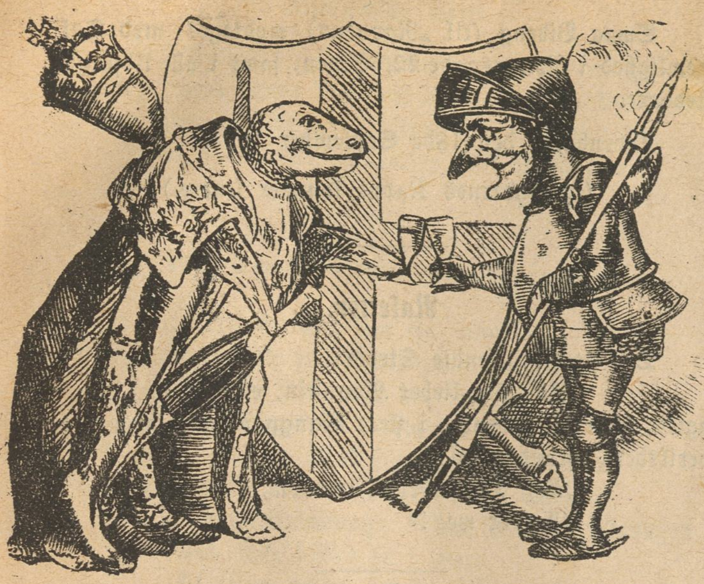

Biskop Morten. Skaal! min kære Ven, paa Oppositionens Undergang!

Cobden Kalveknæ. Skaal! Deres Højærværdighed! Bort med Friheden, vi ofrer den til Herren, og ruste os til den hellige Krig.

Biskop M. Amen! Herren vil det, og som synligt Tegn paa sin Naade har han i Dag sendt mig denne dejlige Champagne; han leve! Halleluja!

Aftenvandring.

Den Lille. Uh, Tante! se, hvor mange Mænder der ligger og sover allerede, bare de ikke vaagner og gør os Fortræd.

Tanten. Du skal ikke være bange, lille Mie, det er lutter hellige Mennesker, som har været til Missionsmøde her i Ulvedalen i Eftermiddag med Vilh. Beck, de er bleven trætte af at synge og bede.

Korus:

Jeg ej Totalist men Missionsven vil være,
For saa har jeg Lov til min Snaps at fortære.

Se omstaaende Opfordring.

Da den revnede.

— Ja, rent Skidt! Han bliver saamæn aldrig til Kancelliraad mere. Der er ikke en Øre. Komplet Kassemangel.

— Tak! Der fik jeg en paa Kassen! Men Kancelliraaden kommer Fanden ikke „i Kassen", — det er s'gu den værste Mangel ved Retfærdighedens Kasse, at den aldrig har Plads til de store — — Tyve hundrede Kroner! Aa, jeg Vagbæst!

Fra Herregaarden S.

Den lille Stamherre. Bare jeg ogsaa kunde blive Minister, ligesom Fader, naar jeg bliver stor.

Oldfruen. Det skulde De ikke ønske, lille Poul! Herren er saa hadet over hele Landet.

Stamherren. Saa—aa! Gør han da Nogen Fortræd?

Oldfruen. Tys! Det har De ingen Forstand paa; men — De lærer det saamæn tidsnok. Æblet falder ikke langt fra Stammen.

Opfordring
til alle Medborgere af Højre.

Tiderne er skrækkelige.

Grundloven af 1849, Frederik den 7des Kongegave, fik vi — Gud ske Lov og Tak — gennemset i 1866; men ak! siden den Tid har en — ganske vist overvejende — Pluralitet af Danmarks Befolkning lagt sig efter at benytte Grundloven og Friheden paa en for os Liberal-Konservative meget generende Maade.

Situationen er kritisk.

Mange Ministre har vekslet i Løbet af de 32 Aar, men den ultra-demokratiske Strøm voksede.

Saa kom den Forventede (Messias), Kusken, som formaaede at styre Statsvognen, hvis Heste vi med Stolthed vedkende os at være.

Vor Frelse blev Ministeriet Estrup, eller — med dybeste Respekt for de øvrige Ministre — Estrup, denne Sol mellem Stjerner.

Allerede fra Oldtiden var det Skik at forevige et Folks mest udmærkede Kapaciteter ved et Mindesmærke, der kunde trodse Tiden.

Saaledes havde Ægypterne deres Apis-Okse og Nordboerne deres Fenris-Ulv.

Paa Kongens Nytorv har vi Danske „Hesten", til Minde om den mægtige Konge Kristian den 5te.

Medborgere! Vi opfordrer Eder herved til at skillinge sammen, for at oprejse et Mindesmærke for vor store og allernaadigste Minister og Konsejlspræsident Estrup.

Mindesmærket agtes rejst midt i Frederiksberg Runddel, netop hvor Vogne og Mennesker krydser, for at antyde de store Planer, som krydser i hans skaldede Hoved.

Det skulde bestaa af en Statue i naturlig Størrelse, udført i Bronce.

Se Bladets Bagside.

En af vort Aarhundredes største Kunstnere har udført Modellen med en uovertræffelig Originalitet. Kunstneren har ikke adopteret den forældede Ide, at lade Helten ride paa en Hest, nej! Svinet, mine Herrer! er den rolige Udviklings ædleste Symbol.

Svinet er fromt, men driller man det, saa bliver det rasende og bider først de andre Svin.

Det er ingen Kostforagter og tærer gerne Alt, hvad som bydes.

Helten er i Galla og hilser med blottet Hoved over til den ædle barhovedede Frederik den 6te, hans Ideal af en Konge.

Uglerne paa Fundamentet betyder, at Heltens Idræt er indhyllet i et helligt, mystisk Mørke og at hans varslende Røst bebuder Uvejr.

Statuen agtes afsløret paa den Dag, da Estrup har tilintetgjort det danske Folketing.

Smaa Bidrag (til „Ravnen") modtages med Taknemlighed i Rømersgade 22, Stuen, samt i alle Udsalgsstederne.

København, den 18de September 1881.

(Indbydernes Navne kommer senere.)

Raketter.

Den gamle bekendte Strofe:

„Ach, Du lieber Augustin, etc.",

agtes, efter Forlydende, i flere Sangpavilloner paa Frederiksberg forandret til:

„Ach, Du lieber Eberlin,
Alles ist weg!"

En Sekondløjtnant har, ifølge „Købh. Amtst.", under Felttjenesteøvelserne udskældt en Menig for et — Ladegaardslem! — Løjtnanten har derved bekræftet det gamle Ordsprog: „Kragen raaber paa sit eget Navn."

Paa Politimestermødet oplyste Herredsfoged Jørgensen, at et 74aarigt kvindeligt Fattiglem var død, som Følge af den Masse Utøj, hun var befængt med, og at Liget med en Hage maatte trækkes ud af Sengen, hvorefter det rensedes med en Kost! — Hvis Skriftens Ord om at Fædrenes (Sogneraadets) Misgerninger skal hjemsøges paa Børnene, skulde opfyldes i dette Tilfælde, saa siger vi — Velbekomme!

„Frk. Stankelben" vil med det Første blive spillet paa Kasino. Det var oprindelig bestemt, at Fru Borchsenius skulde spille Titelrollen, men nu hedder det, at hun har afgivet den. — Hvem der mindes, hvor nydelig Fru Borchsenius tog sig ud i „Den lille Heks", vil da ogsaa let kunne forstaa, at hun ikke vil være Frøken — „Stankelben".

Tankesprog.

Menneskeslægten er nu bleven oplært i henved seks Tusinde Aar, og dog er der meget Faa, som har lært, at deres Medmennesker er ligesaa gode som de selv.

Det er langt mere farligt at glide ud med Tungen end med Foden.

Allernyeste Vise

om al den Natte-Tøse-Kommers, som gaar for sig paa Kasernen, hvor baade Løjtnant Lons og flere Underofficerer gaar paa de værste Farter, som tænkes kan, m. m., som denne sørgelige Vise indeholder.

Mel. Den gamle Borgervæbningsmarsch.

Og hør nu, kære Venner, her jeg synge vil
Om hvordan paa Kasernen det gaar farligt til
Med de Pigebørn saa smaa,
Som langs ad Volden gaa,
Indtil et lille snedigt Vink fra fjerde Sal de faa.
Hvis ej de kender Turen, gaar de op i Etagen,
Og kommer der en Brandvagt, er han kendt med Menagen,
Den Lille lokket er i Garn
Af et og andet nedrigt Skarn,
Og sommetider bliver der en stor Allarm.

En Løjtnant vi har, som er saa meget fiov,
Endskøndt mod os Soldater han er haard og grov,
Saa han griner dog saa mild
Og fører Talen snild,
Saasnart han ser paa Gangen, at en Tøs er faret vild.
Men denne Sergent Jensen dog den værste har været,
Som han i Krigsforhøret selv har sagt og erklæret,
Et Pigebarn paa femten Aar
Spoleret fik sin Ungdomsvaar
Af den Hallunk, som ellers for „den Tavse" gaar.

Sergenten maatte brumme sine Dage ti,
Indtil man af Barmhjertighed dog slap ham fri,
Men den Pige rent konfus
Paa Frue Arbejdshus
Nu blev smidt ind og maatte døje Verdens Harm og Knus,
Derfra hun kom til Flakkebjerg, at blive lidt bedre.
Og nu maa I betænke, alle Mødre og Fædre:
Lad aldrig Eders Døttre smaa
Ved Aftentid faa Lov at gaa
Paa Volden ved Kasernen, kan I den forstaa?

Tillæmpet Ordsprog.

Hvad man har Hovedet faldt af, drømmer man let om, naar man leder om Stof til „Bladet", sagde Axel Winther.

Logogryf.

---

1 2 3 4 5 6 7 8 9
Nødvendig for et Ugeblad, min Ven.
1 4 6 7 8 9
Til Orlogsgasten gives denne hen.
2 9 8 5
En bibelsk Fyr, som vistnok er opdigtet.
3 5 8
Nødvendig for et Skib, naar Bunden svigted.
4 1 7 8 9
En Sangforenings Navn i København.
5 1 4 9
Paa Holmen maa den rigtig gøre Gavn.
6 8 9 2 1
Leveres os i Tivoli for Penge.
7 3 4
Hvo Navnet bær, kan prægtig leve længe.
8 3 4
Hun er berømt i Byen, kan Du tro.
9 4 6
Den bringer ej for Alle Fred og Ro.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:

„Kroner."

Løst af: Caro og Trolle; Store Mis; Den lystige Iskonge fra Sorø; Gamle Niels og en Ven af Manden i Rosenborggade; Det billige Udsalg, Vesterbrogade 20; Karl den 12te; A. A. Koben; Md. Spark.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen, senest Onsdag Aften.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Provindsabonnenterne, som modtage Bladet med Posten, erindres om at forny deres Abonnement inden den 26de ds., for at undgaa Standsning i Forsendelsen.

A·GULDBRANDSEN·TRYK. KJØBENHAVN.

·Redigeret af: Fr·A·Herzt·

RAVNEN

№ 52 | Söndag d: 25 September | 1881.

Præsident Garfield.

At Folke-Friheds Fjender faldt,
Naar de — for Folke-Retten kaldt —
Ej Brøden kunde skjule,
Det er saa vel, ej Ukrudt maa
For gavnlig Vækst til Hinder staa,
Nej, bort til Aadsel-Kule
Med rovbegærlig, trodsig Drot,
Det passer for Alverden godt.

Men strengt i Tømme holdes maa
Den Rettergang med Magt at slaa
Til Jorden Ondskabs Drage.
Tifold forbandet være den,
Som lægger Haand paa Friheds Ven
Og rammer Urt den fage,
Sligt Morder-Udskud knuses bør —
Som og er sket i Verden før.

At Garfield var en Frihedsmand,
En Høvding, folkevalgt paa Stand,
Det skal Enhver erkende.
Og steg han højt, da ej paa Straa
Hans Storheds Bygning farligt laa
Og lettelig at brænde,
Paa Folke-Villiens Klippe fast
Hans Magt var grundet, til den brast.

Amerika, Vidunderland,
Udslyng dit store Vredes-Ban
Mod slig en Morder-Jætte,
For skaansom spared Du hans Liv,
Bedst om din blanke Bovie-Kniv
Hans Aarer monne lette.
Sligt Kryb man straks skal træde ned,
Saa gør det ikke mer Fortræd.

Om dog vi her paa nordisk Grund
Opleve maa den Tid og Stund,
Da Republikkens Banner
Kan plantes over frie Folk,
Og med en Præsident som Tolk,
Der Retfærds-Kærnen danner,
At Folkets Kærlighed igen
Kan styrke Folkets fuldtro Ven.

J Verdens mægtigste Nation
Hver ædelttænkende Person
Vil hædre Garfields Minde.
Vidunderværk han ej har skabt,
Men som en Martyr har han tabt,
Hvad ej man kan genvinde.
Med Hjertens-Sympati vi her
Staar Vestens fjerne Brødre nær.

Raketter.

„Dags-Av." fortæller: „En af vore teologiske Professorer er bleven forlovet med en Dame, der bringer ham en Herregaard i Medgift." — Havde Bladet været lidt mere amerikansk, vilde det ubentvivl have skrevet, at Professoren var bleven forlovet med en Herregaard, der bragte ham en Dame i Medgift.

Omsider er Hr. Ploug bleven enig med sig selv om, at det forholder sig, som Rygtet længe har vidst, nemlig at han opgiver „Fædrelandet". — Vil han blive savnet? Sikkert ikke. Fædrelandet har for længe siden opgivet Hr. Ploug.

Afgudsdyrkelse. Beboerne i Nebsager Sogn har ifl. „Horf. Avis" foretaget dem at hædre deres afgaaede Skolelærer Schmidt ved — som det hedder — at offre til ham i Kirken.

En Grevedreng paa 13—14 Aar har for nogle Dage siden afstedkommet en stor Ulykke, idet han nemlig har tumlet saaledes med en ladt Bøsse, at derved en Herregaardsskytte blev dræbt. Drengen, som var en Søn af Grev Lercke til Lerckenborg, skulde lege at gaa paa Jagt. At lade saadan en ung Laban omgaas med en ladt Bøsse, er i højeste Grad uforsvarligt.

Ravnens Samling af Antikviteter og andre sjældne Sager.

En Gren af Frihedens Træ.
Et Brædt af Laagen til Paradisets Have
En Fjer af en Englevinge.
En Nøgle til Himmeriges Port.
Et Æble fra Kundskabens Træ.
En Planke af Noahs Ark.
En af Amors Pile.
Skaftet til Thors Hammer.

Gyldne Leveregler.

(Af en gammel Lurendrejers efterladte Papirer.)

J Smaating er det godt at være ærlig.

Gør aldrig Uret — uden at Du har nogen Fordel deraf.

Sig kun Sandheden — naar Du tror, at den ikke kan skade Dig.

Robespjerre og hans Samtid.

En Fortælling
fra den første franske Revolution.

(Fortsat.)

Robert klappede Cecilies bløde Haar og sagde halvhøjt:

„Altsaa, nu ingen Frygt mere, kun Haab og Mod."

„Tys!" udbrød Cecilie med dæmpet Stemme, idet hun foer op og lyttede. „Der er han!"

Robert hørte en Person passere forbi Huset, medens han fløjtede en munter Melodi. Cecilie ilede hurtig ud paa Gangen. „Kom kun!" lød Cecilies Stemme. Faste Skridt genlød ude i Forstuen, og en ung Mand traadte ind i Stuen. Den Fremmede gik lige hen til Robert, greb hans Haand, trykkede den og sagde hjerteligt:

„God Aften, Hr. Robert! Velkommen til Paris!"

Robert saa straks, at hans Kusine havde sagt den rene Sandhed. Theodore var en smuk, ung Mand; han var klædt som Borger, men hele hans Holdning røbede Soldaten. Hans aabne, ærlige Ansigt, hans faste Blik og hans sikre, utvungne Væsen og Manerer vidnede om, at han baade var en redelig Mand og havde nydt en omhyggelig Opdragelse.

En saadan Mand kunde nok for bestandig fængsle en ung Piges Hjerte.

Det laa i disse to Mænds Natur, at de i Løbet af nogle faa Minuter maatte blive ligesaa fortrolige med hinanden, som om de havde været Venner i flere Aar.

Cecilie fortalte Theodore, at Robert havde lovet at være deres Talsmand.

„Velan, Hr. Robert," sagde Theodore, „jeg er overbevist om, at De vil gøre Dem værdig til vor og til Fader Renalts Taknemlighed; ti naar Alt kommer til Alt, saa vil han dog blive lykkelig, naar han ser Cecilie lykkelig. Det ved jeg. Jeg giver dem mit Æresord paa, at jeg piner mig selv Dag og Nat for at bane mig en Vej, men hvormeget jeg end bryder mit Hoved i saa Henseende, vil det dog ikke lykkes mig. For Øjeblikket arbejder jeg for en Advokat, med Renskrivning af Breve og Kopiering af Aktstykker, men det giver ikke Meget. Det er heller ikke meget at bestille, ti Folk røber en ganske naturlig, men for mig mindre heldig Tilbøjelighed til at opsætte deres Processer til en Tid, da de kan være nogenlunde sikre paa, at de vil dø en naturlig Død inden Processen vindes. Nu gør Guillotinen altfor ofte kort Proces med det Hele."

En stærk Banken paa Gadedøren afbrød Theodores Betragtninger.

„Det er min Fader," sagde Cecilie og ilede ud for at lukke ham ind.

Renault traadte hurtigt ind i Værelset, studsede lidt ved Synet af Theodore, men gik derpaa hen til Robert, gav ham Haanden og bød ham hjerteligt Velkommen.

Den gamle Renault blev ikke lidt forbavset, da han fik at vide, at hans Svoger, hvem han for nogle Dage siden havde set i Hovedstaden, og om hvem han troede, at han allerede var rejst bort igen, endnu befandt sig i Paris, ja endog sad i Fængsel der!

Denne Begivenhed gav Gensynet et meget alvorligt Præg, som det ikke var muligt at udslette.

„Ja," sagde Robert, „Det er en Tid, i hvilken Stormen bestandig suser og river Grenene af Træerne, ja endog fælder disse. Den, som i Gaar saa sig omgiven af Venner og Paarørende, staar i Dag ene; — den, som endnu i Dag trykker et varmt, elskende Hjerte til sit, staar maaske alene i Morgen. Derfor maa de, der elske hinanden, hengive sig med hele deres Sjæl til Kærligheden, ti hvem kan vide, hvorlænge han endnu faar Lov til at lægge sin Kærlighed for Dagen? — Da jeg lærte at indse, hvilken Skat jeg ejede i min kærlige, gode Moder, — da jeg lovede mig selv, at jeg for Fremtiden skulde elske hende, som hun fortjente det, — da berøvede Døden mig hende, og endnu bestandig gives der Øjeblikke, i hvilke jeg nærer Tvivl om, at hun virkelig er død, og hvor jeg anraaber hendes Skygge eller Aand om at tro mig, naar jeg forsikrer, at jeg elsker hende og beder hende tilgive mig, at jeg som Dreng ikke elskede hende saa højt, som jeg nu føler at jeg burde. Og dersom min Fader døde i Morgen, — vilde jeg saa ikke have den samme Bebrejdelse at gøre mig? — Har jeg vel tilstrækkelig ladet ham se, at jeg paaskønner, hvad han har gjort for mig, — at jeg fatter hans Værd som Mand, hans Redelighed og Godhed? — I en rolig Tid kan man spare paa sin Kærlighed, ligesom man ogsaa opsætter en Sag fra den ene Dag til den anden, fordi man kan beregne, at man ikke saa let vil blive forhindret i at bringe den i Orden. Men naar den næste Time ikke er til at beregne, — naar det ene Uvejr afløser det andet, da bør man høste, forend Orkanen bryder løs. Ja, selv om man ikke kan høste Kærlighedens fulde, rolige Nydelse, er det dog allerede en stor Glæde, at to Elskende kan sige til hinanden, at de elske hinanden. At blive adskilte, uden at have aflagt Tilstaalse om den gensidige Kærlighed, er langt mere bittert, end blot at skilles fra den Elskede."

Disse Ord, der tilsyneladende blev udtalt uden al Bihensigt, bevirkede dog, at Cecilie blev ligbleg, medens den gamle Renault rynkede Panden uden at sige et Ord og Theodore tilkastede Robert et taknemligt Blik.

Der opstod en lang Pause.

(Fortsættes.)

En Forbrydelse.

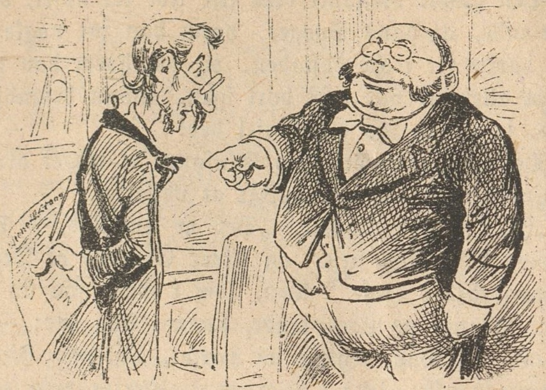

Grosserer Schack=Levy. Hr. Berthelsen! Jeg maa sige, det er oprørende; kan De nu nægte, at De staar der med „Morgenbladet", dette uforskammede Venstreorgan. De har været i mit Brød i 30 Aar, De ved jeg hader disse Demokrater og Socialister, nu kan De gaa, det er en Forbrydelse, jeg har længe haft Dem mistænkt.

B. Aa, Hr. Grosserer, jeg vilde bare se, hvorledes et Venstreblad omtalte Forbrydelsen med Deres Søn paa Dampskibet.

Der er Forskel.

Vinhandleren. Naa, hvordan smager Champagnen, Brygger? — Bryggeren. Hvordan var Øllet, jeg sendte Dem? — Vinh. Skidt! det var noget slemt Pøjt! Gæsterne vil ikke ha'e det. — Brygg. Akkurat ligesom Deres giftige „Champagne". — Vinh. Som om ikke Deres Øl er Gift. — Brygg. Der er Forskel, min Ven! Deres Champagne maa jeg selv døje, men De har s'gu ikke nødig at drikke mit Øl.

Kvindelig Logik.

Herren. Ah! Fru Thomsen, saa De tager alene til Byen.

Fru Th. Ja, min Mand venter mig hos Tante.

Herren. Deres Mand! Hm! Han sidder saamæn i en Pavillon i Skoven og nyder sin Toddy. Han har narret Dem, Frue, og sagt han vilde tage til Helsingør, og samtidig spillet Dem den Billet ihænde, hvorefter De nu tror, at Fætter Carl venter Dem ved Tivoli.

Fruen. Skrækkeligt! At bedrage mig saaledes og lade mig sidde her til Nar for en fremmed Herre.

Godt for Noget.

Værtshush. R. Jeg siger rigtignok, Mutter, den er god, nu skal den 5te Fjerding Øl op, de drikker Allesammen paa den Tyveknægts Undergang. Gud ske Lov, nu skal han da ikke mere tyrannisere os her paa Frederiksberg.

En Historie om et Par historiske Støvler.

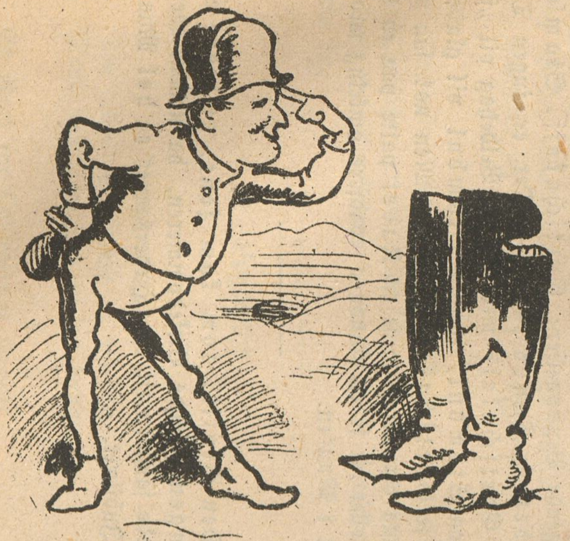

1\.
Hr. Bonaparte en Gang fandt
Et Støvlepar. — Ah ha! charmant!

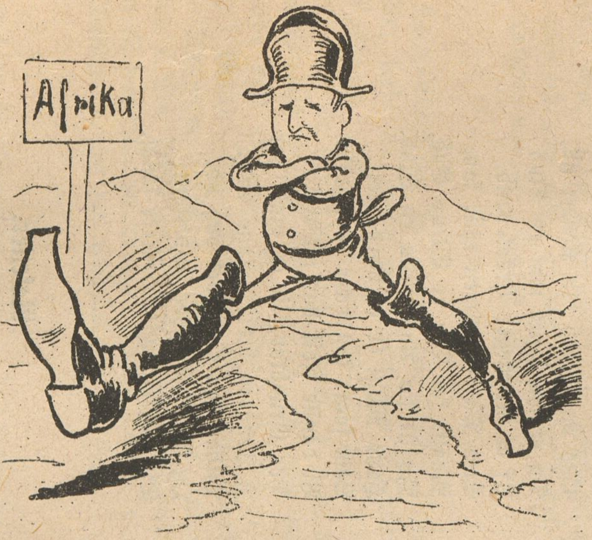

2\.
Med dem han gik fra Korsika
Og lige ned til Afrika.

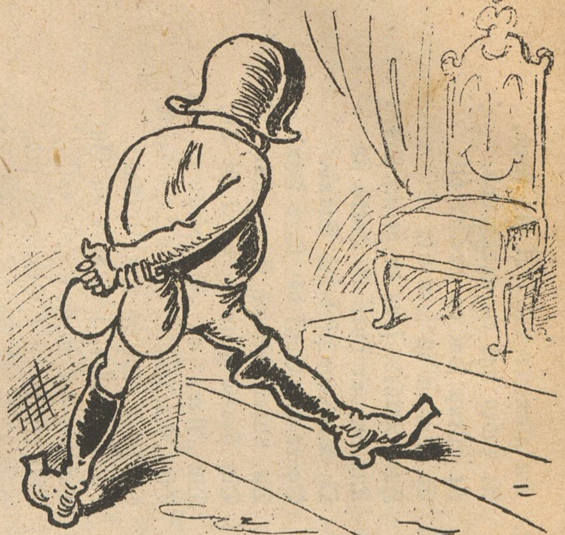

3\.
Saa gav han Republiken Fur,
Og Kejser blev han, den Filur!

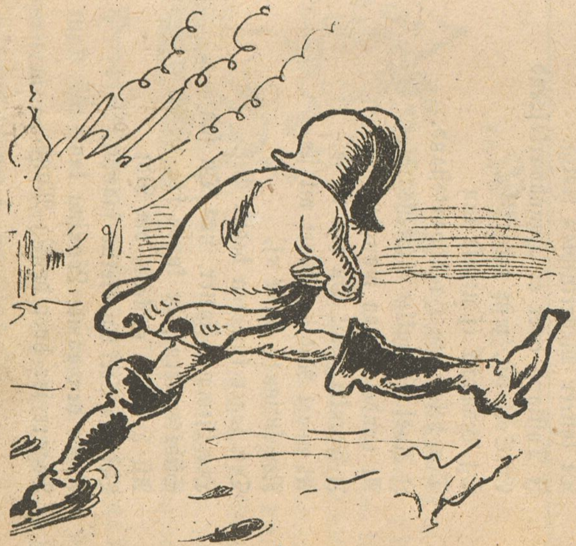

4\.
Rundt om han gjorde nu Besked, —
Dog Moskaus Brand ham blev for hed.

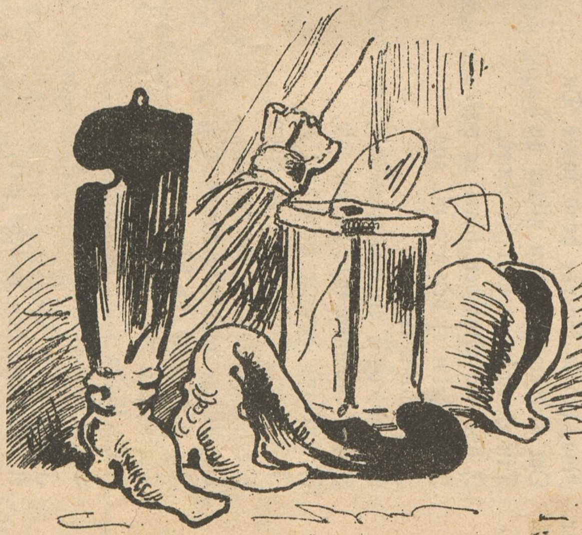

5\.
Da han var død — man taler om —
Hans Støvler op paa Loftet kom!

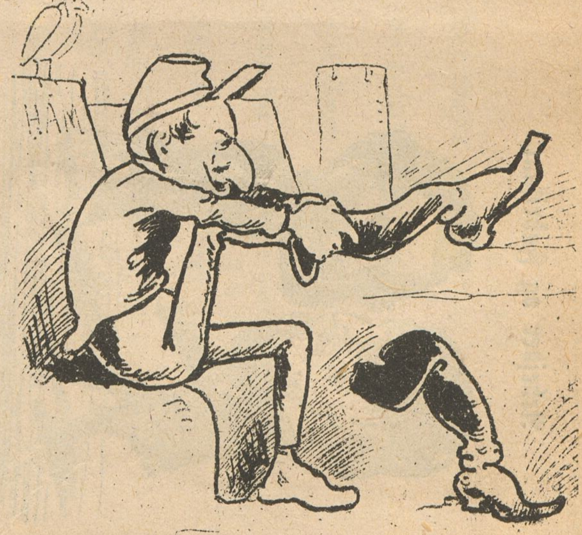

6\.
Da Louis svigted' Folkets Sag,
For Onklens Støvler fik han Smag!

(Sluttes.)

Arbejder og Fabrikant.

Fabr. Naa, gamle Svend, hvad synes Du
Om Verden, som den glider nu?
Din Socialisme faar sit Knæk,
I hver en Stat den snart er væk.
I Stokholm ej den ret vil gaa,
I Kristiania kun faa
Er med, og i Berlin, min Fa'r,
Snart Bismarck hele Reden ta'r,
I Rusland hænger man dem op,
I Frankrig bæver hver en Krop
Nu for Gambettas skarpe Ris,
Og Alting gaar paa denne Vis.

Arb. Du Heksebrillerne har paa,
Derfor Du Alt forhekset saa.
I Stokholm staar det prægtigt til,
Snart Snedkerstrejken sejre vil.
I Kristiania Du ser,
At Malerne dog naaede mer,
End her i Byen, hvor saa rolig
De lystrer Mesterkniplen trolig.
I Tyskland hver en Haandværkssvend
Er Socialist, min rare Ven,
Og Bismarck ej udvise kan
Den hele store Haandværksstand.
I Rusland vakler Czarens Slot,
At tænde Lunten mangler blot.
I Frankrig skal Du faa at se,
At noget Nyt der snart vil ske.
Revolutionen sover ej,
Den søger kun den bedste Vej.
Her hjemme, Fatter, nys Du saa
Skibstømrerne, de kunde faa
Alt hvad de ønskede, om Lidt
Vel kommer Snedkerne saavidt,
At de den gamle Lønning kan
Begære for hver dygtig Mand.

Fabr. Du glemmer nok i al din Fryd,
At Piben har en anden Lyd,
At Estrup som en Frelser vil
Et Kanaan os føre til,
Hvor Frihed, som en dejlig Vin,
Kun angaar hver en Herre fin
Og Damerne af bedre Stand.
Da er din Snak det bare Vand,
Da, under Estrups skarpe Kur,
Din Presse gaar sig snart en Tur,
Din „Ravn" og „Demokraten" vist,
Dit „Morgenblad", din „Socialist",
Vil blive rent og klart forbudt,
Og Du, saavel som hver en Gut,
Der har det mindste røde Skin,
Skal puttes da i Brummen ind,
Hvis ej — af Naade — Du herut
Af Landet drevet bli'r med Knut.

Arb. Gaa op og søv din Kæsert ud,
Du er saa lasket som en Klud
Af al det meget Brøvlevand,
Som Du i Vommen tylle kan.
Maaske for Dig er Estrup Gud,
Maaske for Andre kun en Stud.
Hans Magt er et Fyrværkeri,
Som snart kan være rent forbi.
Vi danske Folk har altfor kær
Vor Grundlov, til at taale her
I Længden disse mange Brud,
Tilsidst saa river det dog ud,
Og Du, min gode Fabrikant,
Din Undergang da sikkert fandt.

Raketter.

Et herværende Firma falbyder Cigaretter bl. A. under følgende Benævnelser: Gortschakoff, Stambul Le Cadet og Canon fort. — Der er ingen Tvivl om, at Gortschakoff med et vist Velbehag vil „stikke Ild" paa Stambul, ligesom Stambul vil glæde sig ved at se Gortschakoff „ryge". Men nok saa morsomt maa det være, at se en Kadet patte paa en Kanon, eller at se en Kanonér spadsere omkring med en Kadet i Munden.

„Den Profit, som kom sent, er bedre end slet ingen," sagde Birkedommeren, da Kammeraderiet skillingede sammen til en „Hædersgave" en hel Maaned efter Jubilæet.

Raketter.

Præsident Garfield er død og Vicepræsident Arthur har indtaget hans Plads. — Man har sagt om Vicepræsidenten, at han hører til det Parti, som sælger Landets Embeder. Mon han til en Forandring skulde have „købt" sig et? Det har i al Fald været meget dyrt — for Amerika.

Bell-Telefon-Kompagniets Ledninger gaar sommetider i Byen med forkert Besked, hvoraf følger, at deres Afbenyttere ogsaa „gaar forkert i Byen". Crone fik sig saaledes en gemytlig Passiar forleden med nogle Bagerjomfruer, der raabte paa „mere Brød!" Naturligvis gjorde det Etatsraaden ondt, at han ikke kunde byde Andet, end hvad „Huset" formaar; den Slags „Vand-(Fransk-) Brød" vilde Bagerjomfruerne selvfølgelig ikke have, men lod ham vide, at han til Gengæld nok skulde blive trakteret med — „Varme Vafler!"

Kultusministeren har været paa Nakken af en Del Præster, fordi de havde medunderskrevet Askovadressen til Rigsdagen. Præsterne skal værsgo gaa „Tjenestevejen", naar de har Noget paa Hjertet, d. v. s. de skal ikke rende med Sladder til Rigsdagen men ydmygst henvende dem til „Hs. Majestæts Minister!" — Estrup! Estrup! Hvi gjorde Du ikke Fætter Scavenius til — Krigsminister? At lade nogle Undergivne idømme f. Eks. Bøjestraf, fordi de havde rettet en Klage til Generalkommandoen, i Stedet for først at gaa til Obersten, — det var netop Noget for Fætter.

Der er en „Forsvarsforening", som kalder sig „Forsvarsforening for Sællands Stift". — Mon den staar under Biskop Martensens særlige Beskyttelse, siden den netop betegner sig som — Stifts-Forening?

„Dags-Av." har følgende „Bulletin": „Politiassistent Thalbitzer er nu atter saa vel, at han har kunnet overtage sine Funktioner." — Konditor-Jomfruerne kan glæde sig.

Logogryf.

---

1 2 3 4 5 6
Den hilses med Glæde af Mange,
Mens Andre for den er saa bange.
1 5 6
En Pryd for Soldaternes Kapper.
1 3 5 6 2
Paa Landet hun strikker og lapper.
2 4 5 3
En Helvedes Karl mellem Tyrker.
3 2 4
Lidt Smørelse altid den styrker.
3 5 4
Dem har Du, min sandten, for Øje.
3 2 5 2 3
Og dem kan en Russer fordøje.
4 5 6 3 2 1
Den synes jeg nok jeg vil have,
Og nødig i Form af en Gave.
4 2 5 2
Kan Folk, som har Kendskab og Kræfter.
4 2 3
Det higer just Drankeren efter.
6 2 1
Jeg kender en Kone, som er det.
6 2 5
Det ofte har Fattigmand smertet.

Opløsningen paa Logogryfen i forrige Nr. er:
„Redaktion."

Løst af: Gamle Niels og en Ven til Manden i Rosenborggade; Caro og Trolle; Jomfruen i den lille Kahyt; Store Mis; Barber Hansen i Møntergade; Ham paa det skarpe Hjørne; A. A. Koben; Md. Spark.

Opløsninger bedes sendt til Kontoret i Rømersgade 22, Stuen, senest Onsdag Aften.

Breve eller Bidrag til Bladet bedes sendt til „Social-Demokraten"s Ekspeditionskontor, Rømersgade 22, hvor ligeledes Redaktøren er at træffe hver Onsdag, Torsdag, Fredag og Lørdag fra 12—2.

„Ravnen"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages i København paa Bladets Kontor, **Rømersgade 22**, og i Lille Regnegade 6, Stuen tilh., i Provinserne paa alle Postkontorer og hos alle Boghandlere.

Provindsabonnenterne, som modtage Bladet med Posten, erindres om at forny deres Abonnement inden den 26de ds., for at undgaa Standsning i Forsendelsen.

Frederik den 6te og Friheden.

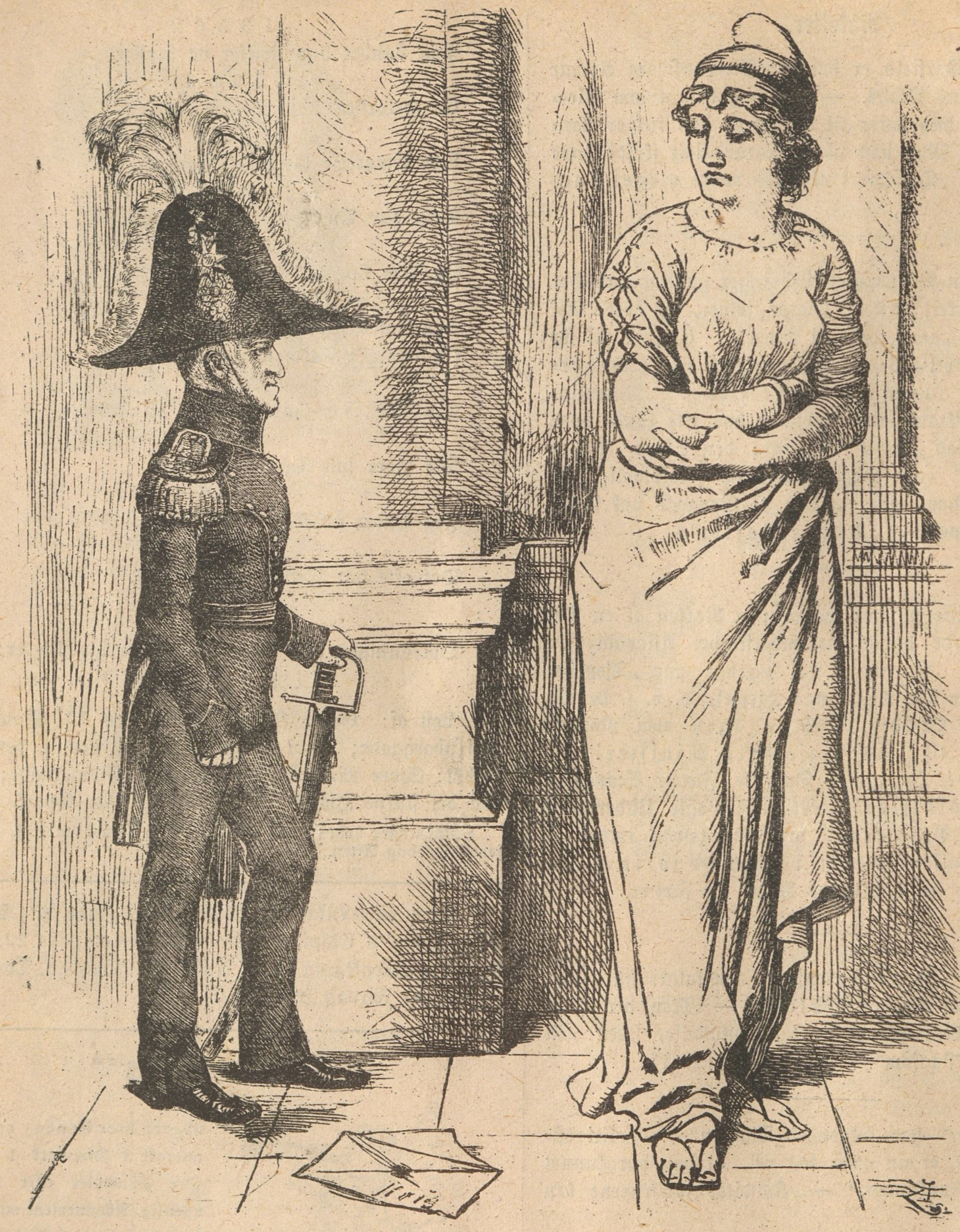

Friheden:
Du gamle Nar, vil Du som Spøgelse
Erklære Krig mod mig i disse Dage.
Du aldrig mere ser Ydmygelse
Hos Folkets Børn, ej heller ynksom Klage.

Nar og Despot, bliv rolig i Kapellet
Her dine Lærlinge ej trives vel.
Den gamle Slendrian er nu forældet,
Og Folket selv vil gøre Ret og Skæl.

Vel kender jeg Komplottet i det Store,
Med Estrup og hans Bande hertillands.
Kun Børneleg, kan det de Herrer more,
Saa lad dem træde denne vilde Dans.

Redigeret af: Fr. A. Herzt.

A. GULDBRANDSEN. TRYK. KBNH.

Hr. Sørensen. Halløj! Crone! Clausen! Hvad er det for et Satans Spektakel?

Gladstone (Direktør for den evropæiske Koncert). Lad Endelig ikke forstyrre, Hr. Sørensen! Det er bare mig, der indøver et Ekstranumer med nogle nye Kræfter, jeg har engageret. Din egen Lars Svinesen er ogsaa med paa Noderne.

Hr. Sørensen. Jag dog den Gris væk! Han spolerer det Hele med sin Mangel paa — Takt!